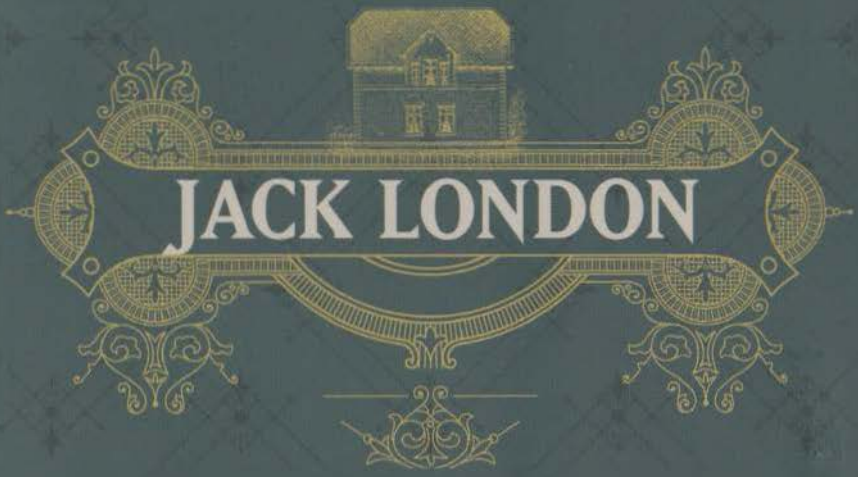

JACK LONDON

BÜYÜK EVİN KÜÇÜK HANIMEFENDİSİ

mayakitap

Jack London

Maya Kitap: 177, Roman: 63
1. Baskı, İstanbul Mayıs 2018

ISBN: 978-605-9902-88-5
Orijinal Adı: The Little Lady of the Big House
Copyright © Büyük Evin Küçük Hanımefendisi. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir. Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Editör: Selin Saraçoğlu
Redaksiyon: Çiğdem Artık
Yayına Hazırlayan: Alara Ergin
Mizanpaj: Esra Nur Yılmaz
Kapak: Faruk Baydar

Maya Kitap • Sertifika: 14079
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12
e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi • Sertifika: 34011
Beylikdüzü Osb Mah. Orkide Cad. 9 Z Merkez Köyü / Merkez Bina
Beylikdüzü / İstanbul Tel: 0212 576 01 36

Büyük Evin
Küçük Hanımefendisi

Jack London

Çevirmen
Dilek Berilgen Cenkçiler

mayakitap

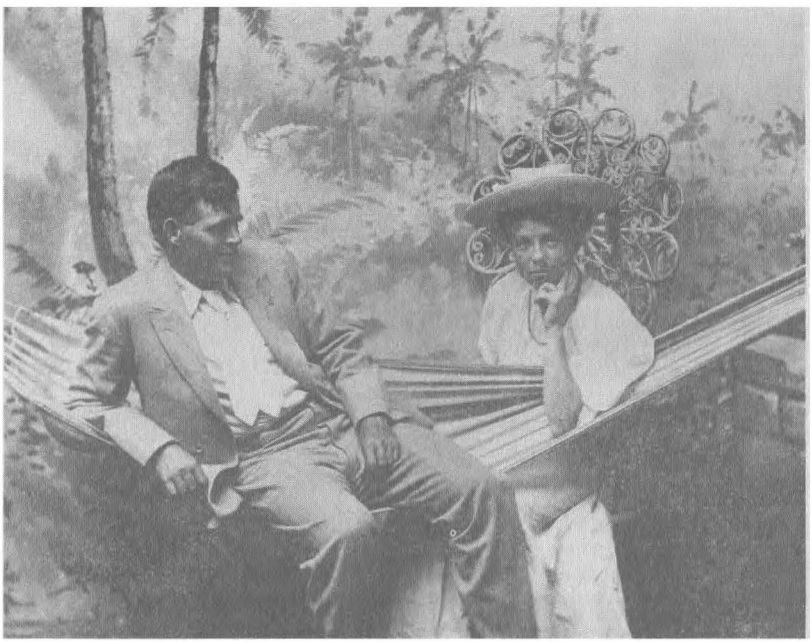
Zamanının en ünlü yazarlarından olan Jack London, 12 Ocak 1876'da San Francisco'da fakir bir ailede, istenmeyen bir çocuk olarak dünyaya geldi. Çocukluğu boyunca çeşitli işlerde (gazete satmak, fabrika işçiliği, kaçak istiridye avcılığı vb.) çalışmak zorunda kaldı. Maddi yetersizlikler nedeniyle düzenli bir eğitim alamayan London, 14 yaşında okulu bıraktı. Önce Japonya'ya giden bir gemiye tayfa olarak yazıldı, sonra da demiryollarındaki serserilerin arasına katıldı. Bu dönemde kimi zaman yürüyerek kimi zaman trenle Amerika'yı baştan aşağı dolaştı. Serserilik nedeniyle 30 gün hapis yattı. 19 yaşındayken eğitimine yeniden başlayarak dört senelik liseyi bir senede bitirdi ve bir yazar olarak mezun olmak istediği Berkeley Üniversitesi'ne kabul edildi; ancak burada da maddi yetersizlikler nedeniyle yarın dönem sonunda okulu bırakmak zorunda kaldı. 21 yaşındayken enistesiyle beraber Klondike Altın Avı'na katıldı. Burada sağlığı kötüye giden London, iskorbüt hastalığına yakalandı ve dört dişini kaybetti.

Altın avından sosyalist olmaya doğru bir eğilimle ayrılan London, yazarak para kazanmayı kafasına koydu. O dönemde gelişmekte olan yeni basım teknolojisi sayesinde baskı mali-

yetleri düşünce daha fazla edebiyat dergisi basılmaya başlamış ve bu da dergilerde yer alan kısa hikâyelere bir ilgi doğmasına yol açmıştı. Bu dönemde Jack London da çokça kısa hikâye yazdı ve bunlardan iyi bir gelir elde etmeye başladı. 1904 yılında, yani 28 yaşındayken savaş muhabirliği yaptı ve Rus-Japon savaşı hakkında yazdı. 1905 yılında Kaliforniya'da bir çiftlik satın aldı ve kendisini bu çiftliğe adadı. Hatta bu dönemde artık yazma uğraşını dahi çiftliğini büyütebilme ve geliştirebilme adına finans sağlaması için yaptı, ancak çiftlik işinde başarısız oldu. London, 22 Kasım 1916'da çiftliğinde böbrek yetmezliği dolayısıyla hayata gözlerini yumdu. İki evlilik yapan London'ın ilk evliliğinden iki çocuğu oldu.

Beş yaşında kendi kendine okumayı söken London, tam bir kitap kurduydu. Zamanının büyük bir bölümünü kütüphanede geçirir ve Madam Bovary, Anna Karenina gibi klasikleri okurdu. Lise zamanlarında Charles Darwin, Karl Marx ve Friedrich Wilhelm Nietzsche'nin eserleriyle karşılaştı ve bu düşünürlerin fikirleri onu büyük ölçüde etkiledi. Lisede yazmaya başlayan London'ın birçok yazısı lisenin dergisinde yayımlandı. Bu dönemde birçok kısa hikâye yazmış ve 1902 yılında romanlar yazmaya başlamıştır. 1903 yılında yazdığı *Vahşetin Çağrısı* (The Call of the Wild) romanıyla 27 yaşında şöhreti yakalamış ve sonrasında da oldukça üretken bir yazar olmuştur. En bilinen eserleri arasında *Vahşetin* Çağrısı'yla birlikte *Beyaz Diş* (White Fang – 1906), *Martin Eden* (1909), *Deniz Kurdu* (The Sea-Wolf – 1904) sayılabilir.

1915 tarihli *Büyük Evin Küçük Hanımefendisi*, Jack London hayattayken yayımlanan son romanıdır. Biyografi yazarı Clarice Stasz'a göre bu kitap otobiyografi sayılamayacak olsa da Jack London'ın ikinci eşi Charmian Kittredge London'la olan evliliğinden belirgin izler taşımaktadır. Hatta kitaptaki pek çok karakterin o dönem çevrelerinde olan kişilerle benzerliği dikkat çekmektedir.

Eleştirmenler, bu kitaptaki iki erkek ana karakterin de Jack London'ın bizzat kendisi olduğunu düşünmüştür. Zengin çiftlik sahibi Dick Forrest, London'ın kendi çiftliğine dair hayallerini gerçekleştirmiş bir adamdır. Romantik ve maceracı Evan Graham ise London'ın insanlardan kaçmak isteyen tarafının vücut bulmuş halidir.

Eserleri tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de çok sevilen Jack London'ın Türkçeye ilk kez çevrilen bu kitabını okurlarımıza sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

1. Bölüm

Karanlıkta uyandı. Uyanışı basit ve kolaydı; karanlık olduğunu fark etmesini sağlayan gözlerini açması dışında hiçbir hareket olmaksızın uyanmıştı. Etraflarını saran dünyayı hissetmeleri, el yordamıyla tutmaya çalışmaları ve dinlemeleri, hatta temas kurmaları gereken çoğu insanın aksine, uyandığı anda kendini biliyordu ve anında zamanla, mekânla ve kişilikle özdeşleştirebiliyordu. Saatlerce uyuduktan sonra, hiç sıkıntı çekmeden günlerinin kesintiye uğramış öyküsüne dönebiliyordu. Uykulu gözlerle *Road Town* kitabının sayfalarının arasına bir kibrit koyduktan ve elektrikli okuma lambasını kapattıktan sonra, kendisinin uykuya dalan geniş arazilerin efendisi Dick Forrest olduğunu biliyordu.

Yakında bir yerde ağır ağır akan bir çeşmenin şırıltısı ve çağıltısı duyuluyordu. Uzaklardan, sadece hassas bir kulağın yakalayabileceği kadar hafif ve derinden gelen, keyifle gülümsemesine neden olan bir ses duydu. Bunun, Kral Polo'nun –şampiyon Kısa Boynuzlu Boğa'sının–Sacramento'daki Kaliforniya Eyalet Panayırları'nda üç kez Büyük Şampiyon olmuş boğasının soğuk, gırtlaktan gelen haykırışı olduğunu anlamıştı. Dick Forrest'ın yüzündeki gülümseme kolay kolay geçmiyordu; çünkü o anda Kral Polo'nun, o yıl Doğu Hayvan Yarışları'nda alacağı yeni zaferleri düşünüyordu. Onlara, Kaliforniya'da doğmuş ve yetişmiş bir boğanın, Iowa'da mısırla beslenmiş veya deniz ötesi vatanlarından ithal edilmiş kaliteli kısa boynuzlularla rekabet edebileceğini gösterecekti.

Ancak gülümsemesi geçtikten birkaç saniye sonra karanlıkta uzanıp bir dizi düğmenin ilkine bastı. Böyle üç sıra düğme vardı. Tavandaki devasa avizeden yayılan gizli loş ışık, üç cephesi ince bakır telle çevrilmiş bir yatak odası verandasını aydınlattı. Evin dördüncü cephesi ise uzun camlı kapıların bulunduğu betonarme bir duvardı.

Sıradaki ikinci düğmeye bastığında, beton duvarda belirli bir yerde duran parlak lamba sırayla bir saati, bir barometreyi ve bir

santigrat/fahrenhayt termometreyi aydınlattı. Bir bakışta göstergelerdeki mesajları okudu: saat 4.30; hava basıncı 29.80 –ki bu mevsimde ve yükseklikte normaldi– ve sıcaklık 36° Fahrenhayt. Bir kez daha düğmeye basınca, zaman, sıcaklık ve hava ölçüleri tekrar karanlığa gömüldü.

Üçüncü düğme okuma lambasını açtı. Öyle düzenlenmişti ki, ışık tepeden ve arkadan geliyor, gözlerini almıyordu. Birinci düğme, başının üstündeki gizli lambayı söndürdü. Çalışma masasındaki son okumasını yaptığı yığına uzandı ve bir sigara yakarak kurşun kalemle düzeltmeye başladı.

Burasının çalışan bir adamın uyuma mekânı olduğu belliydi. En önemli özelliği kullanışlılığıydı ama rahatlığı da, tamamen sıradan olmasa bile, açıkça belli oluyordu. Yatak, duvarla uyumlu olması için gri sırlı demirden yapılmıştı. Yatağın ayakucunun karşısındaki ekstra yorganın üstünde, her kuyruğu bir püskül olan kurt derisinden yapılmış gri robdöşambr duruyordu. Bir çift terliğin durduğu zeminde ise bir dağkeçisinin kalın postu seriliydi.

Kitapların, dergilerin ve not defterlerinin düzenli bir şekilde durduğu büyük çalışma masasında kibritleri, sigaraları, bir kül tablasını ve bir termos şişesini koyacak yer vardı. Sallanan asılı rafın üstünde dikte yapmak amacıyla kullandığı gramofon duruyordu. Duvarda, barometre ve termometrelerin altında, yuvarlak bir çerçevenin içinden bir kızın yüzü gülümsüyordu. Yine duvarda, düğme sıralarının ve kontrol panosunun arasında, açık bir kılıfın içinden, 44 Colt otomatik tabancanın kabzası görünüyordu.

Saat tam altıda, alacakaranlığın aydınlığı tel örgüden içeri süzülmeye başladıktan sonra, Dick Forrest, gözlerini kâğıtlardan ayırmadan, sağ elini uzatarak ikinci sıradaki düğmelerden birine bastı. Beş dakika sonra verandada yumuşak terlikli bir Çinli belirdi. Adamın ellerinde, küçük parlak bir bakır tepsi içinde bir fincan ve tabağı, küçücük bir gümüş demlik ve buna uygun gümüş sütlük vardı.

"Günaydın, Oh My," diye karşıladı Dick Forrest. Bunu söylerken gözlerinin içi güldü ve gülümsedi.

"Günaydın, efendim," diye cevap veren Oh My, çalışma masasının üstünde tepsiye yer açarak fincana kahve ve krema koydu.

Oh My bunu yaptıktan sonra, efendisinin bir eliyle çoktan kahveyi yudumlamaya başladığını, diğer eliyle de kâğıtlarda düzeltmeler yaptığını fark edince başka emir beklemeden, yerden pembe, şeffaf, dantelli bir gece başlığı aldı ve odadan çıktı. Hiç gürültü yapmadan gitmişti. Büyük pencerelerin önünden gölge gibi süzülerek uzaklaştı.

Saat tam altı buçukta, daha büyük bir tepsiyle geri geldi. Dick Forrest düzeltme yaptığı kâğıtları kenara koydu, "Kurbağaların Ticari Olarak Yetiştirilmesi" adını taşıyan bir kitaba uzandı ve yemeye hazırlandı. Kahvaltı basitti ama epeyce zengindi: biraz daha kahve, yarım greyfurt, cam kâsede bir miktar tereyağıyla dumanı tüten iki rafadan yumurta ve fazla pişmemiş, kendi yetiştirdiği ve baktığı hayvanlardan olduğunu bildiği ince bir dilim domuz pastırması.

Bu aşamada güneş ışığı artık perdeden içeri giriyor, yatağa vuruyordu. Sinekliğin dış kısmına, mevsime göre yumurtalarından erken çıkmış ve gecenin soğuğu yüzünden uyuşmuş birkaç tane karasinek takılmıştı. Forrest kahvaltısını ederken, etçil sarı-siyah gövdeli yabanarılarının avlanmasını seyretti. Soğuğa arılardan daha dayanıklı ve kuvvetli olan yabanarıları, çoktan tele konarak uyuşmuş sinekleri avlamaya başlamıştı. Uçarken çıkardıkları gürültüye rağmen havadaki bu sarı avcılar, hemen hiç ıskalamadan, çaresiz kurbanlarının üstüne atlıyor ve onları yakalayarak uzaklaşıyordu. Son sinek götürüldüğünde, Forrest da kahvesinin son yudumunu içmiş, kitabının arasına kibrit çöpü koymuş ve düzeltme metinlerini eline almıştı.

Bir süre sonra, günün ilk sesi olan tarlakuşunun berrak, tatlı ötüşü Forrest'ın düzeltme yapmaktan vazgeçmesine neden oldu. Saate baktı. Saat yediyi gösteriyordu. Elindeki kâğıtları kenara bıraktı ve deneyimli eliyle kumanda ettiği santral aracılığıyla bir dizi konuşma yapmaya başladı.

İlk konuşması, "Merhaba, Oh Joy," oldu. "Bay Thayer kalktı mı? ... Pekâlâ. Rahatsız etme. Yatakta kahvaltı edeceğini sanmıyorum ama bir öğreniver... Evet, ayrıca sıcak suyu nasıl kullanacağını göster. Belki bilmiyordur... Evet, doğru. Bulabildiğin zaman bir erkek çocuk daha almayı planla. Havalar düzeldiği zaman hep kalabalık oluyor... Tabii. Kendin karar ver. Hoşça kal."

"Bay Hanley? Evet," diye başladı ikinci konuşması başka bir hattan. "Buckeye'da yapılacak barajı düşünüyordum. Toprak taşıma ve taş kırma rakamlarını istiyorum... Evet, bu kadar. Toprak taşıma işinin maliyetinin, parçalanan taşların fiyatından metre başına altı ila on sent daha fazla olacağını düşünüyorum. Toprak ekiplerini mahveden şey, o son tepe. Fiyatları belirleyin... Hayır, iki hafta daha başlayamayacağız... Evet, evet; bu yeni traktörler, eğer bir gün teslim edilirlerse, atları toprağı sürme işleminden kurtarabileceğiz ama kontrol için geri gitmeleri gerekecek... Hayır, o konuda Bay Everan'la görüşmeniz gerekecek. Güle güle."

Üçüncü konuşması:

"Bay Dawson? Ha! Ha! Şu anda verandamda otuz altı tane var. Aşağıdaki düzlükler buz nedeniyle bembeyaz olmalı. Ama muhtemelen bu senenin son buzu... Evet, traktörlerin iki gün önce teslim edileceğine yemin ettiler... İstasyon sorumlusunu arayın... Bu arada, benim için Hanley'yi bulun. Ona, ikinci sinek-kapanı montajıyla birlikte, "fare yakalayıcılarını" da başlatmasını söylemeyi unuttum... Evet, hemen. Bu sabah pencere tellerime bir iki düzine tünemişti... Evet... Görüşürüz."

Bu aşamada, Forrest pijamalarıyla yataktan çıktı, ayaklarına terliklerini giydi ve büyük camlı kapıdan geçerek Oh My'ın hazırladığı banyoya gitti. On iki dakika içinde, tıraşını da olmuş, tekrar yatağa girmiş, kurbağa kitabını okurken, son derece dakik olan Oh My bacaklarına masaj yapıyordu.

Bu bacaklar yapılı, 1.78 boyunda, 81,6 kilo ağırlığında bir adamın düzgün bacaklarıydı. Dahası, adamın öyküsünü anlatıyorlardı. Sol kalçasında yirmi beş santim uzunluğunda bir yara izi vardı. Sol bileği boyunca, ayağın üst kısmından topuğa kadarki yüzeye, altı tane yarım dolar büyüklüğünde yara izi dağılmıştı. Oh My hareketeye geçip, sol dizini biraz şiddetli bir şekilde çekince Forrest acıyla irkildi. Sağ bacağındaki çok sayıda koyu renkli yara izi dikkat çekerken, dizinin hemen altında, kemikte belirgin bir çöküntü vardı. Diziyle kasığı arasındaki bölgenin ortasında, eskiden kalma yedi buçuk santimlik bir kesik vardı ve dikişlerin minik izleri tuhaf bir şekilde yaranın benekli görünmesine neden oluyordu.

Dışarıdan gelen ani ve neşeli kişneme sesi, kurbağa kitabının sayfalarının arasındaki kibrit çöpünü düşürdü ve Oh My efendisini yatakta giydirmeye çalışırken –çoraplar ve ayakkabılar dahil– efendisi, kısmen yana dönerek kişnemenin geldiği yöne baktı. Yolun aşağısındaki erken açmış mor leylakların salınan çiçeklerinin arasından, ilginç bir kovboyun bindiği, sabah güneşi altında kıpkırmızı parlayan büyük bir at geliyor, görkemli topuk eklemlerindeki karlı köpüğü savuruyor, asil yelesi uçuşuyor, gözleri kırları tarıyor, sevgi çağrısının sesi canlanan arazide yankılanıyordu.

Dick Forrest aynı anda hem sevinç hem de kaygı yaşadı; leylak ağaçlarının arasından gelen muhteşem hayvanı görünce sevindi ama atın, duvarındaki yuvarlak ahşap çerçeveden gülümseyen kızı uyandırmış olabileceğini düşünerek kaygılandı. Hemen altmış metrelik avlunun karşı tarafındaki kızın yaşadığı bölümün karanlık çıkıntısına baktı. Kızın uyuduğu verandanın panjurları kapalıydı. Kıpırdamadılar. At yine kişnedi ve sadece yabani kanarya sürüsü hareket etti; avludaki çiçeklerden ve çalılardan havalanarak gün doğumundan püsküren yeşil-sarı bir ışık huzmesi gibi yükseldiler.

Forrest atın leylakların arasından çıkışını seyretti, gözünün önünde kemik ve duruşlarıyla bölgenin kusursuz taylarının görkemi canlandı. Sonra her zamanki gibi, o andaki meseleye döndü ve uşağıyla konuştu.

"O son çocuk nasıl, Oh My? Kendini gösterdi mi?"

"Bence oldukça iyi bir çocuk," cevabını aldı. "Çok genç. Onun için her şey çok yeni. Bu nedenle oldukça yavaş. Yine de iyi olacağını düşünüyorum."

"Neden? Niye böyle düşünüyorsun?"

"Onu üç dört sabahtır uyandırıyorum. Bebek gibi uyuyor. Aynı sizin gibi gülümseyerek uyanıyor. Bu çok iyi."

"Ben gülümseyerek mi uyanıyorum?" diye sordu Forrest.

Oh My hararetle evet anlamında başını salladı.

"Sizi yıllardır birçok kez uyandırdım. Her zaman gözleriniz açılıyor, gözleriniz gülüyor, ağzınız gülüyor, yüzünüz gülüyor, her yanınız gülüyor, öylece, hemencecik. Bu çok güzel bir şey. Bu şe-

kilde uyanan bir adam çok akıllı ve sağduyuludur. Biliyorum. Bu yeni çocuk da öyle. İnanın bana, yakında çok iyi bir çocuk olacak. Göreceksiniz. Adı Chow Gam. Ona burada ne isim vereceksiniz?"

Dick Forrest düşündü.

"Hangi isimleri kullandık?" diye sordu.

"Oh Joy, Ah Well, Ah Me ve ben; benim adım Oh My," dedi Çinli hızla. "Oh Joy yeni çocuğa..."

Duraladı ve meydan okuyan bir ifadeyle efendisine baktı. Forrest başını salladı.

"Oh Joy yeni çocuğa 'Oh Hell' adını vermemizi istedi."

"Hahaha!" diye kahkaha attı Forrest takdirle. "Oh Joy çok şakacı. Güzel bir isim ama olmaz. Hanımefendi'yi düşünmemiz lazım. Başka bir isim düşünmemiz gerekiyor."

"Oh Ho çok güzel bir isim."

Forrest'ın kahkahası hâlâ beyninde çınlıyordu, bu nedenle Oh My'ın esin kaynağının kim olduğunu anladı.

"Pekâlâ. Çocuğun adı Oh Ho olsun."

Oh My başını eğdi, hızla camlı kapıdan süzüldü ve aynı hızla Forrest'ın giysilerinin kalanını getirdi. Fanilasıyla gömleğini giymesine yardım etti, bağlaması için kravatını boynuna geçirdi ve diz çökerek tozluklarıyla mahmuzlarını giydirdi. Bir Baden Powell[1] şapka ve kısa kamçı Forrest'ın kıyafetini tamamladı –kamçı Hint işiydi, ham deriden örülerek yapılmıştı ve deri halkayla bileğinden sallanan ucuna 285 gramlık kurşun örülmüştü.

Ancak Forrest'ın işi daha bitmemişti. Oh My ona çok sayıda mektup uzattı ve bir gece önce, Forrest yattıktan sonra istasyondan geldiklerini detaylı bir şekilde açıkladı. Zarfların sağ kenarlarını yırttı ve bir tanesi hariç hepsinin içeriğine hızla göz attı. Kaşlarını sinirli bir şekilde çatarak o bir tanesi üzerinde bir an düşündü, sonra duvardaki kayıt cihazını çekti, silindiri döndüren

1 İngiliz general. İngiltere'de modern izciliği başlatan kişidir. İzcilik üzerine yazdığı kitapta izcileri, kendisinin de taktığı geleneksel korucu şapkasıyla resmetmiştir. Bugün bu şapka onun ismiyle anılır. (e.n.)

düğmeye bastı ve hızlı bir şekilde, herhangi bir kelime veya fikir için duraksamadan, şu sözleri dikte etti:

"14 Mart 1914 tarihli mektubunuza yanıt olarak, domuz kolerasına yakalandığınızı duyduğuma gerçekten çok üzüldüm. Bu sorumluluğu bana yüklemeyi uygun görmenize de aynı derecede üzüldüm. Yine benzer şekilde, size gönderdiğimiz yaban domuzunun öldüğüne de çok üzüldüm.

Size sadece burada kolera olmadığı ve sonuncusu iki yıl önce olmak üzere, ithal edilen iki Doğulu dışında, sekiz yıldır kolera görülmediği konusunda güvence verebilirim. İkisi de geleneklerimiz uyarınca, geldikleri zaman ayrı tutuldular ve hastalıkları sürülerimize bulaşmadan yok edildiler.

İki olayda da, satıcıları bana hastalıklı hayvan gönderdikleri için suçlamadığımı size bildirmek zorunda olduğumu hissediyorum. Aksine, bildiğiniz üzere, domuz kolerasının kuluçka dönemi dokuz gün olduğundan, hayvanların nakliye tarihlerini kontrol ettim ve yüklendikleri zaman sağlıklı olduklarını anladım.

Koleranın yayılmasından büyük ölçüde demiryollarının sorumlu olduğu hiç aklınıza geldi mi? Herhangi bir demiryolu şirketinin, kolera taşıyan bir vagonu tütsülediği ya da dezenfekte ettiğini hiç duydunuz mu? Tarihlere bir bakın: Önce benim gönderdiğim tarihe; sonra domuzun sizin elinize geçtiği tarihe; üçüncüsü de, domuzda belirtilerin ortaya çıktığı tarihe. Belirttiğiniz gibi, erozyonlar yüzünden domuz beş gün boyunca yoldaydı. İlk belirtiler bu hayvan sizin elinize geçtikten yedi gün sonra ortaya çıktı. Bu demektir ki, benim elimden çıktıktan on iki gün sonra.

Hayır, sizinle aynı fikirde olmadığımı söylemek zorundayım. Sürünüzün başına gelen felaketin sorumlusu ben değilim. Ayrıca, size çifte güvence vermek adına, benim mekânımda kolera olup olmadığını belirlemek amacıyla Devlet Veterinerlik Müdürlüğü'ne yazın.

Saygılarımla..."

2. Bölüm

Forrest verandadaki yatak odasından çıkıp camlı kapıdan geçince, önce çok sayıda kilitli dolabın, pencerenin önünde bir divanın ve büyük bir şöminenin bulunduğu ve banyoya açılan rahat bir soyunma odasına; sonra da iş hayatının gerektirdiği tüm araçgereçlerin –masalar, diktafonlar, dosya dolapları, kitaplıklar, dergi dosyaları ve alçak, kirişli tavana dek uzanan çekmeceler/raf gözleri– bulunduğu uzun bir çalışma odasına geldi.

Çalışma odasının ortasında bir düğmeye bastı ve bir dizi kitap dolu raf, bir eksen etrafında dönerek ortaya çelikten yapılmış bir helezonik merdiven çıkardı. Forrest, mahmuzlarının takılmasını önlemek amacıyla basamaklardan dikkatle indi ve kitap rafları, arkasından tekrar yerlerine geldi.

Merdivenlerin dibinde başka bir düğmeye basınca, başka kitap rafları dönerek Forrest'ın, yerden tavana dek kitaplarla dolu olan rafların bulunduğu uzun, alçak bir odaya girmesini sağladı. Forrest doğruca bir kitaplığın bir rafına gitti ve hiç hata yapmadan, elini aradığı kitabın üstüne koydu. Bir dakika boyunca sayfaları karıştırdı, aradığı pasajı buldu, haklı çıktığı için kendi kendine başını salladı ve kitabı yerine koydu.

Kapıdan çıkıldığında, aralarına kızılçam kütükleri dizilmiş ve daha küçük kızılçam tomrukları geçirilmiş –hepsi de ağaç kabuğunun canlı moruyla sert ve buruşuk kadife izlenimi veren– kare beton sütunlarla çevrili bir çardağa yol açılıyordu.

Evin beton duvarlarının arasında yüzlerce adım atmak zorunda kaldığına göre, belli ki, dışarıya kestirmeden çıkmamıştı. Uzun, kazınmış, iple bağlanmış parmaklıkların ve birçok atın bastığı yerleri gösteren toynakların çiğnediği, çakıl taşlarının olduğu enine yayılmış, yıllanmış meşe ağaçlarının altında, donuk sarı, neredeyse altın rengi, doru kısrağı buldu. Bu bahar sabahında ba-

kımlı tüyleri capcanlıydı ve ağaçların kenarından eğimli bir şekilde doğrudan gelen sabah güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Kendi de canlıydı ve ışıldıyordu. Aygır duruşu vardı ve omurgasından aşağıya doğru, atalarının çeşit çeşit yabani at olduğunu belli eden, dar bir şerit halinde koyu renk tüyler iniyordu.

"Yamyam bu sabah nasıl?" diye sorarken boynundaki kemendi çıkardı.

Hayvan, bir atın sahip olabileceği –dağlardaki yabani kısraklarla bazı safkanların yaşadığı vahşi sevgiyi anlatan– en küçük boyuttaki kulaklarını yatırdı; muzip dişleriyle muzipçe ışıldayan gözleriyle, Forrest'ı ısırmaya çalıştı.

Forrest, atın eyerine otururken, at yan yan gitti ve gerilemeye çalıştı. Sonra geri geri gitme girişiminde bulunarak çakıllı yoldan aşağıya indi. Başını aşağıda tutan martingal kayışı olmasa, gerçekten de geri geri giderdi. Sonuçta bu kayış, at öfkeyle başını geriye savurduğunda, binicisinin burnunu korumak için yapılmıştı.

Forrest ata o kadar alışkındı ki, onun tuhaflıklarını pek fark etmedi. Dizginin, kavisli boynuna hafifçe değmesi ya da mahmuzuyla dokunması veya diziyle baskı yapmasıyla atı kendiliğinden, istediği şekilde yönlendiriyordu. Bir keresinde, at dönüp dans ederken, Forrest bir an Büyük Ev'i görmüştü. Ev her şeyiyle büyüktü; ancak öyle derbeder bir yapısı vardı ki, göründüğü kadar büyük değildi aslında. Ön yüzü iki yüz kırk metre uzanıyordu. Ama bu iki yüz kırk metrenin büyük bir kısmı, binanın çeşitli bölümlerini birleştiren beton duvarlı, kiremit çatılı koridorlardan oluşuyordu sadece. Aynı oranda avlular ve çardaklar vardı; bütün duvarlar, çok sayıdaki dik açılı çıkıntı ve girintileriyle, bir yeşillik ve gonca yatağından yükseliyordu.

İspanyol tarzında yapılmış olan Büyük Ev'in mimarisi, yüzyıl önce Meksika kanalıyla uygulanmaya başlanan ve modern mimarlar tarafından günün Kaliforniya-İspanyol stilinde (İspanyol mimarisine uyarlanan Kaliforniya stili) değildi. Büyük Ev'i tüm karışımıyla teknik olarak tanımlayan tür, İspanyol–Moresk'ti, gerçi bu terimi hararetli bir şekilde tartışan uzmanlar vardı.

Sadeliği olmayan ferahlık ve gösterişi olmayan güzellik, Büyük Ev'in yarattığı temel izlenimlerdi. Uzun ve yatay çizgileri, sadece dikey ve dik açılı girintiler ile çıkıntıların çizgileriyle bölünüyor ve bu, yapıyı bir manastırınki kadar yalın hale getiriyordu. Ancak düzensiz çatı hattı, monotonluğu yok ediyordu.

Kare çıkıntılar halindeki kuleler ve kulelerin üstündeki kuleler, bodur değil ama alçak ve derme çatma olsalar bile, gökleri delmeden yeterli yükseklik boyutunu sağlıyordu. Büyük Ev'in yarattığı duygu dayanışmaydı. Depremlere meydan okuyordu. Bin yıl ayakta kalacak şekilde kurulmuştu. Katışıksız betonun üstü, katışıksız çimentolu krem sıvayla kaplanmıştı. Bir kez daha, kırmızı İspanyol kiremitlerle kaplı çok sayıdaki düz çatılar durumu kurtarmasa, rengin aynılığı göze monoton gelebilirdi.

Kısrak gereksiz yere fıldır fıldır dönerken, Dick Forrest'ın gözleri o bir anlık bakışla, Büyük Ev'in tamamını kavradı, sonra binanın altmış metrelik avlusunun karşısındaki büyük kanada odaklandı. Sabah güneşinde kırmızı filelerle kaplanmışçasına, üst üste duran kulelerin altında yer alan verandadaki yatak odasının kapalı panjurları, hanımefendisinin hâlâ uyuduğunu gösteriyordu.

Forrest'ın etrafındaki dünyanın dörtte üçü boyunca, düzgün, çitle çevrilmiş, ekilmiş ve otlak halinde alçak tepeler yükseliyordu; daha yüksek tepelere ve dik, ağaçlıklı yamaçlara, sonrasında da gökyüzüne doğru, daha dik, görkemli dağlara dönüşüyorlardı. Dördüncü çeyrek, dağların oluşturduğu duvarlar ve tepelerle sınırsız bir görüntü oluşturuyordu. Uzaklarda dağlar alçalıyor, temiz, kırılgan, buz gibi havaya rağmen geniş düzlüklere dönüşüyordu.

Forrest'ın altındaki kısrak kişnedi. Onu düzeltip yola yönlendirirken ve bir tarafa zorlarken dizlerini sıktı. Aşağıda, çakıllarda çınlayan ayak seslerinin yanında, nehir halinde yanardöner beyaz ipekler süzülüyordu. Bunların ödüllü Ankara keçisi sürüsü olduğunu hemen anladı. Hepsi de safkandı ve her birinin bir öyküsü vardı. Yaklaşık iki yüz tane keçi olması gerekiyordu. Ayrıca kendisinin yürüttüğü titiz seçim doğrultusunda ve sonbaharda kırpıl-

madıklarından, keçilerin yanlarından sarkan parlak tiftiğin yeni doğmuş bir bebeğin saçları kadar, hatta daha da ince olduğunu biliyordu. Bir albinonun saçları kadar, hatta daha da beyaz; otuz santimlik elyaftan daha uzun olduğunu ve en iyi hayvanların tiftiğinin, istenilen her renge boyanarak kadınların başlarına elli santimlik takma saç örgüsü olacağını da biliyordu.

Görüntünün güzelliği de Forrest'ı büyüledi. Yol, ona ve gergin atına duydukları saygıya istinaden, kediye benzeyen ürkek ve meraklı sarı gözlerle süslendikleri bir ipek şeridi nehrine dönüşmüştü. İki Basklı çoban arkadan geliyordu. Bu çobanlar kısa boylu, toplu, esmer, kara gözlü, kuvvetli, düşünceli ve sakin görünümlü adamlardı. Forrest'ı görünce şapkalarını çıkararak başlarını eğdiler. Forrest sağ elini kaldırdı –kamçı bileğinden sallanıyordu–, düzgün işaret parmağı yarı askeri bir selamla Baden Powell şapkasının kenarına dokundu.

Kısrak yine şahlanmaya ve dönmeye başlayınca, Forrest dizginin bir dokunuşuyla ve kırbaç tehdidiyle onu tuttu; sonra yolu parlak beyaza bürüyen dört ayaklı ipeklerin ardından baktı. Onların varlığının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yavrulama zamanı yaklaşırken keçiler çalılık meralarından, çoğalma sürecinde özenle bakılacakları ve cömertçe beslenecekleri damızlık ağılına getiriliyordu. Forrest onlara bakarken aklında, hayatında gördüğü en iyi Türk ve Güney Afrika tiftiklerinin görüntüsüyle karşılaştırıyordu; kendi sürüsü bu karşılaştırma sonucunda oldukça başarılıydı. İyi görünüyordu. Hatta çok iyi görünüyordu.

Forrest atını sürdü. Dört bir yanda gübre serpme makinelerinin sesi yankılanıyordu. Uzakta, alçak, hafif eğimli tepelerde, birbiri ardına dizilmiş çok sayıda ekibin, her ekipten de üç kişinin aynı hizada çalıştığını gördü. İdari bölgenin kısraklarının, pullukları ileri geri çektiğini, tesviye hatlarına uygun sürüm yaptığını, yamaçların yeşil çimlerini, bitkisel çürük dolu toprakla koyu kahverengiye dönüştürdüğünü biliyordu. Bu toprak o kadar organikti ve kolay ufalanıyordu ki, neredeyse yer çekimiyle eriyerek ince parçacıklı tohum yatağına dönüşüyordu. Bu silolar mısır –ve sor-

gum– ekmek içindi. Diğer tepe yamaçları, uyguladığı nadas programı uyarınca, diz boyu arpalarla kaplanmıştı; diğerleri de yonca ve Kanada bezelyelerinin yeşilini gösteriyordu.

Forrest'ın dört bir yanında irili ufaklı tarlalar, en titiz verimlilik uzmanını bile mutlu edecek şekilde, erişilebilirliğe ve çalışılabilirliğe dayanan bir sistemle sıralanmıştı. Her çit domuz ve boğa geçirmezdi; çitlerin barakalarında hiçbir tahıl yetişmiyordu. Düz tarlaların çoğu kaba yoncayla kaplıydı. Bazılarında, nadasa uygun olarak, geçen sonbaharda ekilen tahıllar yetişiyor veya baharda yapılacak ekime hazırlanıyordu. Bazılarında da, çoğalma ağıllarına ve kümeslere yakın olduklarından, şişman, dişi Shropshire ve Fransız Merinos koyunları otluyordu veya Forrest oradan geçip bakarken gözlerinde zevk pırıltısı oluşmasına neden olan beyaz devasa damızlık domuzlar tarafından keyifle kullanılıyordu.

Dick, dükkânlar veya oteller olmasa da, neredeyse bir köy büyüklüğünde olan arazisinde dolaştı. Evler bungalov şeklindeydi, sağlamdı, göze hoş görünüyordu ve her biri, güller dahil çeşitli çiçeklerin açtığı ve gecikmiş don tehdidine gülümseyen bahçelerin ortasındaydı. Çocuklar çoktan kalkmıştı, çiçeklerin arasında gülüyor ve oynuyor veya anneleri tarafından içeriye kahvaltıya çağrılıyorlardı.

Forrest, bu evlerin ötesinde, Büyük Ev'i çevreleyen sekiz yüz metre uzunluğundaki dairenin dışında kalan bir dizi dükkânın önünden geçti. Birincisinde duraksayıp içeriye baktı. Bir demirci ustası demir dövüyordu. İkinci demirci, idari bölgenin yaşlıca bir kısrağının ön ayağına yeni çakılan nalla bin kilo ağırlığıyla kantarları bozacağından, toynağın dış duvarını, nalın burnuna uyacak şekilde törpülüyordu. Forrest onu gördü, selam vererek yoluna devam etti ve otuz metre ileride durdu, arka cebinden çıkardığı deftere bir not karaladı.

Diğer dükkânların önünden geçti: boyacı, vagoncu, tesisatçı, marangoz. Sonuncusuna göz atarken yarı otomobil, yarı kamyon bir araç hızla yanından geçerek sekiz mil uzaktaki tren istasyonuna giden ana yola girdi. Bunun, sabahları dağıtım evinden mandıranın günlük üretimini taşıyan tereyağı kamyonu olduğunu biliyordu.

Büyük Ev çiftlik düzeninin merkeziydi. Yarım mil uzağından başlayarak etrafını çeşitli çiftlik merkezleri sarıyordu. Dick Forrest, halkını selamlamaya devam ederek dörtnala mandıra merkezinin önünden geçti. Mandıra, çok sayıdaki siloları ve yukarıdaki oluklardan geçerek bekleyen gübre serpicilere otomatik olarak boşaltan çöp taşıyıcılarıyla neredeyse bir bina denizi gibiydi. Birçok defa, at üstünde veya at arabalarıyla işadamlarına benzeyen insanlar veya üniversite öğrencileri onu durdurup görüşünü aldılar. Bu insanlar ustabaşı, bölüm başkanıydı; onun kadar az ve öz konuşuyorlardı. Üç yaşında, Arap atı kadar zarif ve yabani bir Palomina'ya binen sonuncusu yalnızca selamlayarak geçecekti ama patronu tarafından durduruldu.

"Günaydın, Bay Hennessy. Bu at Bayan Forrest için ne zaman hazır olacak?" diye sordu Dick Forrest.

Bay Hennessy, "Bir hafta daha gerektiğini düşünüyorum," diye cevap verdi. "Şu anda, tam Bayan Forrest'ın istediği gibi ancak tükenmiş durumda, hâlâ çok gergin ve hassas. Bu nedenle onu yola koymak için bir haftaya daha ihtiyacım var."

Forrest başıyla onayladı ve Veteriner Hennessy devam etti.

"Yonca çetesinde bulunan iki sürücüyü göndermek istiyorum."

"Neden? Sorun ne?"

"Yeni gelenlerden birisi, eski asker olan Hopkins. Devletin katırlarından anlıyor olabilir ama idari bölge kısraklarından anlamıyor."

Forrest başını salladı.

"Diğeri bizimle iki yıldır çalışıyor ama sürekli içki içiyor ve akşamdan kalmalığını atlardan çıkarıyor..."

"Adı Smith olan, tipik Amerikalı, düzgün tıraşlı, sol gözünde şaşılık olan adam mı?" diye araya girdi Forrest.

Veteriner başını salladı.

"Onu izliyordum," dedi Forrest sonunda. "Başta iyi bir adamdı ama son zamanlarda dağıttı. Tabii, onu gönder. Diğer adamı da

–Hopkins mi demiştin?– onunla birlikte gönder. Bu arada, Bay Hennessy." Forrest konuşurken not defterini çıkarttı, yazdığı son notu yırttı ve elinde buruşturdu. "Dükkânda yeni bir nalbant var. Onu nasıl buluyorsunuz?"

"Henüz karar veremeyeceğim kadar yeni."

"Onu da diğer iki adamla birlikte gönder. Senden emir alamaz. Biraz önce onu yaşlı Alden Bessie'ye nal çakarken izledim, toynağının ucundan iki santim eğeledi."

"Yapmaması gerektiğini biliyordu."

"Onu da gönder," diye tekrarlayan Forrest, mahmuzlarıyla çok hafif bir şekilde sabırsızlanan atını gıdıkladı ve başını savururken, yan yan geri gitmeye çalışırken atını yola yönlendirdi.

Gördükleri genelde onu memnun etmişti. Bir ara yüksek sesle mırıldandı, "Verimli bir arazi, verimli bir arazi." Onu mutlu etmeyen gördüğü bazı şeyler, not defterinde yerini aldı. Büyük Ev'in etrafındaki daireyi tamamladıktan sonra, dairenin ötesine yarım mil gidip izole bir baraka ve ağıl grubuna gelince, gezintisinin asıl hedefine ulaştı: Hastane. Burada iki yavru ineğe tüberküloz testi yapıldığını ve muhteşem bir Duroc Jersey yaban domuzunun mükemmel bir durumda olduğunu gördü. Tam tamına iki yüz yetmiş beş kilo gelen hayvanın ışıl ışıl gözleri, çevik hareketleri ve parlak tüyleri, bariz bir şekilde hiçbir hastalığı olmadığını söylüyordu. Yine de, çiftlik uygulamalarına göre, Iowa'dan yeni getirildiği için rutin karantina döneminden geçiyordu. Derneğin sürü kayıtlarında adı Burgess Premier olarak geçiyordu, iki yaşındaydı ve Forrest'a, çiftlikte teslim şartıyla beş yüz dolara mal olmuştu.

Büyük Ev'e doğru giden yollardan birinde hızla ilerleyen Forrest, domuz müdürü Crellin'e yetişti. Beş dakikalık bir görüşme sonucunda, Burgess Premier'in gelecek birkaç aydaki kaderini belirledi ve O.I.C.'deki tüm dişilerin en büyüğü olup Seattle'den San Diego'ya tüm gösterilerde en büyük ödülü alan dişi domuz Leydi Isleton'un sağ salim on bir yavru doğurduğu-

nu öğrendi. Crellin gecenin yarısında onun yanında kaldığını ve sonra eve gidip duş alıp kahvaltı ettiğini anlattı.

"Duyduğum kadarıyla en büyük kızın liseyi bitirmiş ve Stanford'a girmek istiyormuş," diyen Forrest, dörtnala gitmek için işaret vermek üzereyken kısrağı gemledi.

Otuz beş yaşında genç bir adam ve üniversiteli olmanın, açık havaya ve düzgün bir yaşantıya alışkın gençliğinin izlerini taşımanın yanı sıra, uzun zamandır baba olmanın da olgunluğuyla Crellin, yanık teninin altında hafifçe kızararak ve başını sallayarak patronunun ilgisine duyduğu minneti gösterdi.

Forrest, "Bir daha düşün," tavsiyesinde bulundu. "Üniversiteye giden tüm kızlar –evet, Devlet Öğretmen Okulları'na giden kızlar– hakkında istatistik yap. Kaç tanesi meslek hayatını sürdürüyor ve kaç tanesi diplomalarını aldıktan sonra iki yıl içinde evlenip bebek büyütmeye başlıyor?"

"Helen konuya çok ciddi yaklaşıyor," dedi Crellin.

"Apandisimi aldırdığım zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Forrest. "Şey, bana hayatımda gördüğüm en iyi hemşire ve iki güzel bacağın üstünde yürüyen en güzel kız bakıyordu. O zaman altı aydır tam donanımlı hemşireydi. Ondan dört ay sonra ona düğün hediyesi göndermek zorunda kaldım. Bir araba satıcısıyla evlendi. O zamandan beri otellerde yaşıyor. Bir daha asla hemşirelik yapma fırsatı bulamadığı gibi kolik krizini atlatmasına yardımcı olacağı bir çocuğu da olmadı. Ama... umutları var... ve bu umutların gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemem. Ama... Hemşirelik eğitimi ne işine yaradı?"

Tam o sırada boş bir gübre serpici geçtiği için Crellin ve at üstündeki Forrest yolun kenarına çekildi. Forrest yakan gözleriyle makinenin yorgun kısrağına baktı. Kendi ödüllerini ve yavrularının aldığı ödülleri saymak ve sınıflandırmak için uzman bir muhasebeci gerektiren çok büyük, bir idari bölge atıydı.

Forrest gözlerinde sevgiyle atı işaret ederek, "Fotherington Princess'e bak," dedi. "Normal bir dişi. Ancak şans eseri, binlerce yıldır süregelen yerli seçim sayesinde insan onu evrimleştirerek, bek-

lendiği gibi koşum atı doğurma görevini yükledi. Ancak koşum atı olma görevi ikincil. Esas olarak o bir dişi. Kendi insan dişilerimizi ele alacak olursak, genellikle her şeyin ötesinde biz erkekleri severler ve doğaları gereğince anaçlardır. Bugün kadınların karmaşık hayatında oy hakkı ve meslek edinme konusunda biyolojik yaptırımlar yok."

"Ama ekonomik yaptırımlar var," diye itiraz etti Crellin.

"Doğru," dedi patronu ama sonra devam etti. "Şu andaki sanayi sistemimiz evliliği önlüyor ve kadınları meslek sahibi olmaya zorluyor. Ama unutma, sanayi sistemleri gelir gider, oysa biyoloji sonsuza dek devam eder."

"Bugünlerde genç kadınları evlilikle tatmin etmek oldukça zor," diye mırıldandı sürü sorumlusu.

Dick Forrest kahkahalarla güldü.

"Onu bilemem," dedi. "Örneğin karını ele al. Belgesini almış –hem de klasik bilimler– ee, onunla ne yaptı? İki oğlan, üç kız, sanırım. Bana anlattıklarından hatırladığım kadarıyla, okuldaki son senesinin ikinci döneminden itibaren seninle nişanlıymış."

"Doğru, ama..." diye ısrar eden Crellin'in gözünde bu noktayı takdir ettiğini gösteren bir parıltı oluştu. "O olay hem on beş yıl önceydi hem de aşk evliliğiydi. Elimizde değildi. O noktaya kadar sizinle aynı fikirdeyim. Eşim duyulmamış başarılar kazanmayı planlamışken, ben de mimarlık fakültesinin dekanlığından başka bir şey görmüyordum. Elimizde değildi. Ama bu on beş yıl önceydi ve on beş yıl genç kadınlarımızın emel ve ideallerinde birçok değişiklik yaratıyor."

"Buna bir an bile inanma. Sana söylüyorum, Bay Crellin, bu bir istatistik. Bütün karşıt şeyler geçici. Her kadın sonsuza dek, ilelebet kadın olarak kalır. Kız çocuklarımız bebekleriyle oynamayı ve aynada kendi çekiciliklerine bakmayı bırakıncaya kadar, hiçbir kadın, daima olduğu şeyden başka bir şey olmayacaktır: Önce anne, sonra erkeğin eşi. İstatistikler böyle. Devlet Öğretmen Okulu'ndan mezun olan kızları inceliyorum. Bu arada mezun olmadan önce evlenenler hariç tutuluyor. Yine de, mezunların fiilen

okullarda öğretmenlik yaptığı sürenin ortalaması iki yılın biraz üstünde. Ayrıca çoğunun, görünüşleri ve talihsizlikleri yüzünden evde kalmaya ve hayatları boyunca öğretmenlik yapmaya mahkûm olduğunu dikkate alınca, evlenebilir durumda olanların öğretme süresini nasıl kısalttıklarını görebilirsin."

Crellin, "Bir kadın, hatta bir genç kız sadece erkekler söz konusu olduğunda istediğini yapacaktır," diye mırıldanırken patronunun verdiği rakamlara itiraz edememişti ama araştırmaya kararlıydı.

"Yani senin genç kızın Stanford'a gidecek," dedi Forrest gülerek. Bu arada atını dörtnala koşturmaya hazırlıyordu "ve senle ben ve tüm erkekler sonsuza kadar, istediklerini yapmalarını sağlayacağız."

Patronu hızla uzaklaşıp ufukta küçülürken Crellin kendi kendine gülümsedi; çünkü Crellin Kipling'ini tanıyordu ve gülümsemesine neden olan düşünce şuydu: "Peki, sizin kendi çocuğunuz nerede, Bay Forrest?" Kahvaltıda kahve içerken bunu Bayan Crellin'e anlatmaya karar verdi.

Dick Forrest Büyük Ev'e ulaşmadan bir kez daha durarak zaman kaybetti. Durdurduğu adama Mendenhall diye hitap etti. Mendenhall hem at müdürü hem de otlak uzmanıydı ve sadece çiftlikteki her ot tanesini değil, her ot tanesinin uzunluğunu ve ekildiği zamandan beri yaşını bilmekle tanınıyordu.

Forrest'ın bir işareti üzerine Mendenhall, çift tekerlekli arabayı süren iki tayı onun yanına getirdi. Forrest'ın işaret vermesine neden olan şey, vadinin kuzey kenarında yakaladığı, kilometrelerce ötedeki düzgün sıradağlarda güneşin dokunduğu yerlerin ve Sacramento Vadisi'nin geniş ovasına uzandığı alanlardaki koyu yeşil görüntüleriydi.

Bunun ardından gerçekleşen konuşma hızlı ve iki adamın bildiği deyimlerden oluşan kısaltmalarla geçti. Konu otlardı. Kış yağmurlarından ve bahar sonu yağmurlarının yağma olasılıklarından bahsedildi. Little Coyote ve Los Cuatos dereleri, Yolo ve Miramar tepeleri, Büyük Havza, Round Vadisi ile San Anselmo ve Los Banos sıradağları gibi isimler konu edildi. Geçmişteki, şimdiki ve ge-

lecekteki sürülerin hareketleri tartışıldı. Ayrıca uzak tepelerde bulunan otlaklarda saman ekilmesi olasılığı konuşuldu ve sürülerin kışı geçirerek beslendiği korunaklı dağ vadilerindeki ücra ahırlarda kışın artakalan saman miktarı hakkında tahminler yürütüldü.

Meşe ağaçlarının altında, damgalama noktalarında Forrest Yamyamı'yı bağlama zahmetinden kurtuldu; çünkü seyis koşarak gelip kısrağı aldı ve Forrest, Duddy adında bir at hakkında konuşmak için bir an durup, mahmuzlarını şakırdatarak Büyük Ev'e girdi.

3. Bölüm

Forrest kale burcuna benzeyen bir yapının ayağındaki, heybetli, yontulmuş keresteden yapılmış, demir somunlu kapıdan girerek Büyük Ev'in bir kanadına ulaştı. Zemin betondu ve çeşitli yönlere açılan kapılar bulunuyordu. Bir tanesi, beyaz önlüklü ve kolalı aşçı şapkası giymiş bir Çinlinin bulunduğu odaya açılırken, aynı zamanda bir dinamonun hafif uğultusunu yayıyordu. Forrest'ı yolundan çeviren de bu ses oldu. Forrest kapıyı aralık tutarak, içinde uzun, cam kapaklı, cam raflı buzdolabı ile bunu destekleyen buz makinesi ve dinamonun tutulduğu serin, elektrikle aydınlatılmış beton odaya göz attı. Yağlı tulumuyla toplu, ufak tefek bir adam yere çömelmişti ve patronu ona başıyla selam verdi.

"Bir sorun mu var, Thompson?" diye sordu.

"Vardı," diye cevap verdi adam olumlu ve net bir şekilde.

Forrest kapıyı kapattı ve tünele benzeyen bir geçitte yoluna devam etti. Ortaçağ kalelerinde okçuların kullandığı ince, uzun delikler gibi, dar, demir parmaklıklı boşluklar yolu aydınlatıyordu. Başka bir kapı uzun, alçak, kirişli tavanı olan ve içinde bir öküzün pişirilebileceği büyüklükte şöminesi bulunan bir odaya açılıyordu. Şöminede, kömür yatağının üstüne yerleştirilmiş devasa bir kütük alev alev yanıyordu. Salonun temel mobilyalarını, iki bilardo masası, çok sayıda oyun masası, oturma köşeleri ve minyatür bir bar oluşturuyordu. İki genç erkek bilardo sopalarını tebeşirleyerek Forrest'ın selamına karşılık verdi.

"Günaydın, Bay Naismith," diye takıldı. "*Breeders' Gazette* için ilave malzeme mi?"

Otuzlu yaşlarında gözlüklü bir genç olan Naismith, süklüm püklüm gülümsedi ve başıyla arkadaşını işaret etti.

"Wainwright bana meydan okudu," diye açıkladı.

"Yani demek ki, Lute ile Ernestine hâlâ güzellik uykusundalar," dedi Forrest gülerek.

Meydan okuduğunu kabul etmek genç Wainwright'ın tüylerini diken diken etti ama dilinin ucuna gelen sert yanıtı söyleyemeden, ev sahibi ilerleyerek omzunun üzerinden Naismith'e hitap etti.

"Saat on bir buçukta sen de gelmek ister misin? Thayer'la ben arabayla gidip Shropshire koyunlarına bakacağız. Thayer yaklaşık on vagon dolusu koç istiyor. Şu Idaho'dan gönderilen mallar konusunda iyi bir şeyler bulman lazım. Yanında fotoğraf makineni de getir. Thayer'ı bu sabah gördün mü?"

"Biz çıkarken kahvaltı etmeye geldi," diye araya girdi Bert Wainwright.

"Onu görürsen on bir buçukta hazır olmasını söyle. Sen davetli değilsin, Bert... Kendi iyiliğin için. O zamana kadar kızlar da kalkmış olur."

"Hiç olmazsa Rita'yı yanınıza alın," diye yalvardı Bert.

Forrest kapıdan, "Korkma," diye cevap verdi. "İş için gidiyoruz. Ayrıca, Rita'yı Ernestine'den palanga takımıyla bile koparamazsın."

"İşte bu nedenle sizin yapıp yapamayacağınızı görmek istedim," dedi Bert gülerek.

"Erkeklerin kendi kız kardeşlerini asla takdir etmemeleri ne tuhaf." Forrest fark edilebilecek bir süre duraksadı. "Hep Rita'nın gerçekten iyi bir kız kardeş olduğunu düşünmüştüm. Neyi var bu kızın?"

Forrest ona cevap verilinceye kadar kapıyı kapatmış ve mahmuzlarını şakırdatarak geçitten geçip geniş beton basamaklı dönen merdivenlere ulaşmıştı. En üst basamağı çıktığı zaman, piyanodan gelen dans müziği sesi ve kahkahalar, güneşin aydınlattığı beyaz kahvaltı odasına göz atmasına yol açtı. Gül rengi kimono ve gece başlığı giymiş genç bir kız piyanonun başındaydı. Aynı şekilde giyinmiş iki kız da birbirlerine sarılmış, dans oku-

lunda asla öğrenilmeyen ve erkeklerin görmesini istemeyecekleri bir dansı yapmaya çalışıyorlardı.

Piyanodaki kız Forrest'ı gördü, göz kırptı ve çalmaya devam etti. Diğer iki kız onun geldiğini bir dakika daha fark edemedi. Şaşkınlıkla bağırdılar, birbirlerine sarılarak ve kahkahalarla gülerek yere yığıldılar. Müzik durdu. Üç kız muhteşem, sağlıklı genç-lerdi ve Forrest onlara bakarken gözleri parladı, tıpkı Fotherington Princess'e bakarken parladığı gibi...

Genç insanlar arasında geçen türde alaycı konuşmalar yaşandı.

"Beş dakikadır buradayım," diye iddia etti Forrest.

Dans eden iki kız şaşkınlıklarından kurtulmaya çalışırken, onun doğru söylediğinden kuşkuluydu çünkü onun çok bilinen ünlü yalancılığını hatırlıyorlardı. Piyanodaki kız, yani Ernestine Forrest'ın baldızıydı ve onun dudaklarından gerçek inciler döküldüğünde, onu bakmaya başladığı anda fark ettiğinde ve izleme süresinin beş dakikadan çok daha uzun olduğunu düşündüğünde ısrar etti.

Forrest, "Her neyse," diyerek karışıklığı yarıda kesti. "Bert, o tatlı masum çocuk, henüz kalkmadığınızı düşünüyor."

"Ona göre... kalkmadık," dedi ters bir şekilde hayat dolu genç bir Venüs olan dansçı kızlardan biri. "Size göre de kalkmadık. Bu nedenle haydi güle güle küçük bey. Güle güle."

"Buraya bak, Lute," diye başladı Forrest sert bir ifadeyle. "Sırf dermansız, yaşlı bir adam olduğum için, ayrıca sırf sen on sekiz, yalnızca on sekiz yaşında olduğun ve karımın kız kardeşi olduğun için bana üstünlük taslayabileceğini düşünmemelisin. Unutma –ve uygunsuz olsa da, açıkça belirtiyorum, Rita'nın hatırı için– son on yılda saymamı istemeyeceğin kadar utanç verici olayda seni dövdüm."

"Evet, doğru, eskiden olduğum kadar genç değilim ama..." Forrest sağ kolunun pazılarını yokladı ve gömleğinin kolunu yukarı sıyırır gibi yaptı. "Ama henüz tükenmedim ve bir hiç uğruna..."

"Ne?" diye meydan okudu genç kadın saldırgan bir tavırla.

Forrest gizemli bir şekilde, "Bir hiç uğruna," diye mırıldandı. "Bir hiç uğruna... Ayrıca üzülerek belirtiyorum, başlığın eğri duruyor. Ayrıca, pek de zevkli bir ürün sayılmaz. Ayak parmaklarımla, uyurken... hatta deniz tutmuşken, çok daha cazip bir başlık yapabilirim."

Lute sarı saçlarını küstahça geriye savurdu, destek ararcasına yoldaşlarına baktı ve:

"Ah, bilemiyorum. Üçümüzün kadın halimizle, senin gibi yaşlı ve küstah tek bir ağırlığı halledebileceğini düşünmek gayet mantıklı görünüyor. Ne diyorsunuz, kızlar? Haydi, onu çabucacık halledelim. En az kırk yaşında ve anevrizması var. Evet, bir de, aile sırlarını açıklamaktan nefret etsem de, meniere hastalığı[2] var.

On sekiz yaşında, ufak tefek ama güçlü bir kız olan Ernestine hızla piyanonun başından kalktı ve iki arkadaşına katılarak pencerenin kenarındaki büyük koltukların minderlerine saldırdı. Yan yana, ellerinde birer minderle ve aralarına kurnazlıkla minderleri savurmalarına yetecek kadar uygun mesafe koyarak durdular. Sonra da düşmanın üstüne saldırdılar.

Forrest savaşa hazırlandı, sonra barış görüşmesi yapmak amacıyla ellerini kaldırdı.

Kızlar önce birer birer, sonra koro halinde "Korkak kedi!" diye bağırdı.

Forrest empatiyle başını iki yana salladı.

"Sırf bunun için ve diğer bütün saygısızlıklarınız için, üçünüz de belanızı bulacaksınız. Bir ömür boyu yapılan hataların hepsi şaşırtıcı bir berraklıkla aklımda canlanıyor. Biraz sonra çıldıracağım. Ama önce –hem de bir çiftçi olarak konuşuyorum ve sana hitap ediyorum, Lute– bütün alçakgönüllülüğümle, tanrı aşkına meniere hastalığı nedir? Koyunlara geçer mi?"

Lute, "Meniere hastalığı..." diye başladı, "...senin hastalığın. Bilindiği kadarıyla dünyada tek bulaştığı canlılar koyunlar."

---

2 İç kulak sıvılarının basınç artışı sonucu oluşur. Genellikle 40-60 yaş aralığında görülür. (e.n.)

Bunun sonucunda kanlı bir savaş ve kargaşa başladı. Kaliforniya'da Amerikan futbolunun benimsenmesinden önce futbolda görülen bir atağa kalktı. Kızlar da Forrest'ın aralarından geçmesini sağlamak için kenara çekilerek üstüne saldırdılar ve minderlerle iki yandan vurdular.

Forrest kollarını açarak, her birini kanca haline getirdiği parmaklarını uzatarak döndü ve üçünü de yakaladı. Savaş kasırgaya dönüştü, ortada mahmuzlu bir adam duruyor ve ondan, uçuşan incecik ipekler, ayaklardan fırlamış terlikler, gece başlıkları ve saç tokaları yayılıyordu. Minderlerin vurunca çıkardığı ses, adamdan çıkan homurtular, kızların attığı çığlıklar, ciyaklamalar ve kıkırdamalar, ayrıca savaştan yayılan bastırılamayan kahkahalar, narin kumaşların yırtılmaları ve sökülmeleri duyuluyordu.

Dick Forrest kendini yerde buldu, kızların kurnazca savurduğu minderlerin rüzgârı nefesini kesmişti. Aldığı darbelerden başı dönüyordu ve bir elinde, yırtılmış bir kilim parçası ve genelde dağılmış açık mavi ipek kuşak ve pembe güller vardı.

Bir kapının eşiğinde, mücadeleden yüzü kızarmış, yavru geyik gibi tetikte olan Rita duruyordu ve kaçmaya hazırdı. Diğer kapı eşiğinde, aynı şekilde yanakları kıpkırmızı olan Ernestine, Gracchi'lerin Annesi gibi hükmeden bir tavırla beklerken, kimonosundan arda kalanlar kabaca vücudunu sarmıştı ve beline bastırdığı koluyla tutmaya çalışıyordu. Lute ise piyanonun arkasında köşeye sıkışmışken kaçmaya çalıştı ama elleri ve dizlerinin üstünde durarak parke zemine avuçlarıyla sert bir şekilde vuran, başını vahşi bir şekilde savururken boğa gibi kükreyen Forrest'tan korkup geri çekildi.

Ernestine durduğu güvenli yerden, "O yüzükoyun yerlere yatmış sefil erkek bozuntusunun, o adamın Berkeley'nin Stanford'a karşı zaferinde liderlik ettiği konusundaki o eski tarih öncesi efsaneye hâlâ inanıyorlar," açıklamasında bulundu.

Gösterdiği çaba yüzünden göğüsleri inip kalkıyordu ve Forrest keyifle titreşen vişne rengi ipeğin hareketini fark ettikten sonra, aynı şekilde nefes alan diğer iki kıza döndü.

Piyano, minyatür bir kuyruklu piyanoydu. Kahvaltı odasına uyum sağlayacak şekilde, canlı beyaz ve altın rengi mükemmel bir enstrümandı. Duvardan uzanıyordu, bu nedenle Lute'un, piyanonun iki tarafından da kaçma olanağı vardı. Forrest ayağa kalktı ve piyanonun üstünden kızın karşısına dikildi. Üstüne atlama tehditleri savururken Lute dehşet içinde haykırdı:

"Ama Dick, mahmuzların! Mahmuzların!"

"Onları çıkaracak kadar zaman ver bana," diye önerdi Forrest.

Mahmuzlarını çözmek için eğilince, Lute hızla kaçmaya çalıştı ama yine piyanonun arkasına sığınmak zorunda kaldı.

Forrest, "Pekâlâ," diye homurdandı. "Her şey senin başının altından çıkıyor. Piyano çizilirse, Paula'ya söylerim."

Nefes nefese, "Tanıklarım var," diyen Lute neşe dolu mavi gözleriyle eşiklerde duran genç kızları işaret etti.

"Çok güzel, canım." Forrest geri çekildi ve avuçlarını piyanonun üstüne koydu. "Yanına geliyorum."

Sözlerle hareket aynı anda gerçekleşti. Forrest, ellerinin yan tarafına yerleştirdiği bedenini sıçratarak karşıya atlarken, mahmuzlar parlak beyaz yüzeyden tam otuz santim yukarıdaydı. Lute da aynı anda eğildi, el ve dizlerinin üzerinde emekleyerek piyanonun altına girdi. Şanssızlığı, piyanonun altına girerken başını vurmasıydı. Kendini toparlayamadan Forrest piyanonun etrafından dolanıp onu piyanonun altında sıkıştırdı.

"Dışarı çık!" diye emretti. "Dışarı çık ve ilacını al!"

Lute, "Ateşkes!" diye yalvardı. "Ateşkes, Sayın Şövalyem, sevginin ve sıkıntıdaki tüm genç kızların hatırına."

"Ben şövalye falan değilim," diye açıkladı en derin bas sesiyle. "Ben zalim, pis, alçak ve tamamıyla ahlaksız bir canavarım. Bataklıklarda doğdum. Babam canavardı, annem daha da beterdi. Ölmüş, önceden hüküm verilmiş ve lanetlenmiş bebeklerin feryatlarıyla sakinleşip uyurdum. Sadece Mills Kız Okulu'nda eğitim gören baki-

relerin kanlarıyla beslenirdim. En sevdiğim et lokantası her zaman ahşap döşeme, bir somun Mills kulu bakiresi ve düz piyano kapağı olmuştur. Babam, canavar olmanın yanı sıra, Kaliforniyalı bir at hırsızıydı. Ben ayıplanmayı babamdan daha çok hak ediyorum. Ben daha dişliyim. Annem de canavar olmanın yanı sıra, Nevadalı bir seyyar kitap satıcısıydı. Bütün ayıpları anlatılsın. Hatta insanları kadın dergilerine aboneliğe teşvik ediyordu. Ben annemden daha korkunç biriyim. Sokak sokak dolaşarak jiletli tıraş makineleri sattım."

Lute kaçış olanaklarını incelerken duygulu bir ifadeyle, "Yabani ruhunu hiçbir şey sakinleştirip cazip hale getiremez mi?" diye yalvardı.

"Yalnızca bir şey, seni sefil dişi. Dünyada, dünyanın üstünde ve yıkıcı sularının altında yalnızca bir şey..."

Tanıdığı bir yağmalama ciyaklaması Forrest'ın dikkatini dağıttı.

"Bakınız, Ernest Dawson, yetmiş dokuzuncu sayfa, Mills Okulu'nda cezalı genç kadınlara yulaf lapasıyla birlikte verilen ince bir kitabın ince bir mısrası," diye devam etti Forrest. "Bu kadar kaba bir şekilde sözüm kesilmeden önce belirttiğim gibi, bu vahşi canavarı avutacak ve mumyaya çevirecek tek şey 'Bakire Duası'. Kulaklarınızı tamamen kesip çiğnemeden önce beni iyi dinleyin! Beni dinle, piyanonun altındaki aptal, çirkin, bodur, kısa bacaklı ve sevimsiz dişi! 'Bakire Duası'nı okuyabilir misin?"

Kapı aralıklarındaki gençler zevkten çığlık attıkları için doğru dürüst cevap veremedi ve piyanonun altından Lute, kapıdan giren genç Wainwright'a seslendi:

"İmdat, Sayın Şövalye! İmdat!"

"Bakireyi bırakın!" diye meydan okudu Bert.

"Sen kimsin?" diye sordu Forrest sert bir sesle.

"Kral George, pislik herif! Yani, ıhh, Aziz George demek istiyorum."

"O zaman ben senin ejderhanın," diye açıkladı Forrest gereken alçakgönüllülükle. "Bu yaşlı, onurlu ve sahip olduğum tek boynu bağışlayın."

"Kesin başını!" diye teşvik etti gençler.

"Bir dakika durun, bakireler, size yalvarıyorum," diye yalvardı Bert. "Ben önemsiz biriyim. Buna rağmen korkmuyorum. Ejderhaya meydan okuyacağım. Onun ümüğünü sıkacağım; o benim yenilmezliğim ve genel cesaretim karşısında yavaş yavaş boğularak ölürken, siz zarif küçük hanımlar dağlara kaçın ki, vadiler üzerinize yıkılmasın. Yolo, Petaluma ve Batı Sacramento dev dalgalar ve birçok büyük balık altında yok olmak üzere."

"Kafasını uçurun!" diye bağırdı genç kızlar. "Onu kendi kanında boğun ve ızgarada pişirin!"

Forrest, "Kabul etmiyorum," diye homurdandı. "Ben perişanım. Eğer bir gün büyüdüklerinde, yabancılarla evlenmezlerse oy kullanacak olan genç Hıristiyan kadınların 1914 yılında sahip olduğu sınırsız merhamete güveniyorum. Kafamı kesilmiş kabul edin, Aziz George. Ben tükendim. Başka tanığa gerek yok."

Bundan sonra Forrest hıçkırıklar içinde ama pek de önemsemeyerek, gerçekçi titremeler ve tekmelerle, mahmuzlarını şiddetle sallayarak yere yattı ve son nefesini verdi.

Lute emekleyerek piyanonun altından çıktı ve Rita'yla Ernestine de ona eşlik ederek birlikte ölünün ardından doğaçlama gaddarlık dansı ettiler.

Dansın ortasında Forrest doğrularak itiraz etti. Ayrıca Lute'a belirgin bir şekilde ve özel olarak göz kırpma suçunu işledi.

"Kahraman!" diye haykırdı. "Onu unutmayın. Onu çiçeklerle taçlandırın."

Bunun üzerine Bert vazoda bulunan ve bir gün önceden beri değişmemiş olan çiçeklerle taçlandırıldı. Erken çıkan lalelerin suya bulanmış ıslak sapları, Lute'un enerjik koluyla kulağının altından boynuna uzanınca Forrest kaçtı. Kovalamacanın yarattığı karmaşanın gürültüsü koridorda yankılandı ve erkeklerin odasına inen merdivenlerde kayboldu. Forrest kendini topladı ve sırıtarak Büyük Ev'in içinde şakır şakır sesler çıkararak ilerledi.

Tuğla duvarlı ve çatıları İspanyol kiremitleriyle yapılmış, yeşillikler ve erken açan çiçeklerle kaplı iki avludan geçti. Yaşadığı eğlenceden dolayı hâlâ nefes nefese bir halde evde kendi yaşadığı kanada ulaştı ve sekreterini onu beklerken buldu.

"Günaydın, Bay Blake," diye selamladı onu. "Geciktiğim için özür dilerim." Bileğindeki saate baktı. "Ancak, sadece dört dakika gecikmişim. Daha erken ayrılamadım."

4. Bölüm

Forrest dokuzdan ona kadar kendini sekreterine teslim ederek, eğitimli dernek üyeleri ve her türlü üreme ve tarım kuruluşunu içeren, küçük iş adamlarından yardım almadan gerçekleştirebilmek için gece yarısına kadar onları oturmaya zorlayabilecek bir mektup hazırlattı.

Zira Dick Forrest, kendisinin kurduğu ve içten içe çok gurur duyduğu bir sistemin merkeziydi. Önemli mektupları ve belgeleri düzensiz el yazısıyla imzalıyordu. Diğer tüm mektuplar, o bir saat içinde çok sayıda mektuba verilecek cevapları ve diğer birçok mektubun cevabına ilişkin formülleri not alan Bay Blake tarafından kaşeyle mühürleniyordu. Bay Blake'in kişisel görüşü, patronundan daha uzun çalışma saatleri olduğu yönündeydi ama aynı şekilde, yine kişisel olarak, patronunun başkalarına yapacak iş bulma konusunda harika olduğunu düşünüyordu.

Saat tam onu vurduğunda, Forrest'ın gösteri müdürü Pittman ofise girerken Blake, bir dosya mektup, bir tomar belge ve gramofon silindirleriyle kendi ofisine çekildi.

Saat ondan on bire kadar bir dizi müdür ve ustabaşı gelip gitti. Hepsi de özlü konuşma ve zamandan tasarruf konusunda çok disiplinliydi. Dick Forrest'ın onlara öğrettiği şekilde, onunla geçirilen dakikalar, düşünme dakikaları değildi. Rapor vermeden veya öneride bulunmadan önce hazırlanmış olmaları gerekiyordu. Sekreter yardımcısı Bonbright her zaman onda gelir, Blake'in yerine geçerdi ve Forrest'ın hemen yanı başında durup, uçan kalemiyle hızla gelişen soru cevap değişimini, açıklamaları, önerileri ve planları not alırdı. Bu steno[3] notlar, deşifre edilip iki kopya halinde daktiloyla yazıldıktan sonra müdürlerin ve ustabaşlarının kâbusu, hatta bazı durumlarda can düşmanı haline gelirdi. Çünkü bir kere, Forrest'ın olağa-

3 Semboller ve kısaltmaların bulunduğu Steno alfabesi kastediliyor. Stenografi, daha çabuk not alabilmeyi ve kayıt tutabilmeyi mümkün kılan bir sistemdir. (e.n.)

nüstü bir hafızası vardı; ikincisi bunun değerini, yine Bonbright'ın notlarına atıfta bulunarak kanıtlama eğilimindeydi.

Bir müdür beş on dakikalık bir görüşmenin sonunda çoğu zaman terlemiş, eli ayağı kesilmiş ve bitkin bir halde çıkıyordu. Ama tam bir saat boyunca, Forrest gerilimli bir ortamda tüm gelenlerle görüşüyor, onları ve çeşitli bölümlerinin bütün detaylarını ustalıkla idare ediyordu. Makine ustası Thompson'a, hızla geçen dört dakikalık bir süre içinde, Büyük Ev'deki buzdolabının dinamosundaki arızanın nerede olduğunu anlattı; Thompson'a arızanın yerini gösterdi. Bonbright'a, kütüphaneden Thompson tarafından alınacak bir kitabın sayfasını ve bölümünü kaynak gösteren bir mektup dikte ettirdi. Thompson'a mandıra müdürü Parkman'ın süt sağma makinelerinin yeni elektrik kablolama sisteminden memnun olmadığını ve kesimhanedeki soğutma tesisinin alışılagelmiş yükte duraksadığını söyledi.

Her adam uzmandı ama yine de Forrest uzmanlık alanlarının kanıtlanmış üstadıydı. Baş rençper Paulson'ın özel olarak Dawson'a yakındığı gibi: "Burada on iki yıldır çalışıyorum ve ellerinin bir kere bile pulluğa değdiğini görmedim. Ama yine de lanet olası, her şeyi biliyor görünüyor. O bir dâhi, gerçekten. Biliyor musun, onun, Yam-yam denen korkunç hayvanın ani ölümüyle o kadar meşgulken, bir çalışmayı yırtıp attığını gördüm. Ertesi sabah laf arasında, yarım akıllı birine toprağın ne kadar derinlikte sürüldüğünü ve sürme işleminin kimin tarafından yapıldığını anlattığını duydum. "Poppy Meadow'un sürüşünü yukarıya, Los Coatos'taki Little Meadow'a taşıyın," dedi. Bunu nasıl yapacağımı bilemedim ve çapraz kirizmayla alt toprağı çıkarma işlemini es geçmek zorunda kaldım ve onu atlatabileceğimi düşündüm. Her şey bittikten sonra, Forrest o tarafa doğru geldi –ben bakıyordum ve o bakmıyormuş gibi görünüyordu– neyse ertesi sabah ofise çağrıldım. Hayır, atlatamamıştım. O zamandan beri hiçbir konuda onu atlatmaya çalışmadım."

Saat tam on birde, koyunlardan sorumlu müdür Wardman, on birde yapılması planlanan bir randevuya gitmek üzere çıktı; Idaholu alıcı Thayer'la birlikte Shropshire koçlarına bakmak üze-

re arabayla gitmek otuz dakika sürüyordu. Yine on birde, Bonbright da, notlarını düzenlemek amacıyla Wardman'la birlikte çıktığından, Forrest ofiste yalnız kalmıştı. Tamamlanmayan işlerin bulunduğu tel raftan –beşli gruplar halinde dizilmiş çok sayıdaki raftan biri– Iowa Eyaleti tarafından domuz kolerası hakkında yayınlanan broşürü alıp incelemeye başladı.

1.78 boyunda olan ve kaslı vücudu 81,6 kilo gelen Dick Forrest, kırk yaşında bir erkeğe göre hiç de silik biri değildi. Gözleri griydi ve kaşları koyu renkti. Sıradan bir alından başlayan saçları açık kumralla kestane arasıydı. Alnının altında çıkık kemikli yanaklarla, bunların altında, böyle bir oluşumun ister istemez parçası olan hafif çukurlar göze çarpıyordu. Çene kemikleri büyük değildi ama güçlüydü; burun delikleri büyük olsa da, burnu fazla düz hatta göze çarpmayacak kadar düzgündü ve dikkat çekiyordu; çenesi kareydi ama sert veya çukur değildi; ağzı ise kışkırtıldığı zaman sertleşen dudaklarını gizlemeyecek düzeyde tatlı ve kız ağzı gibiydi. Cildi düzgündü ve yanıktı ama kaşlarıyla saçlarının ortasında alnının rengi soluktu ve Baden Powell şapkasının kenarının, kendisiyle güneş arasına girdiğini gösteriyordu.

Ağzının ve gözlerinin kenarlarında kahkaha gizliydi. Ayrıca ağzının kenarında kahkahadan oluşmuş gibi görünen çizgiler vardı. Ancak yüzündeki her çizgi karmaşık şeylerin kesinlik işareti taşıdığı anlamına geliyordu ve aynı düzeyde güçlüydü. Dick Forrest emindi; eli masanın üstündeki herhangi bir eşyaya uzandığı zaman, tökezlemeden veya bir santim bile kaymadan doğrudan o eşyayı alacağından emindi. Beyni, domuz kolerası metninin önemli kısımlarına atladığı zaman hiçbir şey kaçırmadığından emindi; dönen sandalyesindeki dengeli bedeninden, dengeli ensesinden emindi; yüreğinde ve mantığında, hayattan, işinden, sahip olduğu her şeyden ve kendinden emindi.

Emin olması için bir nedeni vardı. Bedeninden, beyninden ve mesleğinden emin olması gerektiği uzun zaman önce kanıtlanmıştı. Zengin bir adamın oğlu olmasına rağmen, babasının parasını çarçur etmemişti. Şehirde doğmuş ve büyümüş olmasına rağmen

araziye geri dönmüş ve o kadar büyük bir başarı elde etmişti ki, hayvan yetiştiricileri ne zaman buluşup konuşsa, onların dilindeydi. Hiçbir ipoteği olmaksızın, 1011 kilometrekarelik bir arazinin, değeri bin dolarla on sent arasında, yüz dolarla on sent arasında değişen ve ücra noktaları beş para etmeyen bir arazinin sahibiydi. Bu kadar büyük bir arazide yapılan iyileştirmeler –lağım tuğlalı otlaklardan kurutulan bataklıklara, güzel yollardan gelişmiş su kullanım haklarına, çiftlik binalarından bizzat Büyük Ev'e– kırsal kesimde akıl almayacak, nefes kesecek tutarlara mal olmuştu.

Her şey büyük ölçekte ama en ince detayına kadar çok modern-di. Müdürleri, kira ödemeden, becerileriyle orantılı maaşlarla, beş bin –sonra da on bin– dolarlık evlerde yaşarlardı. Ancak bu insanlar, Atlantik'ten Pasifik'e tüm kıtadan getirilmiş seçkin uzmanlardı. Düz arazilerin ekilmesi için benzinli traktörler ısmarladığında, yuvarlak hesap yüz tane birden ısmarlamıştı. Dağlarında barajla su topladığı zaman, yüz milyonlarca galon birden topluyordu. Sazlık bataklıklarına kanal açtığı zaman, hafriyatı küçülteceğine, hemen devasa tarama dubalarını getirmişti ve kendi bataklıklarındaki işlerde laçkalık olduğunda, Sacramento Nehri'nin yüz mil yukarısı ve aşağısındaki komşu büyük çiftçilerin, toprak şirketlerinin ve kurumların bataklıklarının kurutulması için sözleşme imzalardı.

Satın alma ihtiyacını bilecek ve en yetenekli beyinlere geçerli piyasa değerlerinin epeyce üstünde maaş verecek kadar akıllıydı. Ayrıca, yararlı bir karar sonucunda satın aldığı beyinleri yönlendirmesine yetecek kadar da akıllıydı.

Yine de, kırk yaşını yeni doldurmuştu, zeki, sakin, candan, dinç ve kuvvetliydi. Buna rağmen otuz yaşına gelinceye kadarki günlerinde vurdumduymaz ve oldukça dengesizdi. On üç yaşındayken bir milyonerin evinden kaçmıştı. Yirmi bir yaşına gelmeden gıpta edilecek üniversitelerde onur dereceleri kazanmıştı ve bundan sonra da mor denizlerin bütün mor limanlarını öğrenmiş; sakin bir kafa, heyecanlı bir yürek ve kahkahayla, hayatında hukukun ciddiyetinden geçerken izlediği vahşi macera dünyasının vaat ettiği ve sağladığı her riske atılmıştı.

San Francisco'nun eski günlerinde Forrest çok etkili ve önemli bir isimdi. Forrest Malikânesi, Flood'ların, Mackay'lerin, Crocker'ların ve O'Brien'ların yaşadığı Nob Hill'deki ilk konaklardan biri olmuştu. Baba "Şanslı" Richard Forrest, Kanal üzerinden eski New England'dan doğruca buraya gelmişti. Çok hevesli bir tüccar olan baba, ayrılmadan önce yelkenlilerle ve yelkenli yapımıyla ilgileniyordu. Geldikten hemen sonra da, tabii ki kıyıdaki arazilerle, nehirdeki buharlı gemilerle, madenlerle ve daha sonra Nevada Comstock'un kurutulması ve Southern Pacific'in yapımıyla ilgilenmişti.

Büyük oynamış, büyük kazanmış ve büyük kaybetmişti ama her zaman kaybettiğinden fazlasını kazanmıştı ve bir oyunda bir eliyle verdiği parayı, başka bir oyunda diğer eliyle geri almıştı. Comstock'ta kazandıklarını, Eldorado ilçesinde esrarengiz Daffodil Grubu'nun çeşitli kuyularında batırmıştı. Benicia Line'daki enkazı, cıva girişimi olan Napa Consolidated haline dönüştürmüş ve bu şirket ona yüzde beş bin kazandırmıştı. Stockton yükselişindeki başarısızlık sırasında kaybettikleri, Sacramento ve Oakland'da sahip olduğu kilit taşınmazların değer kazanmasıyla dengelenmekten öteye gitmişti.

Üstüne üstlük, "Şanslı" Richard Forrest bir dizi felaket sonrasında her şeyini kaybettiğinde –öyle ki, San Francisco'da Nob Hill konağının açık artırmada kaça satılacağı tartışılıyordu– Del Nelson adında birinden Meksika'da maden arama avansı aldı. Tarihte belirtildiği kadarıyla, söz konusu Del Nelson'ın kuvars arayışının sonucu, muhteşem ve yorulmaz Tattlesnake, Voice, City, Desdemona, Bullfrog ve Yellow Boy hakları dahil olmak üzere Harvest Grubu'ydu. Başarısından şaşkına dönen Del Nelson aynı yıl içinde kendini çok büyük miktarda ucuz viskiye boğdu ve akrabası olmadığı için vasiyetine itiraz edilemediğinden, kendi yarısını Şanslı Richard Forrest'a bıraktı.

Dick Forrest babasının oğluydu. Sınırsız bir enerjiye ve girişimciliğe sahip olan Şanslı Richard iki kez evlenmesine ve boşanmasına rağmen çocuk sahibi olamamıştı. Üçüncü evliliği 1872 yılında, elli sekiz yaşındayken gerçekleşti. 1874 yılında da, anneyi kaybetmesine rağmen, 5,450 gram ağırlığında, iri yarı,

şişman, güçlü ciğerleri olan bir oğlu oldu. Bebeği Nob Hill'deki malikânede bir hemşire ordusu büyüttü.

Genç Dick erken gelişmişti. Şanslı Richard demokrattı. Sonuç: Genç Dick ilkokulda üç yılda öğreneceğini bir yılda özel öğretmenden öğrendi ve kazandığı iki yılı açık havada oynayarak geçirdi. Ayrıca çocuğun erken gelişmesi ve babanın demokrat olması nedeniyle Dick, işçilerin, tüccarların, bar sahiplerinin ve politikacıların kızları ve oğullarıyla dirsek temasında olma demokrasisini öğrenmesi için, son senesinde ilkokula gönderildi.

Ezberden parça okuma veya imlâ yarışmasında babasının milyonları, babası ırgat olan matematik dehası Patsy Halloran'la veya imlâda usta olan ve dul annesi manav dükkânı işleten Mona Sanguinetti'yle rekabet etmesine yardımcı olmamıştı. Babasının milyonlarıyla Nob Hill malikânesinin, genç Dick'e ceketini çıkarıp eldivensiz, raunt olmadan, Jimmy Botts, Jean Choyinsky ve birkaç yıl sonra dünyaya açılıp zafer ve para kazanan diğer gençlerle yumruk yumruğa kavga ederken dövdüğü veya dövüldüğünde de en ufak yardımı olmamıştı. Ödül karşılığında dövüşen toy ve enerjik, heyecanlı ve genç boksörler nesli sadece San Francisco'nun üretebileceği bir şeydi.

Şanslı Richard'ın bu çocuk için yaptığı en büyük akıllılık, ona bu demokratik eğitimi vermekti. Genç Dick yüreğinde, içten içe, çok sayıda hizmetçinin bulunduğu bir malikânede yaşadığını ve babasının güçlü ve onurlu bir adam olduğunu asla unutmamıştı. Diğer yandan, genç Dick iki bacaklı, iki yumruklu saldırgan demokrasiyi de öğrendi. Bunu Mona Sanguinetti sınıfta kendisini imlâda yendiği zaman öğrendi. Berney Miller, Black Man'de koşarken onu atlatıp geçtiği zaman öğrendi.

Bir de Tim Hagan, yüzüncü kere direkt sol vurup burnunu kanattığında ve ağzını parçaladığında; devamlı tekrarladığı gibi mideye sağ kroşe vurup onu sersemlettiğinde ve başının dönmesine sebep olduğunda, hırlayarak nefes aldığında ve patlayan dudaklarının arasından hıçkırırken malikânelerden ve banka hesaplarından yardım gelmesine zaman yoktu. İki ayağının üstünde, iki

yumruğuyla, ya kendisi olacaktı ya da Tim. İşte o anda Dick, kan ve ter içinde, demirden iradeyle, kaybetmenin kaçınılmaz olduğu bir dövüşü nasıl kaybetmeyeceğini öğrendi. İlk yumruktan itibaren çok zorlu bir mücadele olmuştu. Ama sonuna kadar dayanmış ve birbirlerini yenemeyeceklerine karar verilmişti. Gerçi bu karara, ikisi de bulantıyla ve bitkin bir şekilde yere serilinceye, birbirlerine meydan okuyarak bakarken gözlerinden öfkeyle yaşlar boşalıncaya kadar varılmamıştı. Bundan sonra arkadaş olmuşlar ve birlikte okul bahçesini yönetmişlerdi.

Genç Dick'in ilkokulu bitirdiği ay Şanslı Richard öldü. Genç Dick on üç yaşındaydı, yirmi milyon doları vardı ve dünyada onu rahatsız edecek hiçbir akrabası yoktu. Hizmetkârlarla dolu bir malikânenin, bir buharlı teknenin, ahırların ve ayrıca yarımadanın aşağısında Menlo zenginlerin yaşadığı bölgede bir yazlık konağın efendisiydi. Onu yalnızca tek bir şey rahatsız ediyordu: Vasiler.

Bir yaz gününün öğleden sonrasında, büyük kütüphanede vasiler kurulunun ilk toplantısına katıldı. Üç kişilerdi, hepsi yaşlıcaydı, başarılıydı, hukukçuydu ve babasının iş arkadaşlarıydı. Vasiler ona durumu açıklarken Dick'in izlenimi, hepsi iyi niyetli olsa da, onlarla hiçbir bağının olmadığı şeklindeydi. Ona göre, bu adamların çocuklukları çok geride kalmıştı. Bunun yanı sıra, o çok ilgilendikleri çocuğu, yani kendisini hiç anlamadıkları belliydi. Ayrıca gayet emin bir şekilde, dünyada kendisi için neyin en iyi olduğunu bilebilecek en uygun kişinin yine kendisi olduğuna karar verdi.

Bay Crockett uzun bir konuşma yaptı ve Dick gözünü açarak dikkatle dinledi. Doğrudan kendisine hitap edildiği ve yorum sorulduğu zaman başını salladı. Bay Davidson'la Bay Slocum'un da söyleyecekleri vardı ve Dick onlara da aynı şekilde davrandı. Birçok şeyin yanı sıra, Dick babasının ne kadar değerli, dürüst bir adam olduğunu, ayrıca üç bey tarafından çoktan belirlenmiş ve onu da değerli, dürüst bir adam yapacak olan programı öğrendi.

Beyler düşüncelerini belirttikten sonra Dick de birkaç şey söylemeyi görev saydı.

"Epeyce düşündüm ve her şeyden önce seyahate çıkacağım," diye açıkladı.

"O daha sonra olacak, oğlum," dedi Bay Slocum sakin bir sesle. "Örneğin, üniversiteye girmeye hazır olunca. O dönemde bir yıl yurtdışında kalmak çok iyi olur... Gerçekten de gayet iyi olur."

Çocuğun gözündeki hayal kırıklığını ve dudaklarının bilinçsizce büzüldüğünü fark eden Bay Davidson, "Tabii," diye araya girdi. "Tabii, bu arada biraz seyahat edebilirsin, sınırlı süreli seyahatler, okullar tatil olduğunda. Eminim, diğer vasiler de uygun bulacaktır –düzgün yönetildiği ve korunma sağlandığı takdirde, tabii– okul sömestrlerinin arasına sıkıştırılmış kısa yolculuklar tavsiye edilebilir ve yararlı olabilir."

Dick belirgin bir şekilde konuyu değiştirerek, "Mal varlığımın değerinin ne kadar olduğunu söylemiştiniz?" diye sordu.

Bay Crockett hemen, "Yirmi milyon –en ihtiyatlı yaklaşımla– yaklaşık bu kadar ediyor," diye cevap verdi.

"Diyelim ki şu anda yüz dolar istediğimi söylesem," diye devam etti Dick.

"Şey... Ihh... Ehem..." Bay Slocum yardım almak amacıyla etrafına bakındı.

"Bu parayı neden istediğini sormak durumunda kalırdık," diye cevap verdi Bay Crockett.

Dick, Bay Crockett'ın gözlerinin içine bakarak, çok yavaş bir şekilde, "Peki, diyelim ki, çok özür dilerim ama ne için istediğimi söylemeyi düşünmüyorum dedim?"

Bay Crockett o kadar hızlı bir şekilde, "O zaman alamazsın," dedi ki, tavrında hafif bir tersleme ve aksilik vardı.

Dick bu bilgiyi sindirmeye çalışırmışçasına başını salladı.

"Ama tabii, oğlum," diye araya girdi Bay Slocum hemen, "daha para işleriyle uğraşamayacak kadar genç olduğunu anlıyorsun. Buna senin adına biz karar vermeliyiz."

"Yani sizin izniniz olmadan bir kuruşuna bile dokunamaz mıyım?"

"Bir kuruşuna bile," diye tersledi Bay Crockett.

Dick düşünceli bir tavırla başını salladı ve "Ha, anlıyorum," diye mırıldandı.

"Tabii ki, kişisel harcamaların için biraz harçlığın olacak," dedi Bay Davidson. "Örneğin, haftada bir veya belki iki dolar. Büyüdükçe harçlığın artacak. Yirmi bir yaşına geldiğin zaman, kuşkusuz –tavsiyeyle– kendi işlerini idare edebilecek yeteneğe sahip olacaksın."

"Ama yirmi bir yaşıma gelinceye kadar, yirmi milyonumdan istediğimi yapabileceğim yüz doları alamayacağım, öyle mi?" diye sorguladı Dick çok sakin bir sesle.

Bay Davidson sakinleştirici kelimeler söylemeye başladı ama Dick elini sallayarak onu susturdu ve şöyle devam etti:

"Anladığım kadarıyla elime geçecek her türlü para konusunda dördümüzün anlaşmaya varması gerekiyor, öyle mi?"

Vasiler Kurulu başlarını salladı.

"Yani ne kadarda anlaşırsak verecek misiniz?"

Kurul yine başını salladı.

"O halde, şimdi yüz dolar istiyorum," diye açıkladı Dick.

"Ne için?" diye sordu Bay Crockett sert bir sesle.

Genç Dick sakin bir şekilde, "Size söylemekte sakınca görmüyorum," diye cevap verdi. "Seyahate gitmek için."

Bay Crockett, "Bu gece saat sekiz buçukta yatacaksın," diye tersledi. "Ve yüz dolar alamazsın. Sana bahsettiğimiz hanım altıdan önce gelecek. Sana açıkladığımız gibi, gün ve saat bazında senden sorumlu olacak. Saat altı buçukta, her zamanki gibi, yemek yiyeceksin. O da seninle yiyecek ve sonra seni yatıracak. Sana anlattığımız gibi sana annelik yapacak, kulaklarının temiz, boynunun yıkanmış olmasını sağlayacak."

"Ve Cumartesi akşamı banyomu yaptıracak," dedi Dick süklüm püklüm.

"Aynen öyle."

Dick her zamanki tavrı haline gelen ve okul arkadaşlarıyla öğretmenlerinin kendi zararlarına öğrendiği umursamaz, rahatsız edici, "Bu hanıma hizmetlerine karşılık ne kadar para ödüyorsunuz –ödüyorum–?"

Bay Crockett ilk kez duraksayarak boğazını temizledi.

"Ben ödüyorum, öyle değil mi?" diye ısrar etti Dick. "Hani şu yirmi milyondan."

Bay Slocum, "Babasının kopyası," diye mırıldandı.

"Senin deyiminle hanım, yani Bayan Summerstone yuvarlak hesapla ayda yüz elli, yılda bin sekiz yüz alıyor," dedi Bay Crockett.

Dick, "Tamamen boşa harcanan güzel bir para," diyerek içini çekti. "Ayrıca, yemek ve yatak da veriliyor!"

Dick ayağa kalktı. Nesillerdir aileden gelen, doğuştan aristokrat değildi, on üç yıldır Nob Hill malikânesinde yetiştirilen bir aristokrattı. Öyle bir edayla kalktı ki, Vasiler Kurulu onunla birlikte deri koltuklarından kalktılar. Fakat Dick, Lord Fauntleroy'un hayatında kalkmadığı gibi kalkmıştı; çünkü sosyal biriydi. İnsan hayatının birçok yüzü ve yeri olduğunu biliyordu. Mona Sanguinetti onu imlâ yarışmasında boşu boşuna yenmemişti. Boşu boşuna Tim Hagan'la tükenene kadar kavga edip, okul bahçesini eşit şartlarla idare etmemişti.

1849 yılının vahşi altın macerasıyla doğmuştu. Aristokrat olarak yetiştirilmişti ve ilkokul mezunu bir demokrattı. Erken gelişmiş toy haliyle, sosyal sınıf ve avam arasındaki farkı biliyordu. Bunun ötesinde kendine özgü bir iradesi vardı; kendisinin ve kaderinin sorumluluğu verilen ve kendilerini yirmi milyonunu artırmaya ve kendi karmaşık görüntüleriyle, onu adam etmeye adamış üç yaşlı adamın anlayamayacağı şekilde, kendine oldukça güveniyordu.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim," dedi Dick üçüne birden. "Sanırım iyi anlaşacağız. Tabii, o yirmi milyon benim ve tabii, benim işten hiç anlamadığımı görerek, benim adıma o parayla ilgilenmek zorundasınız..."

Bay Slocum, "Ve senin adına artıracağız, oğlum, senin adına güvenli, ölçülü yollarla artıracağız," diye güvence verdi.

"Spekülasyon yapmak yok," diye uyardı genç Dick. "Babam çok şanslıydı. Onun, artık devir değişti dediğini ve insanın artık herkesin eskiden girdiği riskleri alamadığını belirttiğini duydum."

Buradan, bu olanlardan, hatalı bir şekilde genç Dick'in acımasız ve paragöz biri olduğu düşünülebilir. Aksine, Dick o anda, üç yıldır kumsalı temizleyen sarhoş bir maaşlı denizci gibi, yirmi milyonunu hiç dikkate almayan ve küçümseyen gizli düşünceler ve planlar içindeydi.

"Ben daha çocuğum," diye devam etti Dick. "Ama beni henüz iyi tanımıyorsunuz. Zamanla birbirimizi daha iyi tanıyacağız. Size tekrar teşekkür ediyorum."

Dick duraksadı, hafifçe ve görkemli bir şekilde, Nob Hill'deki malikânelerde yaşayan lortların genç yaşta öğrendiği gibi ve duraksamanın kalitesine bakıldığında, görüşmenin sona erdiğini belirten bir tavırla selam verdi. Ayrıca vasiler çekilebilirsiniz mesajının etkisini de fark etti. Babasıyla birlikte lort olan vasiler, kafaları karışmış ve şaşkın bir şekilde ayrıldılar. Bay Davidson'la Bay Slocum büyük, taş merdivenlerden inip bekleyen arabaya doğru ilerlerken şaşkınlıklarını öfkeye dönüştürmek üzereydiler ama sinirli ve huysuz olan Bay Crockett çok mutlu bir şekilde, "Piç kurusu! Küçük piç kurusu!" diye mırıldandı.

Araba onları Pacific Union Kulübü'ne götürdü. Burada bir saat daha ciddi bir şekilde genç Dick Forrest'ın geleceğini tartıştılar ve bir kez daha Şanslı Richard Forrest'ın kendilerine duyduğu inancı boşa çıkarmamaya yemin ettiler. Öte yanda, tepenin eteğinde, at trafiği için çok dik olan taş döşeli sokaklardaki otların büyüdüğü yerde Dick aceleyle yürüyordu. Tepe geride kaldıkça, zenginlerin malikânelerinin ve geniş mekânlarının yerini hemen tehlikeli sokaklar ve çalışan halkın kalabalık ahşap mahalleleri alıyordu. 1887 yılının San Francisco'su Avrupa'daki eski kentlerle aynı hızda, varoşlarıyla malikânelerini birbirine karıştırmıştı. Nob Hill, birçok ortaçağ

kalesi gibi, eteğinde oluşan mağaralı ve sığınaklı sıradan yaşamın karmaşasından ve izdihamından yükseliyordu.

Genç Dick köşedeki bakkalın yanında durdu. Binanın ikinci katı, ayda yüz dolar maaşı olduğu için, kırk veya elli doları aşmayan maaşlarıyla ailelerini geçindiren arkadaşlarından daha yukarıda oturmak amacıyla burayı tutan baba Timothy Hagan'a kiralanmıştı.

Genç Dick ne kadar ıslık çaldıysa, üst kattaki telsiz, açık pencerelerden sesini duyuramadı. Oğul Tim Hagan evde değildi. Ama Dick ıslıkla nefesini tüketmedi. Tim Hagan'ın yan taraflarda nerede olabileceğini düşünürken, Tim köşeyi döndü. Elinde köpüklü buhar birası dolu, kapağı olmayan bir domuz yağı konserve kutusu vardı. Homurdanarak selam verdi ve genç Dick sanki kısa bir süre önce, bir lort gibi, görkemli kentin en zengin ticaret krallarının üçüyle görüşmeyi bitirmemiş gibi, aynı kabalıkla homurdanarak cevap verdi. Ayrıca yirmi ve giderek artan miktarda milyonunun olması konusunda sesinde hiçbir ipucu olmadığı gibi, homurtusundaki sertliği yumuşatmıyordu.

Tim Hagan, "Seni baban öldüğünden beri görmedim," diye yorum yaptı.

"Eh, şimdi görüyorsun işte, öyle değil mi?" diye karşılık verdi genç Dick. "Şey, Tim, seninle iş görüşmeye geldim."

"Bu birayı hemen babama götürmem gerekiyor, bir dakika bekle," diyen Tim deneyimli gözlerle teneke kutudaki köpüğün durumunu inceledi. "Köpüksüz olursa kıyameti koparır."

"Ah, sallayabilirsin," diye güvence verdi Genç Dick. "Senin yalnızca bir dakikanı alacağım. Bu gece yola çıkıyorum. Sen de gelmek istiyor musun?"

Tim'in küçük, mavi, İrlandalı gözleri ilgiyle parladı.

"Nereye?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gelmek istiyor musun? Eğer istiyorsan, yola çıktıktan sonra konuşabiliriz. Sen nasıl yapılacağını biliyorsun. Ne diyorsun?"

"Babam canıma okuyacak," dedi Tim tereddütle.

Genç Dick duyarsızca, "Bunu daha önce de yaptı ve sen de pek bir şey kaçırmıyorsun," cevabını yapıştırdı. "Evet de yeter, bu gece dokuzda, Ferry binasında buluşuruz. Ne diyorsun? Ben orada olacağım."

"Ya gelmezsem?" diye sordu Tim.

"Ben yine de yola çıkacağım." Genç Dick gidecekmiş gibi arkasını döndü, gelişigüzel bir şekilde duraksadı ve omzunun üzerinden, "Benimle gelsen iyi olur," dedi.

Tim aynı derecede gelişigüzel bir tavırla, "Pekâlâ, orada olacağım," derken birayı çalkaladı.

Genç Dick Tim Hagan'dan ayrıldıktan sonra, bir saat kadar süreyi Marcovich adında birini, babası, şehirdeki en iyi yirmi sentlik yemekleri satmakla ünlenen et lokantasının sahibi olan Slovenyalı bir okul arkadaşını arayarak geçirdi. Genç Marcovich'in Dick'e iki dolar borcu vardı ve Dick bir dolar, kırk sentlik ödemeyi borcun tamamen temizlenmesi olarak kabul etti.

Ayrıca genç Dick, çekindiği ve endişelendiği için, Montgomery Sokağı'nda dolandı ve o işlek caddede yer alan çok sayıdaki tefeci dükkânı arasında tereddüt etti. Sonunda umutsuzca birine dalarak, en azından elli dolar değerinde olduğunu bildiği altın saatini sekiz dolar ve bir bilet karşılığında takas etmeyi başardı.

Nob Hill'de akşam yemeği altı buçukta yeniyordu. Dick eve altı kırk beşte geldi ve Bayan Summerstone'la karşılaştı. Kadın iri yarı, yaşlıca, yorgun bir hanımefendiydi; yetmişli yılların ortasında yaşadığı maddi çöküntüyle tüm Pasifik kıyısını sarsan büyük Porter-Rickington ailesinin kızıydı. İri yarı olmasına rağmen, sinirlerinin çok yıpranmış olduğunu iddia ediyordu.

"Bu asla, asla bu şekilde olmaz, Richard," diye çıkıştı sert bir dille. "Yemek on beş dakikadır bekliyor ve daha elini yüzünü yıkamadın."

"Özür dilerim, Bayan Summerstone," diye af diledi genç

Dick. "Sizi bir daha asla bekletmeyeceğim. Ve sizi fazla rahatsız etmeyeceğim."

Resmi bir şekilde, büyük yemek odasında yalnızca ikisi tarafından yenen yemekte, Dick kadının, kendisinden maaş aldığını bilmesine rağmen, işini kolaylaştırmaya çalıştı, konuğuna iyi davranması gereken ev sahibiymiş gibi hissetti.

"Yerleştikten sonra burada çok rahat edeceksiniz," diye söz verdi. "Burası güzel eski bir evdir ve hizmetçilerin çoğu burada yıllardır çalışıyor."

Bayan Summerstone ciddi bir ifadeyle gülümseyerek, "Ama Richard," dedi, "benim buradaki mutluluğumu hizmetçiler değil, sen belirleyeceksin."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Dick saygıyla. "Daha da iyisini yapacağım. Yemeğe geç kaldığım için özür dilerim. Önümüzdeki yıllarda bir daha geç kaldığımı görmeyeceksiniz. Sizi hiç rahatsız etmeyeceğim. Göreceksiniz. Âdeta evde yokmuşum gibi olacak."

Genç Dick ona iyi geceler diledikten sonra yatağına giderken son anda aklına gelmiş gibi:

"Sizi bir konuda uyarayım: Aşçımız Ah Sing. Yıllardır bu evde çalışıyor... bilemiyorum, belki yirmi beş veya otuz yıl, bu ev yapılmadan veya ben doğmadan çok önceden beri babama yemek yaptı. Çok ayrıcalıklıdır. İstediğini yapmaya o kadar alışkın ki, ona yumuşak davranmalısınız. Ama bir kere sizi sevdikten sonra, sizi memnun etmek için çok yoğun çalışacaktır. Beni öyle sever. Kendinizi ona sevdireceksiniz ve burada hayatınızı yaşayacaksınız. Söz veriyorum, size hiç sıkıntı vermeyeceğim. Sanki ben burada değilmişim gibi sorunsuz olacak."

5. Bölüm

Akşam saniyesi saniyesine saat tam dokuzda, en eski kıyafetlerini giymiş olan genç Dick arkadaşı Tim Hagan'la Ferry Binası'nda buluştu.

"Kuzeye gitmenin anlamı yok," dedi Tim. "O tarafa kış gelecek ve uyumak zorlaşacak. Doğuya gitmek ister misin? Yani Nevada ve çöllere..."

"Başka yöne gidebilir miyiz?" diye sordu Dick. "Güneyin nesi var? Los Angeles'a gidebiliriz, Arizona'ya, New Mexico'ya... hımm... ya da Teksas'a da gidebiliriz."

"Ne kadar paran var?" diye sordu Tim.

"Neden?" diye karşılık verdi Dick.

"Buradan hızlı bir şekilde ayrılmalıyız ve başlangıçta para vermek en hızlı yöntemdir. Ben... iyiyim ama sen değilsin. Sana bakmakla yükümlü olanlar ortalığı ayağa kaldıracak. Peşinde baş edemeyeceğin kadar dedektif olacak. Onları atlatmamız gerekecek. Onun için."

"O zaman atlatacağız," dedi genç Dick. "Birkaç gün süreyle bir o yana sıçrayacağız, bir bu yana; Tracy'ye ulaşıncaya kadar çoğu zaman göze batmayacağız, para yedireceğiz. Sonra para ödemeyi bırakacağız ve ondan önce güneye varacağız."

Bu programın tamamı dikkatle gerçekleştirildi. Sonunda, yerel şerif yardımcısı trenleri arama görevini bıraktıktan altı saat sonra, Tracy'den ücretli yolcu olarak geçtiler. Genç Dick aşırı temkinli davranarak Tracy'den sonrası için de, Modesto'ya kadar ödeme yaptı. Bundan sonra Tim'in yöntemlerini izleyerek para ödemeden, saklanarak, kapalı yük vagonunda veya lokomotif mahmuzunda yolculuk ettiler. Gazeteleri genç Dick alıyordu ve Tim'i, Forrest milyonlarının genç varisinin kaçırılmasıyla ilgili korkunç hikâyeleri okuyarak korkutuyordu.

San Francisco'da ise Vasiler Kurulu, bakmakla yükümlü oldukları çocuğun bulunması için toplamda otuz bin dolara varan ödüller vaat ediyordu. Tim Hagan, bir su deposunun yanındaki çimlerde uzandıkları vakit bu haberi okumuş, Genç Dick'in beynini yıkayarak onurun paha biçilmezliğinin ne mekânla ne de servetle ilgisi olduğunu ve tepelerdeki malikânede veya düzlükte bulunan bakkalın üstündeki konutta ortaya çıkabileceğini söylemişti.

"Tanrım!" dedi Tim genel manzaraya bakarak. "O otuz bin dolar için seni ispiyonlasam, babam kıyameti koparmaz. Düşüncesi bile korkutuyor."

Ayrıca Tim'in bu konudan bu şekilde açıkça bahsetmesinden, genç Dick, polisin oğlunun ona ihanet etme ihtimalinin bulunmadığına karar verdi.

Genç Dick ancak altı hafta sonra, Arizona'dayken bu konuyu tekrar açtı.

"Bak, Tim," dedi. "Benim tonla param var. Sürekli olarak artıyor ve ben bir kuruşunu bile harcamıyorum, yani en azından sen farkında değilsin... Gerçi Bayan Summerstone her yıl benden soğukkanlılıkla bin sekiz yüz dolar alıyor, hem de yatak ve ulaşım da sağlanıyor; ama sen ve ben kış güverte kamaralarında makine görevlilerinin tahta kovalarındaki artıkları aldığımız zaman seviniyoruz. Yine de, param artıyor. Yirmi doların yüzde onu ne kadar ediyor?"

Tim Hagan çölde titreşen sıcak dalgalarına bakarak problemi çözmeye çalıştı.

Genç Dick sinirli bir şekilde tekrar sordu. "Yirmi milyonun onda biri ne?"

"Ha! İki milyon tabii."

"Peki, yüzde beş, yüzde onun yarısıdır. Yirmi milyon bir yılda yüzde beşle ne kadar kazanır?"

Tim tereddüt etti.

"Yarısı, iki milyonun yarısı!" diye haykırdı genç Dick. "Bu oranlarla ben her yıl bir milyon dolar daha zenginim. Bunu anla, sakın

unutma ve beni dinle. Ben uygun gördüğüm ve geri dönmeye hazır olduğum zaman -ama yıllarca olmayacak- sen ve ben bunu ayarlayacağız. Ben tamam dediğim zaman, sen de babana mektup yazacaksın. Baban hemen bizim beklediğimiz yere gelecek, beni alacak ve geri götürecek. Sonra vasilerimden otuz bin dolar ödülü alacak, emniyet müdürlüğünden ayrılacak ve muhtemelen bir bar açacak."

Tim minnetini soğukkanlılıkla şu şekilde ifade etti: "Otuz bin dolar çok büyük bir para."

Genç Dick cömertliğini hafife almak amacıyla, "Bana göre değil," dedi. "Bir milyonda otuz üç tane otuz bin var ve bir milyon, paramın yalnızca bir yıllık getirisi."

Ancak Tim Hagan babasının bar işletmecisi olduğunu görecek kadar yaşayamadı. İki gün sonra viyadükte, gençler, bunun yapılmaması gerektiğini onlardan daha iyi bilmesi gereken frenci tarafından boş bir yük vagonundan kovuldular. Viyadük dar ve derin bir vadiye uzanıyordu. Genç Dick yirmi metre aşağıdaki kayalıklara baktı ve tereddüt etti.

"Viyadükte yer var," dedi, "ama ya tren hareket ederse?"

"Etmeyecek... zamanınız varken defolun gidin," diye ısrar etti frenci. "Lokomotif diğer taraftan su alıyor. Hep burada alır."

Ancak bu kez lokomotif su almadı. Soruşturmada ortaya çıkan kanıtlar, mühendisin tankta su bulamadığını ve hareket ettiğini gösteriyordu. Çocuklar yük vagonunun yan kapısından iner inmez, trenle uçurum arasında birkaç adım dahi atamadan tren hareket etmişti. Genç Dick hızlı ve kendinden emin algı ve uyum sağlaması sayesinde o anda viyadükte ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüştü. Bu duruş, ona daha iyi tutunma olanağı ve yer sağlamıştı çünkü yük vagonlarının çıkıntılarının altına çömelmişti. Öte yanda Tim, hem algılamada ve uyum sağlamada o kadar hızlı olmadığından hem de frenciye duyduğu Kelt öfkesi yüzünden çömeleceğine, frenciye onun hakkındaki görüşlerini, korkutucu bir şekilde ve atalarını da katarak söylemek amacıyla dik duruyordu.

Genç Dick, "Eğil! Yat!" diye bağırdı.

Ama fırsat kaçmıştı. Daha da kötüsü, lokomotif treni hızla hareket ettirmişti. Hareket eden vagonlarla yüz yüze kalan, arkasında boşluk ve altında derinlik bulunan Tim çömelmeye çalışmıştı. Ancak omzunu bükmeye çalıştığında vagona çarpmış ve neredeyse dengesini kaybetmişti. Mucizevi bir şekilde dengesini sağlamıştı ama dik duruyordu. Tren giderek hızlandığı için eğilmek olanaksız hale gelmişti.

Genç Dick yere çömelerek tutunmuştu. Tren yol alıyordu. Vagonlar hızlanıyordu. Tim, soğukkanlılıkla sırtını uçuruma, yüzünü vagonlara vererek, ayakları dışında tutunacak hiçbir şey olmadan sallanıp dengesini korumaya çalışıyordu. Tren hızlandıkça daha çok salınmış ama sonunda iradesini kullanıp kendini kontrol etmiş ve salınmayı bırakmıştı.

Tek bir vagon olmasaydı Tim açısından her şey yolunda gidebilirdi. Genç Dick bunu biliyordu ve böyle olacağını hissetti. Bu "sarayın atlı arabası"ydı ve trendeki tüm vagonlardan on beş santim daha genişti. Tim'in de olacakları anladığını fark etti. Tim'in, dengesini kurduğu dar yerin aniden on beş santim eksilişini karşılamaya hazırlandığını gördü. Tim yavaşça ve kasıtlı olarak dışa doğru gerildi, gidebildiği kadar açıldı ama yeterince açılamadı. Fiziksel olarak kaçınılmazdı. İki buçuk santim daha olsaydı Tim vagona çarpmadan kurtulabilirdi. Vagon o iki buçuk santimlik mesafeden Tim'i yakaladı ve yan döndürerek geriye savurdu. Tim havada iki kez döndü, iki buçuk kez takla attı ve sonunda başıyla boynunun üstüne kayalara çakıldı.

Düştükten sonra hiç kıpırdamadı. Yirmi metrelik düşüş sonrasında boynu kırılmış ve kafatası parçalanmıştı. Ve o anda, orada, genç Dick ölümü öğrendi. Doktorların, hemşirelerin ve iğnelerin hastaları rahatlatarak karanlığa gönderdiği; törenlerin, etkinliklerin, çiçeklerin ve üstlenici kurumların işbirliği yaparak mutlu bir veda hazırladığı uygarlığın sıralı, makul ölümünü değil; karmaşada bir öküzün veya şahdamarı kesilen şişman domuzun ölümüne benzeyen ani ölümü, ilkel ölümü, çirkin ve süssüz ölümü...

Orada genç Dick başka şeyler de öğrendi: Hayat ve kaderin şanssızlığını; insana kötü davranan evreni; algılamanın ve ona

göre davranmanın, görüp anlamanın, emin ve hızlı olmanın, yaşama etki eden kuvvet dengelerindeki ani değişikliklere hemen uyum sağlamanın gerekliliğini öğrendi. Ve orada, bir an önce tuhaf bir şekilde parçalanmış ve büzüşmüş yoldaşından kalan kalıntının yanında Dick hayalin önemsenmemesi gerektiğini, gerçeğin hiçbir zaman yalan söylemediğini öğrendi.

New Mexico'da genç Dick, Roswell'in kuzeyindeki Pecos Vadisi'nde bulunan Jingle-bob Çiftliği'ne doğru ilerledi. Daha on dört yaşında bile değildi ve çiftliğin maskotu olarak kabul edildi; resmi belgelere yasal olarak Vahşi At, Willie Buck, Göçmen Papaz ve Dolgun Cep gibi isimlerle imza atan kovboylar tarafından "gerçekten" kovboy haline getirildi.

Genç Dick burada kaldığı altı ay boyunca, fazla gelişmemiş ve kırılmaz yapısıyla, atlar ve atçılık hakkında ve kaba saba adamlarla ilgili bilgiler edindi. Bu bilgiler hayatı boyunca en değerli varlığı oldu. Jingle-bob, Bosque Grande ve ta Black Nehri'ne kadar diğer birçok büyükbaş hayvan çiftliğinin sahibi John Chisum'du. John Chisum, çiftçiliğin geleceğini görerek açık otlaklardan dikenli tellere uyum sağlayan ve bunu yapabilmek için su taşıyan; her yüz altmış dönümün ve kendisinin kontrolündeki su olmadan beş para etmeyecek yanlarındaki milyonlarca dönüm araziyi satın alan bir büyükbaş hayvan kralıydı. Kamp ateşi ve yemek arabasının yanında, John Chisum'un öngördüklerini göremeyen ve ayda kırk dolar kazanan kovboylar arasındaki sohbetlerde Genç Dick, akranları yanında maaşla çalışırken John Chisum'un neden ve nasıl hayvan kralı olduğunu tam olarak öğrendi.

Ancak genç Dick soğukkanlı biri değildi. Kanı kaynıyordu. Tutkusu, coşkusu ve erkeklik gururu vardı. Eyerde yirmi saat geçirdikten sonra ağlamaklı hale geldiğinde vücudundaki bin ağrılı gıcırtıyı göz ardı etmeyi ve övündüğü metanetli sessizliğiyle ve inatçı zımbacılar ondan önce düşünceye kadar battaniyeleriyle direnmeyi öğrendi. Aynı şekilde, kendisine verilen ata bindi, gece sürüsünü gütmekte ısrar etti ve uçuşan yağmurluğuyla dağılan sürüyü yandan kuşatma işi kendisine düştüğünde kesinlikle ka-

rarsızlık yaşamadı. Risk alabilirdi. Risk almak ona keyif veriyordu. Fakat bu gibi zamanlarda gerçeğe gereken saygıyı göstermeyi ihmal etmedi. Hızlı hareket edince bacakları birbirine dolanan ve tökezleyen ata binmeyi reddetmesi düşmekten korktuğu için değil, düşme riskini aldığı zaman, bizzat John Chisum'a söylediği gibi, "parasının karşılığını almak istediği" içindi.

Genç Dick işte Jingle-bob'dayken vasilerine mektup yazdı ama Chicagolu bir sığır yetiştiricine postalattı. Bunda bile o kadar dikkatliydi ki, zarfın üstünde alıcı Ah Sing görünüyordu. Genç Dick yirmi milyonu kafasına takmasa da, malvarlığının uzaktan akrabaları arasında paylaşılabileceği ve onların New England'da yaşayabileceklerini her daim hatırlayarak vasilerini, hâlâ hayatta olduğu konusunda uyarıp birkaç yıl sonra eve döneceğini bildirdi. Ayrıca onlara, Bayan Summerstone'u her zamanki maaşıyla tutmaya devam etmelerini emretti.

Ancak genç Dick artık buradan ayrılmak istiyordu. Altı ayla, Jingle-bob'da kalması gereken süreyi gerçekten de fazlasıyla aştığını düşünüyordu. Avare çocuk veya yoldaki çocuk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde amaçsızca dolaşırken güvenlik görevlileriyle, sulh hâkimleriyle, serserilik yasalarıyla ve hapishanelerle tanıştı. İlk elden serserileri, seyyar işçileri ve adi suçluları tanıdı. Hepsinin yanında çiftliklerle ve çiftçilerle tanıştı; New York eyaletinde, Birleşik Devletler'de kurulan ilk silolardan birinde deney yapan Hollandalı bir çiftçiyle bir hafta boyunca meyve topladı. Öğrendiği hiçbir şeyi araştırma ruhu içinde öğrenmemişti. Yalnızca her konuya gençlere özgü insani bir merak duyuyordu. Ayrıca insan doğası ve toplumsal koşullar hakkında olağanüstü boyutlarda veri toplamıştı ve bu bilgiler ona sonraki yıllarda, kitapların yardımıyla sindirdiği ve sınıflandırdığı zaman çok yararlı olacaktı.

Maceraları ona zarar vermemişti. Orman kamplarında hapishane kuşlarıyla arkadaşlık ettiği ve iş ahlaklarıyla yaşam ölçütlerini dinlediği zaman bile etkilenmemişti. O bir gezgindi ve bu insanlar uzaylı yaratıklardı. Yirmi milyon dolarının olmasının verdiği güvenle, çalmasının veya soymasının gereği ya da cazibesi yoktu.

Her şey ve her yer onun ilgisini çekiyordu ancak kendisini tutacak bir yer veya durumla hiç karşılaşmadı. Görmek istiyordu, çok daha fazlasını görmek ve görmeye devam etmek istiyordu.

Üç yılın sonunda, neredeyse on altı yaşındayken, vücudu gelişmiş, sertleşmiş ve elli dokuz kilo ağırlığındayken, eve dönüp kitapları açma zamanının geldiğine karar verdi. Böylece, Burun'dan dolaşarak Delaware Dalgakıranı'ndan San Francisco'ya giden yelkenliye çocuk olarak kaydolarak ilk uzun yolculuğuna çıktı. Zor bir yolculuktu, yüz seksen gün sürdü ama sonunda başardığı için beş kilo daha aldı.

Evden içeri girdiği zaman Bayan Summerstone çığlık attı ve onun kimliğini teşhis etmesi için mutfaktan Ah Sing'in çağırılması gerekti. Bayan Summerstone bir kez daha çığlık attı. Bu, tokalaşırken yumuşak elini genç Dick'in iplerden nasırlaşmış avuçlarına bıraktığında canı acıyınca oldu.

Dick, ivedilikle gerçekleşen toplantıda vasilerini karşılarken çekingen, neredeyse utangaç bir tavır sergiledi. Ancak bu hali doğrudan konuya girmesini engellemedi.

"Durum şu şekilde," diye başladı. "Ben aptal değilim. Ne istediğimi biliyorum ve istediğimi almak istiyorum. Dünyada yapayalnızım, tabii, sizin gibi iyi dostlar dışında. Dünya hakkında ve bu dünyada neler yapmak istediğim konusunda kendime göre düşüncelerim var. Burada birilerine karşı hissettiğim sorumluluk anlayışı nedeniyle gelmedim. Eve, zamanı geldiği için, kendime karşı duyduğum sorumluluk anlayışı yüzünden döndüm. Üç yıl süren dolaşmamın sonucunda şimdi çok daha iyiyim ve eğitimime devam etmek benim kendi kararım... Kitaplarla devam edecek eğitimim demek istiyorum."

"Belmont Akademisi," diye önerdi Bay Slocum. "Üniversite olarak sana uygun olur..."

Dick kararlı bir şekilde başını iki yana salladı.

"Ve tamamlanması üç yıl sürüyor. Lise de öyle. Bir yıl içinde Kaliforniya Üniversitesi'nde olmayı hedefliyorum. Bu, çalışmak an-

larına geliyor. Ama kafam zehir gibi. Kitapları yutacağım. Bir özel hoca tutacağım veya yarım düzine. Sonra ha gayret çalışacağım. Özel hocaları ben kendim tutacağım... kendim tutup kendim kovacağım. Ve bunun için elimde idare edeceğim para olması gerekiyor."

"Ayda yüz dolar," önerisinde bulundu Bay Crockett.

Dick başını iki yana salladı.

"Üç yıldır parama dokunmadan kendime bakmayı başardım. Sanırım. Burada San Francisco'da paramın bir kısmıyla kendimi idare edebilirim. Henüz işleri idare etmek istemiyorum ama bir banka hesabı istiyorum, saygın boyutta bir hesap. Uygun gördüğüm şekilde, uygun bulduğum şeye harcamak istiyorum."

Vasiler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Bu saçmalık, mümkün değil," diye başladı Bay Crockett. "Buradan gitmeden önce olduğun kadar mantıksızsın."

"Herhalde bu benim tarzım," dedi Dick içini çekerek. "Diğer anlaşmazlık param konusundaydı. O zaman yüz dolar istemiştim."

"Bizim durumumuzu düşün, Dick," diye rica etti Bay Davidson. "Vasilerin olarak, sana, on altı yaşında bir gence parayı kullanma serbestliği getirirsek bu, nasıl görünür?"

Dick ilgisiz bir şekilde, "Freda şu anda ne kadar ediyor?" diye sordu.

"Her an yirmi bine satılabilir," diye cevap verdi Bay Crockett.

"O halde onu satın. Benim için çok büyük ve her sene değeri düşüyor. Ben körfezde kendi başıma dolaşabileceğim bir on metrelik istiyorum ve bin dolar bile tutmaz. Freda'yı satın ve parayı benim hesabıma yatırın. Şimdi, üçünüz paramı çarçur edeceğimden... kendimi içkiye, at yarışlarına ve korodaki kızlarla dolaşmaya vereceğimden korkuyorsunuz. Sizi rahatlatmak için şunu öneriyorum: dördümüzün de para çekebileceği bir vadesiz hesap olsun. Herhangi biriniz benim parayı çarçur ettiğime karar verdiğiniz anda, bütün parayı çekebilirsiniz. Bu arada size söyleyeyim, yan iş

olarak, buraya işletme okulu uzmanı getirteceğim ve bana iş hayatının mekanik yanını öğretmesini sağlayacağım."

Dick onların onayını beklemeyerek bu konuda kesin karar verilmiş gibi konuşmaya devam etti.

"Ya Menlo'daki atlar? Boş verin, ben onlara bakar ve hangisini tutacağıma karar veririm. Bayan Summerstone burada kalıp evden sorumlu olacak çünkü kendime çok fazla iş çıkarmış durumdayım. Size söz veriyorum, bana kişisel işlerimde tam yetki verdiğinize pişman olmayacaksınız. Şimdi, son üç yılda neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız, size güzel bir hikâye anlatabilirim."

Dick Forrest vasilerine kafasının zehir gibi olduğunu ve kitapları yutacağını söylediği zaman haklıydı. Böyle bir eğitim hiç görülmemişti ve Dick bunu kendi idare etti... ama tavsiye alarak. Yanında akıllı insanlar çalıştırmayı babasından ve Jingle-bob'daki John Chisum'dan öğrenmişti. Çobanlar kamp ateşinin ve yemek arabasının yanında uzun uzun konuşurken sessizce oturmayı ve düşünmeyi öğrenmişti. İsim ve mekân sayesinde randevular ayarlayarak profesörlerle, üniversite rektörleri ve iş adamlarıyla görüşmeler yaptı. Saatlerce konuşmalarını dinlerken hemen hiç konuşmadı, nadiren soru sordu, sadece anlatabilecekleri en güzel bilgileri dinledi. Saatler süren bu görüşmelerden, ne tür ve nasıl bir eğitim alması gerektiği konusunda bir fikir, bir bulgu çıkmasıyla mutlu oldu.

Sonra sıra özel hocaların bulunmasına geldi. Daha önce bu kadar çok bulma ve çıkarma, işe alma ve kovma yaşanmamıştı. Dick bu konuda alçakgönüllü değildi. Bir ay veya üç ay tuttuğu birine karşılık, ilk günde veya ilk haftada bir düzine hoca kovduğu oldu. Tabii kovulan hocalara, onu eğitme girişimleri bir saat sürmese bile, bir aylık maaş ödedi. Bu tür şeyleri adil ve görkemli bir şekilde yapıyordu; çünkü adil ve görkemli davranabilecek kadar parası vardı.

Arka kamaralarda makine görevlilerinin kovalarındaki artıkları kemiren ve su tanklarındaki yahnileri "hapur hupur yiyen" biri olarak paranın değerini iyice öğrenmişti. En ucuz olduğundan emin bir şekilde en iyisini satın alıyordu. Üniversiteye gire-

bilmek için bir yıl lise fiziği ve bir yıl lise kimyası okuması gerekiyordu. Cebir ve geometriyi ezberledikten sonra, Kaliforniya Üniversitesi'nin fizik ve kimya bölümlerinin başkanlarını aradı. Profesör Carey ilk başta kahkahalarla güldü.

"Sevgili oğlum," diye başladı söze.

Dick, Profesör Carey konuşmasını bitirinceye kadar sabırla bekledi. Sonra o konuşmaya başladı ve sonuca ulaştı.

"Ben aptal değilim, Profesör Carey. Lise ve akademi öğrencileri daha çocuk. Dünyayı tanımıyorlar. Ne istediklerini veya kendilerine uzatılanları neden istediklerini bilmiyorlar. Ben dünyayı tanıyorum. Ne istediğimi ve neden istediğimi biliyorum. Bu çocuklar iki dönem boyunca –iki tatili de ekleyince bir yıl ediyor– haftada iki kere birer saat fizik görüyor. Siz fizik konusunda Pasifik kıyısındaki bir numaralı öğretmensiniz. Akademik yıl bitmek üzere. Tatilinizin ilk haftasında, her dakikanızı bana ayırırsanız, bu senenin fiziğini öğrenebilirim. O haftanın sizin için değeri ne kadar?"

"Bin dolara bile alamazsın," diyen Profesör Carey meseleyi hallettiğini düşündü.

"Maaşınızın ne kadar olduğunu biliyorum," diye başladı Dick.

Profesör Carey sert bir sesle, "Ne kadar?" diye sordu.

Dick aynı sertlikle, "Haftada bin dolar değil," dedi. "Haftada beş yüz de değil, iki yüz elli de değil..." Profesörün araya girmesini önlemek için elini kaldırdı. "Biraz önce bana zamanınızın bir haftasını bin dolara alamayacağımı söylediniz. Öyle yapmayacağım. O haftayı iki bin dolara satın alacağım. Tanrım! Yaşayacak ne kadar çok yılım var..."

"Yılları da satın alabiliyor musun?" diye sordu Profesör Carey sinsi bir ifadeyle.

"Tabii. İşte bu nedenle buradayım. Üç yıl bir arada alıyorum ve sizden alacağım bir hafta anlaşmanın parçası."

Profesör Carey kahkahayla gülerken, "Ama daha kabul etmedim," dedi.

"Eğer miktar yeterli değilse," dedi Dick sert bir ifadeyle, "Mantıklı olacağını düşündüğünüz rakamı söyleyin."

Bunun üzerine Profesör Carey teslim oldu. Aynı şekilde kimya bölümünün başkanı Profesör Barsdale de...

Dick matematik hocalarını çoktan Sacramento ve San Joaquin'deki göletlere haftalar boyunca ördek avına götürmüştü. Fizik ve kimyadaki gösterisinden sonra edebiyat ve tarih hocalarını Oregon'ın güneybatısındaki Curry County avlanma bölgesine götürdü. Bu numarayı babasından öğrenmişti ve açık havada çalışıyor, oynuyor ve yaşıyordu. Üç yıllık geleneksel ergenlik eğitimini bir yılda, kendini sıkmadan tamamladı. Balık tuttu, ava gitti, yüzdü, spor yaptı ve aynı zamanda kendini üniversiteye gidecek düzeyde donattı. Hiç hata yapmadı. Babasının yirmi milyonu ona ustalık kazandırdığı için yaptığını biliyordu. Para bir araçtı. Ona gereğinden çok da değer vermedi, az da... Sadece istediklerini satın almak amacıyla kullandı.

Bay Crockett, Dick'in yıllık hesap dökümüne bakarak, "Hayatımda duyduğum en saçma israf şekli," dedi. "Eğitim gideri on altı bin, hepsi de madde madde sıralanmış, tren ücretleri, hamal bahşişleri ve hocaları için av tüfeği fişekleri dahil."

"Yine de sınavları geçti," dedi Bay Slocum.

"Hem de bir yılda," diye homurdandı Bay Davidson. "Kızımın oğlu aynı zamanda Belmont'a girdi ve şansı varsa, üniversiteye ancak iki yıl sonra girebilecek."

Bay Crockett, "Şey, benim bütün söyleyeceğim şey şu, bundan böyle bu çocuk parasını harcama konusunda ne söylerse kabulümdür."

Dick vasilerine, "Ben de hemen peki diyeceğim," dedi. "İşte burada, yine onlarla başa baş durumdayım ve dünyayı tanıma konusunda onlardan yıllarca ilerdeyim. İyi veya kötü, büyük ya da küçük, kadınlar, erkekler ve hayat hakkında bir şeyler biliyorum ve bazen bunların doğru olup olmadığı konusunda kuşku duyuyorum. Ama bunları biliyorum."

"Bundan sonra acele etmeyeceğim. Yaşıtlarımı yakaladım ve artık normal bir yaşantı süreceğim. Yapmam gereken tek şey, derslerin hızını yakalamak ve böylece yirmi bir yaşımda mezun olacağım. Bundan böyle eğitim için daha az –biliyorsunuz, artık özel hoca olmayacak– ama iyi vakit geçirmek için daha fazla paraya ihtiyacım olacak."

Bay Davidson kuşkulanmıştı.

"İyi vakit geçirmek derken ne kastediyorsun?"

"Ha, okul dernekleri, futbol, konumumu korumak, bilirsiniz işte; ayrıca benzinli motorlarla ilgileniyorum. Dünyanın ilk okyanusta giden benzinli yatını yapacağım."

"Kendini patlatırsın," diye mırıldandı Bay Crockett. "Bütün bu çılgınların benzin için giriştiği işler çok saçma."

"Kendimi güvenceye alırım," diye cevap verdi Dick. "Tabii, bu deney yapmak anlamına geliyor, deney de para demek oluyor, bu nedenle vadesiz hesabım iyi durumda olsun. Eskisi gibi, dördümüz de çekebiliriz."

6. Bölüm

Dick Forrest üniversitede dâhi olmadığını kanıtladı ama birinci sınıfta diğer tüm öğrencilerden daha çok ders astı. Bunun nedeni, astığı derslere ihtiyacı olmamasıydı ve bunu biliyordu. Hocaları onu giriş sınavına hazırlarken neredeyse üniversitenin birinci sınıfının tüm derslerini öğretmişlerdi. Bu arada, karşısına çıkan her liseye ve akademiye yenilen çok madara bir takım olan Birinci Sınıf takımına girdi.

Ancak Dick hiç kimsenin o güne kadar görmediği kadar uğraştı. Paralel olarak sürdürdüğü okuma işlemleri çok kapsamlı ve derindi. Yapmayı başardığı benzinli okyanus yatıyla ilk yaz gezisine çıktığında yanında neşeli gençlerden hiç kimse yoktu. Onun yerine konukları, aileleriyle birlikte edebiyat, tarih, hukuk ve felsefe hocalarıydı. Üniversitede uzun süre "entelektüel" yat gezisi olarak hatırlandı. Hocalar döndükten sonra çok eğlendiklerini anlattılar. Dick ise hocalarının bilim dalları hakkında sınıflarında yıllarca derse girse öğreneceğinden çok daha fazlasını anlayarak döndü. Bu şekilde kazandığı zaman, dersleri kırmaya devam etmesini ve laboratuvar çalışmalarına daha fazla zaman ayırmasını sağladı.

Ayrıca üniversitede eğlenmeyi de ihmal etmedi. Üniversiteli dullar onunla sevişti ve kızlar onu sevdi. Dans ederken asla yorulmuyordu. Sigara, bira partilerini ve toplantıları hiç kaçırmadığı gibi, Banço ve Mandolin Kulübü'yle Pasifik Kıyısı'nda tura çıktı.

Buna rağmen dâhi değildi. Hiçbir şeyde mükemmel değildi. Yarım düzine arkadaşı bançoda ve mandolinde ondan çok daha başarılıydı. Bir düzine arkadaşının ondan daha iyi dans ettiği söyleniyordu. Futbolda, hem de ikinci senesinde en iyi takıma seçilmesine rağmen, sadece sağlam ve güvenilir bir oyuncu olarak görülüyordu, o kadar. Mavi ve altın renkli ev sahibi, kendini ve tribünleri paralarken topu alıp saha boyunca ilerleme şansını bir türlü yakalayamamıştı. Ancak yağmur altında ve çamur içinde oynanan yürekler

acısı, zorlu bir maçın sonunda, skor berabereyken ve ikinci yarı bitmek üzereyken, Stanford beş yarda çizgisinde, Berkeley'nin topu, top süren iki kişi yere indirilmiş ve üç yarda gerideyken, işte o anda mavi ve altın renkler ayağa kalktı ve tezahürat yaparak Forrest'ın topu ortalamasını, hem de çok sert vurmasını istedi.

Dick hiçbir şeyde mükemmeli yakalayamadı. Bira partilerinde Büyük Charley Everson ondan daha çok bira deviriyordu. Çekiç atmada Harrison Jackson, Dick'in en iyi atışını hep altı metre geçiyordu. Carruthers onu boksta yeniyordu. Anson Burge her zaman, üç denemenin ikisinde omuzlarını mindere değdiriyordu ama hep çok uğraşarak. İngilizce kompozisyon dersinde sınıfının beşte biri Dick'ten başarılıydı. Rus Yahudisi Edlin mülkiyetin hırsızlık olduğu konusunu tartıştıkları münazarada onu yenmişti. Schultz'la Debret yüksek matematikte sınıfla birlikte onu da geride bırakmıştı. Son olarak Japon Otsuki, kimya dersinde onunla karşılaştırılmanın çok ötesindeydi.

Ancak Dick Forrest hiçbir şeyde mükemmel olmasa da, hiçbir konuda başarısız olmuyordu. Üstün bir güç sergilemiyor ancak zayıflık veya eksiklik de göstermiyordu. Düşüş göstermeyen başarılı durumu sonucunda Dick için mükemmel bir meslek düşleyen vasilerine, ne olmak istediğini sorduklarında belirttiği gibi:

"Hiçbir şey. Yalnızca her şeyi. Bakın, uzman olmam gerekmiyor. Babam parasını bana bıraktığı zaman bunu ayarladı. Ayrıca, istesem de uzman olamam. Bana göre değil."

Yani Dick o kadar uyumluydu ki, tespitlerini açıkça ifade etmişti. Hiçbir şeye hevesi yoktu. Normal, sıradan, dengeli, her şeyi kabullenen o ender rastlanan bireydi.

Bay Davidson, diğer vasilerin yanında, Dick'in evine yerleştikten sonra hiçbir çılgınlık yapmadığına çok memnun olduğunu belirtince Dick şu cevabı verdi:

"Ah, istediğim zaman kendime hâkim olabiliyorum."

"Evet," dedi Bay Slocum yavaşça. "Yabani yanını erken terk ederek kendini kontrol etmeyi öğrenmen, dünyanın en iyi şeyi oldu."

Dick merakla ona baktı.

"Tabii, o çocukça macera sayılmıyor," dedi. "O çılgınlık değildi. Daha henüz çılgınlıklara başlamadım. Ama başladığım zaman beni seyredin. Kipling'in 'Song of Diego Valdez' şiirini biliyor musunuz? Size birazını okuyayım. Bakın, Diego Valdez, benim gibi çok şanslıydı. O kadar hızlı yükselip İspanya'nın Deniz Kuvvetleri Komutanı olmuştu ki, tadına daha yeni bakabildiği zevkleri sindirme fırsatı bulamamıştı. Kuvvetli ve dinçti ama yükselmekten başka şeye zamanı yoktu. Ama hep kuvvetinin ve dinçliğinin devam edeceğini sanmış, Deniz Kuvvetleri Komutanı olduktan sonra eğlenebileceğini düşünmüş, bu düşünceyle kendini kandırmıştı. Hep şunu hatırlamıştı:

"—Yoldaşlar— Yeni denizlerdeki eski oyun arkadaşları— Vahşiler arasında zırnık dağıttığımız zaman— güneye doğru bin fersah ve otuz yıl uzaklaşıldı.— Onlar asil Valdez'i değil, beni tanıdılar ve sevdiler.

Sonra kaliteli içki buldular. Yalnız içmediler ve güzelce yağmalamayı keşfettiler. Hepimize, seçkin adalarımızın arkasında veya aradaki gizli resiflerde, uzun yolculuklardan bayıldığımız zaman, karinalamak için toplanırız dediler.

Orada ince karina demetlerimiz yanıyordu. Bütün sahil soluktu. Bizim yıpranmış çadırlarımız yükseliyordu; küreğin üstünde yelken; her özlem dolu çapa parıldarken, sakin denizlerde alev alev, dikkatsiz kaptanlarımız arzularına hızla kürek çekti!

Gençlik özlemini yeni öğrenmişti, dul kadın öfkesine gem vurmuştu ve bezgindi; iyi eşler sezonda gururluydu ve hizmetçiler erkeğin farkındaydı. Ben o yoksunluk günlerini ne kadar arıyorsam, yatıştırılmamış, tükenmiş, gecikmelerle dolandırılmış tüm insanlar, aklanmayı o kadar arzu ediyor!

Ah, anlayın onu, anlayın onu siz üç yaşlılar, benim anladığım gibi! Sonra gördüklerini anlayın:

Eğlenmeyi beklemeyi hayal ettim, değişmeyen baharımı sabırla bekleyecek, böylece eğlencemi bekleyecektim. Baharımı kenara koydum, önce şansım karşısında, sonra şaşkın küçümsemeyle, Diego Valdez'i İspanya'nın genelkurmay başkanı yaptım!"

"Beni dinleyin vasiler!" diye haykıran Dick'in yüzü tutkuyla alev alev yanıyordu. "Benim yatıştırılmamış, tükenmiş olmadığımı bir an bile unutmayın. Değilim. Yanıyorum. Ama kendimi tutuyorum. Öldüğümü sanmayın; çünkü ben üniversitede okuyan son derece kibar, saygın bir gencim. Gencim. Yaşıyorum. Şimdi ilk adımda her şeyi mahvetmeyeceğim. Yalnızca hazırlanıyorum. Benim de zamanım gelecek. Aceleyle sakarlık yapmayacağım, elimdeki bardağı devirmeyeceğim ve sonunda Diego Valdez'in yaptığı gibi dövünmeyeceğim:

"Cennetin altında eski karinalama isyanını ve gürültülü, kalabalık sahili geri getirecek rüzgâr veya dalga yok; çöldeki çeşme, çöplükteki su deposu, gizlice yediğimiz ekmek, aceleyle döktüğümüz bardaklar."

"Dinleyin, vasiler! Çabuk parlayan, ateşli adamınıza –çenesinin ortasından– vurup buz gibi bırakmak ne demek biliyor musunuz? Ben bunu istiyorum. Ayrıca sevmek, öpüşmek, risk almak ve kanlı canlı budalayı oynamak istiyorum. Şansımı denemek istiyorum. Ben de karina etme ayaklanmamı istiyorum ve gençken istiyorum ama çok gençken değil. Bunu başaracağım. Bu arada üniversitedeki rolümü oynuyorum, kendimi tutuyorum, donatıyorum böylece serbest kaldığım zaman en iyi fırsatlar arasında en iyisini seçeceğim. Ah, bana inanın, geceleri her zaman düzgün uyuyamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bay Crockett.

"Evet. Tam da bunu demek istiyorum. Henüz çıldırmadım ama çıldırmaya başladığım zaman beni görün."

"Peki, mezun olunca mı başlayacaksın?"

Olağanüstü genç başını iki yana salladı.

"Mezun olduktan sonra ziraat fakültesinde en az bir yıl lisansüstü dersler alacağım. Bakın, bir hobi geliştiriyorum: çiftçilik. Bir şey yapmak istiyorum... Yapıcı bir şey. Babam önemli bir şey çıkaracak kadar yaratıcı değildi. Sizler de öyle. Öncülük günlerinizde yeni bir arazi buldunuz ve bakire bir maden yatağının kaynağında çalkalayarak altın parçaları bulan denizciler gibi paraları topladınız..."

"Oğlum, Kaliforniya çiftçiliğinde biraz tecrübem vardır," diye araya girdi Bay Crockett alınmış bir ifadeyle.

"Eminim vardır ama yaratıcı değildiniz. Siz -doğruları söylemek gerekirse- yıkıcıydınız. Sizler bolluk içinde zengin çiftçilerdiniz. Ne yaptınız? Sacramento Vadisi'nde en bereketli topraklarından yüz altmış bin dönüm aldınız ve her yıl buğday ektiniz. Dönüşüm yapmayı hiç düşünmediniz. Samanlarınızı yaktınız. Kara toprağı tüketttiniz. Toprağı on santim sürdünüz ve yüzeyin yalnızca on santim altına beton gibi sıkıştırılmış toprak koydunuz. O on santimlik tabakayı tükettiniz ve şimdi tohumunuzu geri alamıyorsunuz.

Sizler her şeyi yıktınız. Babam da yıktı. Hepsi yaptı. Şimdi ben babamın parasını alacağım ve inşa edeceğim. Haraç mezat satılan yıpranmış bir buğday tarlası alıp, sıkıştırılmış toprak tabakasını söküp atacağım ve sonunda, sizlerin ilk ektiğiniz zaman aldığınızdan çok daha fazla ürün vermesini sağlayacağım."

Bay Crockett, Dick'in çıldırma dönemi tehdidini bir de üçüncü sınıfın sonunda dile getirdi.

"Ziraat fakültesini bitirir bitirmez," diye cevap verdi Dick. "Sonra gerçek bir çiftlik haline gelecek bir çiftlik alacağım, stok yapacağım ve çiftlik kuracağım. Sonra da karina ayaklanmama başlayacağım."

"Ne kadar büyüklükte bir çiftlikle başlamayı düşünüyorsun?" diye sordu Bay Davidson.

"Belki elli bin dönüm, belki beş yüz bin dönüm. Duruma bağlı. Masraf yapmadan oluşan değer artışını sonuna kadar oynayacağım. İnsanlar henüz Kaliforniya'ya gelmeye başlamadılar. Parmağını oynatmadan ya da üstünde düşünmeden, on beş yıl sonra dönümünü on dolardan alacağım arazinin değeri elli dolar olacak, elli dolardan alabildiğim arazi de beş yüz dolar olacak."

"On dolardan yarım milyon dönüm, beş milyon dolar demek," diye uyardı Bay Crockett ciddi bir şekilde.

Dick, "Elli dolardan olursa, yirmi beş milyon demek," diyerek güldü.

Ancak vasileri onun yaban yulafı macerası tehdidine asla inanmadı. Servetini yeni çıkmış çiftçilik yöntemlerine harcayabilirdi ama bu kadar yıldır kendine hâkim olduktan sonra fiilen çıldırmak akıl alır gibi değildi.

Dick diplomasını alırken pek de onurlu değildi. Sınıfında yirmi sekizinci olmuştu ve üniversite dünyasını ateşe vermemişti. En önemli başarısı, çok sayıda güzel kıza ve çok sayıda güzel kızın annesine dayanması ve şaşırtmasıydı. Bundan sonra, son sınıfa, birinci takıma kaptanlık yapıp Stanford'ı beş yıldır ilk kez yenmesini sağlayarak damgasını vurmuştu. Bunlar, bireysel oyunun çok önemli olduğu yüksek maaşlı futbol koçlarından önceki dönemdeydi ama Dick takım çalışmasını ve bireyin takımı için özveride bulunmasını işlemiş, böylece Şükran Günü'nde, mavi ve altın renkliler, çok daha zeki bir on bire karşı zaferini San Francisco'nun Market Sokağı'ndan aşağı kıvrılarak ilerletmeyi başardı.

Ziraat fakültesindeki lisansüstü yılında Dick kendini laboratuvar çalışmalarına adadı ve diğer tüm dersleri astı. Aslında kendi eğitmenlerini tuttu ve bunlara, yalnızca Kaliforniya'daki yolculuk giderleri için büyük bir servet harcadı. Jacques Ribot, tarımsal kimya konusunda dünyanın en büyük otoritelerinden biri sayılıyordu. Dick Forrest, Fransa'da aldığı yıllık iki bin dolarlık maaşı, Kaliforniya Üniversitesi'nin ayartarak önerdiği altı bin dolar için terk eden, sonra da şeker üreticilerinin on bin dolar teklifi üzerine Hawaii'ye giden Jacques Ribot'yu, on beş bin dolarla ve Kaliforniya'nın daha hoş iklimiyle ayartarak beş yıllık sözleşme imzaladı.

Bay Crockett, Bay Slocum ve Bay Davidson dehşet içinde ellerini havaya kaldırdılar ve bunun, Dick Forrest'ın öngördüğü çılgın meslek hayatı olduğunu anladılar.

Ancak bu, Dick Forrest'ın benzer israflarından yalnızca biriydi. Savurgan bir maaş artışıyla Federal Hükümet'ten büyükbaş hayvan üretimi konusundaki yıldız uzmanı çaldı. Aynı uygunsuz davranışla Nebraska Üniversitesi'ni en önemli sağmal inek profesöründen yoksun bıraktı. Ayrıca çiftlik yönetimi sihirbazı Profesör Nirdenhammer'a el koyarak Kaliforniya Üniversitesi'nin Ziraat Fakültesi dekanının kalbini kırdı.

Dick vasilerine "Bu fiyata ucuz, bu fiyata ucuz," diye açıkladı. "Paramı yarış atları ve aktrisler satın almak yerine profesörler alarak harcadığımı görmüyor musunuz? Ayrıca sizin sorununuz, beyin satın alma oyununu bilmiyorsunuz. Ben biliyorum. Bu benim uzmanlık alanım. Onlardan para kazanacağım ve daha da iyisi, sizin tahrip ettiğiniz toprakta yarım yaprak için bile yer bırakmadığınız yerde bir düzine ot yetişmesini sağlayacağım."

Bu nedenle vasilerinin, onun çılgın meslek hayatı, eğlenme ve risk alma ve insanı çenesinden yumruklama vaatlerine inanmakta zorlanması anlaşılabilirdi. Dick onları, tarımsal kimya, toprak analizi, çiftlik yönetimiyle uğraşıp yüksek maaşlı uzmanlar ordusuyla Kaliforniya'yı gezerken, "bir yıl daha," devam edeceği konusunda uyardı. Vasileri de sadece endişeyle, Dick reşit olup servetinin tamamının kontrolünü eline alınca ve gerçekten tarımsal çılgınlığına girişince Forrest milyonlarının hızla ve tamamen dağıtılacağını bekleyeceklerdi.

Dick yirmi bir yaşını doldurduğu gün, batıda Sacramento Nehri'nden dağların tepelerine kadar uzanan prensliğinin alım işlemleri tamamlandı.

"İnanılmaz bir fiyat," dedi Bay Crockett.

Dick, "İnanılmaz derecede ucuz," dedi. "Toprak raporlarımı görmelisiniz. Su raporlarımı görmelisiniz. Ayrıca beni şarkı söylerken dinlemelisiniz. Gerçek bir şarkı olan bir şarkıyı dinleyin, vasiler. Şarkıcı da benim, şarkı da."

Bunun üzerine Dick, Kuzey Amerika Kızılderililerinin, Eskimoların ve Moğolların şarkı duyusunu oluşturan çatlak, titrek falsetto sesle şarkısını söyledi.

"Hu'-tim yo'-kim koi-o-di'! Wi'-hi yan'-ning koi-o-di'! Lo'-whi yan'-ning koi-o-di'! Yo-ho' Nai-ni', hal-u'-dom yo nai, yo-ho' nainim'!"

"Müzik bana ait," diye mırıldandı özür dilercesine, "Bence böyle olması gerekiyordu. Bakın, bu şarkıyı dinleyenlerden hiç kimse hayatta değil. Nishinamlar Maidulardan almış, onlar da şarkıyı yapan Konkaulardan. Ama Nishinamlar da, Maidular da, Konkaular da yok

oldu. Ama son çiftlikleri duruyor. Siz, Bay Crockett, bereketli topraklarınızı topluca sürerken, pullukla sürerken, pulluğun tabanıyla sürerken havalandırdınız. Ben de şarkıyı, Birleşik Devletler Pasifik Kıyısı Coğrafi ve Jeolojik İnceleme Grubu'nun belirli bir etnolojik raporunun üçüncü bölümünden aldım. Bu şarkıyı ilk olarak gökyüzünde oluşan Kızıl Bulut dünyanın ilk sabahında yıldızlara ve dağ çiçeklerine söylemiş. Şimdi size bunu İngilizce olarak söyleyeceğim."

Dick, yine Kızılderili falsettosuyla, zafer içinde çınlayarak, avaz avaz ve elleriyle bacaklarına vururken, ayaklarıyla ritim tutarak şarkısını söyledi:

"Meşe palamutları gökyüzünden iniyor! Kısa palamutları vadiye dikiyorum! Uzun palamutları vadiye dikiyorum! Filizleniyorum, ben, kara meşe palamudu filizleniyorum, filizleniyorum!"

Dick Forrest'ın adı şaşırtıcı sıklıkla gazetelerde çıkmaya başladı. Kaliforniya'da tek bir boğaya on bin dolar ödeyen ilk adam olarak hemen ün kazandı. Federal yönetimden çaldığı büyükbaş hayvan uzmanı İngiltere'de Hillcrest Chieftain atını Rothchilds'ların idari bölge çiftliğinden daha fazla fiyat vererek aldı. At kısa sürede Forrest'ın Çılgınlığı olarak tanınmaya başladı, zira bu görkemli hayvana beş bin gine[4] ödemişti.

"Bırakın gülsünler," dedi Dick eski vasilerine. "Ben kırk tane idari bölge tayı ithal ediyorum. İlk on iki ayda fiyatının yarısını çıkaracağım. Bu atın, benden her tıkırtıyı üç beş bin dolara satın almak için Kaliforniyalıların yırtınacakları birçok kızı, oğlu ve torunu olacak."

Dick Forrest reşit olduktan sonraki ilk aylarda benzer birçok çılgınlık yapma hatasında bulundu. Ama hepsinin arasında en akla gelmeyecek ve sonuçta kendisinin belirlediği genel çizgiler doğrultusunda geliştirmeleri amacıyla bizzat uzmanlarına devrettiği, feci bir hata yapmamaları için kontrol ettiği çılgınlık, ilk çılgınlığına milyonlarca dolar yatırdıktan sonra, kudurmak için Tahiti'ye giden iki yelkenli bir yolcu gemisine bilet almasıydı.

4 Gine: 21 şilin değerindeki eski İngiliz altını. (ç.n.)

Vasileri ondan arada sırada haber alıyordu. Bir keresinde İngiliz bayrağı ve Newcastle'dan kömür taşıyan bir dört direkli çelik yelkenli geminin sahibi ve kaptanıydı. Bu kadarını biliyorlardı; çünkü alış fiyatını ödemeleri istenmişti, çünkü Dick'in gemisi, talihsiz Orion gemisinin yolcularını kurtardığında kaptan olarak adı gazetelere çıkmıştı ve çünkü Dick'in gemisi büyük Fiji kasırgasında tüm mürettebatıyla kaybolduğu zaman sigorta parasını almışlardı. Dick 1896 yılında Klondike'daydı; 1897'de Kamçatka'daydı ve C vitamini eksikliğinden iskorbüt hastalığına yakalanmıştı; sonra, Amerikan bayrağıyla Filipinler'de ortaya çıktı. Bir keresinde, nasıl ve neden olduğunu hiçbir zaman öğrenemedilerse de, Llyod's tarafından uzun zaman önce reddedilen ve Siyam himayesinde seyreden dengesiz bir yük gemisinin sahibi ve kaptanıydı.

Zaman zaman iş yazışmaları, çeşitli mor denizlerin mor limanlarından ondan haber almalarını zorunlu kılıyordu. Bir keresinde, onu Rusya'da zor durumdan kurtarmak için Pasifik Kıyısı'nın tüm politik baskısını Washington'da hissettirmek durumunda kalmışlardı. Bu olay hakkında günlük gazetelerde bir satır bile çıkmamıştı ama gizlice Avrupa'nın tüm elçilik ve konsoloslıklarındaki yöneticilerde hassas bir keyif ve neşe yaratmıştı.

Dick'in Mafeking'de yaralı olarak yattığını, Guayaquil'de sarıhumma hastalığından zor kurtulduğunu ve New York kentinde açık denizlerde zorbalık yüzünden mahkemeye çıktığını tesadüfen öğrenmişlerdi. Basında üç kere öldüğüne ilişkin haberler okudular: Birinde Meksika'da savaşta ölmüştü ve iki kere Venezuela'da idam edilmişti. Bu tür yalan haberler sonrasında Dick'in vasileri, küçük tekneyle Sarı Deniz'i karşıdan karşıya geçtiğinde, beriberi hastalığından öldüğü "söylentileri" çıktığında, Mukden'de Japonlar tarafından Ruslar'dan kaçırıldığında ve Japonya'da askeri hapishanede kaldığında heyecanlanmayı bıraktılar.

Hâlâ yaşayabildikleri tek heyecan, Dick otuz yaşındayken, söz verdiği gibi kurtlarını döktükten sonra Kaliforniya'ya döndüğü zamandı. Yanında eşi vardı ve yıllardır onunla evli olduğunu açıkladı. Üç vasi de karısını tanıdıklarını fark ettiler. Birleşik Devletler gümüşü tedavülden kaldırdığı zaman, Chihuahua'da bulunan Los

Cocos madenindeki son felakette Bay Slocum, kadının babasının servetiyle birlikte sekiz yüz bin kaybetmişti. Bay Davidson Amador County'deki çökmüş, insan eliyle canlandırılmış nehir yatağından sekiz milyon çıkardığı zaman, kadının babasıyla birlikte Last Stake'ten bir milyon kaçırmıştı. O dönemde genç olan Bay Crockett, ellili yılların sonunda kadının babasıyla Merced'in altını "kepçelemiş," annesiyle evlenirken sağdıcı olmuş ve Grant's Pass'ta onunla ve o dönem teğmen olan U. S. Grant'la poker oynamıştı. O yıllarda bütün küçük batı dünyasının genç teğmen hakkında bildiği tek şey, iyi bir Kızılderili savaşçı ama kötü bir poker oyuncusu olduğuydu.

Dick Forrest, Philip Desten'ın kızıyla evlenmişti! Bu, Dick'e iyi şanslar dileme olayı değildi. Ne kadar şanslı olduğunun farkında olmaması konusundaki boşboğaz ısrarı meselesiydi. Vasileri Dick'in tüm çılgınlıklarını affettiler. Bunları telafi edip başarılı olmuştu. Sonunda gayet mantıklı bir hareket gerçekleştirmişti. Daha da iyisi; bu çok dâhiyane bir hareketti. Paula Desten! Philip Desten'in kızı! Desten kanı! Destenlar ve Forrestlar! Bu yeterdi. Eski güzel günlerin Forrest'ı ile Desten'ının üç yaşlı yoldaşı, hatta çalıp hayatlarına devam eden ikisi, Dick'e epeyce sert davrandı. Hazinesinin son derece değerli olduğu, böyle bir evliliğin ona yüklediği kutsal görev, Desten ve Forrest kanının tüm gelenekleri ve erdemleri konusunda onu uyardılar. Öyle ki, sonunda Dick kahkahalarla güldü ve bir grup meraklı veya soy sop meraklısı, takıntılı yaşlılar gibi konuştuklarını belirten bir cümleyle araya girdi. Zira aynen böyle konuşuyorlardı ama bu kadar densiz bir şekilde söylenmesinden pek hoşlanmadılar.

Her durumda, Dick'in bir Desten'la evlenmiş olması, onlara Büyük Ev'in planlarını ve inşaat tahminlerini gösterdiği zaman, başlarıyla koşulsuz onaylamalarına yol açtı. Paula Desten sayesinde ilk kez Dick'in, akıllı ve iyi bir şekilde harcama yaptığı konusunda fikir birliğine vardılar. Çiftçiliğine gelince, Harvest Grubu'nun hiç durmadan ürettiği tartışılmazdı ve hobilerine izin verilebilirdi. Buna rağmen, Bay Slocum'un belirttiği gibi:

"Yalnızca koşum atı olarak kullanacağın bir ata yirmi beş bin dolar ödemek delilik. Koşum atları koşum atlarıdır; sürü yönlendiren bir at olsaydı..."

7. Bölüm

Dick Forrest domuz kolerasıyla ilgili olarak Iowa eyaleti tarafından yayımlanan broşüre göz atıyordu. Bu arada açık pencerelerinden, geniş avlunun karşı tarafından, başucundaki ahşap çerçevede gülümseyen ve uyuma verandasının zemininde yalnızca birkaç saat önce bıraktığı gül rengi, şeffaf, dantelli gece başlığı Oh My tarafından düşünceli bir şekilde kurtarılan kızın uyanma sesleri gelmeye başladı.

Dick onun sesini duydu, zira kız bir kuş gibi şarkı söyleyerek uyanıyordu. Dick onun açık pencerelerden kendisine ait uzun bölümden yansıyan heyecanını duyuyordu. Sonra onun bahçe avlusunda şarkı söylediğini duydu. Burada Airedale'le tartışacak ve çeşmenin haznesinde bulunan kırmızı-turuncu, dağınık yüzgeçli ve çok kuyruklu Japon balığını kötü bir şekilde cazip bulan İskoç köpeği yavrusunu azarlayacak süre boyunca şarkısına ara verdi.

Uyandığı için mutlu olduğunun farkındaydı. Bu, hiçbir zaman bitmeyen bir hazdı. Kendisi saatlerdir ayakta olmasına rağmen, daima, avluda Paula'nın sabah şarkısını duymadan Büyük Ev'in tam olarak uyanmadığı duygusuna kapılıyordu.

Ancak onun uyanık olduğunu bilmenin verdiği zevki yaşadıktan sonra Dick, her zamanki gibi kendi işlerinin arasında onu unuttu. Dick bir kez daha Iowa'nın domuz kolerası istatistiklerine dalınca Paula zihninden çıktı.

Bundan sonra duyduğu ses, "Günaydın, Güler Yüzlü Beyefendi," oldu ve yine kulaklarına şahane bir müzik gibi geldi. Paula süzülerek yanına geldi, kollarını Dick'in boynuna doladığında ve kısmen kollarının arasında dizine oturduğunda, sabah kimonosu ve eklemsiz bedeniyle yumuşacıktı. Dick ona sıkıca sarıldı ve onun varlığının, yakında olmasının farkında olduğunu gösterdiyse de, gözleri Profesör Kenealy'nin, Simon Jones'un Washington,

Iowa'daki çiftliğinde yapılan domuz aşılama işleminin sonuçlarına yarım dakika daha takılı kaldı.

"Tanrım!" dedi Paula. "Ne kadar şanslısın. Zenginliklere doymuş durumdasın. Küçük Hanımefendin, 'kibirli küçük ay ışığın' gelmiş ve sen 'Günaydın Küçük Hanımefendi, rahat ve güzel uyudun mu?' bile demedin."

Dick Forrest bunun üzerine Profesör Kenealy'nin aşılama istatistiklerinden vazgeçti, karısını kendine çekti, öptü ama sağ elinin işaret parmağı ısrarla broşürün sayfalarının arasındaydı.

Buna rağmen, aslında onun azarlama şekli Dick'in sorması gereken soruyu –gece başlığını Dick'in yatak odasında bıraktıktan sonra gecesinin nasıl geçtiğini– sormasını engellemişti. Dick broşürü, devam etmeyi planladığı yerde duran parmağının üstüne kapattı ve sağ kolunu da karısına doladı.

"Ah!" diye haykırdı Paula. "Ah! Ah! Dinle!"

Dışarıdan, bıldırcınların flüte benzeyen sesleri duyuldu. Paula kocasına yaslanırken yumuşak, tatlı notalardan aldığı zevkle titredi.

"Kuş sürüleri dağılıyor," dedi Dick.

"Bu da bahar geliyor demek oluyor," diye haykırdı Paula.

"Ve güzel havalar geliyor demek oluyor."

"Ve de aşkın zamanı geliyor!"

"Ve yuva yapmanın ve yumurtlamanın zamanı geldi demek oluyor," dedi Dick kahkaha atarak. "Dünya hiç bu sabahki kadar bereketli görünmedi. Leydi Isleton bir batında on bir yavru doğurdu. Angoralar bu sabah yavrulamak için aşağı indirildiler. Onları görmeliydin. Ayrıca yabani kanaryalar avluda saatlerdir evliliği tartışıyorlar. Sanırım bazı özgür aşk yanlıları modern aşk teorileri uğruna tek eşli cennetlerini yıkmaya çalışıyor. Bu tartışma boyunca uyuman bir mucize. Dinle! İşte gidiyorlar. Bu alkış mı? Yoksa ayaklanma mı?"

Bu sırada neşeyle çalınan kaval sesine benzeyen, tiz perdeler ve heyecanlı çığlıklar içeren bir cıvıldama sesi duyuldu. Dick'le Pa-

ula zevkle kulak kesildiler. Ancak bir anda, kıyamet kopmuş gibi aniden, aynı derecede vahşi, aynı derecede müzikal ve aynı derecede aşkla dolu tutkulu, ama ses tonunun yüksekliği nedeniyle çok büyük, baskın ve korkunç bir ses patlamasıyla minik, mükemmel âşıkların mikrofonik korosu sustu, kesildi.

Erkekle kadının istekli gözleri hemen büyük pencerelerin yatak odasının tellerinin ardındaki koridordan, leylaklarla çevrili yola çevrildi ve nefeslerini tutarak aşkını ilan eden görkemli kısrağın görünmesini beklediler. Kısrak daha görünmeden yine kişnediğinde Dick şunları söyledi:

"Sana bir şarkı söyleyeceğim, benim kibirli küçük ay ışığım. Bu şarkı benim değil. Mountain Lad (Dağ Delikanlısı) atının. Kişnerken bunu söylüyor. Dinle! Yine söylüyor. Şöyle diyor: "Beni dinleyin! Ben Eros'um. Dağlarda ayaklarımı vurarak yürüyorum. Geniş vadileri dolduruyorum. Kısraklar beni duyuyor ve sessiz otlaklarında irkiliyorlar; çünkü beni tanıyorlar. Otlar daha çok büyüyor, toprak bereketle dolu ve ağaçlar canlandı. Bahar sayesinde. Bahar benim. Ben bahar krallığımın hükümdarıyım. Kısraklar sesimi hatırlıyor. Beni önceden, annelerinin döneminden tanıyorlar. Duyun beni! Ben Eros'um. Dağlarda ayak sesim yankılanıyor ve geniş vadiler benim habercim, geliş sesimi yansıtıyorlar."

Paula kocasına daha da sokuldu ve dudakları onun alnına dokunurken kocası onu iyice kendine çekti. İkisi leylakların arasındaki boş yola bakarken yolun, Mountain Lad'in görkemli görüntüsüyle doluşunu izledi. Atın kendisi heybetli ve şahane görünürken sırtındaki sivrisineğe benzeyen insan saçmalık derecesinde küçüktü. Gözleri vahşi ve tutkuluydu; genelde atların gözlerini kaplayan mavi pırıltı görülüyordu. Ağzı, keyifli olmanın getirdiği köpük ve endişenin izlerini taşısa da, sabırsızlıkla parlıyordu, şimdi etrafı sarsan güçlü çağrıyı yapmak için havaya kalkmıştı.

Neredeyse bir akis gibi, uzaktan bir yerden cevap niteliğinde zayıf, tatlı, hafif bir kişneme sesi duyuldu.

"Bu Fotherington Princess," dedi Paula yavaşça.

Mountain Lad bir kez daha çağrısını tekrarladı ve Dick şarkı söylemeye başladı.

"Beni dinleyin! Ben Eros'um! Dağlarda ayak sesim yankılanıyor!"

Sonra bir anda kocasının kollarındaki Paula kocasının bu muhteşem ata duyduğu hayranlığa içerlediğini fark etti. Ama bu içerleme kayboldu ve ona borçlu olduğunu kabul ederek neşeyle:

"Ve şimdi, Red Cloud (Kırmızı Bulut) meşe palamudunun şarkısı!" dedi. Dick yarı boş gözlerle bakışlarını parmağının durduğu broşürden ona çevirdi ve aynı neşeli perdeden şarkısına başladı:

"Palamutlar gökyüzünden indi! Kısa palamutları vadiye dikiyorum! Uzun palamutları vadiye dikiyorum! Ben filizleniyorum, ben, kara meşe palamudu filizleniyorum, filizleniyorum!"

Bu şarkı söyleme anında Paula kocasına yaslanmıştı ama bunu izleyen ilk anlarda parmağının yer tuttuğu domuz broşürünü tutan elin huzursuz hareketini hissetti ve gözlerinin düşünmeden ama hızlıca masasının üstündeki saate kaydığını fark etti. Saat 11.25'i gösteriyordu. Paula ona bir kez daha sarılmaya çalıştı ama girişimi, aynı derecede gönülsüzlükle, hafif bir incinme duygusuyla yapılmıştı.

"Sen tuhaf ve harika bir Kırmızı Bulutsun," dedi yavaşça. "Bazen senin tamamen Kırmızı Bulut olduğuna, meşe palamutlarını ektiğine ve ekme işleminin vahşi sevinciyle şarkını söylediğine inanıyorum. Bazen de, bana ultra modern bir adam gibi görünüyorsun, işgal istatistiklerinde Truva maceralarını bulan; test tüpleri ve şıringalarla donatılmış bir halde acayip mikroorganizmalarla gladyatörlük yarışmasına giren iki ayaklı erkek insan örneğinin son sözleri gibisin. Bazen neredeyse gözlük takman ve kel olman gerektiğini düşünüyorum; bana göre..."

"Deli dolu bir kıza sahip olacak enerjiye sahip değilim," diye tamamlayan Dick onu iyice kendine çekti. "Ben 'kibirli, küçük, tatlı, gül rengi toz serpintisinin' erdemini anlamayan budala bir bilim canavarıyım. Dinle, bir planım var. Birkaç gün içinde..."

Ancak planı ölü doğdu, zira arkalarından birisi sağduyuyla öksürerek uyarıda bulundu. İkisi de aynı anda dönünce, elinde sarı kâğıtlarda çok sayıda notla sekreter yardımcısı Bonbright'ı gördü.

"Dört telgraf," diye mırıldandı özür dileyen bir ifadeyle. "Bay Blake iki tanesinin çok önemli olduğundan emin. Bir tanesi Şili boğa sevkiyatıyla ilgili..."

Paula yavaş yavaş kocasından uzaklaştı ve ayağa kalkarken onun istatistik tablolarına, konşimentolara, sekreterlere, ustabaşılarına ve müdürlere kaydığını fark etti.

Paula kapının eşiğinden kaybolurken Dick, "Paula," diye seslendi. "Son çocuğun adını koydum: 'Oh Ho' adıyla bilinecek. Nasıl buldun?"

Paula'nın cevabı gülümsemesiyle kaybolan hafif bir mahzunluk ifadesiyle başlarken, şu uyarıyı içeriyordu:

"Uşaklara isim verirken müsrif davranıyorsun."

Dick gözlerindeki meydan okuyan parıltıyla çelişen bir ciddiyetle, "Bunu asla Amerikalı hizmetçilerime yapmıyorum," diye güvence verdi.

"Onu demek istemedim," diye tersledi Paula. "Sadece lisanın olasılıklarını tükettiğini söylemeye çalışıyorum. Bir süre sonra onlara Oh Bel, Oh Hell (Cehennem) ve Oh Go To Hell (Cehenneme Git) adlarını vereceksin. 'Oh' takıntın hataydı. 'Kırmızı' ile başlamalıydın. O zaman Kırmızı Boğa, Kırmızı At, Kırmızı Köpek, Kırmızı Kurbağa, Kırmızı Eğreltiotu ve diğer tüm kırmızılarla devam edebilirdin."

Paula gözden kaybolurken kahkahası Dick'inkiyle karıştı ve Dick anında, telgrafa bakarak sevkiyatın detaylarında kayboldu. Tanesi iki yüz elli dolardan (FOB) bir yaşındaki üç yüz kayıtlı boğa, Şili'nin et bölgesine gönderiliyordu. Buna rağmen Dick, hayal meyal, belli belirsiz bir zevkle, Paula'nın evdeki kendi bölümüne gitmek üzere avludan geçerken şarkı söylediğini duydu ama Paula'nın sesinin, hafifçe bastırılmış olduğunun farkında değildi.

8. Bölüm

Paula yanından ayrıldıktan beş dakika sonra, yine saniyesi saniyesine tam zamanında Dick, dört telgrafı halletmiş olarak, yanında Idaholu alıcı Thayer ve *Breeder' Gazette*'in özel muhabiri Naismith'le birlikte çiftliğin arabasına biniyordu. Koyun müdürü Wardman da, incelenmek üzere toplanmış olan binlerce genç Shropshire koçunun bulunduğu ağılda onlara katıldı.

Sohbete pek gerek yoktu. Thayer bu yüzden belirgin bir şekilde hayal kırıklığına uğradı çünkü on vagon dolusu bu kadar pahalı hayvanı satın almasının, epeyce sohbet etmeyi hak edecek kadar önemli olduğunu düşünüyordu.

Dick onu "Her şey gün gibi ortada, açıklamaya gerek yok," diyerek ikna etmiş ve Naismith'e, Kaliforniya ve kuzeybatıdaki Shropshire koçları hakkında yazacağı makaleyle ilgili veriler vermek üzere öbür tarafa dönmüştü.

Dick on dakika sonra Thayer'a, "Onları seçme zahmetine girmemenizi öneririm," dedi. "Ortalamaları en yüksek düzeyde. Bir hafta vakit harcayıp on vagonluk koç seçebilirsiniz ama ilk elinize geçenleri seçtiklerinizden daha kaliteli olmaz."

Satışın zaten gerçekleşmiş olduğu yönündeki bu soğukkanlı varsayım Thayer'ı o kadar huzursuz etti ki, bugüne kadar bu kadar kaliteli koç görmediğinden emin olarak, sinirlenmesine rağmen, siparişini değiştirerek yirmi vagon koça çıkarttı.

Büyük Ev'e döndükten sonra, yarıda kalan oyunu tamamlamak için bilardo sopalarını tebeşirlerken Naismith'e söylediği gibi:

"Forrest'lara ilk defa geliyorum. Adam bir dâhi. Doğudan alıp ithal ediyordum. Ama o Shropshire koçlarını çok beğendim. Fark ettiğin gibi siparişi iki katına çıkardım. Idaho'daki alıcılar bunları görünce çıldıracak. Sadece altı vagon koç için doğrudan alım emrim vardı ve koşullu olarak iki vagon daha almaya karar vermiştim ama

her alıcı, koçları görünce doğrudan ve koşullu, siparişini iki katına çıkarmazsa ve kalanlar için izdiham yaşanmazsa, ben de koyundan anlamıyorum. Mallar bunlar. Eğer bunlar Idaho'daki koyun piyasasını zıplatmazsa, Forrest yetiştirici, ben de alıcı değilim, bu kadar."

Öğle yemeği uyarısı yapan gong çalınca –Kore'den gelen devasa gong, Paula'nın uyanık olduğundan kesin olarak emin olununcaya kadar asla çalınmıyordu– Dick, büyük avludaki Japon balığı çeşmesinin etrafındaki gençlerin yanına geldi. Hem kız kardeşi Rita hem de Paula'yla kız kardeşleri Lute ile Ernestine'in dönüşümlü olarak tavsiyede bulunup, sonra emir verdiği Bert Wainwright, kepçesiyle son derece muhteşem bir leş çiçeğini yakalamaya çalışıyordu. Balığın boyutu ve rengi, yüzgeçlerinin ve kuyruklarının çokluğu, Paula'nın onu kendi gizli avlusundaki çeşmenin içinde bulunan özel üreme haznesine koymak üzere ayırmaya karar vermesine neden olmuştu. Aşırı heyecanın, bağrışmanın ve kahkahanın arasında görev tamamlandı, büyük balık bir kavanoza kondu ve bekleyen İtalyan bahçıvan tarafından götürüldü.

Dick yanlarına gelirken Ernestine, "Peki, sen ne diyeceksin?" diye meydan okudu.

"Hiçbir şey," dedi Dick üzüntüyle. "Çiftlik tükenmiş durumda. Üç yüz tane şahane genç boğa yarın Güney Amerika'ya gitmek üzere buradan ayrılacak ve Thayer –dün gece tanıştın– yirmi vagon dolusu koç götürüyor. Bütün söyleyebileceğim, Idaho ve Şili'yi candan kutluyorum."

"Daha çok meşe palamudu dik," diyen Paula kahkaha atarak kız kardeşlerine sarıldı. Üçü de heyecanla gülerek kaçınılmaz soytarılığı bekliyordu.

Lute, "Ah, Dick, palamut şarkını söyle," diye yalvardı.

Dick kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Daha iyi bir şarkım var. Son derece tutucu. Kırmızı Bulut ve Palamut şarkısının derisini yüzebilir. Dinleyin! Bu, küçük bir Doğu yakalı kızın şarkısı; Pazar Okulu'nun himayesi altında kırsal kesime ilk yolculuğunda. Çok gençti. Özellikle peltek konuşmasına dikkat edin."

Sonra Dick peltek konuşarak şarkı söylemeye başladı:

"Japon balığı kâsede yüzüyor. Nar bülbülü ağaca konmuş oturuyor. Nasıl bu kadar kolay oturabiliyorlar? Göğüslerindeki tüyleri kim taktı? Tanrı! Tanrı! O yaptı!"

Kahkahalar geçince Ernestine bu şarkının, "çalıntı" olduğuna karar verdi.

"Tabii," dedi Dick. "*Rancher and the Stockman* (Çiftlik Sahibi ve Sığır Çobanı) kitabından aldım. O da *Swine Breeders' Journal*'dan (Domuz Yetiştiricileri Dergisi), *Western Advocate* 'ten (Batının Avukatı), o da *Public Opinion*'dan (Kamuoyu Görüşü), onlar da kuşkusuz kızın kendisinden, daha doğrusu Pazar Okulu öğretmeninden almış. Aslına bakarsanız, ilk kez *Our Dumb Animals*'ta (Budala Hayvanlarımız) yayınlandığına inanıyorum."

Bronz gong ikinci kez çaldı ve Paula, bir kolunu Dick'e, diğerini Rita'ya dolayarak eve yönelirken arkadan gelen Bert Wainwright Lute'la Ernestine'e yeni bir tango figürü gösteriyordu.

İtişip kakışarak ilerlerken, yemek odasına giden merdivenlerin başında Thayer ve Naismith'le karşılaştılar. Dick kızlardan ayrıldıktan sonra kenara çekilip "Bir şey var, Thayer," dedi. "Bizden ayrılmadan önce, o merinos koyunlarına da bir göz atıver. Gerçekten onlarla böbürlenmek durumundayım. Amerikalı çobanlar da bunları görmeye gelmek zorunda kalacak. Tabii, ithal hayvanlarla başladık ama Fransız yetiştiricileri doğrultacak bir Kaliforniya cinsi yarattım. Wardman'ı gör ve istediğini seç. Naismith'i yanına al, beraber bakın. Tren yüküne, benim ikramım olarak yarım düzine bunlardan ekle ve Idaholu çobanların bilgi almasını sağla."

Eski Kaliforniya'nın Meksikalı toprak ağalarının büyük çiftliklerindeki yemek odalarının kopyası olan uzun, alçak tavanlı yemek odasındaki sonsuz derecede uzayabilen masaya oturdular. Zemine büyük kahverengi karolar döşenmişti ve kirişli tavanla duvarlar badanalıydı. Devasa beton şömine görkem ve sadelik konusunda büyük bir başarıydı. Bitkiler ve tomurcuklar dışarıdan, derin pervazlı pencerelerden selam veriyordu ve salon temizlik, erdem ve soğukluk duygusu yaratıyordu.

Duvarlarda, fazla kalabalık olmasa da, birkaç tane tablo vardı; aralarında en iddialısı, başköşede duran, Xavier Martinez'in hüzünlü gri tonlarındaki alacakaranlık Meksika sahnesiydi. Tabloda bir amele, sopası, çarpık sabanı ve iki öküzle, hüzünlü, sınırsız Meksika yaylasının ön planında melankolik oluklar açıyordu. Eski Meksika-Kaliforniya yaşantısıyla ilgili daha neşeli resimler de vardı. Reimers'ın yaptığı, arka planda ardında güneş batan bir dağın önünde okaliptüs tablosu, Peters tarafından yapılmış bir ay ışığı tablosu ve Griffin imzalı, Kaliforniya yazlarında dağların sarımsı kahverengiliğini ve mor sisli ormanlık kanyonlarının parıldadığı ve içten içe yandığı bir arız tarlası tablosu.

Dick ve kızlar çığlıklar ve kıkırdamalarla sohbet ederken Thayer alçak sesle mırıldanarak Naismith'e, "Düşünüyorum da," dedi, "eğer Büyük Ev'den bahsedersen, senin makalen için elimde bazı bilgiler var. Hizmetçilerin yemek odasını gördüm. Her yemekte masaya bahçıvanlar, şoförler ve dışarıdan gelen yardımcılar dahil kırk kişi oturuyor. Kendi başına bir pansiyon. Bana inan, müthiş bir yönetim, müthiş bir sistem. O Çinli çocuk Oh Joy tam bir dâhi. Bütün mekânın kâhyası ya da müdürü veya işine ne isim vermek istiyorsan o ve işini o kadar iyi yapıyor ki, sesini bile duymuyorsun."

"Asıl dâhi Forrest," dedi Naismith başıyla onaylayarak. "Beyinleri seçen beyin. Bir orduyu, savaşı, hükümeti, hatta dingonun ahırını bile yönetebilir."

"Sonuncusu pek iltifat sayılmaz," diyen Thayer onun görüşüne yürekten katıldı.

Dick karşı taraftaki karısına seslendi, "Ah, Paula. Şimdi aldığım bilgiye göre Graham yarın sabah geliyor. Oh Joy'a, onu gözetleme kulesine yerleştirmesini söylesen iyi olur. Orası erkek için daha uygun boyutta bir oda. Ayrıca tehdidini yerine getirip kitabı üzerinde çalışabilir.'

"Graham? Graham mı?" diyen Paula hatırlamaya çalışıyordu. "Ben tanıyor muyum?"

"Onunla iki yıl önce bir kere Santiago'daki Cafe Venus'te tanışmıştın. Bizimle akşam yemeği yemişti."

"Haa, o donanma subaylarından biri mi?"

Dick başını iki yana salladı.

"Sivil olan. O iri yarı sarışın adamı hatırlamıyor musun? Albay Joyce Birleşik Devletler'in askeri güç kullanarak Meksika'yı yerle bir etmesi gerektiğini kanıtlamak için kafamızı ütülerken sen onunla yarım saat müzik hakkında konuştun."

"Aaa, emin olmak için soruyorum," dedi Paula belli belirsiz hatırlayarak. "Seninle daha önce bir yerde tanışmıştı... Güney Afrika'ydı galiba, değil mi? Yoksa Filipinler miydi?"

"İşte o. Güney Afrika'daydı. Evan Graham. Ondan sonraki karşılaşmamız Sarı Deniz'de Times kurye botundaydı. Ondan sonra on-on iki kere daha yollarımız kesişti ama Cafe Venus'teki o geceye kadar karşılaşmadık."

"Tanrım! Ben Samoa'ya giderken demir atmadan iki gün önce Bora Bora'dan ayrılıp doğuya gitti. Ben Apia'dan çıktığımda yanımda, Amerikan Konsolosluğu'ndan ona yazılmış mektuplar vardı ve o Apia'ya ben gittikten bir gün sonra geldi. Levuka'da birbirimizi üç günle kaçırdık; ben o zaman Wild Duck'ı kullanıyordum. Suva'dan bir İngiliz kruvazöründe konuk olarak kaçtı. Güney Denizi'nin İngiliz Yüksek Komiseri Sör Everard Im Thurm, bana Graham'e iletilmek üzere başka mektuplar verdi. Port Resolution'da ve Yeni Hebridler'deki Vila'da onu kaçırdım. Bakın, kruvazör devlet hesabına yolculuk yapıyor, eğleniyordu. Santa Cruz Adaları'na ondan önce girip çıktım. Solomon Adaları'nda da aynı şey oldu. Kruvazör Langa-Langa'daki yamyam köyleri bombaladıktan sonra sabah limandan ayrıldı. Ben aynı gün öğleden sonra geldim. O mektupları hiçbir zaman kendisine veremedim ve onu ancak iki yıl sonra Cafe Venus'te gördüm."

"Peki, ama kim bu adam, ne iş yapıyor?" diye sordu Paula. "Ne kitabı yazıyor?"

"Bir kere, sondan başlayacak olursak, beş parası yok, yani, kendisine göre beş parası yok. Aslında yıllık birkaç bin dolarlık geliri kaldı ama babasının ona bıraktığı her şey gitti. Hayır; işleri

o mahvetmedi. Boğazına kadar batmıştı ve birkaç yıl önceki 'sessiz panik' her şeyini silip süpürdü. Ama sızlanmıyor.

İyi bir insan, tam Amerikalı, Yale mezunu. Kitabıyla biraz para kazanmayı umuyor; geçen yıl, Batı kıyısından Doğu kıyısına kadar Güney Amerika'da yaptığı yolculuğu kapsıyor. Çoğunlukla yeni keşfedilmiş topraklardı. Brezilya hükümeti, Brezilya'nın keşfedilmemiş kesimleriyle ilgili olarak getirdiği bilgiler karşılığında gönüllü olarak on bin dolarlık hizmet bedeli ödemeyi oylayarak kabul etti. Ah, her şeyiyle tam bir erkek. Verilen işi yapar. Bu tipleri bilirsiniz: Temiz, iri, kuvvetli, basit; her yere gitmiştir, her şeyi görmüştür, çoğu şeyi bilir, düzgündür, dürüsttür, gözlerinizin içine bakar, kısacası dört dörtlük bir erkek."

Ernestine ellerini çırptı, Bert Wainwright'a kışkırtıcı, meydan okuyan, davetkâr bir bakış fırlatarak, "Hem de yarın geliyor!" diye haykırdı.

Dick kınayarak başını iki yana salladı.

"Ha, o yönde hiçbir şey olmayacak, Ernestine. Senin kadar cici kızlar daha önce de Evan Graham'e kancayı takmaya çalıştılar ve aramızda kalsın, onları suçlayamıyorum. Ama onun hızlı bacakları var ve rüzgâr arkasından esiyor. Bu nedenle onu hiçbir zaman yakalayıp veya köşeye sıkıştırıp nefessiz kalmış ve sersemlemiş bir halde, mekanik olarak belirli sorguculara 'Evet' dedirtmeyi ve kendisini bağlanmış, atılmış, damgalanmış ve evlenmiş halde bulmasını sağlamayı başaramadılar. Onu unut, Ernestine. Gençlik yıllarını yaşa ve altın meyvelerini vermesine izin ver. Bu meyveleri topla ve gençliğini yaşa, bu arada gençliğine söylendiğin tüm zamanlarda başarısız olmuş bir aptal gibi sesler çıkar. Ama Graham yarışın dışında. O da benim gibi yaşlı –hemen hemen aynı yaşta– ve benim gibi, çok sayıda o tür acayip yarışa katıldı. Nasıl kaçacağını biliyor. Dikenli tellerde yaralandı, burnu kırıldı, boynu yandı, boynuna "anca gidersin" kolanı takıldı ve hâlâ sakin ama yakalanamıyor. Genç kızlarla ilgilenmiyor. Aslında onu istikrarsız olmakla suçlayabilirsin ama onun adına, sadece yaşlı, kaşarlanmış ve çok akıllı olma suçlarını kabul edebilirim."

9. Bölüm

"Benim kısa pantolonlu oğlum nerede?" diye bağıran Dick Büyük Ev'de mahmuzlarını şakırtıyla yere vurarak yürürken Küçük Hanımefendisini arıyordu.

Onun yaşadığı bölüme açılan kapıya geldi. Bu, kulpu olmayan bir kapıydı, ahşap panelli duvarda devasa boyutta bir ahşap paneldi. Ancak Dick karısıyla gizli yay sırrını paylaşıyordu. Bu doğrultuda yaya bastı ve kapı ardına kadar açıldı.

"Nerede benim kısa pantolonlu oğlum?" diye seslendi tekrar ve koridor boyunca ayaklarını vurarak yürüdü.

Banyoya göz atınca gömülü Roma hamamı ve buna inen mermer basamaklar sonuç vermedi. Paula'nın gardırop odası ve giyinme odasına göz attığı zaman da sonuç alamadı. Paula'nın Jülyet Kulesi adını verdiği pencere kenarındaki boş divana giden kısa, geniş basamakları geçti ve şeffaf, güzel, dantelli kadın eşyalarının düzenli dağınıklığını görünce heyecanlandı. Bunları Paula'nın kendi tensel zevkini düşünerek hazırladığını biliyordu. Dick bir an resim sehpasının önünde durdu, resmi görünce dudaklarında beliren çığlığı bastırdı ve tanıyıp takdir edince kahkaha attı. Resim daha taslak halindeydi ve kişneyerek annesini çağıran acayip, iri kemikli, yumrulu, sütten yeni kesilmiş bir tay görülüyordu.

Dick, verandadaki yatak odasına doğru, "Nerede benim kısa pantolonlu oğlum?" diye seslendi ama sadece otuz yaşlarında çekingen, kaşları çatık, Dick'in gözlerinin içine bakarken utanarak gülümseyen Çinli bir kadın buldu.

Kadın, Paula'nın hizmetçisi Oh Dear'dı. Adını yıllar önce, narin kaşlarının yüzünde her an "Oh Dear (Aman Tanrım)!" diyecekmiş gibi bir ifade yaratması nedeniyle Dick koymuştu. Aslında Dick onu, daha neredeyse çocukken, Sarı Deniz'de bir balıkçı köyünden Paula'ya hizmet etmesi için almıştı. Geçimini, balıkçılara ağ yaparak sağlayan dul annesi bereketli bir yılda ancak dört dolar

kazanıyordu. Oh Dear Paula'ya ilk kez, kamarot Oh Joy'un, Büyük Ev'in vekilharçlığına yükselmesini sağlayan becerisini göstermeye başladığı dönemde, üç direkli uşkuna All Away'da hizmet etmişti.

Dick, "Hanımefendi nerede, Oh Dear?" diye sordu.

Oh Dear mahcup bir şekilde kıvranarak uzaklaşmaya çalıştı.

Dick bekledi.

"Genç hanımlarla beraber olabilir, bilmiyorum," diye kekeledi Oh Dear. Dick ona acıyarak topuğunun üstünde geri döndü.

Araba girişine çıkarken, "Nerede benim kısa pantolonlu oğlum?" diye seslendi. Tam o sırada, çiftliğin limuzini leylakların arasından dönerek geldi.

Hafif yazlık kıyafetli, uzun boylu, sarışın bir erkek arabadan "Biliyorsam ne olayım," cevabını verdi. Bir dakika sonra Dick Forrest'la Evan Graham tokalaşıyordu.

Oh My'la Oh Ho el bagajlarını içeri taşırken, Dick konuğuna eşlik ederek gözetleme kulesi bölümüne götürdü.

Dick, "Bize alışman gerekecek, yaşlı dostum," diye açıklıyordu. "Bu çiftliği saat gibi çalıştırıyoruz ve hizmetçiler olağanüstü. Ama kendimize her türlü serbestliği tanıyoruz. İki dakika sonra gelmiş olsaydın, bu Çinli çocuklardan başka seni karşılayacak kimse olmazdı. Ben dolaşmaya çıkıyordum ve Paula –Bayan Forrest– ortadan kayboldu."

İki erkek hemen hemen aynı boydaydı, belki Graham ev sahibinden iki buçuk santim kadar daha uzundu ama omuzların genişliğiyle gövdenin derinliği karşılaştırıldığında, o uzunluğu kaybediyordu. Bir kere, Graham kesinlikle Forrest'tan daha sarışındı. Gerçi ikisinin de gözleri aynı derecede griydi, beyazları aynı derecede berraktı ve ikisi de güneşle rüzgâr sayesinde tam olarak aynı derecede bronzlaşmışlardı. Graham'in yüz hatları biraz daha büyüktü; gözleri azıcık daha uzundu ancak yine, göz kapakları daha çok düştüğü için bu özelliği kayboluyordu. Burnu Dick'inkinden biraz daha düz ve büyük olduğu izlenimi yaratıyordu. Dudakları da bir damla daha kalın, kırmızı ve dolgun gibiydi.

Forrest'ın saçları açık kahverengi ile kestane arası bir renkteyken, Graham'in saçları gizliden gizliye, güneşten neredeyse kum rengine dönüşmeseydi hemen hemen altın rengi ipeksi bir renk olacağını gösteriyordu. İkisinin de elmacık kemikleri yüksekti; ancak Forrest'ın kemiklerinin altındaki çukurlar daha belirgindi. İkisinin de burun delikleri büyüktü ve duyarlıydı. Son olarak, ikisinin de ağzı orantılı olsa da, altlarındaki kare, çukursuz çenelerini yalanlamayan dudaklarını kararlı ve sert bir şekilde kapatmalarını sağlayan kaslarıyla birlikte, kızlara özgü bir tatlılık ve erdem izlenimi yaratıyordu.

Ancak iki buçuk santimlik boy uzunluğu ve gövde darlığı Evan Graham'e, Dick Forrest'ın sahip olmadığı bir beden ve duruş zarafeti veriyordu. Bu yapıları sayesinde birbirlerine karşılaştırma örneği oluşturuyorlardı. Graham ışık saçıyordu ve eğlenceliydi, hafif –çok hafif– bir Beyaz Atlı Prens edası vardı. Forrest'ın yapısı daha etkili ve heybetli bir oluşumdu, başkasının hayatı için daha tehlikeliydi, kendi hayatına daha sıkı sıkıya bağlıydı.

Forrest konuşurken kolundaki saate baktı ancak o bakışta, hiçbir duraksama veya dikkat dağılması olmadan, hızlı bir şekilde ilinti kurarak kadranı okudu.

"On bir buçuk," dedi. "Hemen benimle gel, Graham. Saat yarıma kadar yemek yemiyoruz. Boğa sevkiyatı yapacağım, tam üç yüz tane ve açıkçası, onlarla gurur duyuyorum. Onları görmek zorundasın. Binici kıyafetini dert etme. Oh Ho, bana tozluklarımı getir. Sen, Oh Joy, Altadena'nın eyerlenmesini emret. Nasıl bir eyer tercih edersin, Graham?"

"Herhangi bir eyer olabilir, dostum."

"İngiliz? Avustralya? McClellan? Meksika?" diye ısrar etti Dick.

Graham, "Eğer sorun olmazsa, McClellan, lütfen," diyerek boyun eğdi.

Atlarını yolun kenarına yerleştirdiler ve Şile'ye doğru uzun yolculuklarına başlayan sürünün son hayvanlarının dönemecin sonunda gözden kayboluşunu izlediler.

Graham gözleri parlayarak, "Ne yaptığını görüyorum, gerçekten harika," dedi. "Ben gençken güneyde, Arjantin'deyken, yaratıklarla kendimi kandırmışım. Eğer üzerine ekleyerek geliştirebileceğim böyle kanlı canlı hayvanlarım olsaydı, o kadar büyük bir başarısızlık yaşamazdım."

Dick onu, "Ama o yoncalar ve artezyen kuyularından önceydi," diyerek teselli etti. "Kısa boynuzlu sığırların zamanı gelmemişti. Kuraklıklara sadece bodur bitkiler dayanabiliyordu. Çok dayanıklılardı ama tartılınca çok hafiflerdi. Ayrıca donduruculu buharlı gemiler henüz icat edilmemişti. Orada, oyunda devrim yaratan şey oydu."

"Bir de, ben çok gençtim," diye ekledi Graham. "Gerçi onun pek önemi yoktu. Benimle aynı zamanda, benim sermayemin onda biriyle bu işle uğraşan genç bir Alman vardı. Vakit öldürdü, zarar yılları, kuru yıllar falan. Şimdi yedi haneli rakamlarla değerlendiriliyor."

Atlarını Büyük Ev'e çevirdiler. Dick saatini görmek için bileğini salladı.

Konuğuna, "Çok zaman var," diye güvence verdi. "O bir yaşındaki yavruları gördüğüne memnun oldum. O genç Alman'ın sonuna kadar gitmesinin bir nedeni vardı. Yapmak zorundaydı. Sen babanın parasına sırtını dayayabilirdin ve sanırım, oradan uzaklaşmayı çok istemenin yanı sıra, en büyük zaafın, o isteği gerçekleştirecek paranın olmasıydı."

Dick başıyla sağ tarafta, leylakların ötesinde görünmeyen bir bölgeyi işaret ederek, "O tarafta balık yetiştirme havuzları var. Bir manga alabalık veya levrek, hatta yayın balığı yakalayacak bir sürü fırsatın olacak. Gördüğün gibi, ben cimri bir zenginim. Bir şeyleri çalıştırmaya bayılıyorum. Sekiz saatlik iş gününün bir gerekçesi olabilir ama ben suyun iş gününü yirmi dört saat yapıyorum. Havuzlar, balıkların yapısına göre sıra halinde. Ama su yukarıda dağlarda oluşmaya başlıyor. Sonraki birkaç engebeli mil boyunca, göllere gelinceye ve berraklaşıncaya kadar bir sürü dağ otlağını suluyor ve yükseklerde akarken çiftlikte kullanılan enerjinin yarısını ve aydınlatmanın tamamını üretiyor. Sonra alt düzey-

leri sulayıp, buraya balık havuzlarına akıyor, buradan çıkıp ileride kilometrelerce uzanan yoncaları suluyor. İnan bana, bu aşamaya kadar Sacramento'daki düzlüğe ulaşmadıysa, daha fazla sulama yapmak için araziden pompayla su çekiyor olurdum."

"Dostum, dostum," dedi Graham gülerek, "suyun mucizesi hakkında şiir yazabilirsin. Ateşe tapanlarla tanıştım ama sen hayatında karşılaştığım ilk gerçek suya tapan insansın. Hem de çölde de yaşamıyorsun. Su diyarında yaşıyorsun –boğalardan özür dilerim– ama dediğim gibi..."

Graham düşüncesini tamamlayamadı. Sağ taraftan, pek de uzak olmayan bir yerden, beton üzerinde gayet açık nal sesleri, ardından da kuvvetli bir su sıçraması sesiyle kadınların çığlıkları ve kahkahaları duyuldu. Sesler kısa sürede paniğe dönüştü ve çok büyük bir su sesiyle debelenme duyuldu. Sanki büyük bir hayvan boğuluyordu. Dick başını eğdi ve atını leylakların arasına sürdü. Altadena'ya binen Graham hemen onu takip etti. Ağaçların arasında güneşin aydınlattığı bir açık alanda ortaya çıktılar ve Graham hayatında hiç rastlamadığı, en olmayacak manzarayla karşılaştı.

Etrafı ağaçlarla çevrili açık alanın ortasında, dört kenarı betondan yapılmış bir su haznesi vardı. Haznenin üst kısmında boylu boyunca, iki buçuk santim derinliğinde pırıl pırıl akan suyla dolu taşma oluğu bulunuyordu. Yanları dikti. Alt tarafı genel hatlarıyla kıvrımlıydı ve hafif bir eğimle sert zemine uzanıyordu. Burada, şaşkınlıktan kaynaklanan bir endişeyle ve panik denilebilecek bir korkuyla, ayı postundan çepsler ya da tozluklar giymiş bir kovboy heyecanla zıplayıp duruyor, anlamsız bir şekilde, "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" nidasını tekrarlıyordu. Birinci bölümünde ses yükseliyor, ikincisinde umutsuzlukla alçalıyordu. Uzaktaki kenarda, mayolarının içinde, bacaklarını suya sallandırarak dehşet içinde ona bakan üç tane güzel kız oturuyordu.

Ve su haznesinde, olayın tam ortasında parlak doru, ıslak ve kanlı canlı, pürüzsüz büyük bir at, suyun içinde dik duruyor, yukarı ve dışarı doğru uzanırken devasa ön toynakları sudan ve güneşten parlıyordu. Bu arada sırtında kayan ve tutunmaya çalışan beyaz bir

şekil vardı ve Graham ilk bakışta bunun muhteşem bir genç olduğunu düşündü. Ancak kısrak önce suya batıp, sonra ayaklarıyla ve toynaklarıyla kuvvetli bir şekilde iterek ayağa kalkınca, Graham atın üstündekinin bir kadın –bedenini bir mermer üstündeki örtü gibi saran, beyaz ipeksi mayo kadar beyaz bir kadın– olduğunu gördü. Sırtı da mermer gibiydi yalnızca başını suyun üstünde tutmaya çalıştıkça, o ince narin kasları hareket ediyor ve mayonun altına giriyordu. İnce yuvarlak kolları yarı boğulmuş kısrağın yelelerine dolanmış, beyaz dizleri büyük atın gergin omuz kaslarındaki parlak, ıslak, saten semerde kayıyordu. Beyaz ayak parmakları dayanacak bir yer bulmak amacıyla hayvanın yumuşak yan taraflarına batıyordu, nafile bir çabayla kaburgalarına tutunmaya çalışıyordu.

Graham bir nefeste, daha doğrusu yarım nefeste, durumun ne kadar nefes kesici olduğunu gördü, beyaz şahane yaratığın bir kadın olduğunu anladı ve gladyatörvari çabalarına rağmen onun ufak tefek ve zarif biri olduğunu hissetti. Kadın ona, saçmalık derecesinde küçük ve hafif yapılmış, tuhaf bir şekilde boğulmakta olan dev bir canavarın sırtına oturtulmuş Dresden porselenini hatırlatıyordu. Kısrağın devasa boyutunun yanında o kadar küçük görünüyordu ki, ya cüceydi ya da hayat bulmuş periler diyarından gelen minicik bir periydi.

Kadın yanağını atın yay gibi duran boynuna bastırırken, suyun altında kalmaktan ıslanmış kahverengiye çalan dağınık ve dolaşmış altın sarısı saçları, kısrağın siyah yelesine karışmış gibiydi. Ancak Graham'i en çok etkileyen şey, kadının yüzüydü. Bu bir erkek çocuğu yüzüydü; bir kadın yüzüydü; ciddi bir yüzdü ama aynı zamanda eğlenen bir yüzdü, tehlikeyle iç içe olmaktan aldığı zevki sergiliyordu. Bu beyaz ve modern bir kadının yüzüydü ancak Graham'e göre tamamen pagan bir yüzdü. Bu insanın yirminci yüzyılda karşılaşabileceği bir yaratık ve durum değildi. Doğrudan Antik Yunan döneminden çıkmıştı. *Binbir Gece Masalları*'nı hatırlatan bir Maxfield Parrish tablosuydu. O sıkıntılı derinliklerden cinlerin, perilerin veya imdada yetişmek amacıyla durup dururken inen kanatlı ejderhalara binmiş altın prenslerin çıkması beklenebilirdi.

Kısrak suda yükselmeye çalışıp batarken az kalsın sırtüstü ters dönüyordu. Muhteşem hayvan ve muhteşem binicisi birlikte suyun altında kaybolduysa da, bir saniye sonra birlikte yükselirken kısrak hâlâ yemek tabağı büyüklüğündeki ön toynaklarıyla havayı pençeliyordu ve binicisi pürüzsüz, saten kaplı kaslara tutunmaya devam ediyordu. Graham nefesini tutarak, at ters dönseydi neler olabilirdi, diye düşündü. Debelenen o dört devasa toynaktan herhangi birinin kazayla çarpması, o şahane, beyaz vücutlu, ateş gibi deli dolu kadının ışığını ve parıltısını sonsuza dek söndürüp bastırabilirdi.

"Boynuna oturmaya çalış!" diye bağırdı Dick. "Alnını yakala ve dengesini buluncaya kadar boynuna bin!"

Kadın söz dinledi ve hemen harekete geçebilmek için, görünmeyen kas pedlerine ayak parmaklarını soktu, öne atılarak bir elini atın ıslak yelesine dolarken, boşta kalan diğer elini atın kulaklarının arasından uzatıp alnını yakaladı. Bir anda, kadının ağırlık değişikliğine itaat eden kısrak yatay olarak dengesini bulunca, kadın tekrar omuzlarına yerleşti. Bir eliyle yeleyi tutmayı sürdürürken, diğer beyaz kolunu havada salladı ve Forrest'a bir an gülümseyerek teşekkür etti. Ayrıca Graham onun, Dick'in yanında kendisinin at üstünde durduğunu fark edecek kadar soğukkanlı olduğunu gözlemledi. Graham onun başını çevirmesinin ve kolunu sallamasının yalnızca kısmen cesaret gösterisi olduğunu, aslında oluşturduğu estetik bilgelik görüntüsünün yanı sıra, en çok da cesaret etmenin yarattığı zevk ve kendisini oluşturan et, kan ve yaşam yüzünden olduğunu anladı.

"Bunu çok az sayıda kadın yapabilirdi," dedi Dick yavaşça. Bu arada Mountain Lad yatay konumunu elde ettikten sonra rahatlıkla koruyarak haznenin alçak tarafına doğru yüzdü ve kaygılı kovboyun kaygılı bakışları altında sert eğimi debelenerek aştı.

Kovboy hemen zinciri çenelerinin arasında döndürerek yuları ayarladı. Ama Paula hâlâ atın sırtındaydı ve öne eğilerek, buyurgan bir tavırla yuların uç kısmını kovboyun elinden aldı, Mountain Lad'i çevirerek Forrest'ın karşısında durup selam verdi.

"Şimdi gitmek zorundasın," diye seslendi. "Bu bizim kızlar partimiz ve erkeklerin katılmasına izin verilmiyor."

Dick kahkaha attı, kabullenerek selam verdi ve leylakların arasından yola koyuldu.

Graham, "Kim... kimdi bu?" diye sordu.

"Paula –Bayan Forrest– çocuk kız, hiçbir zaman büyümeyen çocuk, bir kadının olabileceği en cesur pembe gül tozu."

"Nefesim kesildi," dedi Graham. "Sizinkiler sık sık böyle numaralar yapar mı?"

"Bunu ilk defa yaptı," diye cevap verdi Forrest. "Atın adı Mountain Lad. Onu, bin kiloluk atı dosdoğru boşaltma kanalına kadar sürmüş."

Graham sadece, "Onun boynuyla bacaklarını olduğu kadar, kendininkileri de riske atmış," yorumunu yaptı.

"Otuz beş bin dolar değerindeki boyun ve bacaklar," dedi Dick gülümseyerek. "Bu rakam bana geçen sene at kendini bulup bütün sahili temizlediği zaman yetiştiricilerin önerdiği fiyat. Paula'ya gelince, ben iflas edinceye kadar yılın her günü o fiyata boyunlar ve bacaklar kırabilir ama yapmıyor. Hiç kaza yapmaz."

"Eğer at ters dönseydi ona hiç şans vermezdim."

"Ama dönmedi," diye cevap verdi Dick uysallıkla. "Bu Paula'nın şansıydı. Onu öldürmek zordur. Onu top ateşi altında bile gördüm, vurulmadığı, öldürülmediği veya neredeyse öldürülmediği için resmen hayal kırıklığına uğramıştı. Dört batarya, bir mil uzaktan şarapnel ateş açtı ve sığınacak bir yer bulabilmek için yarım mil yamaç tırmanmak zorunda kaldık. Onu kendini tutmakla suçladığım için gerçekten haklı olduğuma inanıyordum. Evet, 'oyalanma' olduğunu itiraf etti. On-on iki yıldır evliyiz ve biliyor musun, bazen onu hiç tanımıyormuşum, hiç kimse tanımıyormuş, hatta o da kendini tanımıyormuş gibi his-

sediyorum. Örneğin, senle ben aynada kendimize bakabiliriz ve bunlar da kim diye merak edebiliriz, tıpkı onun gibi. Paula'yla benim sihirli bir formülümüz var. Eğlence söz konusu olduğunda maliyetini düşünme. Ayrıca fiyatı ister dolar üzerinden olsun, ister post veya hayat üzerinden olsun, hiç önemli değil. Bu bizim yöntemimiz ve bizim şansımız. İşe yarıyor. Ve biliyor musun, fiyat konusunda henüz hiç kazıklanmadık."

10. Bölüm

Erkekler arasında bir öğle yemeğiydi. Forrest'ın açıkladığı gibi, kızlar kadınlar partisindeydi.

"Saat dörde kadar birini bile göreceğinizi sanmıyorum ama o saatte Ernestine, yani Paula'nın kız kardeşlerinden biri, beni tenis te yenecek ya da en azından yenmekle tehdit etti ve söz verdi."

Graham da sadece erkeklerin bulunduğu yemek boyunca oturdu, hayvan yetiştiriciliği ve soyları hakkındaki konuşmalara katıldı, birçok şey öğrendi, kendi dünya deneyimleriyle ilgili ufak katkılarda bulundu ve gözlerinin önünden ev sahibesinin görüntüsünü, yüzen kısrağın koyu renk ıslak fonuna karşılık yuvarlak ve narin beyaz görüntüsünü silmeyi başaramadı. Bütün öğleden sonra boyunca ödüllü merinos ve Berkshire dişi domuzlarına bakarken, sürekli olarak göz kapaklarının altında o görüntü belirdi. Hatta saat dörtte, tenis kortunda kendisi Ernestine'e karşı oynarken birden fazla vuruşu ıskaladı çünkü uçan topun görüntüsü aniden büyük atın sırtına tutunarak debelenen beyaz mermer kadın vücuduna dönüşüyordu.

Graham yabancı olmasına rağmen Kaliforniya'sını tanıyordu ve mayolu bütün kızlar akşam yemeği için tuvalet giymişken hiçbir erkeğin aynı şekilde giyinmemesine şaşırmadı. Bu arada Büyük Ev'e ve görkemli işletimisine rağmen kendisi de aynı hataya düşmemişti.

Birinci ve ikinci gong arasında tüm konuklar uzun yemek odasına geçti. İkinci gongdan hemen sonra Dick Forrest geldi ve kokteylleri hızlandırdı. Graham ise sabırsızlıkla öğleden beri gözlerini hırpalayan kadının gelmesini bekledi. Her türlü hayal kırıklığına hazırdı. Çok sayıda muhteşem sporcunun normal giysiler içinde hımbıllaştığına tanık olduğundan, beyaz ipek mayonun içindeki şahane yaratığın uygar kadın giysileri içinde göründüğünden çok fazla şey beklememesi gerektiğini biliyordu.

Paula içeri girdiği zaman Graham'in belli belirsiz bir sesle nefesi kesildi. Paula, doğal olarak, doğru zamanı beklemek amacıyla kemerli kapının eşiğinde duraksadı. Dolaylı ışıkların yumuşak parıltısı tamamen üstüne düşünce, arkasındaki karanlığa karşı görkemli bir resim oluşturuyordu. Nefesi kesilen Graham'in dudakları aralandı ve aralık kaldı. Gözleri, çok ufak ve peri gibi değerlendirdiği kadının güzelliği karşısında hissettiği şaşkınlıkla kendinden geçmişti. Burada kısrağın üstündeki narin cüce çocuk, kadın veya erkek-kız değil, bu durumda sadece ufak tefek bir kadının olabileceği kadar gösterişli bir hanımefendi duruyordu.

Görünüşte de aslında düşündüğünden daha uzun boyluydu ve gece elbisesinin içinde, mayoyla olduğu kadar düzgün ve orantılı bir vücudu vardı. Parlak açık kumral saçlarını başının üstünde topladığını, sağlıklı teninin temiz, berrak ve beyaz olduğunu, şarkı söyleyen dolgun ve yuvarlak boğazının, benzersiz bir şekilde sağlıklı bir gövdenin üstünde bulunduğunu ve mat mavi gece elbisesinin, bedenini kısmen saran, kısmen yapışan, ortaçağdan kalma gibi görünen giysisinin, dökümlü kolları ve uçlarında altın taşlı şeritleri olduğunu fark etti.

Paula sıcak bir şekilde gülümseyerek selam verdi ve merhaba dedi. Graham bunun, at sırtındayken gülümsediği âna çok benzediğini gördü. Paula ilerlemeye başlayınca, Graham ister istemez onun elbisesini ve kumaşın kıvrımlarını benzersiz bir şekilde dizleriyle –Mountain Lad'in yuvarlak kas pedlerine umutsuzca bastırırken gördüğü için yuvarlak olduğunu bildiği dizleriyle– taşıdığını gördü. Graham ayrıca korse takmadığını ve buna ihtiyacı olmadığını fark etti. Paula salonda ilerlerken onda var olan iki kadını da fark etmişti. Bir tanesi, görkemli hanımefendi, Büyük Ev'in hanımefendisiydi; diğeri altın şeritli mat mavi gece elbisenin içindeki zarif amazon heykeli. Hiçbir gece elbisesi belleğinin bu manzarayı unutmasını sağlayamazdı.

Paula yanlarında, aralarındaydı ve Graham'in eli, resmi olarak tanıştırıldıkları ve şarkı söylediğini bildiği, ufak tefek olmasına rağmen onunki kadar derin bir gövdeden, sadece onunki gibi yükselen bir boğazdan çıkabilecek bir sesle Büyük Ev'le tüm çiftliğe hoş geldiği söylendiği zaman onun elini tuttu.

Graham masada onun karşı köşesinde otururken elinde olmadan onu gizlice inceledi. Genel eğlence ve saçmalıklarda kendi başına takılırken, çoğunlukla gözlerinin önünde ve aklında ev sahibesi vardı.

Graham'in hayatında yemeğe birlikte oturduğu en garip topluluktu. Koyun alıcısı ve *Breeders' Gazette*'in muhabiri hâlâ konuktu. Üç araba dolusu erkek, kadın ve kız, toplam olarak on dört kişi ilk gongdan hemen önce gelmişti ve ay ışığında arabayla dönmek üzere kalmışlardı. Graham isimlerini hatırlayamıyordu ama otuz mil uzakta Wickenberg denilen bir vadi köyünden geldiklerini ve küçük kasaba bankalarıyla iş yapan profesyonel ve zengin çiftçi sınıfından olduklarını anladı. Hayat dolu insanlardı, bol kahkaha atıyorlardı ve en son fıkralarla bit yenikleri en güncel argolarla anlatılıyordu.

"Şimdi görüyorum," dedi Graham Paula'ya, "eğer burası geldiğimden beri gördüğüm gibi kervansaray olmayı sürdürecekse, insanları ve isimlerini hatırlamaya çalışmaktan vazgeçsem daha iyi olacak."

Paula kahkaha atarak, "Seni suçlamıyorum," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Ancak bunlar komşularımız. İstedikleri zaman uğrarlar. Şurada, Dick'in yanında oturan Bayan Watson eski toprak aristokrasisinden geliyor. Dedesi Wicken 1846 yılında Sierra Dağları'nı aşarak buraya yerleşmiş. Wickenberg'e onun adı verilmiş. Ve o güzel kara gözlü kız, onun kızı..."

Paula ona tesadüfi konuklar hakkında açıklama yaparken Graham, onu anlamaya çalışırken, anlattıklarının çok azını duydu. İlk değerlendirmesi, en önemli özelliğinin onun doğallığı olmasıydı. Ama birçok noktada, en önemli özelliğinin neşe olduğuna karar verdi. Ancak iki sonuç da onu tatmin etmedi ve daha onu tam olarak çözemediğini biliyordu. Sonra bir anda anladı: gurur. İşte buydu! Gözlerinde, başının duruşunda, saçlarının dalgalı buklelerinde, duyarlı burun deliklerinde, hareketli dudaklarında, yuvarlak çenesinin eğiminde ve açısında, küçük, kaslı ve damarlı ellerinde görür görmez saatlerce piyanonun başında çok çalışan ellerinde görmüştü. Her kasından, sinirinden ve kıpırdayışından gurur fışkırıyordu; bilinçli, duygulu ve şiddetli gurur.

Paula neşeli ve doğal olabilirdi, çocuk ve kadın, eğlenceli ve muzip olabilirdi ama gururu hep oradaydı, coşkulu, gergin, yaradılıştan gelen, yapısını oluşturan temel maddeydi. Dobra, dışa dönük, insanın gözünün içine bakan, esnek, demokrat bir kadındı ama kesinlikle oyuncak değildi. Graham'e göre bazen ince mücevhere benzeyen çelik gibi bakışları oluyordu. En narin ifadelerle ve dokularla kuvvet saçıyordu. Graham onun yarattığı sırma, ince deri, bakirelerin başındaki Markezanlar'ın yaptıklarına benzeyen saç kordonları, güzelleri çekmek amacıyla kullanılan oymalı inci kabuğu ve Eskimolar'ın attıklarına benzeyen deniz mızraklarının başlarındaki kancalı fildişi etkisini çok sevdi.

Masanın diğer ucundan, sessizliğin içinden, "Pekâlâ, Aaron," diyen Dick'in sesinin yükseldiğini duydular. "Şimdi sana iyice düşünmen için Phillips Brooks'tan bir soru. Brooks hiçbir insanın 'hayatının bir dereceye kadar kendi ırkına ait olduğunu ve Tanrı'nın ona verdiklerini insanlık için verdiğine hissetmeden gerçek anlamda yüceliğe erişmediğini' söylemiş."

Aaron diye hitap edilen adam, tatlılıkla küçümseyen bir ifadeyle, "Demek sonunda Tanrı'ya inanıyorsun?" dedi. Adam ince yapılı, somurtkan, esmer biriydi ve muhteşem siyah gözleri, simsiyah uzun sakalı vardı.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdi Dick. "Zaten sadece mecazi olarak söyledim. İster ahlak de, ister iyilik veya evrimleşme de."

"İnsanın yücelmesi, büyümesi için entelektüel olarak düzgün olması gerekmiyor," diye araya girdi kollarının kumaşı eski püskü, aşınmış olan sessiz, asık suratlı bir İrlandalı. "Aynı mantıkla, evreni değerlendirmede en haklı olan insanların çoğu en az büyük olmuşlardır."

"Çok haklısın, Terrence," dedi Dick alkışlayarak.

"Bu bir tanım meselesi," diye araya girdi Hindu olduğundan hiç kuşku olmayan biri aygın baygın bir ifadeyle. Son derece zarif ve küçük kemikli parmaklarıyla ekmeğini ufalıyordu. "Büyük veya yüce derken ne kastediyoruz?"

"Güzellik diyebilir miyiz?" diye sordu iğrenç bir şekilde kırpılmış uzun saçlarıyla üzgün yüzlü, duyarlı ve büzüşmüş bir genç, yumuşak sesle.

Ernestine aniden yerinden kalktı, güç gösterisinde bulunarak ellerini masaya dayadı ve öne eğildi.

"Gittiler!" diye haykırdı. "Gittiler! Şimdi bininci kere evreni düzelteceğiz. Theodore" –genç şaire döndü– "bu kötü bir başlangıç. Koşuya katıl. Baba iyonuna bin, anne iyonuna bin, üç boy önde bitirirsin."

Ödülü bir kahkaha tufanı oldu. Şair kıpkırmızı kesildi ve duyarlı kabuğuna geri çekildi.

Ernestine bu kez siyah sakallı olana döndü:

"Şimdi, Aaron. Formunda değil. Sen başla. Nasıl olacağını biliyorsun. Başla: 'Bergson'un, felsefi söyleve mutlak bir zarafet katarak ve son derece kapsamlı bir entelektüel bakışla mükemmel bir şekilde belirttiği gibi...'"

Masada yine kahkahalar koptu ve Ernestine'in vardığı sonuçla birlikte, siyah sakallının gülerek verdiği karşılık, kahkaha seslerinin arasında boğuldu.

Paula Graham'e sokularak, "Bu gece filozoflarımızın hiç şansı olmayacak," diye araya girdi.

Graham, "Filozoflar mı?" diye sorguladı. "Wickenberg'den gelenlerle birlikte gelmediler. Kim ve neci o insanlar? Çok şaşırdım."

"Onlar..." Paula duraksadı. "Burada yaşıyorlar. Kendilerine orman kuşları diyorlar. Birkaç mil ötede, ormanın içinde kampları var. Orada okumak ve konuşmak dışında hiçbir şey yapmıyorlar. Ben şu anda bahse girerim, Dick'in en son kataloglanmamış elli kitabını kulübelerinde bulabilirsiniz. Kütüphaneyi de onlar işletiyor ve onları günün veya gecenin herhangi bir saatinde, elleri kolları kitap ve son dergilerle dolu bir halde içeri girip çıkarken görebilirsiniz. Dick, Pasifik kıyısında felsefe hakkında en kapsamlı ve güncel kütüphaneye sahip olmasının onlar sayesinde olduğunu söylüyor. Bir anlamda, bu

tür şeyleri onun namına sindiriyorlar. Dick için büyük bir eğlence ve ayrıca, ona zaman kazandırıyor. Biliyorsunuz, çok çok fazla çalışıyor."

Graham, "Anladığım kadarıyla onlara... onlara Dick bakıyor, öyle mi?" diye sorarken, bunları anlatırken gözlerinin içine bu şekilde bakan gözlere bakmanın keyfini çıkardı.

Paula cevap verirken Graham onun uzun kahverengi kirpiklerinde çok hafif bir bronzluk fark etti, belki de ışık oyunuydu. Zorunlu olarak bakışlarını Paula'nın kahverengi, incelikle düzeltilmiş kaşlarına kaldırdı ve hafif bronzluğun orada da olduğundan emin oldu. Gözlerini daha da yukarıya, topuz yapılmış saçlarına kaldırınca, yine, ama daha belirgin bir şekilde, açık kumral saçlardaki bronz parıltıyı gördü. Ayrıca onun yüzünde sık sık yaşam belirtisi gösteren gülümseme, dişler ve gözlerdeki parlaklığı şaşkınlıkla fark edip heyecanlandı. Gördüğü kadarıyla, onunki öyle gergin ince bir gülümseme değildi. Güldüğü zaman bütün benliğiyle gülüyordu; cömertçe, neşeyle, bütün varlığını o güzel başının içinde bir yerlerde yerleşmiş doğal haline dönüştürerek gülüyordu.

"Evet," diyordu Paula. "Yaşadıkları sürece, ekmek parası konusunda hiçbir zaman kaygılanmaları gerekmiyor. Dick kendisi gibi adamları tembelliğe teşvik konusunda son derece cömerttir ve biraz ahlaksızdır. Bizi anlayıncaya kadar fark edeceğin gibi, burası komik bir yerdir. Onlar... onlar aksesuardır, müştemilattır ve... ve mirasla geçen mallar gibidir. Biz onları veya onlar bizi gömünceye kadar bizimle beraber olacaklar. Arada sırada, biri veya diğeri çekip gider ama bir süre için. Örneğin, biliyorsun, kedi. Sonra onları geri getirtmek Dick'e gerçekten pahalıya patlar. Şurada oturan Terence; Terence McFane– epikürist bir anarşist, ne demek olduğunu biliyorsan. Bir pireyi bile öldürmez. Ona bir evcil kedi verdim, masmavi bir İran kedisi ve üzerindeki pireleri tek tek, incitmeden ayıklıyor, bir küçük şişede biriktiriyor, sonra insan ilişkilerinden sıkıldığında doğayla sohbet ettiği uzun yürüyüşleri sırasında onları serbest bırakıyor.

"Daha geçen yıl, kafasına bir şey taktı; alfabeyi. Alfabeyi kökeninde araştırıp böylece kozmosu açıklayacak formülü bulmak amacıyla Mısır'a doğru yola çıktı; tabii, beş parasız. Avarelerin yaptığı gibi yolculuk yaparak Denver'a kadar gidebildi. Ancak burada

Dünya Sanayi İşçileri'nin konuşma özgürlüğü veya benzer bir konu hakkında düzenlediği bir ayaklanmaya karıştı. Dick avukat tutmak, ceza ödemek ve onu sağ salim eve geri getirebilmek için hemen hemen her şeyi yapmak zorunda kaldı.

Sakallı olan Aaron Hancock. Terrence gibi o da çalışmıyor. Aaron güneyli. Yaşadığı yerde hiç kimsenin hiçbir zaman çalışmadığını, ama hep çalışmaktan alıkonulamayan köylüler ve budalalar olduğunu söylüyor. Bu nedenle sakal bırakıyor. Ona göre, tıraş olmak gereksiz bir iş, bu nedenle ayıp. Hatırlıyorum da, Melbourne'da Dick'le benim aramıza katıldığı zaman, Avustralya ormanlarından çıkmış ve güneşte yanmış bir vahşi adamdı. Anlaşılan antropoloji ya da folkloroji dalında veya benzer bir konuda yeni araştırmalar yapıyordu. Dick onu yıllar öncesinden Paris'ten tanıyordu ve ona güvence verdi, eğer yolu yine Amerika'ya düşerse, ona yiyecek ve barınacak yer sağlayacaktı. Sonuçta şimdi burada."

"Ya şair?" diye soran Graham, onun biraz daha konuşmak zorunda kalacağına ve yüzündeki gülümseme parıltısını incelemesine olanak sağlayacağına memnundu.

"Ha, Theo. Theodore Malken, gerçi biz ona Leo diyoruz. O da çalışmıyor. Ailesi eski Kaliforniyalılardan ve son derece zengin. Ama on beş yaşındayken ailesi onu evlatlıktan reddetti, o da onları reddetti. Onlar Leo'nun deli olduğunu söylüyor, Leo da onların yalnızca insanı delirttiğini belirtiyor. Leo gerçekten güzel, dikkat çekici dizeler yazıyor. Tabii yazdığı zaman. Ancak Terrence ve Aaron'la birlikte hayal kurup ormanda yaşamayı tercih ediyor. Terrence'la Aaron onu kurtardığı ya da yakaladığı zaman –hangisi olduğunu bilmiyorum– San Francisco'da göçmen Yahudilere ders veriyordu. İki yıldır bizimle ve aslında, Dick malzeme temininde inanılmaz derecede cömert olmasına ve yemek pişirmek yerine konuşmayı, okumayı ve hayal kurmayı tercih etmelerine rağmen, kilo alıyor. Yedikleri tek düzgün yemek, bu gece olduğu gibi, bize geldikleri zaman."

"Peki, şuradaki Hintli, o kim?"

"Onun adı Dar Hyal. Onların konuğu. Onu üçü davet etti, tıpkı Aaron'ın önce Terrence'ı, sonra Aaron'la Terrence'ın Leo'yu davet ettiği gibi. Dick, zaman içinde, nasılsa üç kişinin daha gele-

ceğini, böylece kendine ait Kocayemiş Korusu'nun Yedi Piri olacağını söylüyor. Biliyorsun, orman kampları kocayemiş korusunda. Doğal su kaynakları, kanyonuyla çok güzel bir yer ama ben sana Dar Hyal'ı anlatıyordum.

"O sıradan bir devrimci. Üniversitelerimizde takılmış, Fransa'da, İtalya'da ve İsviçre'de okumuş, Hindistan'dan gelen bir politik sığınmacı. Kendisine iki ideal belirlemiş: birincisi, yeni bir senteze dayalı felsefe sistemi; diğeri Hindistan'daki İngiliz yönetiminin tiranlığına karşı ayaklanma. Bireysel terörizmi ve doğrudan kitle eylemini savunuyor. İşte bu nedenle Kadar veya Badar adlı makalesi burada Kaliforniya'da engellendi ve sınırdışı edilmekten kıl payı kurtuldu. İşte bu nedenle burada, kendini felsefesini geliştirmeye adamış durumda.

O ve Aaron olağanüstü düzeyde tartışırlar, yani, felsefi konularda. Ve şimdi..." Paula içini çekti ve iç çekişini gülümsemeyle sildi, "ve şimdi, ben yoruldum. Kendini tanışmış farz et. Ha, eğer pirlerimizle daha yakından tanışırsan, seni uyarayım, özellikle erkekler odasında karşılaşırsanız, Dar Hyal tam bir Yeşilaycıdır; Theodore Malken bir kadeh içkiyle şairane bir şekilde sarhoş olabilir ve genelde olur; Aaron Hancock uzman bir şarapçıdır ve Terrence McFane, içkileri birbirinden ayırt edemediğinden ve bunu hiç umursamadığından, yüz erkeğin doksan dokuzunu masanın altına sokup, açık seçik bir şekilde epikür anarşisini yorumlamaya devam edebilir."

Yemek devam ederken Graham'in dikkatini bir şey çekti. Pirler Dick Forrest'a ilk adıyla hitap ederken, Paula'ya hep "Bayan Forrest" diyorlardı. Oysa Paula onlarla konuşurken ilk adlarını kullanıyordu. İlişkileri bu durumdan etkilenmiyordu. Bunu oldukça bilinçsiz bir şekilde yapıyorlardı. Hâlbuki güneşin altında çok az şeye saygı duyuyorlardı ve bu çok az şey arasında çalışmak bile yoktu; yine bilinçsiz bir şekilde ve hiç değişmeden, Dick Forrest'ın karısının koyduğu belirli mesafeyi fark etmişlerdi ve bu nedenle ilk ismi onların dudaklarına yabancıydı. Evan Graham bu tür gerekçelerle, Dick Forrest'ın karısının, katıksız demokrasi ve aynı düzeyde katıksız ayrıcalık karışmış olsa da, kendine özgü bir tavrı olduğunu anlamakta gecikmedi.

Yemekten sonra büyük salonda da aynı şeyler yaşandı. Paula istediği derecede cüretkâr davranıyordu ama hiç kimse varsayımda bulunmuyordu. Grup yerlerine yerleşmeden önce Paula aynı anda her yerde gibiydi ve hepsinden daha aşırı tavırlarla taşkınlık yapıyordu. Bu grupla ya da bir başkasıyla, bir köşede veya diğerinde kahkahası çınlıyordu ve kahkahası Graham'i büyülüyordu. Kahkahasında, onu hayatında duyduğu tüm kahkahalardan ayıran kişilikli bir heyecan vardı ve kulağa çok hoş geliyordu. Graham'in, Bay Wombold'un Kaliforniya'nın ihtiyacı olan şeyin Japonları dışlama yasası değil, Kaliforniya'daki tüm çiftlik işlerini yapmak ve tarım işçilerinin günde sekiz saat çalışması tehdidini engellemek için en az iki yüz bin Japon amele olduğu konusundaki görüşünde ipin ucunu kaçırmasına neden oluyordu. Graham'in öğrenebildiği kadarıyla, genç Bay Wombold ailesinden Wickenberg civarında büyük bir arazi miras kalan ve dönemin, işine gelip gitmeyen bir toprak sahibi olma eğilimine uymadığı için kendiyle gurur duyan biriydi.

Eddie Mason'ın bir grup kızın odak noktası olduğu piyanodan gürültülü caz müziği ve argo şarkı sözleri geliyordu. Terrence McFane'le Aaron Hancock gelecekçiliğin müziği konusunda hararetli bir tartışmaya girmişti. Graham'i Bay Wombold'la Japonların durumunu konuşmaktan, Asya'nın Asyalılara, Kaliforniya'nın da Kaliforniyalılara ait olduğunu beyan eden Dar Hyal kurtardı.

Hızlanmak için eteklerini toplayan Paula odadan hışımla çıkarken Dick peşindeydi ve Paula Wombold grubunun etrafından dolanarak kaçmaya çalışırken onu yakaladı.

Dick yapmacık bir öfkeyle Paula'yı, "Kötü kadın," diyerek azarladı ve hemen sonrasında onunla birlikte Dar Hyal'ı dans etmeye ikna etmeye çalıştı.

Sonunda Dar Hyal, Asya ve Asyalıları bir kenara bırakarak razı oldu ve kollarıyla bacaklarını savurmaya başlayıp, modern dansın "blastik" zirvesi olduğunu iddia ettiği tangoyu acayip bir şekilde taklit etmeye başladı.

Paula, Dick'e "Red Cloud, yani Kırmızı Bulut, şimdi de Meşe Palamudu şarkını söyle," diye emretti.

Forrest henüz uygulamadığı ceza tehdidiyle onu tutup sarılmaya devam ederken, hüzünlü bir şekilde başını iki yana salladı.

Ernestine piyanonun başından "Meşe Palamudu şarkısı!" diye seslendi ve Eddie Mason'la kızlar da haykırmaya başladı.

Paula, "Haydi söyle, Dick," diye yalvardı. "Bu şarkıyı duymayan bir tek Bay Graham var."

Dick başını iki yana salladı.

"O zaman ona Japon Balığı şarkını söyle."

"Ona Mountain Lad'in şarkısını söyleyeceğim," diye karşı çıkan Dick'in gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Dick ayağını yere vurdu, zıpladı, Mountain Lad'in hiç de fena olmayan bir şekilde taklidini yaptı. Hayali yelesini savurdu ve haykırdı:

"Duyun beni! Ben Eros'um! Dağlara ayaklarımı vuruyorum!"

Paula çok hafif bir katılıkla hemen ve alçak sesle, "Meşe Palamudu şarkısı," diye araya girdi.

Dick itaatkâr bir şekilde Mountain Lad şarkısını kesti ve inatçı bir tay gibi başını iki yana salladı.

Ciddi bir şekilde, "Yeni bir şarkım var," dedi. "Senin ve benim hakkımda, Paula. Nishinamlar'dan aldım."

Paula hemen Graham'e dönüp açıklama yaptı. "Nishinamlar Kaliforniya'nın bu bölgesindeki nesli tükenmiş Aborjinleridir.

Dick hâlâ karısını tutarak Kızılderililer gibi kaskatı bacaklarla birkaç adım dans etti, avuçlarıyla kalçalarına vurdu ve yeni bir şarkıya başladı.

"Ben Ai-kut'um, ilk Nishinam erkeğiyim. Ai-kut, Adam'ın kısaltılmışı ve babamla annem çakalla aydı. Bu da karım Yo-to-towi. O da ilk Nishinam kadını. Onun babasıyla annesi çekirgeyle halkalı kuyruklu kediydi. Onlar, benim babam ve annemden sonra kalan en iyi babayla anneydiler. Çakal çok akıllıdır, Ay çok yaşlı ama çekirgeyle halkalı kuyruklu kedi hakkında övülecek bir şeyler duyan oldu mu? Nishinam'lar her zaman haklıdır. Tüm ka-

dınların annesinin bir kedi olması gerekiyordu, küçük, pörsümüş, üzgün yüzlü, kurnaz bir halkalı kuyruklu kedi."

Ancak bunun üzerine ilk erkekle kadının şarkısı, kadınların itirazları ve erkeklerin alkışları sonucunda yarıda kesildi.

Dick, "Bu Yo-to-to-wi, Eve'in kısaltılmışı," diye şarkı söylemeye devam ederken Paula kaba bir vahşilik gösterisiyle sert bir şekilde daha da yakınına çekti. "Yo-to-to-wi pek yüzüne bakılacak biri değil. Ama ona kötü davranmayın. Hata çekirgede ve halkalı kuyruklu kedide. Ben, Ai-kut'um, ilk erkeğim; ama zevkimi sorgulayabilirsiniz. Ben ilk erkektim ve bu, gördüğüm kadarıyla ilk kadındı. Tek bir seçeneğiniz olduğu zaman, fazla seçme şansınız olmuyor. Adam'ın durumu buydu. Eve'i seçti. Yo-to-to-wi benim için dünyadaki tek kadındı, bu nedenle Yo-to-to-wi'yi seçtim."

Bu arada Evan Graham'in gözleri, ev sahibesinin sahiplenen, saran beyaz kolunda Dick'i dinlerken, acı çektiğini fark etti ve aklında, "Dick Forrest şanslı, fazla şanslı" düşüncesi belirdi ama bu düşünceyi öfkeyle kafasından uzaklaştırdı.

Dick, "Ben, Ai-kut'um," diye şarkı söylemeye devam etti. "Bu da benim genç karım. Benim baldan tatlı karım. Size yalan söyledim. Babasıyla annesi çekirge ya da kedi değildi. Onlar Sierra şafağıyla dağlarda yazın görülen doğu rüzgârıydı. Birlik olup, kendi aşklarıyla chaparral ve manzanita yaprakları tatlı özsularıyla ıslanıncaya kadar terleterek hava ve topraktan tüm tatlılığı aldılar."

"Yo-to-to-wi benim baldan tatlı karım. Dinleyin beni! Ben Ai-kut'um. Yo-to-to-wi benim bıldırcın karım, geyik karım, tüm yumuşak yağmurlu ve zengin toprağın bereketi karım. Güneş doğmadan önce görülen yıldızların zayıf ışığından ve narin şafak aydınlığından doğdu..."

Dick doğaçlama sınırının sonuna geldiğinden, normal sesine ve telaffuzuna dönerek şarkısını "Ve, eğer yaşlı, tatlı, mavi gözlü Solomon'un Şarkıların Şarkısı'nı söylememde etkili olduğunu düşünüyorsanız, benim Şarkıların Şarkısı kopyama abone olmak için isimlerinizi yazdırabilirsiniz," diye tamamladı.

11. bölüm

Paula'nın çalmasını isteyen ilk kişi Bayan Mason oldu ama caz grubunu piyanodan kaldırıp, utangaç büyükelçi Theodore Malken'i Paula'ya eşlik etmek amacıyla gönderen Terrence McFane ile Aaron Hancock oldu.

Graham Terrence'ın Paula'ya, "Bu paganı utandırman için *'Reflections on the Water* (Sudaki Yansımalar) parçasını çalmanı istiyorum," dediğini duydu.

İşaret edilen dinsiz Hancock da, "Sonra da *'The Girl with Flaxen Hair* (Lepiska Saçlı Kız) lütfen," diye yalvardı. "Uygun bir şekilde benim iddiamı kanıtlayacak. Bu vahşi Kelt'in müzik konusunda, mağara adamından öncesine dayanan saçma bir teorisi var ve kendine ultra modern diyecek kadar katıksız aptal."

"Aman, Debussy!" dedi Paula gülerek. "Hâlâ onunla dalaşıyorsun, ha? Ona zaman ayırmaya çalışacağım ama neyle başlayacağımı bilmiyorum."

Dar Hyal da üç pire yardım ederek Paula'yı büyük salona göre hiç de büyük olmayan büyük kuyruklu piyanonun başına oturttu. Ancak Paula oturur oturmaz üç pir seçilmiş dinleme yerleri olduğu anlaşılan tarafa çekildi. Genç şair piyanodan on iki metre uzaktaki derin ayı postuna sırtüstü uzanıp ellerini saçlarına gömdü. Terrence'le Aaron pencere kenarındaki minderli pervaza oturdu. Paula'nın oluşturabileceği yorumlar hakkındaki görüşlerini belirtebilmek amacıyla birbirlerine yeterince yakın oturmuşlardı. Kızlar renkli gruplar halinde geniş kanepelere yayılmış ya da ikişer üçer gruplar olarak koa ağacından yapılmış büyük koltuklara tünemişlerdi.

Evan Graham, Paula'nın müziğini yönetme onurunu yaşamak amacıyla kalkmak üzereyken, tam zamanında Dar Hyal'ın o göreve kendini layık gördüğünü fark etti. Graham bu sahneyi sessiz meraklı bakışlarla izledi. Odanın uzak tarafındaki alçak kemerin altında duran kuyruklu piyano kurnaz bir şekilde yük-

seltilmiş ve ses yansıtıcının üstünde ve içindeymiş gibi yerleştirilmişti. Tüm eğlence ve sohbet kesildi. Graham, anlaşılan Küçük Hanımefendi'nin kendine özgü huyları var ve önemli bir piyanist olarak kabul görmüş, diye düşündü. Bu düşünce onun, huysuz bir şekilde hayal kırıklığına hazırlıklı olmasına neden oldu.

Ernestine koltuktan uzanarak Graham'e fısıldadı:

"Paula istediği her şeyi yapabilir. Ayrıca pek de çalışmıyor. Biliyorsunuz, Leschetizky ve Madam Carreno'yla çalıştı ve onların yöntemlerine uyuyor. Kadın gibi de çalmıyor. Şunu dinleyin!"

Graham, tuşların üstünde parmaklarını gezdirirken bile, onun kendine güvenen ellerinden ve tartışamadığı ama daha önce teknik olarak mükemmel, ancak müzikal açıdan vasat piyanistlerden yeterince duyduğu performanslardan birinin hayal kırıklığını beklediğini biliyordu. Ancak çalacağını sandığı hiçbir şey onu Rachmaninov'un tamamen maskülen, düzgün çalındığında sadece erkeklerden dinlediği prelüdüne hazırlamamıştı.

Paula piyanoya, ilk iki ses çıkaran barla ustalıkla, erkek gibi dokundu. Sanki iki eliyle piyanoyu ve ses kablolarını erkek kuvveti ve güveniyle havaya kaldırıyordu. Sonra, ardından gelen andantenin kesinliği, sadeliği ve kelimelerle tanımlanamayan yumuşaklığıyla, yine yalnızca erkeklerin yaptığını gördüğü gibi gömüldü veya sıçradı; hangisi olduğunu pek ayırt edemedi.

Paula, Graham'in devasa piyanonun abanoz gövdesinin üstünden, kısılmış göz kapaklarının arasından izlediği ufak tefek, neredeyse genç kız görünümlü kadın dışında herkesin sahip olabileceği bir sakinlik ve güçle, kendine, besteciye hükmederek çalmaya devam etti. Graham'in görüşüne göre, prelüdün son notaları tüm canlılığını hatırlatırcasına havada uçuşurken Paula'nın dokunuşları kararlı ve otoriterdi.

Aaron'la Terrence pencere kenarındaki yerlerinde heyecanlı fısıltılarla tartışırken ve Dar Hyal Paula'nın yönlendirmesiyle başka müzikler ararken Paula, Dick'e baktı. Dick o sırada birbiri ardına lambaları söndürüyordu. Sonunda Paula elbisesindeki ve saçlarındaki mat altın parıltıları ortaya çıkaran yumuşak bir ışık vahasında oturmaya başladı.

Graham gölgelerin artmasıyla görkemli salonun daha da görkemli hale gelişini izledi. Yirmi dört metre uzunluğunda ve taş duvarlarla ağaç gövdesi kaplı tavana uzanarak iki buçuk kat yükselen salonda uçan bir galeri bulunuyordu. Bu galerinin parmaklıklarında vahşi hayvan postları, Oaxaca ve Ekvator malı elde dokunmuş battaniyelerle Güney Pasifik adalarından kadınların ezdiği, bitkisel boyalarla boyanmış dut ağacı kabukları sallanıyordu. Graham bunun ne olduğunu biliyordu: bir Ortaçağ kalesinin ziyafet salonu. Neredeyse tuzun altında kalay-kurşun alaşımı, üstünde gümüş bulunan ve altında devasa av köpeklerinin boğuşarak kemik beklediği uzun ve geniş masanın acı veren yokluğunu hissedecekti.

Daha sonra, Paula, Terrence'la Aaron'ı yeni bir savaş için donatacak kadar Debussy çaldıktan sonra, Graham onunla birkaç etkili dakika boyunca müzik hakkında konuştu. Paula müzik felsefesi hakkındaki farkındalığını o kadar güzel kanıtladı ki, Graham ne olduğunu anlamadan kanına girildi ve en sevdiği teoriyi dile getirmeye başladı.

"Ve böylece, müziğin gerçek psişik etkisinin Batılı zihniyetini etkilemesi neredeyse üç bin yıl aldı. Debussy –örneğin Pisagor döneminin– fikir ortaya çıkarma özelliğine ve anlamlı berraklığına atalarının hepsinden çok daha yakından erişmiştir," diye bitirdi.

Bu noktada Paula, Terrence'la Aaron'ın pencere kenarındaki savaş alanını başıyla işaret ederek Graham'in sözünü kesti.

"Evet, ne olmuş?" diye soruyordu Terrence, birlikte ayağa kalktıklarında. "Sana meydan okuyorum; Aaron, Bergson'dan müzik konusunda, aslında hiç de açık seçik olmayan *Kahkaha Felsefesi*'nde belirttiği herhangi düşünceden daha açık seçik olan bir görüş al da görelim."

"Ah! Dinle," dedi Paula gözleri parlayarak. "Yeni bir peygamberimiz var. Bay Graham'i dinleyin. Sizin, ikinizin de süngünüze layık biri. Müziğin kan ve demirden, bir de masaya vurmaktan korunma sığınağı olduğunu konusunda sizinle aynı fikirde. O zayıf, hassas ve tiz sesli insanlar, dünyanın duygusuzluğundan ve kabalığından kaçıp, ritim ve titreşimden oluşan dünyaüstü uyuşturucu düşlerine ulaşmışlar..."

"Ataları!" diye tersledi Aaron Hancock. "Terrence'ın mağara adamları, maymun insanları ve bataklıklarda yaşayan ataları böyle şeyler yapıyormuş..."

Paula, "Ama bekleyin," diye rica etti. "Bunlar onun vardığı sonuçlar, yöntemleri ve süreçleri. Ayrıca, temelde seninle aynı fikirde değil, Aaron. Pater'in 'her sanat müziğe yönelir' görüşünü aktardı."

Aaron, "Tamamen insanlık öncesi ve mikroorganik kimya," diye araya girdi. "Hücre elemanlarının, güneş ışığının dalga boylarının yazınsal değeri olmayan güce, tüm folk ve caz şarkılarının temeline tepkisi. Terrence döngüsünü tam burada tamamlıyor ve tüm havasını yavaş yavaş yok ediyor. Şimdi beni dinleyin, size bir şey sunacağım..."

"Ama bekle," diye yalvardı Paula. "Bay Graham İngiliz püritanizminin müziği, gerçek müziği asırlar boyunca yasakladığını savunuyor..."

"Doğru," dedi Terrence.

"Ayrıca İngiltere'nin ritimdeki duygusal zevki Milton ve Shelley aracılığıyla kazanmak durumunda kaldığını belirtiyor..."

"O da metafizikçiydi," diye araya girdi Aaron.

Terrence hemen, "Lirik bir metafizikçi," diye tanımladı. "Bunu kabul etmelisin, Aaron."

"Ya Swinburne?" diye sordu Aaron, eski tartışmaları hatırlatan bir anlamlı ve sert bir sesle.

Paula meydan okuyarak, "Offenbach'ın Arthur Sullivan'ın selefi olduğunu söylüyor," diye haykırdı. "Ayrıca Auber'in Offenbach'tan önce olduğunu belirtiyor. Wagner'e gelince, sorun ona, bir sorun bakalım..."

Paula bundan sonra uzaklaşarak Graham'i kaderiyle baş başa bıraktı. Graham onu, onun Bayan Mason'ın yanına gidip briç dörtlülerini ayarlarken dizleriyle elbisesinin eteğini mükemmel bir şekilde kaldırışını izledi. Bu arada Terrence'ın konuşmaya başladığını duydu:

"Genel olarak Yunanların bütün sanatlarının ilham kaynağının müzik olduğu kabul ediliyor..."

Daha sonra, iki pir Berlioz mu, Beethoven mı eserlerinde daha derin zekâ sergilediği konusunda hararetli bir tartışmaya girip etrafta olan bitenleri unutunca, Graham kaçmayı başardı. Açıkçası, amacı yine ev sahibesini bulmaktı. Ancak Paula büyük kanepelerin birinde inzivaya çekilip fısıldaşarak kıkırdayan iki kıza katılmıştı ve konukların çoğu briç oyununa daldığından, Graham kendini Dick Forrest, Bay Wombold, Dar Hyal ve *Breeders' Gazette*'in muhabirinden oluşan grubun içinde buldu.

Dick muhabire, "Benimle birlikte gelip inceleyemeyeceğine üzüldüm," diyordu. "Yalnızca bir gün daha kalman gerekecekti. Seni yarın götürürüm."

"Kusura bakma," diye cevap verdi muhabir. "Ama Santa Rosa'ya gitmek zorundayım. Burbank bana neredeyse bütün sabahını ayırmaya söz verdi ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Yine de, *Gazette*'in bu deneyin hikâyesini memnuniyetle karşılayacağından eminim. Ana hatlarıyla özetleyemez misin? Kısaca, çok kısa bir şekilde. Bakın, Bay Graham geldi. Eminim, bu konu onu da ilgilendirecektir."

"Başka su sağlama işleri mi?" diye sordu Graham.

"Hayır, umutsuz derecede yoksul olanlardan iyi çiftçiler oluşturmak için ahmakça bir girişim," diye cevap verdi Bay Wombold. "Bugün kendi toprağı olmayan bir çiftçinin, araziden yoksun olduğu için iyi bir çiftçi olmadığını kanıtladığını düşünüyorum."

"Aksine," diye araya giren Dar Hyal yorumlarını vurgulamak için ince Asyalı parmaklarını havaya kaldırdı. "Kesinlikle tam tersi. Zaman değişti. İnsanın yetkin ve çalışkan olması artık sermayesi olduğu anlamına gelmiyor. Bu muhteşem bir deney, kahramanca bir deney ve başarılı olacak."

"Nedir bu, Dick?" diye ısrar etti Graham. "Anlat bize."

"Ah, önemli değil, sadece masada en ucuzundan beyaz bir fiş," diye cevap verdi Forrest umursamadan. "Muhtemelen sonunda hiçbir şey çıkmayacak ama yine de umutluyum."

Wombold, "Beyaz fiş mi?" diye araya girdi. "Yirmi bin dönümlük en iyi vadi arazisi, hepsi, kusura bakmayın ama maaşla çiftçilik yapılarak ve yiyecek verilerek bir sürü başarısızlığa heba edilecek ve paranı sömürecek!"

"Sadece arazide yetiştirilen yiyecekler," diye düzeltti Dick. "Şimdi durumu açıklamam gerekiyor. Burasıyla Sacramento Nehri arasında ortada bir yerde, yirmi bin dönüm ayırdım."

Wombold bir kez daha, "Orada yetişen ve senin ihtiyacın olan yoncaları düşün," diye araya girdi.

Dick, "Benim tarama makinelerim geçen yıl bataklıklardan o alanın iki katını kurtardı," diye cevap verdi. "Mesele şu, Batı'nın ve dünyanın yoğun çiftçiliğe odaklanması gerektiğine inanıyorum. Yolu açma, öncülük etme konusunda üstüme düşeni yapmak istiyorum. Yirmi bin dönümlük araziyi seksener dönümlük parçalara böldüm. Her seksen dönümlük arazinin bir aileyi rahatlıkla geçindirmekle kalmayıp, en az yüzde altı kâr getireceğine inanıyorum."

"Tamamı tahsis edildiğinde, iki yüz elli aile demek olacak," diye hesapladı *Gazette*'in muhabiri "ve her ailede beş kişi olduğunu varsayalım, bin iki yüz elli kişi anlamına gelecek."

"Pek sayılmaz," diye düzeltti Dick. "Son arazi parçası da tutuldu ve arazinin tamamında yalnızca bin yüzün biraz üstünde insanımız var." Garip bir şekilde gülümsedi. "Ama ümit vaat ediyorlar. Birkaç bereketli yıl sonra, aileler ortalama altı kişi olacak."

"Biz dediğiniz kim?" diye sordu Graham.

"Aa, çiftlik uzmanlarından oluşan bir komitem var; Federal hükümetin bana ödünç verdiği Profesör Lieb dışındakilerin hepsi benim adamım. Önemli olan şu: Bireysel sorumluluk üstlenerek, talimatlarımızda yer alan bilimsel yöntemlere göre çiftçilik yapmak zorundalar. Arazi homojen. Her arazi parçası, diğer arazilere göre aynı kabuğun içindeki birer bezelye tanesi. Her arazi parçasının elde edeceği sonuç gayet açık olacak. İki yüz elli çiftçinin tamamının alacağı sonuçların ortalamasıyla ölçüldüğünde, herhangi bir çiftçinin, tembellik veya aptallık yüzünden başarısız

olmasına göz yumulmayacak. Başarısız olanlar, arkadaşlarının ortalamasıyla suçlu bulunarak gitmek zorunda kalacak.

Bu adil bir anlaşma. Hiçbir çiftçi herhangi bir şeyini riske atmıyor. Yetiştirebileceği ve ailesiyle birlikte tüketebileceği gıdalar, artı yılda bin dolarlık maaşla, iyi ve kötü mevsimlerde, aptal veya akıllı olsun, kesimlikle ayda en az yüz dolar kazanacaktır. Aptallar ve beceriksizler, kaçınılmaz olarak akıllı ve becerikliler tarafından elimine edilecektir. Bu kadar. Alabildiğine yoğun çiftçilik yapılabileceğini gösterecek. Ayrıca, belirli maaş garantisinden ötesi de var. Bu macera maaş ödendikten sonra bana yüzde altı kazandırmalı. Eğer bundan fazlası başarılırsa, o zaman ilave kazancın yüzde yüzü çiftçinin olacak."

"Yani içinde azim olan her çiftçi başarılı olmak için geceleri bile çalışacak, anlıyorum," dedi *Gazette* muhabiri. "Hem, neden olmasın? İstediğin zaman yüz dolarlık iş bulamazsın. Birleşik Devletler'de ortalama çiftçiler kendi arazilerinde ayda net elli dolar kazanamıyor, özellikle de yönetim ücretleri ve kendi kişisel harcamaları çıkarıldığı zaman. Tabii, becerikli adamlar böyle bir teklifi ellerinde tutabilmek için kafasını gömüp çalışacaktır ve ailelerindeki her ferdin aynı şeyi yapmasını sağlayacaktır."

"Bu yere tek bir itirazım var," diye açıkladı gruba yeni katılan Terrence McFane. "İnsan yalnızca tek bir kelime duyuyor: çalışma. Bu düşünce, her birinin kendi seksen dönümünde sabahtan akşama kadar çalışma, uğraşıp didinmesi düşüncesi çok itici; hem de ne için? Birazcık et, birazcık ekmek ve ekmeğin üstünde birazcık reçel için. Peki, ne uğruna? Et, ekmek ve reçel her şeyin sonu mu, hayatın anlamı ve varlık amacı mı? Bu kadar didinmeden sonra muhtemelen adam, koşum atları gibi ölecek. O zaman hangi amaca ulaşılmış olacak? Ekmek, et ve reçel mi? Bu kadar mı? İnsanın bedeni mezarın karanlık küfünde paramparça oluncaya dek karnının doyması ve soğuktan korunması için bir barınak mı?"

"Ama Terrence, sen de öleceksin," diye tersledi Dick Forrest.

"Ah, ancak muhteşem boş gezme hayatımla," diye geldi cevap ânında. "Yıldızlarla ve çiçeklerle, yemyeşil ağaçların altında otların arasındaki esintilerin fısıltılarıyla. Kitaplarım, düşünürlerim ve onların düşünceleri. Güzellik, müzik, bütün sanatların tüm avuntuları. Ne? Ben karanlığa gömüldüğüm zaman, iyi yaşamış ve hayatımın karşılığını almış olacağım. Ancak bu seksen dönümlük arazilerdeki iki bacaklı koşum hayvanların! Sabahtan gece yarılarına kadar, uğraşıp didinecek, sırtlarındaki gömleklerin teri sadece midelerine et ve ekmek girdiği, çatıları akmadığı, kendilerinden sonra yaşayacak, aynı şekilde debelenerek midelerini aynı et ve ekmekle doldurup, aynı terli gömleklerle sırtlarını kaşıyıp, sadece et, ekmek ve belki biraz reçel tanıyacak bir sürü çocuğu olduğu zaman kuruyacak."

Bay Wombold kızgın bir şekilde, "Ama senin kaytarmanı sağlayan işleri birilerinin yapması gerekiyor," dedi.

"Bu doğru. Üzücü ama doğru," diye cevap verdi Terrence, kederli bir ifadeyle. Sonra yüzünde bir ışıltı belirdi. "Bunun için, sabanları tarlalarda bir aşağı bir yukarı süren ve sürükleyen küçük, işkolik yaratıklar; kömürü ve altını kazan, yarasa gözlü madenci yaratıklar; ellerimin yumuşak kalmasını sağlayan ve bana gülerek bakan, ganimetini benimle paylaşan, benim için en son kitapları alan ve iki bacaklı küçük yaratıkların doldurduğu yönetim kurulunda ve aynı yaratıklar tarafından yapılan şöminesinin önünde bana yer ayıran, ormanda işin devasa başını asla uzatamadığı kocayemiş ağaçlarının altında bana bir barakayla yatak sağlayan Dick gibi insanlara güç veren aptal köylü yaratıklar için Tanrı'ya şükrediyorum."

O gece Evan Graham yatmaya hazırlanırken ağır davranmıştı. Hem Büyük Ev hem de bu evin sahibesi olan Küçük Hanımefendi onu alışılmamış bir şekilde heyecanlandırmıştı. Yarı giyinik halde yatağın kenarında oturup pipo içerken, gözünün önünde sürekli olarak, son on iki saattir canlı olarak gördüğü haliyle, değişen ruh halleri ve giysileriyle Paula beliriyordu; onunla müzik hakkında konuşan ve müziği onun keyifle dinlediği şekilde yorumlayan, pirleri ayartarak tartışma başlatan ve sonra konuklarına briç masalarını ayarlamak üzere onu tek başına bırakan; kanepede büzüşerek diğer iki kız kadar çocuksu görünen; hafif çeliksi

bir ifadeyle kocasının, *Mountain Lad* şarkısını söylemekle tehdit ettiği zamanki haşarılığını yatıştıran; yüzme havuzunda korkmadan boğulmak üzere olan kısrağa hükmeden ve birkaç saat sonra rüya gibi, hem giysisiyle hem de kişiliğiyle fark yaratarak yemek odasına girip konuklarını karşılayan Paula.

Büyük Ev, tüm değerli mucizeleriyle ve tuhaf yenilikleriyle, hayalinin içeriğini doldururken Paula Forrest'la rekabet ediyordu. Bir kez daha ve yine, birçok kere, Dar Hyal'in tartışırken havada savurduğu narin parmaklarını, Bergson'un dogmalarını açıklayan Aaron Hancock'un siyah bıyıklarını, kendisinin Dick Forrest'ın yönetiminde ve Dick Forrest'ın kocayemiş ağaçlarının altında tembellik etmesini sağlayan iki ayaklı yaratıklar için Tanrı'ya şükreden Terrence McFane'in yıpranmış ceket manşetlerini gördü.

Graham piposunu söndürdü, konforda son nokta olan bu yabancı odaya son kez göz gezdirdi, lambaları söndürdü ve kendini karanlıkta, serin çarşafların arasında uyanık bir halde buldu. Bir kez daha Paula Forrest'ın kahkahasını duydu; bir kez daha onu sırlı, çelik ve güç olarak hissetti; bir kez daha elbisesinin eteğini eşsiz bir şekilde diziyle kaldırışını gördü. Bu parlak görüntü neredeyse canını sıktı; çünkü gözünün önünden gitmek bilmiyordu. Devamlı geri geliyordu ve ışık saçıyordu. Nesnel olduğunu bildiği ancak sürekli olarak gerçek olduğu izlenimi yaratan hareketli bir ışık ve renk görüntüsüydü bu.

Bir kısrakla binicisinin suyun altına battığını, sonra tekrar çıktığını, köpük sağanağını ve bocalayan toynakları ve hayvanın suyun altında kalan yelesiyle saçları suyun altında kalırken kahkaha atan bir kadının yüzünü gördü. Sonra kulaklarında preludün ilk notaları çınlarken, aynı ellerin, kısrağı yönlendiren ellerin piyanoyu Rachmaninov'un ses ihtişamına yükseltişini gördü.

Graham sonunda uykuya daldığında, ilkel çağlardaki çamur ve tozdan böyle coşkulu, muhteşem bir kadın vücudu ve ruhu yaratabilen evrim sürecine duyduğu hayretin ortasındaydı.

12. bölüm

Ertesi sabah Graham, Büyük Ev'in kurallarıyla ilgili başka bilgiler de edindi. Oh My bir önceki gün onu belirli konulara kısmen hazırlamıştı ve onun uyanma kahvesinden sonra kahvaltısını yatakta değil, masada yemeği tercih ettiğini öğrenmişti. Oh My ayrıca Graham'i masada kahvaltının düzenli olmadığı, yedi ile dokuz arasında herhangi bir saatte olabileceği ve kahvaltı edenlerin kendilerine uygun saatte geldiği konusunda uyarmıştı. Oh My'ın söylediğine göre, eğer Graham ata binmek, yüzmek ya da araba isterse veya çiftlik ortamında herhangi bir olanaktan yararlanmak isterse, söylemesi yeterliydi.

Kahvaltı salonuna saat yedi buçukta gelen Graham, işlerini bitiren ve Eldorado'dan San Francisco'ya giden sabah trenine bağlantı sağlayan çiftlik arabasını yakalamak üzere olan *Gazette* muhabirine ve Idaho'dan gelen alıcıya veda edebilmek için tam zamanında geldiğini fark etti. Yalnız başına oturdu ve mükemmel Çinli hizmetçi, istediğini ısmarlayabileceğini söyledi. Sonunda ilk istediği yemeğin –garsonun gururla çiftlikte yetiştiğini söylediği buz gibi şerili greyfurt– ikram edildiğini gördü. Önerilen çeşitli kahvaltılıkları, pelteleri ve lapaları reddeden Graham, sadece rafadan yumurtayla domuz pastırması ısmarladı. Bu arada içeriye Bert Wainwright süzüldü. O kadar kayıtsız bir şekilde geldi ki, Graham bunu teatral olarak yorumladı. Beş dakika sonra gece şapkası ve nefis geceliğiyle Ernestine Desten içeri girdi ve bu kadar çok erken kalkan insan görünce şaşırdı.

Sonra, üçü sofradan kalkarken Lute Desten ve Rita Wainwright'la karşılaştılar. Bert'le bilardo masasına geçen Graham, Dick Forrest'ın hiçbir zaman kahvaltıda görülmediği, sabahın çok erken saatlerinden itibaren yatağında çalıştığını, saat altıda kahvesini içtiğini ve sadece olağandışı durumlarda yarımdan önce konuklarının yanına çıktığını öğrendi. Paula Forrest'a

gelince, diye açıkladı Bert, uykusu düzenli olmayan, geç kalkan biriydi, üstünde kulp olmayan bir kapının ardında, kendisinin bile yalnızca bir kere gördüğü, ender rastlanan ve gizli bir verandası olan geniş bir bölümde yaşıyordu. O da nadiren yarımdan önce kalkıyor, çoğunlukla o zaman bile gelmiyordu.

"Bak, Paula sağlıklı, kuvvetli falan ama," diye açıkladı, "doğduğundan beri uykusuzluk çekiyor. Hiç uyuyamıyordu. Bebekken bile uyumuyordu. Ama bu durum ona hiç zarar vermedi; çünkü çok iradeli ve sinirlerini bozmasına izin vermiyor. Herkes kadar sinirli ama yine de uyuyamadığı zaman çıldırmak yerine, azmederek rahatlamaya çalışıyor ve rahatlıyor. Böyle geceler yaşadığı zaman bunlara 'beyaz geceler' diyor. Belki gün doğarken, belki sabah dokuzda, onda dalıyor, o zaman bütün gün uyuyor ve akşam yemeğine istediği kadar neşeli gelebiliyor."

"Sanırım, bu yapısal bir durum," dedi Graham.

Bert başıyla onayladı.

"Bin kadından dokuz yüz doksan dokuzuna göre bu durum bir engel olabilir. Ama ona değil. Bu duruma katlanıyor ve bir gece uyuyamazsa –kaygılanması gerekir– başka bir gece uyuyup açığı kapatıyor."

Bert ev sahibesiyle ilgili olarak başka şeyler de anlattı ve Graham, kısa sürede genç adamın, uzun zamandır tanışıyor olmanın ayrıcalıklarına rağmen, Paula'ya çok saygı duyduğunu anladı.

"Peşine düştüğü takdirde istediği insanı sinirden kudurtabilir," dedi Bert. "Erkek veya kadın ya da hizmetçi, yaş, cinsiyet ve önceki hizmet durumu, Paula kibirli, küstah halini takındığı zaman hiç fark etmiyor. Nasıl yaptığını anlamıyorum. Belki de yalnızca gözlerinde beliren bir tür ışık veya dudaklarında beliren bir ifade, bilemiyorum; her neyse, bunu etkili bir şekilde anlatıyor ve hiç kimse hataya düşmüyor."

"Onun... Kendine özgü bir yöntemi var, insanları çok iyi anlıyor," diye bir sav ileri sürdü Graham.

"Aynen öyle!" Bert'in yüzü ışıldadı. "Bu onun tarzı. İnsanı kandırıyor. İnsanın içinde bir ürperti oluşuyor ve neden olduğunu bilmiyorsun. Belki de, söylenmeden veya burukluk hissetmeden uykusuz geceler geçirirken öğrendiği kontrol sayesinde bu konuda bu kadar sessiz kalmayı öğrendi. Muhtemelen dün gece gözünü kırpmadı, biliyorsun, heyecan, kalabalık, Mountain Lad'le yüzmek falan. Dick, kadınların çoğunun uykusunu kaçıracak tehlike veya denizde fırtına gibi sıradan olayların onu korkutmadığını söylüyor. Bulunduğu şehir bombalandığı veya bindiği gemi rüzgâr altındaki kıyıdan volta ederek kurtulmaya çalıştığı zaman bebek gibi uyuyabildiğini söylüyor. Paula kesinlikle hayret edilecek biri. Onunla bilardo oynamalısın; İngiliz oyununu. Yıkıp geçecektir."

Kısa bir süre sonra Graham, Bert'le birlikte oturma odasında kızlarla karşılaştı. Bir saat caz parçaları söyleyip, dans ve sohbet etmelerine rağmen Graham bir an hissettiği yalnızlığı, yoksunluğu ve ev sahibesini yeni ve öngöremeyeceği bir ruh haliyle görme ve açık kapıdan içeri girmesi arzusunu henüz önemsememişti.

Daha da sonra, Altadena'ya binen Graham, Mollie isimli safkan kısrak üstündeki Bert'le beraber, çiftliğin mandıra merkezinde iki saat süreyle keşif yaptı ve Ernestine'e verdiği tenis kortunda buluşma sözüne zar zor yetişti.

Graham, öğle yemeğine, iştahının açıklamaya yeterli olmayacağı bir hevesle geldi. Ayrıca ev sahibesi ortada görünmeyince bariz ve kesin bir hayal kırıklığı yaşadı.

Dick'in konuğunu düşünerek, "Beyaz bir gece" tahmininde bulundu ve Paula'nın yapısal olarak normal uyku uyuyamaması hakkında Bert'in anlattıklarına ilave detaylara girdi. "Biliyor musunuz, onu ilk kez uyurken gördüğümde, yıllardır evliydik. Arada uyuduğunu biliyordum ama hiç görmemiştim. Gözünü kırpmadan üç gün üç gece geçirdiğini, buna rağmen hep tatlı ve neşeli kalmayı başardığını gördüm. Uyuması ise artık bitkin düştüğü için oldu. Bu olay, All Away Caroline Adaları'nda karaya vurduğu ve tüm yerli halk bizi kurtarmaya ve göndermeye çalıştığı zaman oldu. Sorun tehlike değildi, çünkü tehlike yoktu. Mesele gürültüy-

dü ve heyecandı. Yaşamakla meşguldü. Neredeyse tükendiğinde, onu hayatımda ilk defa gerçekten uyurken gördüm."

O sabah yeni bir konuk gelmişti. Donald Ware adındaki bu adamla Graham öğle yemeğinde tanıştı. Herkesi yakından tanıyor gibiydi. Sanki Büyük Ev'i sık sık ziyaret etmiş gibi davranıyordu. Graham, adamın genç yaşına rağmen Pasifik Sahili'nde tanınmış bir kemancı olduğunu anladı.

Yemek odasından çıkarlarken Ernestine, Graham'e, "Donald Paula'ya büyük bir tutkuyla bağlandı," dedi.

Graham kaşlarını kaldırdı.

"Ah, ama Paula sorun etmiyor," dedi Ernestine, kahkahayla. "Buraya gelen her erkek aynı şeyi yaşıyor. Paula buna alışkın. Zarif bir şekilde, bütün belirtilerini görmezden geliyor, tadını çıkarıyor ve sonuçta haklarından geliyor. Dick bunu çok eğlenceli buluyor. Burada bir hafta kalırsan sen de aynı şeyi yapacaksın. Yapmazsan, hepimiz çok şaşıracağız. Ayrıca eğer yapmazsan, muhtemelen Dick'in duygularını inciteceksin. Dick bunu artık olağan karşılayıp olmasını bekliyor. Sevecen, gurur duyan bir koca böyle bir alışkanlık edindiği zaman, karısının takdir edilmemesi herhalde çok acı verecektir."

"Ah, şey, benden bunu yapmam bekleniyorsa, sanırım yapmalıyım," dedi Graham, içini çekerek. "Ama yine de, sırf herkes yapıyor diye, herkesin yaptığı bir şeyi yapmaktan nefret ediyorum. Ancak âdet böyleyse, eh, yapacak bir şey yok, o kadar. Ancak etrafta bu kadar başka güzel kız varken zor olabilir."

Graham'in uzun gri gözlerinde Ernestine'i derinden etkileyen öyle garip bir parıltı vardı ki, Ernestine uzun süre onun gözlerinin içine baktı, ne yaptığının farkına vardı, gözlerini indirdi ve kıpkırmızı oldu.

Ernestine içinde bulunduğu karmaşadan kaçmak için belirgin bir girişimde bulunarak, "Küçük Leo, dün akşamdan hatırlarsın, şair çocuk," diye kekeledi. "O da Paula'ya deli gibi âşık. Aaron Hancock'un bir şiir dizisi hakkında ona takıldığını duydum ve esin kaynağını tahmin etmek zor değil. Terrence –İrlandalı olan–

o da Paula'ya biraz âşık. Görüyor musun, ellerinde değil. Onları suçlayabilir misin?"

Graham, "Paula bunu kesinlikle hak ediyor," diye mırıldandı, gerçi o aylak ve pansiyoner olmakla övünen sersem ve alfabe takıntılı, epikürcü anarşist İrlandalı'nın Küçük Hanımefendi'ye biraz bile âşık olmasına hafiften içerlemişti. "Kesinlikle bütün erkeklerin hayranlığını hak ediyor," diye devam etti rahatlıkla. "Onu gördüğüm kısa süre içinde, olağanüstü ve büyüleyici biri olduğunu anladım."

Ernestine lütfedip, "Paula benim üvey ablam," dedi. "Gerçi damarlarımızda aynı kandan bir damla aktığını hayal bile edemezsiniz. Paula o kadar farklı. Paula bütün Destenler'den, tanıdığım her genç kadından farklı ama o tam olarak genç değil. Otuz sekiz yaşında, biliyorsunuz—"

Graham, "Pisi, pisi," diye fısıldadı.

Güzel sarışın, bariz ve ilgisiz bir şekilde araya girmesi üzerine şaşkınlıkla ve hayretle Graham'in yüzüne baktı.

"Kedi," dedi Graham sahte bir serzenişle.

"Haa," diye haykırdı Ernestine. "Öyle demek istememiştim. Burada çok açık sözlü olduğumuzu anlayacaksınız. Burada herkes Paula'nın yaşını biliyor. Kendisi de söylüyor. Ben on sekiz yaşındayım, işte. Şimdi, sırf alçaklığınızın cezası olarak, kaç yaşındasınız?"

Graham hemen, "Dick'le aynı yaştayım," diye cevap verdi.

Ernestine zaferle "Ve o kırk yaşında," diyerek kahkaha attı. "Yüzmeye geliyor musunuz? Su feci soğuk olacaktır."

Graham başını iki yana salladı. "Dick'le ata bineceğim."

Ernestine on sekiz yaşındakilerin doğallığıyla suratını astı.

"Of," diye itiraz etti, "daima yeşil gübrelerinden bazıları veya yamaç teraslaması ya da su cepleri."

"Ama saat beşte yüzmekle ilgili bir şeyler söyledi."

Ernestine'in yüzü neşeyle aydınlandı.

"O zaman havuzda görüşürüz. Aynı parti olmalı. Paula da saat beşte yüzme demişti."

Uzun geçidin altında ayrıldıkları zaman Graham kule odasına, binici kıyafetlerini giymeye giderken Ernestine aniden durdu ve seslendi:

"Ha, Bay Graham."

Graham hemen döndü.

"Aslında Paula'ya âşık olmak zorunda değilsiniz, biliyorsunuz. Bu yalnızca benim ifade etme şeklimdi."

Graham ciddiyetle, "Çok, çok dikkatli olacağım," dedi ama cümleyi tamamladığında gözlerinde bir pırıltı vardı.

Yine de, odasına giderken Paula Forrest'ın cazibesinin veya onun uzaktan perili dokunuşlarının ona çoktan ulaştığını ve kendisini sarmakta olduğunu kendi kendine itiraf etmek durumunda kaldı. Tam orada, ata binme randevusunun eski arkadaşı Dick yerine Paula'yla olmasını tercih ettiğini anlamıştı.

Evden çıkıp, çok eski meşe ağaçlarının altındaki uzun bağlama tırabzanına doğru ilerlerken, gözleri heyecanla ev sahibesini aradı. Ancak orada sadece Dick ve seyis vardı ama gölgede tepinen çok sayıda eyerli at ümit vaat ediyordu. Fakat atlara sadece Dick'le Graham bindi. Dick ona Paula'nın atını gösterdi. Çelik üzengili, çift yularlı ve tek gemli küçük bir Avustralya eyerinin altında uyanık, safkan doru bir kısraktı.

"Planının ne olduğunu bilmiyorum," dedi Dick. "Henüz ortalıkta görünmedi ama her durumda daha sonra yüzmeye gelecektir. Onu o zaman görürüz."

Graham gezintinin tadını çıkardı ama birçok kez kol saatine baktığını ve beşe ne kadar kaldığını anlamaya çalıştığını fark etti. Kuzu doğurma zamanı gelmişti ve ev sahibiyle birlikte ardı ardına ağıllar dolaşıldı, bir ağılda biri, diğerinde öteki attan inip, tombalak ve muhteşem Shropshire ve Ramboullet-Merino dişi koyunlarını ayağının üstüne kaldırıyordu. Tamamen insanlık seçiminin

sonucu olan geniş sırtlarından dolayı çıkamadıkları dört ayaklarının üstünde umutsuzca gözleri gökyüzünde kalıyordu.

"Amerikan Merinosu yetiştirmek için gerçekten çok uğraştım," diyordu Dick, "ona gelişmiş bacaklar, kuvvetli bir sırt, esnek kaburgalar ve dayanıklılık vermeyi çok istedim. Eski taşra soyu bu dayanıklılıktan yoksundu. Fazlasıyla elle yetiştirilmişlerdi ve bakımlılardı."

Graham ona, "Sen bir şeyler yapıyorsun, önemli şeyler," diye güvence verdi. "Idaho'ya koç naklettiğini düşün! Söze ne hacet!"

Dick cevap verirken gözleri parlıyordu:

"Idaho'dan daha iyi. İnanılmaz gibi gelse de, ayrıca övündüğüm için özür diliyorum, bugün Michigan ve Ohio'daki büyük sürülerin kökenleri benim Kaliforniya'da yetiştirdiğim Ramboullet koçlarına sürülebilir. Avustralya'yı ele al. On iki yıl önce ziyaret eden bir toprak-konducuya tanesi üç yüz dolara üç tane koç sattım. Onları ülkesine götürüp etrafa gösterdikten sonra, her birini biner dolara sattı ve benden bir gemi dolusu koç daha sipariş etti. Avustralya'yı hiçbir zaman kötü olarak anmayacağım. Orada kaba yoncanın, artezyen kuyularının, soğutuculu gemilerin ve Forrest'ın koçlarının yün ve koyun üretimini üçe katladığını söylüyorlar."

Geri dönerken tamamen şans eseri, At Müdürü Mendenhall'la karşılaşınca, onun tarafından, ertesi sabah Miramar Dağları'nın üst kesimlerindeki otlaklara ve beslenme barınaklarına nakledilecek olan bir yaşındaki idari bölge atlarını incelemek üzere, ormanlı kanyonlarla bölünmüş ve yer yer meşe ağaçlarının bulunduğu geniş bir otlağa götürüldüler. Neredeyse iki yüz adet at vardı, hepsi de kalın tüylüydü, tüy dökmeye başlamıştı, iri kemikliydi ve yaşlarından büyük görünüyorlardı.

"Fazla kalabalık olmalarını istemiyoruz," diye açıkladı Dick Forrest, "ama Bay Mendenhall doğurduktan sonra hiçbir zaman iyi besinden yoksun kalmamalarını sağlıyor. Yukarıda tepelerde, gidecekleri yerde, otla tahılı dengeleyecekler. Bu, onların her gece beslenme yerlerinde toplanmalarını ve besleyicilerin minimum

çabayla onları izlemelerini sağlayacak. Son beş yıldır, her yıl sadece Oregon'a ikişer yaşında elli kısrak naklettim. Bunlar bir anlamda standart hale geldiler, anlarsın işte. Oradaki insanlar ne aldıklarını biliyor. Benim standartlarımı o kadar iyi biliyorlar ki, görmeden ve körlemesine satın alırlar."

Graham, "O halde içlerinden iyilerini seçip diğerlerini ayırıyor olmalısın," dedi.

"Ayrılanları San Francisco sokaklarında yük arabası çekerken görebilirsin," diye cevap verdi, Dick.

"Evet ve Denver sokaklarında," diye artırdı Bay Mendenhall, "Los Angeles'ta ve daha iki yıl önce, at kıtlığı sırasında, biz Chicago'ya her biri ortalama yedi yüz dolardan yirmi vagon dolusu dört yaşında beygir gönderdik. En hafifi yedi yüz yirmi beş kiloydu ve sekiz yüz altmış kiloya varan eşleşmiş çiftler vardı. Tanrım, Tanrım, at fiyatları açısından mükemmel bir yıldı; gerçekdışı, hatta bundan da öte."

Bay Mendenhall uzaklaşırken ince bacaklı, başını savuran Palomina'ya binen bir adam onların yanına geldi ve Graham'e, çiftlik veterineri Bay Hennessy olarak tanıştırıldı.

"Bayan Forrest'ın tayları incelediğini duydum," diye açıkladı patronuna. "Bu nedenle ona burada The Fawn'ı (Karaca Yavrusu) göstermeye geldim. Bir haftaya kalmadan ona binebilecek. Bugün hangi ata biniyor?"

"The Fop'a (Züppe)," diye cevap veren Dick, Bay Hennessy'nin başını onaylamayan tavırla sallaması kadar hızlı bir yorum bekler gibiydi.

Veteriner, "Kadınların ata binmelerine asla alışamayacağım," diye mırıldandı. "Fob çok tehlikeli. Daha da kötü –gerçi rekoruna şapkamı çıkarırım– ama kinci ve saldırgandır. O... Bayan Forrest ona ağızlıkla binmeli ama at aynı zamanda vurucu ve Bayan Forrest'ın onun toynaklarına yastık koyabileceğini sanmıyorum."

Dick onu, "Fakat, Paula onun ağzına gerçekten gem olan bir gem takıyor ve bunu kullanmaktan korkmuyor," diye yatıştırdı.

"Günün birinde Bayan Forrest'ın üstüne düşmezse," diye homurdandı Bay Hennessy. "Neyse, buradaki Fawn'ı beğenirse daha rahat nefes alabilirim. Fawn tam bir hanımefendi atı; dünyanın her türlü üstünlüğüne sahip ama saldırgan değil. Çok tatlı bir kısrak ve canlılığı zamanla azalıp sakinleşecek. Ama hep neşeli, ele avuca sığmayan bir at olacak; ama elbette binicilik akademisi teklifi alamaz."

Dick, "Haydi, atları o tarafa doğru sürelim," önerisinde bulundu. "Bayan Forrest, Fob'u o genlerin arasına sürdüyse, neşeli, ele avuca sığmayacaktır." Graham'e dönerek, "Bu onun alanı, biliyorsun," açıklamasını yaptı. "Evin bütün atları ve küçükbaş hayvanları onun sorumluluğundadır. Olağanüstü sonuçlar elde ediyor. Ben kendim bile anlayamıyorum. Sanki küçük bir kız, güçlü patlayıcılarla dolu bir laboratuvarda deneyler yapıyor, eski usullerle karışımlar yapıp, ak sakallı kimyacılardan daha güçlü kombinasyonlar elde ediyor."

Üç erkek yarım mil boyunca çiftliği çaprazlamasına geçtiler, bahar sızıntılarının oluşturduğu zengin otlakların bulunduğu geniş inişli çıkışlı bir düzlükte beliren derenin aktığı ormanlık bir kanyona döndüler. Graham'in ilk gördüğü şey, arka planda çok sayıda bir ve iki yaşında ender görülen taylar ve orta planda, bir safkan doru atın sırtındaki ev sahibesiydi. Fob arka ayaklarının üstünde, ön ayaklarını havada sallıyor ve tiz bir sesle kişniyordu. Erkekler atlarını bağladılar ve izlediler.

"Daha Paula'nın canına okuyacak," diye mırıldandı veteriner, suratsızca. "O Fob güvenli değil."

Ama o anda Paula Forrest, izleyicilerini fark etmeden, tiz bir sesle emir vererek ve kendini beğenmiş bir tavırla sivri mahmuzlarını Fob'un ipeksi yanlarına batırdı, dört ayağının üstüne indirdi ve huzursuz, sabırsız bir halde susmasını sağladı.

Üç erkek atlarını sürerek Paula'nın yanına giderken, Dick Paula'ya hafifçe sitem ederek, "Risk alacak mısın?" diye sordu.

Paula sıktığı dişlerinin arasından nefes alarak, haince parıldayan gözlerle ve kulaklarını dört açarak, "Ah, onu idare edebilirim," dediğinde Fob dişleriyle ısırmaya hazırlanırken, Paula dizginleri boynun-

dan aniden çekip, mahmuzlarını sert bir şekilde böğürlerine bastırarak Fob'un Graham'in bacağını tehlikeli bir şekilde ısırmasını önledi.

Fob titredi, kişnedi ve bir an kıpırdamadan durdu.

"Bu eski bir numara, beyaz adamın numarası," dedi Dick gülerek. "Paula ondan korkmuyor ve at bunu biliyor. Paula onu kendi oyununda yeniyor, daha acımasız davranıyor; ona, en içten ruh haliyle ve gerginliğiyle, acımasızlığın ne olduğunu öğretiyor."

Erkekler, Fob kontrolden çıktığı takdirde kendi atlarını çevirmeye hazır bir şekilde onları seyrederken at üç kez taşkınlık yapma girişiminde bulundu ve Paula üç kez kararlı bir şekilde, dikkatli ve narin elleriyle sert gemini tutarak, onu kaburgalarından iki kere mahmuzladı. Hayvan hâlâ duruyor, terliyor, sinirleniyordu, yenilmişti ve kontrol altındaydı.

Morali yerine gelen Dick, "Beyaz adam hep böyle yapmıştır," derken, Graham hayvan fatihi Küçük Hanımefendi'ye karşı heyecanlı, tüyler ürpertici bir hayranlık duygusu yaşadı. "İnsanlar dünyanın her yerinde vahşilerden daha vahşi oldu," diye devam etti Dick. "Onlardan daha dayanıklı oldu, daha iğrenç oldu, onun kafa derisini yüzdü, ondan daha fazla işkence yaptı ve ondan önce davranıp onu yedi; evet onu yedi. Beyaz adamın, ölmek üzereyken, hayvanların ölüm döşeğinde yediğinden daha çok insan yediği mantıklı bir tahmindir."

Paula konuğunu, çiftlik veterinerini ve kocasını, "İyi günler," diyerek selamladı. "Sanırım onu artık kontrol altına aldım. Haydi, taylara bakalım. Ama ağzına dikkat edin, Bay Graham. Bir anda çok fena ısırabilir. Atınızı ondan uzak duracak şekilde sürün, böylece bacağınızı yaşlandığınız zaman da kullanabilirsiniz."

Fob'un gösterisi bittiğinde, taylar, aralarındaki afacan ruh yüzünden bir anda irkilerek hareketlendi, yeşil çimlerde dörtnala koşarak uzaklaştılar ama yine garip bir şekilde geri dönüp, gözlerini dikince durdular. Sonra özellikle şımarık bir doru dişi tayın önderliğinde, kulaklarını dört açarak, binicilerin karşısında yarım daire halinde dizildiler.

Graham ilk başta tayları pek görmedi. Çok yönlü ev sahibesini yeni bir rolde görüyordu. Çok yönlülüğü hiç bitmeyecek mi diye merak ederken, Paula'nın bindiği muhteşem terli yaratığa göz attı. Mountain Lad çok büyük olmasına rağmen, en ateşli, hırçın safkanların en canlı ve korkunç örneği olan bu bağıran, ısıran, vuran Fob'un yanında uysal bir evcil hayvandı.

Paula şımarık doru tayı ürkütmemek için Dick'e, "Şuna bak," diye fısıldadı. "Şahane değil mi? İşte bunu sağlamak için uğraşıyordum," Paula, Evan'a döndü. "Hep bir kusurları, bir eksiklikleri oluyor, tam bir başarı değil, yaklaşık bir başarı olabiliyor. Ama o bir başarı. Bir bak. Muhtemelen gerçekleştirebileceğim en doğru at bu. Eğer yarış kayıtlarımızı biliyorsan, babası Big Chief (Büyük Şef). Topalken altmış bine satıldı. Onu kullanmak için ödünç aldık. Bu tay onun sezondaki tek yavrusuydu. Ama şuna bak! Onun gövdesini ve ciğerlerini almış. Benim, kayıtlar için uygun kısraklar konusunda seçeneklerim vardı. Bunun annesi uygun değildi ama ben onu seçtim. İnatçı ve yaşlı bir kız kurusuydu ama Büyük Şef'e en uygun kısrak oydu. Bu onun ilk yavrusu ve doğurduğunda on sekiz yaşındaydı. Ama orada bir yerde var olduğunu biliyordum. Bütün yapmam gereken, Büyük Şef'le ona bakmak oldu. Kesinlikle içinde vardı."

"Dişi at yalnızca yarı safkandı," diye açıkladı Dick.

Paula, "Ama diğer tarafta fazlasıyla Morgan ve yabani atın sırtı boyunca şerit halinde bir çizgi vardı," diye ekledi hemen. "Buna kitaplarda yer alamasa da Nymph (Peri) adını vereceğiz. Bu benim ilk kusursuz mükemmel binek atım olacak, biliyorum – benim sevdiğim türde– sonunda rüyalarım gerçekleşmiş olacak."

Hennessy içtenlikle, "Bir atın dört bacağı vardır, her köşede bir tane," diye mırıldandı.

Graham onun bıraktığı yerden devam ederek, "Ayrıca beşle yedi arasında yürüyüş şekli bulunur," dedi.

"Buna rağmen o çok yürüyüş tarzı olan Kentucky atlarını sevmiyorum," dedi Paula. "tabii park işleri haricinde. Ama Kaliforniya'nın engebeli yolları, dağ patikaları ve diğerleri bana

ilerlemem için hızlı yürüyüşü, fokstrotu, uzun adımlarla tırısı ve hızla yol almama izin veren uzun adımlı olmayan dörtnala koşuyu sağlıyor. Tabii adeta, rahvan, eşkin var ama ben bunları yürüyüş şekli olarak görmüyorum; yalnızca rüzgâr veya engebeli araziye uyarlanmış uzun adımlı rahat koşu bunlar."

Dick şımarık doru tayı düşünerek hayranlıkla, "Gerçekten çok güzel," derken gözlerinde sevgi okunuyordu. Tay sakinleşmiş Fob'a tehlikeli derecede yakın duruyor ve onun gergin, burun deliklerini açan burunluğunu temkinli bir şekilde kokluyordu.

Paula, "Ben atlarımın tamamen safkan olmasındansa, neredeyse safkan olmasını tercih ederim," açıklamasını yaptı. "Koşan bir atın yarış pistinde yeri vardır ama yalnızca insanlar tarafından kullanılmak için fazla özelleşmiştir."

Bay Hennessy, Nymph'i işaret ederek, "Güzel bir eşleşme olmuş," dedi. "İyi koşmak için yeterince kısa, uzun adımlar için yeterince uzun. İtiraf etmeliyim, bu bileşime pek inanmamıştım ama buna rağmen muhteşem bir hayvan yarattın."

"Genç bir kızken atlarım yoktu," dedi Paula, Graham'e, "ve şu anda at sahibi olmakla kalmayıp üretebiliyor ve yüreğimin istediği tarzda şekillendirebiliyor olmam, gerçek olamayacak kadar güzel. Bazen ben bile inanamıyorum ve emin olmak için gidip bakmam gerekiyor."

Paula başını çevirdi ve sonra kaldırarak minnetle Forrest'a baktı. Graham yarım dakika boyunca birbirlerinin gözlerinin içine bakmalarını seyretti. Graham açık bir şekilde, Forrest'ın karısının keyifli olmasından, taze hevesinden ve yaşam sevincinden keyif aldığını gözlemledi. "Şanslı herif," diye düşündü Graham. Bunu ev sahibinin büyük çiftliği ve elde ettiği başarılar yüzünden değil, gözlerine, Küçük Hanımefendi'nin baktığı gibi utanmadan ve takdirle bakan bir harika kadına sahip olduğu için düşündü.

Graham şüpheci bir yaklaşımla, Ernestine'in Paula'nın otuz sekiz yaşında olduğu konusunda verdiği bilgiyi düşünürken, Pa-

ula taylara döndü ve kamçısıyla, ilkbahar yeşilliklerinde otlanan bir yaşındaki siyah bir tayı işaret etti.

"Şu düzgün popoya bak, Dick," dedi, "ve o tıraş giden ayaklarla bileklere." Sonra Graham'e dönerek, "Nymph'in uzun bileklerinden oldukça farklı, değil mi? Ama ben de tam olarak bunun peşindeydim," dedi. Biraz güldü ama gülüşünde hafif bir sıkıntı vardı. "Anne at parlak bir doru attı –neredeyse, yeni basılmış yirmi sentlik para gibiydi– ondan, aynı renkte, kendi iki kişilik arabam için bir çift çıkarmayı o kadar istiyordum ki... Eh, tam olarak onlara sahip olduğumu söyleyemem, gerçi onu şahane, doru bir atla çiftleştirdim. Ve ödülüm bu oldu; damızlık kısrakların yanına gidinceye kadar bekleyin, diğerini de göreceksiniz, bir erkek kardeşi var, maun rengi. Büyük bir hayal kırıklığına uğradım."

Paula, birlikte beslenen bir çift koyu doru atı gösterdi. "Onlar Guy Dillon'ın –biliyorsun, Lou Dillon'ın erkek kardeşi– yavrularının iki tanesi. Farklı kısraklardan doğdular, pek aynı tonda doru değil ama harika bir eşleşme olmamış mı? Ayrıca ikisinde de Guy Dillon'ın rengi var."

Paula sakinleşmiş atını ilerletti, sürüyü ürkütmemek için etraflarından dolaştı ama birkaç tay kaçtı.

"Şunlara bakın!" diye bağırdı. "Oradaki beş tay binek atı. Koşarken ön ayaklarını nasıl kaldırdıklarına bakın."

Övgüyle, "Bunlardan ödül kazanan dört atlı araba edinmezsen çok üzüleceğim," diyen Dick, karısından bir kez daha minnettar bakışlar kazandı ve bunu fark eden Graham içerledi.

"İki tanesi daha ağır kısraklardan; –ortadakini ve en soldakini görüyor musun?– ayrıca liderleri olması için aralarından seçebileceğimiz diğer üç tay var. Aynı baba, beş farklı anne ve beş seçenekten dört uyumlu ve dengeli tay, hepsi aynı sezonda, kesinlikle büyük şans, öyle değil mi?"

Paula hemen Bay Hennessy'e döndü: "İki yaşındakilerin arasından Polo tayları olarak satılması gerekeceklerini görebiliyorum. İstediğini seçebilirsin."

"Bay Mendenhall o pembemsi alacalı olanı temiz bin beş yüz dolara satmazsa, polonun modası geçmiş demektir," diye onayladı veteriner hevesi artarak. "Onlara göz koymuştum zaten. Oradaki o solgun doru at. Ondaki aksaklığı hatırlıyorsunuzdur. Ona bir yıl daha verin –şu kavramasına bakın!– dönüşünü izleyin! –İnek derisi mi?– size gümüş dolar kazandırır! Telafi etmesi için bir yıl verin, uluslararası gösterilere katılabilir. Beni dinleyin. Ona baştan beri inanıyordum. O Burlingame kalabalığını kestirip atın. Olgunlaştığı zaman onu doğrudan Doğu'ya nakledin."

Paula başıyla onayladı. Bay Hennessy'nin görüşlerini dinlerken gözleri sorumlu olduğu geniş gençlik görüntüsünün yarattığı sevgiyle onun gözleriyle buluştu.

Paula sonra Graham'e dönerek, "Aslında bu tür güzellikleri satıp arazide hemen perişan olmalarına neden olmak hep acı veriyor."

Paula kendini hayvanlara o kadar kaptırmıştı ki, konuşmasında hiçbir sevgi veya gösteriş belirtisi yoktu; öyle ki, Dick onun görüşlerini Evan'a övmek zorunda kaldı.

"At yetiştirme konusunda, şu anda olduğum gibi budalalık edip başım dönünceye kadar bütün kütüphaneyi araştırabilirim ve Mendel Yasası üstünde kafa patlatabilirim ama dâhi olan Paula. Onun hukuk okuması gerekmiyor. Büyücü gibi, içine doğuyor ve biliyor. Bütün yapması gereken, gözleriyle bir sürü kısrağı gözleriyle tartmak ve elleriyle biraz hissetmek, sonra doğru babaları buluncaya kadar araştırmak ve sonuç olarak istediği şeyi hemen hemen elde etmek; renk hariç, değil mi, Paula?" diye takıldı.

Paula her şeye rağmen gülerken dişlerini gösterdi, buna Bay Hennessy de katıldı ve Dick devam etti: "Şuradaki yavru kısrağa bakın. Hepimiz Paula'nın hata yaptığını biliyorduk. Ama şuna bakın! Yaşlandı diye uyutacağımız sıska titrek bir safkanı standart bir damızlık atla çiftleştirdi; bir dişi tay sahibi oldu; sonra bir safkanla çiftleştirdi; bunun dişi tayını bir kez daha aynı standart atla çiftleştirdi; tüm tahminlerimizi yerle bir etti ve işte bakın, dünyayı yenebilecek küçük bir polo atı. Bir konuda ona şapka çıkar-

mamız gerekiyor: hiçbir kadının duygusal olarak ayırma işlemine müdahale etmesine izin vermiyor. Ah, yeterince soğukkanlıdır. İş istenmeyenleri atmaya ve istediği kriterlere göre seçim yapmaya gelince, erkek kadar acımasızdır. Ancak henüz renk konusunda uzmanlaşamadı. Dehası o noktada başarısız oluyor, öyle değil mi, Paula? Sen araban için bir süre daha Duddy ile Fuddy'e katlanmak zorunda kalacaksın. Bu arada, Duddy nasıl?"

Paula, "Bay Hennessy sayesinde düzeldi," diye cevap verdi.

Veteriner, "Ciddi bir şey değildi," diye ekledi. "Yalnızca biraz az beslenmiş. Seyisin paniğinden başka bir şey değilmiş."

13. Bölüm

Graham tay otlağından yüzme havuzuna gidinceye kadar ev sahibesiyle sohbet etti ve atını, Fob'un yaramazlığının izin verdiği ölçüde ona yakın sürmeye çalıştı. Bu arada Dick'le Hennessy daha ileride, çiftlik işleri hakkında derin bir konuşmaya dalmışlardı.

Paula, "Uykusuzluk bütün hayatım boyunca dezavantajım oldu," derken, saldırı tehdidini önlemek amacıyla Fob'u mahmuzuyla gıdıkladı. "Ancak bu durumun yarattığı kızgınlığı sinirlerimden ve ağırlığı kafamdan uzak tutmayı öğrendim. Aslında, erken yaşlardan itibaren bunu işlevsel hale getirmeye ve gerçekten zevk almaya başladım. Üzerine düştükçe nüksedeceğini bildiğim bir şeyle baş etmenin tek yolu buydu. Sen ters yönlü dip akıntısından kurtulmayı öğrendin mi? Tabii ki öğrendin."

"Evet, asla mücadele etmeyerek," diye cevap veren Graham'in gözleri, onun bindiği inatçı yaratıkla sürekli olarak mücadele ettiği için yanaklarında oluşan hafif renkte ve minik ter damlalarındaydı. Otuz sekiz! Acaba Ernestine yalan mı söyledi, diye merak etti Graham. Paula Forrest yirmi sekiz bile göstermiyordu. Teni, genç kız teni gibiydi, narindi, ince gözenekliydi ve genç kız teninin ince şeffaflığını taşıyordu.

"Kesinlikle," diye devam etti Paula. "Dip akıntısıyla mücadele etmeyerek. Aşağıya çekim ve dışarı sürükleme gücüne teslim olarak ve yeniden havaya ulaşmak için onunla birlikte hareket ederek. Bana o numarayı Dick öğretti. Uykusuzluğumla da aynı şekilde. Eğer beni uyku diyarından alıkoyan şey o gün yaşanan olayların heyecanıysa, ona teslim oluyorum ve dolaşan akımlardan çıkıp daha hızlı bir şekilde bayılmayı sağlıyorum. Ruhumu, bayılmamı engelleyen şeyleri, aynı ve farklı açılardan tekrar yaşamaya davet ediyorum.

Dün Mountain Lad'la yüzmemizi ele alalım. Dün gece o olayı gerçekte yaşadığım şekilde yeniden yaşadım. Sonra bir seyirci

olarak yani kızların, senin, kovboyun ve en önemlisi kocamın gördüğü şekilde yaşadım. Sonra bundan bir resim, her açıdan, çok sayıda resim oluşturdum, boyadım, çerçeveledim ve astım. Sonra bir seyirci olarak onlara baktım, sanki ilk kez bakıyormuş gibi. Sonra kendimi, huysuz kız kurularından ve cılız bunaklardan yatılı okullardaki kızlara ve binlerce yıl öncesindeki Yunan oğlanlara çok sayıda seyirci yerine koydum.

Bundan sonra bunu müziğe döktüm. Piyanoda çaldım ve tam bir orkestrayla, gürleyen bandolarla çalmayı hayal ettim. Söyledim, epik, lirik, komik şekilde söyledim ve uzun bir süre sonra yorgun düşüp ortasında uyuyakaldım. Bugün on ikide uyanıncaya kadar uyuduğumu anlamadım. Saati en son altıyı vurduğu zaman duymuştum. Altı saat aralıksız uyku benim için, uyku piyangosunda büyük ikramiyeyi kazanmak demek."

Paula sözlerini bitirirken, Bay Hennessy çaprazlama giderek uzaklaştı ve Dick Forrest diğer tarafına geçip karısına eşlik etmek üzere geride kaldı.

"Bahis oynayacak mısın, Evan?" diye sordu.

"Önce şartları öğrenmek isterim," diye geldi cevap.

"On dakika içinde –hayır, beş dakika içinde, çünkü iyi bir yüzücü olduğunu hatırladım– havuzda Paula'ya yetişemeyeceğin konusunda puroya karşı puro."

"Aaa, ona bir şans ver, Dick," diye yalvardı Paula, cömertçe. "On dakika onu kaygılandıracaktır."

Dick, "Ama onu tanımıyorsun," diye itiraz etti. "Ayrıca, purolarıma değer vermiyorsun. Sana onun iyi bir yüzücü olduğunu söylüyorum. Evan, Hawaii Adası yerlilerini suda boğdu ve bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

"Belki de yeniden değerlendirmeliyim. Belki ben tam olarak başlayamadan, kulaç atarak bana öldürücü bir darbe vuracaktır. Bana onun geçmişini ve ödüllerini anlat."

"Sana yalnızca tek bir şey anlatacağım. Markiz Adaları'nda hâlâ bundan bahsediyorlar. 1892 yılındaki büyük kasırga sırasındaydı.

Evan kırk beş saatte kırk mil yüzdü ve sadece Evan'la bir başka adam karaya çıkabildi. Hepsi Hawaii yerlisiydi. Evan tek beyazdı. Buna rağmen onlardan daha fazla dayandı ve bütün yerlileri boğdu."

Paula, "Hani bir kişi daha vardı?" diye araya girdi.

"O bir kadındı," diye cevap verdi Dick. "Evan son yerliyi suda boğdu."

"O halde kadın beyaz bir kadındı, öyle mi?" diye ısrar etti Paula.

Graham hemen ona baktı. Paula soruyu kocasına sormuştu ama Graham ona bakınca, Paula da ona döndü, böylece Graham onun sorgular gibi doğrudan gözlerinin içine baktığını gördü. Graham aynı şekilde doğrudan ona bakarak cevap verdi: "O kadın da yerliydi."

Dick, "Kraliçeydi, lütfen," diye araya girdi. "Eski reis grubundan bir kraliçe. Kadın Huahoa Kraliçesi'ydi."

"Eski reis grubundan olduğu için mi yerlilerden dayanıklı çıktı?" diye sordu Paula. "Yoksa sen mi yardım ettin?"

Graham, "Sonuna doğru birbirimize yardım ettiğimizi düşünmeyi tercih ediyorum," diye yanıt verdi. "İkimiz de hem kısa hem uzun dönemlerle kendimizi kaybetmiştik. Bazen birimiz tamamen batıyorduk, bazen diğerimiz. Karaya, daha doğrusu demirden sahil duvarına gün batımında ulaştık. Dalgalar göklere çıkıyordu. Beni tuttu ve aklımı başıma getirmek için pençe vurdu. Bak, ben batmak istiyordum, bu da son demekti.

Benim onun nerede olduğunu, akıntının kıyı boyunca batıya ilerlediğini ve iki saat içinde bizi, karaya çıkabileceğimiz bir noktayla aynı seviyeye sürükleyeceğini anlamamı sağladı. Yemin ederim, o iki saatin büyük bir kısmında ya uyudum ya da bilincimi kaybettim ve yemin ederim, kendime gelip, dalga sesinin olmadığını fark ettiğimde, o da ya zor bir durumdaydı ya da başka bir şey. Ondan sonra onu pençeleme ve uyandırma sırası bana gelmişti. Kumsala ancak üç saat sonra ulaşabildik. Sürünerek sudan çıktığımız noktada uyuduk. Ertesi sabahın güneşi bizi yakarak uyandırdı. Birkaç yabani muzun gölgesine sığındık, içme suyu bulduk ve

tekrar uyuduk. Bir sonraki uyanışımda akşam olmuştu. Biraz daha su içtim ve sabaha kadar uyudum. Yandaki vadiden yabani keçi avlayan bir grup yerli bizi bulduğunda, o hâlâ uyuyordu."

Dick, "Bahse girerim, bütün yerli ekibini suda boğan biri olarak, asıl yardım eden sendin," yorumunu yaptı.

Paula doğrudan Graham'in gözlerine bakarak, "Sana ilelebet minnettar kalmış olmalı," diye aklından geçeni söyledi. "Bana onun genç, çok güzel, kızıl kahverengi, genç bir tanrıça olmadığını söyleme."

Graham, "Annesi Huahoa Kraliçesi'ydi," diye cevap verdi. "Babası Yunan bir bilgin ve İngiliz beyefendisiydi. Yüzme olayı olduğunda onlar ölmüştü ve Nomare kraliçe olmuştu. Gerçekten de gençti. Dünyanın herhangi bir yerinde bir kadının olabileceği kadar güzeldi. Babasının teninden dolayı kızıl kahverengi değildi. Kasabalı sarışındı. Ama kuşkusuz hikâyeyi duymuşsunuzdur..."

Graham sorgulayan bakışlarla Dick'e bakarak duraksadı, ancak Dick başını iki yana salladı.

Ağaçların oluşturduğu perdenin arkasından gelen bağrışmalar, haykırışlar ve su sesi onları havuza yaklaştıkları konusunda uyardı.

"Bana bir ara hikâyenin geri kalanını anlatman gerekecek," dedi Paula.

"Dick biliyor. Sana neden anlatmadığını anlayamıyorum."

Paula omuzlarını silkti.

"Belki hiç zaman bulamadığı veya kışkırtılmadığı için."

Graham gülerek, "Tanrım, oysa oldukça yüksek bir tirajı olmuştu," dedi. "Çünkü bil ki bir zamanlar ben, her nasılsa, yamyam adaların veya bir Polinezya Adası cennetinin dengi olmayan –ya da ne dersen– kralıydım." Sonunda, "'Mahim ormanlarının sessizliğinde opal bir kumsalda mor dalgalar boyunca'," diye mırıldanarak atından indi.

Paula, "Beyaz kelebek kapanan asmaya, arı açılan yoncaya," diyerek şarkının bir başka dizesini mırıldandı. Bu arada Fob neredeyse dişlerini bacağına geçiriyordu, bu nedenle Paula mahmuzuyla onu hizaya soktu ve Dick'in ona yardım ederek atı bağlamasını bekledi.

"Purolar! –Ben de varım!– onu yakalayamazsın!" Bert Wainwright on iki metre yükseklikteki atlama kulesinin tepesinden seslendi. "Bir dakika bekleyin! Ben de geliyorum!"

Ve geldi. Neredeyse profesyonelce sayılabilecek ve kızlardan alkış toplayan bir kırlangıç atlayışıyla geldi.

Bert havuzdan çıkarken Graham, "Tatlı bir atlayış, çok güzel dengeledin," dedi.

Bert övgüyü fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı, başarılı olamadı ve geçiştirmek için bahis konusuna daldı.

"Senin nasıl bir yüzücü olduğunu bilmiyorum, Graham, ama," dedi. "Purolar için Dick'in tarafında olmak istiyorum."

Ernestine, Lute ve Rita da koro halinde, "Ben de! Ben de!" diye bağırdı.

"Ayrıca, kutularla şekerlemeler, eldivenler ya da risk etmek istediğin her türlü takas malzemesi olabilir," diye ekledi Ernestine.

Graham bahisleri aldıktan sonra, "Ama ben de Bayan Forrest'ın rekorlarını bilmiyorum," diye itiraz etti. "Ancak eğer beş dakika içinde..."

Paula, "On dakika," dedi. "Ayrıca havuzun karşıt taraflarından başlayacağız. Bu adil mi? Herhangi bir dokunuş çarpma sayılacak." Graham ev sahibesine gizli bir takdirle baktı. Paula giyinikti, anlaşılan sadece kızlar partisine giydiği tek parça beyaz ipek fanilasını giymemişti. Üstünde, günün modasını taklit eden rüküş ve renk değiştiren açık mavi-yeşil ipek bir elbise vardı; neredeyse havuz rengindeydi. Eteği yuvarlaklığını hatırladığı dizlerinin üstündeydi. Aynı renk uzun çorap ve kurdelelerle çapraz bağlanmış minik deniz ayakkabıları giymişti. Başında havalı ama beş yerine on dakikayı önerdiği zamanki halinden daha havalı olmayan bir başlık takmıştı.

Graham kırk beş metrelik havuzun diğer ucuna doğru yürürken, Rita Wainwright saati tuttu.

Dick, "Paula, risk alırsan yenilirsin," uyarısında bulundu. "Evan Graham gerçek bir balık adamdır."

"Sanırım Paula ona boru bile olmadan birkaç gösteri yapacak," dedi Bert sadık bir şekilde.

"O noktada kaybedersin," diye cevap verdi Dick. "Evan'ın Huahoa balıklama atladığı kayayı gördüm. O olay döneminden sonraydı, Kraliçe Nomare öldükten sonra. Daha çok gençti, yirmi iki yaşındaydı, yapması gerekiyordu. Pau-wi Kayalığı'nın tepesinden atladı, üçgenlemesine otuz dokuz metreydi. Ayrıca bunu yasal veya teknik olarak kırlangıç atlayışıyla gerçekleştiremezdi, çünkü havadayken aşağıdaki iki çıkıntıyı aşması gerekiyordu. Daha üstte olan çıkıntı, kendi gelenekleri uyarınca, yerlilerin en iyilerinin, gelenekleri başladığından beri cesaret edebildiği en yüksek noktaydı. Ama Evan başardı. Gelenek haline geldi. Huahoa yerlileri hayatta kaldığı sürece o bir gelenek olarak kalacak. Hazırlan, Rita. Tam dakika başında başla."

Paula havuzun karşı tarafında duran konuğunu izlerken ve ikisi de sinyali beklerken arkadaşlarına, "Bu kadar ünlü bir yüzücüye şaka yapmak ayıp olacak," diye içini döktü.

Dick bir kez daha, "Sen numaranı yapamadan seni yenebilir," diye uyardı. Sonra Bert'e dönüp, hafif bir kaygı belirtisiyle, "Düzgün çalışıyor mu? Çünkü çalışmıyorsa, Paula çıkıncaya kadar çok kötü bir beş saniye geçirecek."

"Her şey yolunda," diye güvence verdi Bert. "Ben kendim girdim içine. Boru çalışıyor. Bol miktarda hava var."

"Hazır!" diye seslendi Rita. "Başlayın!"

Graham bir koşucu gibi kendi uçlarına doğru koşarken Paula yüksekten atlama platformuna tırmanmaya başladı. Paula tepeye çıktığında Graham'in elleri ve ayakları alt basamaklardaydı. Merdivenlerin yarısını tırmandığında Paula atlama tehdidinde

bulunarak onu tırmanmaktan vazgeçirip altı metrelik platforma çıkmaya ve onun peşinden suya atlamaya zorladı. Bunun üzerine Paula ona bakıp kahkaha attı ve atlamadı. Ernestine, "Zaman geçiyor, değerli saniyeler ilerliyor," diye şarkı söylemeye başladı.

Graham tırmanmaya başlayınca, Paula yine atlama tehdidiyle onu platform basamaklarının yarısına kadar kovaladı. Ancak Graham fazla zaman kaybetmedi. Bir sonraki çıkışı kararlıydı ve atlamaya hazırlanan Paula onu geriletemedi. Graham, Paula atlayamadan on metre yükseklikteki platforma erişebilmek için yukarı fırladı. Paula da oyalanmayacak kadar akıllıydı. Başını arkaya atıp, kollarını esnetip, ellerini gövdesine yakın tutup, bacakları düz ve birbirine bitişik bir şekilde kendini havaya bıraktı. Vücudu yatay bir şekilde havada dengelenirken dışarı ve aşağı doğru düşmeye başladı.

Bert Wamwright hayranlıkla, "Ah seni gidi Annette Kellerman!" diye haykırdı.

Graham dalış tamamlanmasını beklemek için tırmanmayı bıraktı ve ev sahibesinin suyun birkaç metre üstünde başını ileriye uzatışını, kollarını düzleştirip ellerini kenetleyerek başının üstünde kavis oluşturuşunu ve böylece vücudunun dengesini değiştirişini, yataydan mükemmel suya giriş açısına dönüştürüşünü izledi.

Paula suya girdiği anda, on metrelik platformda sallanmaya başladı ve bekledi. Bu yükseklikten suyun altında tam kulaçlarla havuzun karşı tarafına yüzen Paula'nın vücudunu seçebiliyordu. Graham o zamana kadar dalmadı. Ondan hızlı yüzebileceğinden emindi. Uzağa ve düz olarak yaptığı atlayış onun, Paula'nın suya girdiği yerin altı metre ötesinden girmesini sağladı.

Ancak Graham suya girdiği anda, Dick iki yassı taşı suya batırıp birbirine vurdu. Bu, Paula'ya yolunu değiştirmesi için verdiği sinyaldi. Graham taşların çıkardığı sesi duydu ve merak etti. Tüm hızıyla kulaç atarak suyun yüzeyine çıktı ve öldürücü bir hızla havuzun karşı kenarına yüzdü. Kendini dışarı çekti ve havuzun yüzeyine baktı. Kızlardan gelen alkış tufanı gözlerini, havuzun diğer ucundan dışarı çıkan Küçük Hanımefendi'ye çevirmesine neden oldu.

Graham bir kez daha havuzun kenarından koştu ve Paula bir kez daha platforma tırmandı. Ama bu kez Graham'in rüzgârı ve dayanıklılığı, Paula'nın önde olmasını engelledi, bu nedenle Paula altı metrelik platforma sürüklendi. Duruşu veya kırlangıç atlayışıyla vakit kaybetmedi. Hemen eğilerek kaskatı bir şekilde havuzun batı tarafına balıklama atladı. Hemen hemen aynı zamanlarda ikisi de havadaydı. Suyun içinde ve altında Graham, Paula'nın ilerleyişinin yarattığı gerginliği yüzünde ve kollarında hissedebiliyordu ancak Paula öğleden sonra alçalan güneşin yarattığı derin gölgeye girdi. Burada su o kadar karanlıktı ki, Graham hiçbir şey göremiyordu.

Graham havuzun kenarına dokununca suyun üstüne çıktı. Paula görünürde yoktu. Graham nefes nefese kendini dışarı çekti ve onu ilk gördüğü anda suya atlamaya hazır bir şekilde bekledi. Ancak ondan hiçbir iz yoktu.

"Yedi dakika!" diye seslendi Rita. "Yedi buçuk!... Sekiz!... Sekiz buçuk!"

Ama Paula hâlâ yüzeye çıkmadı. Graham paniklemedi çünkü diğerlerinin yüzünde panik ifadesi görmedi.

Rita, "Dokuz dakika!" diye bağırınca Graham, "Ben kaybettim," açıklamasını yaptı.

"İki dakikadır suyun altında ve sizler bu konuda o kadar sakinsiniz ki, ben heyecanlanamıyorum," dedi. "Benim hâlâ bir dakikam var, belki de kaybetmedim," diye aceleyle eklerken yürüyerek havuza girdi.

Suya dalarken ters döndü ve elleriyle havuzun beton duvarını yokladı. Ortada bir yerde, muhtemelen yüzeyin üç metre altında, diye tahmin etti, elleri duvarda bir açıklık fark etti. Etrafını yokladı ve kapak olmadığını fark edince, içeri daldı. Tam olarak gireme-den yukarı çıkabildiğini gördü; ama yavaş yavaş çıktı, zifiri karanlık bir yerde, su sıçratmadan, eliyle yoklayarak su yüzüne çıktı.

Parmakları serin yumuşak bir kola dokundu, ama bu kol, temas sonucunda kasılarak geri çekilirken, kolun sahibi korkuyla irkilerek çığlık attı. Graham sıkıca tuttu ve gülmeye başladı. Paula

da onunla birlikte güldü. Graham'in aklına "İlk Denizci Şarkısı" geldi: "Karanlıkta onun kahkahasını duyunca ona âşık oldum."

"Bana dokununca beni korkuttun," dedi Paula. "Gelirken hiç ses çıkarmadın ve ben de binlerce mil uzaktaydım, hayal kuruyordum..."

"Ne?" diye sordu Graham.

"Şey, dürüst olmak gerekirse, yeni bir gece elbisesi için aklıma bir fikir geldi: gülkurusu, ağır, dut şarabı rengi kadife, uzun, dar çizgileri, ağır, donuk altın bordürlü, kordonlu falan. Ve tek mücevher bir yüzük; yıllar önce All Away teknesini kullanırken Dick'in bana verdiği devasa kuş kanı yakut.

"Yapamadığın bir şey var mı?" dedi Graham gülerek.

Paula da güldü ve sesleri bulundukları kapalı ve yankılanan karanlıkta, insana tuhaf bir şekilde sahte geliyordu.

Bundan sonra Paula, "Sana kim söyledi?" diye sordu.

"Hiç kimse. İki dakika suyun altında kaldıktan sonra, böyle bir şey olması gerektiğini anladım ve araştırmaya geldim."

"Bu Dick'in fikriydi. Bu bölümü havuza sonradan ekletti. Onun garip fikirlerle dolu olduğunu göreceksin. Oğulları veya torunlarıyla havuza girip burada saklanarak yaşlı kadınlara kriz geçirtip korkutmaya bayılıyor. Ancak bir iki tanesi – yaşlı kadınlardan bahsediyorum– şoktan neredeyse ölme aşamasına gelince, senin gibi daha güçlü kuvvetli insanları kandırmak için, bugün olduğu gibi, beni öne sürüyor. Ah, başka bir kazası daha oldu. Bayan Coghlan diye biri vardı, Ernestine'in arkadaşıydı ve kız okulu öğrencisiydi. Kızı ustaca bir manevrayla dışarı yönelen borunun hemen yanında durdurdular ve Dick atlama platformundan atlayıp buraya yüzerek borunun içine girdi. Birkaç dakika geçtikten sonra –bu aşamada kız Dick boğuldu diye yıkılmıştı– Dick borudan en korkunç ve kasvetli ses tonuyla ona seslendi. Bayan Coghlan o anda düşüp bayıldı.

Graham, "Herhalde zayıf bir rahibe adayıydı," diye yorum yaparken, bir kibrit bulabilme konusunda yaşadığı aşırı istekle mücadele etti. Zira kibriti çakıp Paula Forrest'ın yanında, suyun

yüzeyinde kalabilmek için elleriyle ayaklarını hareket ettirirken nasıl göründüğünü merak ediyordu.

"Kızın yeterince mazereti vardı," diye cevap verdi Paula. "Çok gençti, on sekiz yaşındaydı ve Dick'e karşı tipik bir kız öğrenci sevdası duyuyordu. Hepsi böyle hissediyor. Bak, Dick oyun oynarken gerçekten çocuklaşıyor, bu nedenle onun inatçı, çok çalışan, derin düşünen, olgun, yaşlı, yeni evli bir adam olduğunu anlayamıyorlar. İşin utanç verici yanı, o küçük kızın, ilk ayıltıldığında, aklını başına toplayamadan, kalbindeki gizli duyguları açıklamasıydı. Kız yüreğindekileri anlatırken Dick'in yüzünü görmen lazımdı..."

"Eee... bütün gece burada mı kalacaksınız?" Borudan Bert Wainwright'ın sesi geldi. Ses megafonla yükseltilmiş kadar yakından geliyordu.

"Tanrım!" diyen Graham rahatlayarak içini çekti çünkü irkilmiş ve Paula'nın koluna yapışmıştı. "Bu kez ben korktum. Küçük bakirenin intikamı alındı. Ayrıca sonunda, kurşun boru kavramasının ne olduğunu öğrendim."

Paula, "Tabii, artık dış dünyaya doğru yol almamızın zamanı geldi," önerisinde bulundu. "Burası dünyanın en şık dedikodu mekânı sayılmaz. Önce ben gideyim mi?"

"Tabii ki, ben de hemen arkanda olacağım, gerçi suyun fosforlu olmaması çok kötü. O zaman o Byron denen adamın söylediği gibi göz kamaştıran topuğunu takip edebilirdim; hatırlamıyor musun?"

Graham karanlıkta onun takdir eden guruldamasını, sonra da sesini duydu. "Peki, ben şimdi gidiyorum."

Graham, en ufak bir parıltı görememesine rağmen, Paula'nın çıkardığı ufak tefek seslerden yüz üstü döndüğünü ve dalışa geçtiğini anladı. İçgüdüsel olarak, bunu ne kadar zarif bir şekilde yaptığını hayal edebiliyordu; oysa ortalama bir yüzücü kadın bu hareketi zarif olmaktan çok uzak bir şekilde yapabilirdi.

Graham suyun yüzeyine erişip havuzdan çıkınca, Bert onu hemen, "Birisi sana sırrı açıkladı," diye suçladı.

"Sen de suyun altında taşları birbirine vuran haindin," diye meydan okudu Graham. "Eğer kaybetseydim, bahse itiraz ederdim. Hileli bir oyundu, komplo vardı ve yetkili bir avukat, eminim, bunun suç olduğuna karar verirdi. Bu, bölge savcılığını ilgilenmesi gereken bir dava."

"Ama kazandın," diye haykırdı Ernestine.

"Evet, kesinlikle kazandım ve bu nedenle –eğer bahis ödemeleri hemen yapılırsa– sizin veya sahtekâr çetenizin hiçbir üyesi hakkında suçlamada bulunmayacağım. Şimdi, bana bir kutu puro..."

"Bir tane puro, efendim!"

"Bir kutu! Bir kutu!" "Ebelemece!" diye haykırdı Paula. "Haydi, ebelemece oynayalım! Sen ebesin!"

Kelimeyi eyleme döken Paula, Graham'e omzundan dokunarak ebeledi ve havuza daldı. Graham onun peşinden gidemeden Bert onu yakaladı, kendine doğru çevirdi, kendisi ebelendi ve kaçamadan Dick'i ebeledi. Dick havuz boyunca karısını kovalarken ve Bert'le Graham karşı tarafa geçme fırsatı ararken, kızlar iskeleye kaçtılar ve beş metrelik dalış platformunda cazip bir sıra oluşturdular.

14. Bölüm

Kayıtsız bir yüzücü olan Donald Ware, havuzda öğleden sonra yapılan spordan kaçınmıştı ama akşam yemeğinden sonra, kemancı piyanoda Paula'yı tekeline aldı ve Graham bu duruma sinirlendi. Büyük Ev'in olağan beklentisi sonucunda yeni konuklar gelmişti. Adoplh Well adında bir avukat, büyük bir su kullanım hakkı davası konusunda Dick'e danışmak üzere gelmişti. Dick'in Harvest Grubu'nun genel müdürü Jeremy Braxton, Meksika'dan gelmişti ve ona göre bolluk her zamanki gibi "eğlenceli" değildi. Kızıl saçlı İrlandalı müzik ve drama eleştirmeni Edwin O'Hay ve San Francisco *Dispatch*'in başyazarı ve sahibi, aynı zamanda, Graham'in anladığı kadarıyla Dick'in sınıfından ve okul derneğinden biri olan Chauncey Bishop da geldi.

Dick, "Korkunç Beşli" adını verdiği şamatalı bir kumar oyunu başlatmıştı. Oyunda heyecan dorukta olmasına ve oyuncuların oyuna dalmasına rağmen, limit on sentti ve şanslı bir hamlede geçici banker en fazla doksan sent kazanabilir ya da kaybedebilirdi. Böyle bir oyunun oynanması en az on dakika gerektiriyordu. Bu oyun salonun uzak kenarındaki büyük masada devam ediyordu. Sürekli olarak küçük miktarlarda para alınıyor, veriliyordu ve devamlı haykırarak para üstü isteniyordu.

Dokuz oyuncu olduğundan kalabalık bir oyundu ve Graham, kart çekmek yerine, arada sırada, olağan bir şekilde Ernestine'in elini destekliyordu. Bu arada uzun salonun diğer tarafına, Beethoven'in senfonileriyle Delibes'in balelerine dalmış olan kemancıyla Paula Forrest'a bakıyordu. Jeremy Braxton limiti yirmi sente çıkarmayı talep ediyordu ve en çok kaybeden Dick –açıkladığı kadarıyla, dört dolar altmış sent civarında zararı vardı– aydınlatmanın ve sabah ortalığı temizlemenin bedelini birisinin ödemesi gerektiğini belirterek, bir "pot" oluşturulmasını öneriyordu. Bu arada Graham son bahsini kaybedince derin bir iç çek

erek –iki mislini ödemek zorunda kaldığı beş sent– Ernestine'e şansını değiştirmek için salonda bir tur atacağını bildirdi.

Ernestine alçak sesle, "Bunu yapacağını tahmin etmiştim," dedi.

"Efendim?" diye sordu Graham.

Ernestine belirgin bir şekilde Paula'ya doğru baktı.

"Sırf bu nedenle şimdi oraya gitmem gerekiyor," diye tersledi Graham.

Ernestine, "Meydan okumayı geri çeviremiyorsunuz," diye sataştı.

"Meydan okuma olsaydı cesaret edemezdim."

"O halde size meydan okuyorum," dedi Ernestine.

Graham başını iki yana salladı: "Ben zaten o noktaya gidip kemancıyı yarıştan koparmaya karar vermiştim. Bu aşamada meydan okuyarak beni vazgeçiremezsin. Ayrıca, Bay O'Hay senin bahis yapmanı bekliyor."

Ernestine düşünmeden ortaya on sent koydu. Graham'i salonun diğer tarafına yürürken izlemekle o kadar meşguldü ki, kazanıp kazanmadığının farkında bile değildi, gerçi Bert Wainright'ın onun bakışını ve ne tarafa baktığını gördüğünü fark etti. Diğer taraftan, ne Ernestine ne Bert ne de masadaki diğer insanların hiçbiri, Dick'in dudaklarından hepsini güldüren saçmalıklar dökülürken, neşeyle parlasa da hızla etrafı tarayan gözlerinin yan taraftaki konuşmaları kaçırmadığını anlamamıştı.

Paula'dan biraz daha uzun boylu olan Ernestine, daha yuvarlak olma işaretleri verse de, güneş sayesinde sağlıklı bir sarışındı. Teninden, on sekiz yaşının getirdiği şeffaf bakirelik kızarıklığı yayılıyordu. İnsan ilk bakışta parmaklarının, elinin, bileğinin, kolunun, boynunun ve yanağının pembe zarifliğinden içini görebileceği duygusuna kapılıyordu. Ayrıca bu leziz gül rengi ve pembe şeffaflığına, Evan Graham salonda boydan boya yürürken Ernestine'in onu izleyişini fark eden Dick'in gözünden kaçmayan sevecen bir ton eklenmişti.

Dick anlamıştı ve onun delişmen hayalini veya düşüncesini, koşulları onun öngörebileceğinin ötesinde olsa da, gizlemeye karar verdi.

Ernestine'in gördüğü, hayal ettiği şey olup, Graham'in asil yürüyüşü, başını dik, hafif, canlı bir şekilde tutuşu, hayatında ilk defa parmaklarının, yapabileceklerini anladığı okşamaların özlemini hissettiren, güneşte açılmış kum sarısı saçlarının barika dağınıklığıydı.

Paula da, kemancıyla yaptığı ve O'Hay'in yakın zamanda Harold Bauer'ı eleştirmesini eleştirmekten kaçınmadığı konuşmasının arasında, Graham'in gelişini fark ederek gözünü ondan ayırmadı. O da zevkle Graham'in yürüyüşündeki zarafeti, başının dik, aydınlık duruşunu, dağınık saçlarını, yumuşak yanaklarının belirgin bronzluğunu, mükemmel alnını, hafifçe sarkan kapaklarının altındaki uzun gri gözlerini ve kendisini selamlarken oluşan gülümsemeden önce gördüğü çocuksu somurtkanlığı fark etmişti.

O gülümsemeyi onunla tanıştığından beri sık sık gözlemlemişti. Karşı konulamayacak bir gülümsemeydi, gözleri iyi arkadaşlık ışığıyla aydınlatan ve köşeleri minicik, güleç çizgilerle kırıştıran bir gülümsemeydi. İnsanı etkileyen bir gülümsemeydi; çünkü Paula O'Hay'in Bauer'i fazlasıyla rahat bir şekilde övmesi karşısındaki üzüntüsünü Ware'e anlatmaya devam ederken kendisinin de onu sessizce selamlayarak gülümsediğini fark etti.

Ancak Paula'nın randevusu üstü kapalı bir şekilde Donald Ware'le piyanonun başındaydı ve geçerken yapılan sohbetler dışında Paula bir dizi Macar dansı yapmıştı ve bu danslar Graham'in pencere kenarında bir koltukta tembellik yapıp sigara içerken bir kez daha ona hayran olmasına yol açmıştı.

Graham onun çok yönlülüğüne, Fob'u yönlendiren ve kontrol eden çevik parmaklarının görünümüne, denizaltı mahzeninde yüzmesine, ayak çırpmasına ve on iki metre havadan kuğu gibi süzülerek atlamasına, suyun hemen üstünde dalıcının başını koruyan kol kavisi yapmasına hayran olmuştu.

Nezaket adına Graham yalnızca birkaç dakika oyalandı, kumarcıların yanına döndü ve iyi bir performans sergileyerek İbra-

nice hayal kırıklığı ve tutkuyla tüm beş sentliklerini Meksika'dan gelen şanslı ve kendini beğenmiş maden müdürüne kaybettiğini anlatarak masadakileri kahkahayla yerlere yatırdı.

Daha ileri saatlerde, Korkunç Beşli oyunu dağıldıktan sonra, Bert'le Lute Desten Beethoven'ın Sonata Pathetique-8. Piyano Sonatı'ndaki Adagio'yu, Dick'in hemen "Sevecen Sürünceme" adını verdiği bir şekilde abartarak mahvetti. Sonunda Paula kahkaha krizine girip çalmayı bıraktı.

Yeni gruplaşmalar oluştu. Weil, Rita, Bishop ve Dick'in katılımıyla bir briç grubu oluştu. Jeremy Braxton önderliğindeki gençler, Donald Ware'in Paula tekelini sona erdirirken, Graham'le O'Hay ikili olup pencere kenarındaki yerlere oturdular ve O'Hay kendi işinden bahsetti.

Bir süre sonra, bütün o zaman boyunca piyanonun başındakiler Hawaii hulaları söylerken, Paula kendi dinleyicilerine tek başına şarkı söyledi. Birbiri ardına çok sayıda Alman aşk şarkısı söylese de, salona değil, sadece kendi etrafındaki gruba söyledi. Evan Graham de keyif içinde, nihayet onun zayıf bir yanını bulduğuna karar verdi. Muhteşem bir piyanist, binici, dalıcı ve yüzücü olabilirdi ancak gırtlağı şarkı söylemeye uygun olmasına rağmen, olağanüstü bir şarkıcı olmadığı belliydi. Bu kararını kısa sürede değiştirmek zorunda kaldı. O bir şarkıcıydı, hem de kusursuz bir şarkıcı. Sonuçta zayıflık göreceli bir şeydi. Muhteşem bir sesi yoktu. Tatlı bir sesti, kahkahasıyla aynı sıcak dokulu tınıyı taşıyordu, ancak güzel bir sesin gerektirdiği gürlükten yoksundu. Kulağı ve sesi çaba göstermeden doğru görünüyordu ve söyleyişi duygu, sanat, eğitim ve zekâ içeriyordu. Ama gürlük, onun görüşüne göre ortalama bile sayılmazdı.

Ancak kalite... işte orada durdu. Bu bir kadın sesiydi. Cinsellikle dolu izler taşıyordu. Bu sesin içinde –disiplinin tüm kısıtlamalarıyla– dünyadaki tüm akortlar yatıyordu. Graham'in analizinin bir sonraki adımı buydu. Paula'nın sesinin sınırlamalarını aşmayı reddetmesini takdir etmesi gerekiyordu. Bu konuda zaferler kazanıyordu.

Bu arada Graham dalgın bir şekilde O'Hay'in operanın durumu hakkındaki konuşmasına başını sallarken, Paula Forrest'ın yapısının tamamen efendisi olduğuna göre daha derin, tutkusal açıdan da doğasının efendisi olup olmadığını merak etti. Burada, meraka dayanan bir sorgulama olduğunu kabul ediyordu ama yalnızca kısmen meraka dayalıydı. Bunun çok üstesinde ve ötesinde, çok daha derininde, çok eski bir erkek görüntüsünde yaratılmış bir erkeği sorgulama konusuydu.

Bu sorgulama Graham'in duraksamasına, hatta geniş salonda bir o tarafa, bir bu tarafa, yukarıdaki ağaç kovuklu çatıya, dünyanın ganimetlerinin asılı olduğu uçan galeriye ve bütün bu maddi başarıları elde eden ve kadının kocası Dick Forrest'a bakmasına yol açtı. Dick briçi de tıpkı çalışırken yaptığı gibi bütün kalbiyle oynuyordu, Rita'yı hile yaparken yakaladığında kahkahası bütün salonda yankılanıyordu. Graham nihai anlamı göz ardı etmeyecek kadar cesaret sahibiydi. Bu tahminlerindeki sorgulamanın ardında kadın yatıyordu. Paula Forrest şahane, hoş bir kadındı, tam kadındı, olağandışı kadındı. Onu ilk gördüğü anda, havuzda görkemli atla yüzerken gördüğünde gözlerinin arasına aldığı darbeden itibaren, erkeğinin hayal gücünü büyücü gibi etkilemeye devam etmişti. Aslında kadınlara gayet alışkındı ve genel tavrı, hepsinin ortalama olarak aynı oluşundan sıkılmış olmasıydı. Olağandışı kadına rastlamak, nesiller boyunca dalgıçların arama yaptığı gölde büyük inciyi bulmaya benziyordu.

Bir süre sonra Paula ona gülümseyerek, "Hâlâ hayatta olduğuna sevindim," dedi.

Lute'la birlikte yatmaya gitmeye hazırlanıyordu. İkinci briç dörtlüsü ayarlanmıştı: Ernestine, Bert, Jeremy Braxton ve Graham. Bu arada O'Hay ile Bishop çoktan iki kişilik bezik hakkında derin bir konuşmaya başlamıştı.

Paula, "Aslında tek yeteneğinden uzak durduğu zaman tatlı bir İrlandalı," diye devam etti.

"Sanırım müzikten bahsediyorsun," dedi Graham.

Lute, "Müzik konusunda dayanılmaz," yorumunu yaptı. "En ufak bir fikri olmadığı tek konu müzik. İnsanı çıldırtıyor."

Paula onu, "Boş ver," diye teselli etti gürül gürül bir sesle. "Hepinizin intikamı alınacak. Dick biraz önce bana fısıldayarak yarın akşama filozofları çağırmamı söyledi. Onların müzikten nasıl bahsettiğini biliyorsunuz. Bir müzik eleştirmeni onların en korkunç avı."

Lute araya girerek, "Terrence geçen akşam müzik eleştirmenleri için sezonun asla kapanmadığını söyledi," diye katkıda bulundu.

Paula gözünde canlandırıp kahkahalarla, "Terrence'la Aaron onun kendini içkiye vermesine neden olacak," dedi. "Ayrıca Dar Hyal, tek başına, blastik sanat teorisini, bütün birinci ve sonuncu kelimelerin yalanlanması konusunda özellikle müziğe uygulayabilir. Blastizm hakkında söylediklerinin tek bir kelimesine dahi inanmıyor, aynı şekilde geçen akşam dans ederken ne kadar ciddiyse, bunları da o kadar ciddiye alıyor. Bu da onun eğlencesi. O kadar derin bir filozof ki bir şekilde eğlenmesi lazım."

"Eğer O'Hay Terrence'la tartışmaya girerse," diye tahmin yürüttü Lute, "Terrence'i onunla kol kola girip, onu erkekler odasına götürdüğünü ve O'Hay'in bugüne kadar gerçekleştirdiği en dalgınlık yaratan içkilerle hararetli bir tartışmaya girdiğini hayal edebiliyorum."

"Bu da ertesi günü çok hasta bir O'Hay anlamına geliyor," diye devam etti Paula, beklenti çağıltısını sürdürerek. "Bu evin ruh hali bu. Dick bayılıyor. Kendisi de sürekli şakalar yapıyor. O şekilde rahatlıyor. Bahse girerim, şu anda –bu Dick'in Lute'a önerisiydi– Lute, Terrence'ın O'Hay'i erkekler salonuna getirmesini sağlayacak.

Lute özenli bir tedbirlilikle, "Şey, itiraf etmeliyim, bu fikir bana çok yeni gelmedi," diye cevap verdi.

Bu noktada Ernestine yanlarına geldi ve Graham'e şu sözlerle sahip çıktı:

"Hepimiz sizi bekliyoruz. Kâğıtları kestik ve sizle ben partneriz. Ayrıca, Paula uyku sesini çıkarmaya başladı. Bu nedenle, ona iyi geceler dileyip gitmesine izin verin."

Paula yatmaya saat onda gitmişti. Briç gece bire kadar devam etti. Dick, ağabey gibi kolunu Ernestine'in omzuna dolayarak, bölünen yollardan birinin gözcü kulesine ayrıldığı noktada Graham'e iyi geceler diledi ve güzel baldızıyla onun bölümüne doğru devam etti.

Ernestine'den ayrılırken, "Sana küçük bir ipucu vereyim, Ernestine," dedi. Gri gözleri içtenlikle ve şefkatle ona bakıyordu ama sesi, onu uyarmaya yetecek kadar ciddiydi.

"Bu kez ne yaptım?" diye dudak büktü Ernestine gülerek.

"Hiçbir şey... Henüz. Ama sakın başlama yoksa kalbin kırılacak. Daha çocuksun, on sekiz yaşındasın, hem de son derece iyi, sevimli bir çocuksun. Neredeyse bütün erkeklerin doğrulup dikkatini çekecek kadar güzelsin. Ama Evan Graham o erkeklerden biri değil..."

Ernestine telaşlı bir içerlemeyle ağzından, "Ah, ben kendi başımın çaresine bakabilirim," sözcüklerini kaçırdı.

"Ama sen yine de beni dinle. Bir kızın gönül ilişkilerinde, aşk böceği güzel kafasında çok yüksek sesle vızıldamaya başlayınca öyle bir zaman gelir ki, artık kızın hata yapmaması ve yanlış adamı sevmemesi gerekir. Henüz Evan Graham'e âşık olmamışsın ve yapman gereken tek şey, ona âşık olmamak. O sana göre değil, hiçbir genç kıza göre de değil. O kelli felli, yaşlı bir adam ve muhtemelen aşkı, senin bir düzine yaşam boyunca öğreneceğinden çok daha fazlasını, romantik aşkı ve genç kızları unutmuştur. Eğer tekrar evlenirse..."

"Tekrar mı?" diye araya girdi Ernestine.

"Canım, o adam on beş yılı aşkın bir süredir dul."

Ernestine itiraz ederek, "Ne olmuş yani?" diye sordu.

"Şu olmuş," diye devam etti Dick sakin bir şekilde. "Genç kızlarla romantizmi yaşadı, hem de çok güzel yaşadı. Ayrıca, on beş yıldır yeniden evlenmemiş olması gösteriyor ki..."

"Kaybını hiç atlatamadığını mı?" Ernestine araya girdi. "Ama bu hiçbir şey kanıtlamıyor ki..."

Dick istikrarlı bir şekilde, "Delişmen gençlerle romantizm konusunda çıraklığını tamamlamış olduğunu gösteriyor," diye diretti. "Yapman gereken tek şey ona bakmak ve fırsat yoksunluğu çekmediğini, zaman zaman gayet iyi kadınların, gerçekten akıllı kadınların, olgun kadınların ona, sinirlerini ve sabrını sınayan yarışlar yaşattığını anlayabilirsin. Ancak bugüne kadar hiçbirisi onu yakalamayı başaramadı. Genç kızlara gelince, onun gibi bir adam için dünyanın gençlerle ne kadar dolu olduğunu biliyorsun. Bir daha düşün ve kalbini ondan uzak tut. Eğer kalbinin ona ısınmasına izin vermezsen, onu sonradan acı veren bir üşüme yaşamaktan kurtarırsın."

Dick onun elini tuttu ve kendine çekti, kolunu onu teselli edercesine omzuna doladı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Dick boş bir şekilde, onun ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı.

"Biliyorsun, biz kaşarlanmış yaşlı adamlar..." diye başladı yarı esprili, yarı özür diler gibi.

Ancak Ernestine huzursuzca tiksinme hareketi yaptı ve haykırdı:

"Kayda değer tek seçenek sizsiniz! Genç erkekler hep çocuk ve onların sorunu bu. Hayat dolular, acemi çaylaklar, dans ediyorlar ve şarkı söylüyorlar. Ama ciddi değiller. Büyük değiller. Bir kıza bilgelik, kanıtlanmış güç ve şey... Erkeklik duygusu yaşatmıyorlar."

Dick, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Ancak lütfen perdenin diğer tarafına bakmayı unutma. Siz, ışıldayan genç kadınlar, yaşlı adamları aynı şekilde etkiliyor olmalısınız. Onlar sizi oyuncak, eğlence, birkaç saçma şey öğretebilecekleri güzel şeyler olarak görebilir, ama sizi yoldaş, denk, paylaşımcılar, tam paylaşımcılar olarak değerlendirmezler. Hayat öğrenilmesi gereken bir şeydir. Onlar öğrenmiştir, en azından bir kısmını. Ancak senin gibi genç kızlar, Ernestine, henüz bir şey öğrenebildiniz mi?"

Ernestine aniden, trajik bir ifadeyle, "Bana Graham gençken, on beş yıl önce yaşadığı çılgın aşkı anlatır mısın?" dedi.

Dick hemen, "On beş mi?" diye cevap verdi. "On sekiz. Kız ölmeden üç yıl önce evlenmişlerdi. Aslında –kendin yorumla–

Church of England (İngiliz Kilisesi) rahibi tarafından evlendirildiler. Onlar evlilik hayatı yaşarken, sen hemen hemen aynı zamanlarda, bu dünyada ilk doğum sonrası yaygaralarını koparıyordun."

"Evet, evet... devam et," dedi Ernestine, gergin bir şekilde. "Kadın nasıl biriydi?"

"Göz kamaştırıcı, açık kumral ya da bronzlaşmış sarışın melezdi. Annesi de kendisinden önce kraliçe olan bir Polinezya kraliçesiydi. Babası da bir İngiliz beyefendisiydi ve gerçek bir bilgindi. Adı Nomare'ydi. Huahoa'nın Kraliçesiydi. Barbardı. Graham onun barbarlığını yıkacak kadar gençti. Evliliklerinin hiçbir çirkin yanı yoktu. Graham parasız bir maceraperest değildi. Nomare ona ada krallığını ve kırk bin vatandaş getirdi. Graham o adaya servetini bıraktı; öyle az buz bir servet değildi. Hiçbir Güney Denizi adasında o güne kadar olmamış, o günden sonra da olmayacak kadar görkemli bir saray yaptırdı. Gerçek bir saraydı, sazdan yapılmıştı, elde yontulmuş, Hindistan cevizi kordonlarıyla bağlanmış kirişleri falan vardı. Kökü adadaydı ama adanın dışına da yayıldı. Oraya aitti ancak planlaması için New York'tan Hopkins'i getirtti.

"Tanrım, kendilerine ait kraliyet tekneleri, dağ evleri, kano evleri vardı. Son söylediğim, kendi başına gerçek bir saraydı. Biliyorum. Orada muhteşem ziyafetlere katıldım, gerçi onların zamanından sonraydı. Nomare ölmüştü ve hiç kimse Grahanı'in nerede olduğunu bilmiyordu ve soy çizgisinden biri kral olmuştu.

"Sana Graham'in onun barbarlığını yendiğini söylemiştim. Akşam yemeği servisleri çok zengindi; off, başka şeyler anlatmanın yararı yok. O zaman Graham çocuktu. Nomare yarı İngiliz, yarı Polinezyalı'ydı ve gerçek anlamda kraliçeydi. Onlar ırklarının seçkinleriydi. Bir masal âleminde yaşadılar. Ve... şey, Ernestine, yıllar geçti ve Graham genç kızlar dönemini geçti. Bundan sonra onu etkileyebilecek kadın, olağanüstü biri olacak. Ayrıca, Graham neredeyse beş parasız. Gerçi parasını çarçur etmedi. Her şeyden öte, büyük şanssızlıklar yaşadı."

Ernestine düşünceli bir şekilde, "Paula ona daha uygun olurdu," dedi.

"Evet, gerçekten," dedi Dick. "Paula veya onun kadar olağanüstü bir kadın Graham'i, dünyadaki senin gibi bütün tatlı, genç, güzel kızlardan bin kat fazla cezbeder. Biliyorsun, biz yaşlıların standartları vardır."

"Ben de gençlere katlanmak zorunda kalacağım," dedi Ernestine içini çekerek.

"Bu arada, evet," dedi Dick kıkırdayarak. "Her zaman senin de, zaman içinde, aşk yarışında Evan gibi bir erkeğe yetişebilecek ve sahip olabilecek olağanüstü, olgun bir kadın haline gelebileceğini hatırlayarak."

Ernestine surat asarak, "Ama ondan çok önce evlenmiş olacağım," dedi.

"Bu da senin şansın olacak, canım. Şimdi, sana iyi geceler. Bana kızmadın, değil mi?"

Ernestine acınacak bir şekilde gülümsedi ve başını iki yana salladı, öpmek için dudaklarını uzattı ve ayrılırken şunları söyledi:

"Sonunda beni senin ve Graham gibi yaşlı aksakallılara götürecek yolu gösterirsen kızmayacağıma söz veriyorum."

Dick yoluna devam ederken lambaları söndürdü, kütüphaneye girdi ve mekanik ile fizik konusunda yarım düzine referans kitabı seçerken, baldızıyla yaptığı konuşmayı hatırlayıp yaptığından memnun olarak gülümsedi. Ernestine'le zamanında, çok geç olmadan konuştuğundan emindi. Ancak çalışma odasına çıkan, kitaplarla gizlenmiş yuvarlak merdivenleri çıkarken yarı yolda, Ernestine'in beyninde yankılanan bir yorumu aniden durup omzunu duvara yaslamasına neden oldu. "Paula ona daha uygun olurdu."

"Salak herif!" diye yüksek sesle kahkaha atıp, yoluna devam etti. "Hem de on iki yıldır evliyken!"

Sonradan bunu bir daha aklına da getirmedi, ta ki, verandadaki yatak odasında, yatağında yatarken ve barometrelerle termometrelere göz atıp, aklını kurcalayan elektrik yorumunu çözmeye hazırlanıncaya kadar. Sonra avlunun karşısına, karısının karanlık bölümüne, karanlık uyku verandasına bakıp uyuyup uyumadığını merak ederken, Ernestine'in yorumu yine kafasında yankılandı. Yine, küçümseyerek "Salak herif!" deyip kafasından attı, bir sigara yaktı ve eğitimli gözleriyle kitapların dizin sayfalarını tarayıp istenen sayfaları kibrit çöpleriyle işaretlemeye başladı.

15. Bölüm

Graham huzursuz bir şekilde dolanarak ve Paula Forrest'ın hayatında hiç öğleden önce uyanıp uyanmadığını merak ederek müzik odasına girdiğinde, saat sabahın onunu çoktan geçmişti. Büyük Ev'de kaç gündür konuk olmasına rağmen, ev o kadar büyüktü ki müzik odası onun için yeni bir alandı. Muhteşem bir odaydı, muhtemelen on buçuk metreye on sekiz metre büyüklüğündeydi ve sarı camlarından sıcak güneşin yayıldığı yüksek, kafesli bir tavanı vardı. Duvarlara ve mobilyalara kırmızının tonları yansıyordu ve Graham'e göre mekân, müziğin verdiği sakinliği koruyordu.

Graham tembel tembel, güneşin aydınlattığı ortamın kaçınılmaz zaferiyle ve alacakaranlığın gölgesindeki koyunlarla Keith'i düşünürken gözünün ucuyla ev sahibesinin uzak taraftaki kapıdan içeri girdiğini gördü. Bir kez daha, onun âdeta bir tablo gibi görüntüsü Graham'in nefesini kesti. Paula tamamen beyaz giyinmişti. Bol Hawaii elbisesi *holoku*'nun özenli ayrıntılarının basitliği ve belirgin şekilsizliği içinde çok genç ve oldukça uzun görünüyordu. *Holoku*yu ana ülkesinden biliyordu; Hawaii verandalarında sade bir kadına cazibe katarken, cazip bir kadının cazibesini ikiye katlardı.

Karşılıklı gülümseyerek selamlaşırken, Graham onun vücudunun yapısını, başının duruşunu ve gözlerindeki içtenliği fark etti. Bunların hepsi dostça, yoldaşça söylenen, "Merhaba, arkadaşlar," sözleriyle uyuşuyordu. En azından, Paula ona doğru yürürken Graham'in hayalinde böyle canlandı.

"Bu odada bir hata yapmışsın," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Hayır, sakın öyle söyleme! Nasıl bir hata?"

"Daha uzun, çok daha uzun, en azından iki katı daha uzun olmalıydı."

"Neden?" diye sordu Paula onaylamayan bakışlarla başını sallayarak. Bu arada Graham yanaklarında genç kızmış gibi beliren, otuz sekiz yaşında olduğunu yalanlayan kızarıklığı görünce keyiflendi.

"Çünkü o zaman bu sabah iki katı uzunlukta yürümek zorunda kalırdın ve benim seni seyrederken aldığım zevk aynı oranda artardı. Her zaman *holokun*un kadınlar için tasarlanmış en güzel kıyafet olduğunu söylemişimdir."

"O halde sana zevk veren şey ben değil, elbisemdi," cevabını yapıştırdı Paula. "Gördüğüm kadarıyla sen de Dick gibisin; iltifatlarında hep bir koşul oluyor ve Tanrım, biz zavallı aptallar ilgilenmeye başlayınca, iltifat koşulun ardında kalıyor."

"Şimdi sana odayı göstermek istiyorum," dedi Paula aceleyle itirazına cevap olarak. "Dick burası için bana tam yetki verdi. Bak, bunların hepsi benim seçimim, oranlar bile."

"Ya resimler?"

"Onları da ben seçtim," dedi Paula başıyla onaylayarak, "her birini, teker teker ve onları duvarlara kendi ellerimle astım. Gerçi Dick benimle Vereschagin konusunda tartıştı ama... İki Millet'yi ve oradaki Corot'yu, şu Isabey'i kabul etti, hatta birkaç Vereschagin'in müzik odasına iyi gelebileceğini bile kabul etti. Ama özellikle o Vereschagin'i istemedi. Bak, bizim yerli sanatçılarımız adına kıskançlık yapıyor. Onlardan daha fazla olmasını istedi, yerli sanatçıları ne kadar takdir ettiğini göstermek istedi."

"Sizin Pasifik kıyısındaki adamlarınızın çalışmalarını pek bilmiyorum," dedi Graham. "Bana onlardan bahset. Şuradaki, tabii oradaki Keith'in, ama yanındaki kimin? Çok güzel."

Paula, "Bir McComas tablosu..." diye cevap verirken ve Graham, neşeli bir memnuniyetle tablolar hakkında yarım saatlik bir sohbete hazırlanırken, Donald Ware sorgulayan gözlerle içeri girdi ve Küçük Hanımefendi'yi görünce gözleri parladı.

Kemanı kolunun altındaydı ve hızla, ciddi bir şekilde piyanoya gidip nota kâğıtlarını yaymaya başladı.

Paula, Graham'e, "Öğlene kadar çalışacağız," diye açıkladı. "Benim korkunç bir şekilde paslandığıma yemin ediyor ve kısmen haklı olduğunu düşünüyorum. Seninle öğle yemeğinde görüşü-

rüz. Tabii, istersen kalabilirsin ama uyarıyorum, gerçekten çalışacağız. Öğleden sonra da yüzmeye gideceğiz. Dick, saat dörtte havuzda, dedi. Ayrıca orada söyleyeceği yeni bir şarkısı olduğunu söyledi. Saat kaç, Bay Ware?

Müzisyen, hafif sert bir şekilde, "On bire on dakika var," diye kısa bir cevap verdi.

"Erken gelmişsiniz, on birde buluşmak üzere sözleşmiştik. Bu nedenle on bire kadar beklemek zorundasınız beyefendi. Önce gidip Dick'i görmem gerekiyor. Daha ona günaydın demedim."

Paula kocasının saatlerini gayet iyi biliyordu. Sürekli olarak kanepesinin yanındaki okuma sehpasının üstündeki defterin arkasına gizlice karalanmış hiyeroglif notları, ona kocasının altı buçukta kahve içtiğini; at binmeye gitmezse sekiz kırk beşe kadar düzeltilecek metinlerle veya kitaplarla yatakta yakalanabileceğini; dokuzla on arasında ona erişilemeyeceğini, çünkü Blake'e yazışma dikte ettirdiğini; onla on bir arasında müdürlerle ve ustabaşılarla görüştüğü, bu arada sekreter yardımcısı Bonbright mahkeme kâtibi gibi, yaylım ateşi gibi görüşmelerde ağızlarından çıkan her kelimeyi not aldığı için erişilemeyeceğini hatırlatıyordu.

Saat on birde, beklenmedik telgraflar veya işler olmadığı takdirde, Paula, Dick'i biraz nefes almak için yalnız kaldığı zaman bulabilirdi ama genellikle meşgul oluyordu. Sekreterlerin odasının önünden geçen Paula, daktilo sesini duyunca engellerden birinin ortadan kalktığını düşündü. Kütüphanede Bay Bonbright'ı, Kısa Boynuzlular müdürü Bay Manson için kitap ararken görünce, Dick'in yöneticilerle saatinin dolduğunu anladı.

Paula bir düğmeye basınca, kitap raflarıyla dolu bir bölüm kenara kaydı ve Dick'in çalışma odasına çıkan döner merdivenler ortaya çıktı. Yukarı çıkınca aynı şekilde, düğmeye basmasıyla, rafların bir bölümü itaatkâr bir şekilde açıldı ve Paula'nın sessizce kocasının odasına girmesini sağladı. Jeremy Braxton'ın sesini duyunca Paula'nın yüzünde bir sıkıntı belirdi. Kararsızlıkla duraksadı, ne görüyordu ne de görünüyordu.

Maden yöneticisi, "Su basarsa basar," diyordu. "Yeniden çıkarabilmek çok paraya, evet, çok fazla paraya mal olur. Ayrıca eski Harvest'ın bu şekilde su altında kalması çok yazık olur."

Paula, Dick'in, "Ancak geçen yıl için defterler olumlu zarara uğradığımızı gösteriyor," diye araya girdiğini duydu. "Huerto'dan buraya, bizden bir at çalan son ameleye kadar her önemsiz haydut bizi kazıkladı. Çok gergin olmaya başladı –vergiler olağanüstü– haydutlar, devrimciler ve devlet. Sonunu görebilseydik, dayanabilirdik ancak bu düzensizliğin on beş veya yirmi yıl sürmeyeceği konusunda hiçbir garantimiz yok."

"Yine de, eski Harvest grubunu su altında bıraktığını düşünsene!" diye itiraz etti yönetici.

Dick, Paula'nın gözünden kaçmayan bir buruklukla gülerek, "Villa'yı da düşün," diye cevap verdi. "Eğer kazanırsa bütün araziyi ameleler arasında paylaştıracağını söylüyor. Ondan sonraki mantıklı adım, madenler olacak. Son on iki ayda meşrutiyetçilere ne kadar para verdiğimizi düşünüyorsun?"

Braxton hemen, "Yüz yirmi binden fazla," diye cevap verdi. "Torenas'a geri çekilmeden önce elli binlik soğuk külçeleri saymadan. Guaymas'ta ordusunu ekip, külçelerle Avrupa'ya gitti; sana bunların hepsini yazmıştım."

"Eğer işletmeyi suyun üstünde tutarsak Jeremy, bizi kazıklamaya devam edecekler, sonu gelmeyecek. Bu nedenle su bastırmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. O kabadayılardan daha verimli bir şekilde para kazanabiliyorsak, aynı tesiste serveti yok edebileceğimizi de gösterelim."

"Ben de onlara bunu söylüyorum. Ama onlar gülümseyerek, bu tür özgür irade önerilerini, zorlayıcı koşullar altında, devrimci şeflerin, yani kendilerinin memnuniyetle kabul edeceğini tekrarlıyorlar. Büyük şefler on pesonun birini asla çalmazlar. Tanrım! Ben onlara neler yaptığımızı göstereyim. Beş bin amele için düzenli iş olanağı. Günlük yevmiyeler on centavo'dan yüz ona çıkarıldı. Onlara ameleleri gösteririm; biz aldığımızda on *centavo*dan

kazanan ve gösterdiğimizde beş peso alan adamları gösteririm. Bildiğin eski gülümsemeler, aynı kaşınan avuç içleri ve bizden yapılan kutsal devrim davasına özgür irade teklifinin kabul edilebilirliği. Tanrı aşkına! Yaşlı Diaz hırsızdı ama dürüst bir hırsızdı. Arronzo'ya şunu söyledim: 'Eğer kapatırsak, beş bin Meksikalı işsiz kalır. Onları ne yapacaksın?' Ama Arronzo gülümsedi ve bana basmakalıp bir cevap verdi. 'Ne mi yapacağım?' dedi. 'Tabii ki ellerine silah verip Mexico City'yi almaya götüreceğim.'"

Paula hayalinde Dick'in omuzlarını tiksinmiş bir şekilde silkerken canlandırabiliyordu. Dick'in şöyle dediğini duydu:

"İşin kötü tarafı, mal orada ve onu bizden başka hiç kimse çıkaramaz. Meksikalılar yapamaz. Kafaları çalışmıyor. Ellerinde sadece silahlar var ve yaptığımızdan daha fazlasını toslamamızı istiyorlar. Bizim yapabileceğimiz tek bir şey var, Jeremy. Bir-iki yıl kârı unutacağız, adamları işten çıkaracağız ve sadece mühendislik gücünü etkin kılıp pompalamayı sürdüreceğiz."

"Bunu Arranzo'ya söyledim," diye yankılandı Jeremy Braxton'ın sesi. "Nasıl tepki gösterdi? Eğer ameleleri işten çıkarırsak, mühendislerin de çıkarılmasını sağlayacağını, madenin su altında kalabileceğini ve bizim lanetleneceğimizi, hayır, bu son kısmı söylemedi. Sadece gülümsedi ama o gülüş aynı anlama geliyordu. İki sente onun sarı boynunu kırabilirdim ama onun yerine başka bir vatansever gelirdi ve ertesi gün ofisimde bana daha da katı bir kazıklama önerirdi."

"Böylece Arranzo kendi 'payını' aldı ve ayrıca, karşıya geçip Juarez yakınlarında asıl gruba katılmadan önce, adamlarının bizim üç yüz katırımızı çalmasına izin verdi; otuz bin dolar değerinde katır eti orada, üstelik ben onu yumuşattıktan sonra. Sarı benizli alçak!"

Paula kocasının aniden konu değiştirerek, "Şimdi bizim kazı bölgelerinde devrimcilerin lideri kim?" diye sorduğunu duydu. Paula bunun kocasının eskiden beri uyguladığı gibi, bir durumu her yönüyle değerlendirerek hareketè geçmesinin göstergesi olduğunu biliyordu.

"Raoul Bena."

"Rütbesi ne?"

"Albay; yaklaşık yetmiş kadar pasaklı adamı var."

"İşten ayrılmadan önce ne yapıyordu?"

"Koyun güdüyordu."

"Pekâlâ." Dick bunu hemen ve sert bir şekilde söyledi. "Rol yapman gerekecek. Vatansever olacaksın. Tanrı'nın sana izin verdiği kadar hızlı bir şekilde geri dön. Şu Raoul Bena'yı yumuşatmaya çalış. Senin rol yaptığını anlayacaktır, aksi takdirde Meksikalı değildir. Onu yumuşat ve general yapacağını söyle; ikinci Villa olacağını söyle."

"Tanrım, Tanrım, evet ama nasıl?" diye sordu Jeremy Braxton.

"Onu beş bin kişilik bir ordunun başına getirerek. Adamları işten çıkar. Bena'nın onları gönüllü olarak almasını sağla. Biz güvende olacağız; çünkü Huerta kaderine terk edilecek. Ona gerçek bir vatansever olduğunu söyle. Her adama silah ver. Son bir para sızdırma için buna katlanacağız ve bu olay senin bir vatansever olduğunu kanıtlayacak. Adamlara, savaş bittiğinde işlerine geri döneceklerine söz ver. Adamlarla Raoul Bena'nın gitmesine izin ver. Sadece pompalama ekibini tut. Eğer bir-iki yıl kârdan vazgeçersek, aynı zamanda zararı da kesmiş olacağız. Belki de sonunda Harvest'ı su altında bırakmamız gerekmeyebilir."

Paula, Dick'in çözümü sonucunda kendi kendine gülümserken, yavaşça döner merdivenlerden inip müzik odasına geçti. Canı sıkılmıştı ama Harvest Grubu'nun durumuna değil. Evlendiğinden beri, Dick'e miras kalan Meksika madenlerinin işletiminde sürekli olarak sorun yaşanıyordu. Paula'nın sıkıntısının nedeni, kocasıyla sabah görüşmesini kaçırmış olmasıydı. Ancak bu sıkıntı, Ware'le piyanoda takılan ve Paula gelince, gitme hamlesinde bulunan Graham'le karşılaşınca geçti.

Paula, "Hemen kaçma," diye rica etti. "Kal ve Dick'in bana bahsettiği kitaba başlaman için cesaretini toplamana yardımcı olacak endüstri gösterisine tanıklık et."

16. Bölüm

Öğle yemeğinde Dick'in yüzünde, Harvest Grubu'nun sorununa ilişkin hiçbir belirti yoktu. Ayrıca hiç kimse Jeremy Braxton'ın ziyaretinin, her zaman var olan kazanç raporundan daha az memnun edici bir konu işaret ettiğini tahmin edemezdi. Adolph Weil sabah treniyle gitmiş olsa da –ki bu, onu buraya getiren işin, bilinmeyen bir saatte Dick'le halledildiğini gösteriyordu– Graham, masada her zamankinden kalabalık bir grup olduğunu gördü. Tıknaz ve yaşlı bir sosyetik kadın gibi görünen ve Graham'in kim olduğunu çıkaramadığı Bayan Tully adında bir kadının yanı sıra, kim oldukları hakkında çok az bilgi edinebildiği üç yeni erkek vardı: Eyalet veterineri Bay Gulhuss, Batı yakasında tanındığı anlaşılan portre ressamı Bay Deacon ve o zaman Pasifik Posta hattının kaptanı olan ve yirmi yıl önce Dick'in teknesinin kaptanı olarak, onun navigasyonuna yardım eden Kaptan Lester.

Yemeğin sonuna geliniyordu ve yönetici saatine bakarken Dick:

"Jeremy, sana neler yaptığımı göstermek istiyorum. Hemen şimdi gidelim. Trenine yetişmek için çok zamanın olacak," dedi.

Paula, "Hep beraber gidelim ve parti haline getirelim," önerisinde bulundu. "Ben de görmeyi çok istiyorum. Dick bu konuda hâlâ çok ketum davranıyor."

Dick'in başını olumlu anlamda sallamasıyla onay alan Paula, hemen arabaların hazırlanmasını ve atlara eyer vurulmasını emretti.

Paula emirlerini tamamladığı zaman Graham, "Nedir bu?" diye sordu.

"Ah, Dick'in numaralarından biri. Hep yeni bir şeylerin peşindedir. Bu bir icat. Çiftçilikte, yani küçük çiftlik işletmelerinde devrim yaratacağına yemin ediyor. Genel olarak bir fikrim var ama kurulmuş halini henüz görmedim. Aslında bir hafta önce hazırdı ama bir kablo veya bir ayar sorunu yüzünden gecikme oldu."

Dick masanın karşı tarafından gülümseyerek, "Bu işte milyarlar var... Eğer çalışırsa tabii. Dünyadaki çiftçiler için milyarlar ve belki bana az miktarda telif hakkı... Eğer çalışırsa."

"Peki, ama nedir bu?" diye sordu O'Hay. "Mandıra ahırlarında ineklerin sütlerini daha uysal bir şekilde vermelerini sağlamak için müzik mi?"

Dick, "Her çiftçi verandasında otururken kendi rençperidir," diyerek şaşırttı. "Aslında, toprak üretimi ile sırf laboratuvarda gıda üretimi arasında işçiliği elimine eden ara aşama. Ama görünceye kadar bekleyin. Gulhuss, işte bu noktada kendi işimi öldürüyorum, eğer çalışırsa, burası ile Jericho arasında her kırk dönümlük arazi sahibi tek atlı çiftçiyi yok edecek."

Konuklar, çiftliğin arabaları ve eyerleri vurulmuş atlarla mandıra merkezinin bir mil ötesine götürüldü. Burada düz bir arazinin etrafı kare şeklinde çitle çevrilmişti ve Dick'in açıkladığı gibi, tam tamına kırk dönümü içine alıyordu.

"Çiftçinin verandada oturduğu tek adamlı ve atsız çiftliği dikkatle izleyin," dedi. "Lütfen verandayı gözünüzde canlandırın."

Arazinin tam ortasında bir tane kalın çelik direk vardı, en az altı metre yükseklikteydi ve halatlarla çok alçaktan bağlanmıştı.

Direğin üstündeki silindirden çıkan ince bir tel kablo arazinin en ucuna gidiyordu ve küçük bir benzinli traktörün direksiyonuna bağlanmıştı. Traktörün etrafında iki teknisyen çırpınıyordu. Dick emir verince motoru çalıştırdılar ve hareket ettirdiler.

"Burası veranda," dedi Dick. "Şimdi hepimizin o gelecekteki çiftçi olduğumuzu, verandada oturduğumuzu ve sabah gazetesini okuduğumuzu, bu arada insansız, atsız tarla sürme işleminin devam ettiğini düşünün."

Tek başına, yönlendirilmeden, arazinin ortasındaki direğin tepesinde kabloyu saran silindir ve traktör, kablonun izin verdiği çevre boyunca tek bir oluk açarak daire çizdi, daha doğrusu, arazide içeri doğru giden bir helezon oluşturdu.

Esrarengiz mekanizma kahverengi toprağı alt üst edip, yönlendirilmeden yoluna devam ederek merkeze yakınlaşan bir helezon oluştururken Dick, "At yok, şoför yok, saban süren yok, sadece çiftçi traktörü çalıştırıp yola koyulmasını sağlıyor," diye övündü. "Toprağı sürmek, tırmıklamak, düzeltmek, tohum ekmek, gübrelemek, işlemek ve hasat etmek... Bunların hepsi ön verandadan yapılıyor. Ayrıca çiftçinin enerji şirketinden su alabildiği yerlerde, kendisinin veya karısının yapması gereken tek şey, düğmeye basması, sonra kendisinin gazetesine, karısının da turta hamuruna geri dönmesi."

Graham, "Artık bunu mükemmel hale getirmek için yapman gereken tek şey, daireyi kare haline getirmek," diye övdü.

Bay Gulhuss, "Evet," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Aslında, kare tarla içinde daire, alan kaybına neden olur."

Graham'in yüzünde bir an kafasından aritmetik transa geçtiği ifadesi belirdi, sonra şu açıklamayı yaptı: "Kabaca, her kırk dönümde on iki dönüm kaybediliyor".

"Tabii," diye kabul etti Dick. "Ancak çiftçinin kırk dönümlük arazisinin bir yerine ön verandasını yapmak zorunda. Ön veranda evi, ahırı, tavuk kümesini ve çeşitli ek binaları simgeliyor. Pekâlâ. Geleneği aklından çıkarsın ve bunları kırk dönümünün ortasına yapmak yerine, kenardaki on iki dönüme kursun. Ayrıca meyvelerini, gölgelik ağaçlarını ve böğürtlen fidanlarını da kenara diksin. Düşünürseniz, geleneksel olarak binaları dikdörtgen kırk dönümün ortasına yapma yöntemi çiftçiyi, merkezin etrafında kırık dikdörtgenler halinde sürmeye zorluyor."

Gulhuss hevesle başını sallayarak onayladı. "Tabii. Ayrıca her zaman merkezden köy yoluna çıkış yolu oluyor ve bu da, toprağı etkin bir şekilde sürmesini önlüyor. Kırk dönümü ardışık küçük dikdörtgenlere bölünce, pahalı bir ekip biçme oluyor."

Kaptan Lester'ın katkısı, "Keşke navigasyon da bu kadar otomatik olsaydı," şeklinde oldu.

"Veya portre çizimi," dedi Rita Wainwright gülerek ve belirgin bir şekilde Bay Deacon'a bakarak.

Lute ise, "Ya da müzik eleştirisi," yorumunu yaptı ama kimseye bakmadı. Gerçi mevcut konuklara tarzı o kadar sivri geldi ki, O'Hay, "Ya da sadece çekici bir genç kadın olmak," demek durumunda kaldı.

"Donanımın fiyatı ne?" diye sordu Jeremy Braxton.

"Şu anda, uygun bir kârla beş yüze üretip kurabiliriz. Eğer genel kullanım başlarsa, güncel, büyük çaplı fabrika yöntemleriyle üç yüz. Ama beş yüz diyelim. Yüzde on beşini faiz ve sabit değer olarak çıkar. Kırk dönümlük arazisi olan ve defter tutan hangi çiftçi iki yüz dolarlık arazide yılda yetmiş dolara at barındırabilir? Üstüne üstlük işçilikten –kişisel veya tutulmuş– en kötü durumda, yılda en az iki yüz dolar tasarruf edecek."

"Peki, ama onu ne yönlendiriyor?" diye sordu Rita.

"Direğin üstündeki silindir. Silindir tam yarıçapa göre ayarlanmış –emin ol, epeyce hesap gerektirdi– ve kablo, silindirin etrafına sarılıp kısalarak traktörü merkeze doğru çekiyor."

"Bunun genel kullanımına, küçük çiftçiler arasında bile çok itiraz var," dedi Gulhuss.

Dick başını sallayarak bunu doğruladı.

"Tabii," diye cevap verdi. "Kırktan fazla itirazı not ettim ve sınıflandırdım. Ayrıca bir o kadar itiraz da, makinenin kendisine var. Eğer bu mekanizma başarılı olursa, mükemmel hale getirmek ve tanıtarak uygulamak uzun zaman alacak."

Graham, daireler çizen traktörü izlemekle, Paula Forrest'ın atının üstünde oluşturduğu görüntüye göz atma konusunda arada kaldığını fark etti. Paula'nın, Hennesy'nin onun için eğittiği Palomina kısrağı olan Fawn üzerindeki ilk günüydü. Graham onun dişiliğini gizlice onaylayarak gülümsedi, zira Paula ister kıyafetini kısrağa göre tasarlamış, ister en tuhaf şekilde uygun olanını seçmiş olsun, büyük bir zafer elde etmişti.

Öğleden sonra sıcak olduğu için, binici ceketi yerine, kıvrılmış beyaz yakalı ten rengi bir keten bluz giymişti. Binici ceketinin alt kısmı gibi yapılmış olan kısa eteği dizlerine ulaşıyordu ve dizlerden,

küçük mahmuzlu şampanya rengi büyüleyici çizmelere kadar, dar binici pantolonu görünüyordu. Etek ve pantolon sarımsı kahverengi ipek kadifeden yapılmıştı. Ellerindeki yumuşak beyaz uzun eldivenler, tek renk vurgusu olan yakayla uyum sağlamıştı. Başı açıktı, saçları kulaklarının arkasından sıkıca ensesinde toplanmıştı.

Graham hafif eleştiriyle, "Kendini bu şekilde güneşe verip tenini nasıl koruduğunu anlayamıyorum," deme cesaretini gösterdi.

Paula göz kamaştıran beyaz dişleriyle gülümseyerek, "Yapmıyorum," dedi. "Yani, yüzümü yılda birkaç kereden fazla bu şekilde güneşe vermiyorum. Yapmak isterim, çünkü saçlarımda altın sarısı parıltıları seviyorum ancak tamamen bronzlaşmaya cesaret edemiyorum."

Kısrak kuyruğunu sallayarak oynaştı ve oluşan rüzgâr eteğin bir katını açtı. Pantolonun bacağının daralarak sıkıca kavradığı kaslı dizi göründü. Graham, kıyafetine ve ata uyum sağlayan oldukça yeni ve sarımsı kahverengi İngiliz domuz derisi eyerini sıkı bir şekilde diziyle tuttuğunu fark edince bir kez daha yüzen Mountain Lad'in kıvrımlı kaslarına bastıran beyaz yuvarlak dizi hayal etti.

Traktörün üstündeki manyeto hata yapınca ve teknisyenler, kısmen sürülmüş tarlanın ortasında onunla uğraşmaya başlayınca, konuklar, Paula'nın yönlendirmesiyle, Dick'i icadıyla baş başa bırakarak, yüzme havuzuna giden yolun üstündeki üreme merkezlerine kutsal bir ziyarette bulunmaya karar verdi. Yaban domuzu müdürü Bay Crellin onlara, yakın zamanda gerçekleştirdiği olağanüstü, on bir yavruluk doğumuyla çeşitli saf övgüler kazanan şişman Lady Isleton'ı gösterdi. Bu arada Bay Grellin, en az dört kere sevgiyle "ve grupta tek cüce ya da az gelişmiş yok," dedi.

Yorgun düşene kadar Berkshire'dan, Duroc-Jersey'den ve safkan Kaliforniyalı diğer muhteşem damızlık dişi hayvanlar, yeni doğmuş yavrular ve kuzular, tombul keçilerle koyunlar gördüler. Bir merkezden diğerine geçerlerken Paula telefonla grubun geleceği konusunda uyarıda bulundu, böylece Bay Manson Büyük Kral Polo'yu ve geniş sırtlı Shorthorn haremini, görkem ve sicil olarak

Kral Polo'nun yalnızca biraz altında olan Shorthorn boğa haremini gösterdi. Ayrıca Jersey müdürü Parkman da asistanlarıyla birlikte hazır bekliyordu. Sensational Drake, Golden Jolly, Fontaine Royal, Oxford Master ve Karnak Perisi'ne geçit yaptıracaktı. Bunların hepsi mavi kurdeleli boğalardı ve tanınmış mükemmel tereyağı üreticilerinin yavrularıydı. Göstermek istediği Rosarie Queen, Standby's Dam, Golden Jolly's Lass, Olga's Pride ve Gertie of Maitlands tereyağı âleminin aynı derecede mavi kurdeleli ve soylu Jersey dişileriydi. İdari bölgelerden sorumlu olan Bay Mendenhall, gururla, Mountain Lad önderliğinde bir dizi görkemli damızlık at ile gümüş rengi Fotherington Princess başkanlığında daha da uzun bir dizi dişi at sergiledi. Princess'in eşi, yarım gün çalışma dışında emekli sayılabilecek yaşlı Alden Bessie bile çağırılmıştı, zira bu kadar saygın bir dişiyi gereği gibi onurlandırmak isteyebilecekleri düşünülmüştü.

Saat dörde yaklaşırken Donald Ware, yüzmeye pek hevesli olmadığı için arabalardan biriyle Büyük Ev'e döndü ve Bay Gulhuss, Bay Mendenhall'la idari bölgeler hakkında görüşmek üzere orada kaldı. Grup geldiğinde Dick havuzdaydı ve kızlar hemen ısrarla yeni bir şarkı söylemesini istediler.

"Tam olarak yeni bir şarkı sayılmaz," açıklamasını yapan Dick'in gri gözleri çapkınlıkla parlıyordu, "ayrıca benim şarkım da değil. Ben doğmadan önce Japonya'da söyleniyordu. Kolomb Amerika'yı keşfetmeden önce de söylendiğinden kuşku duymuyorum. Ayrıca bu bir düet, ucunda cezalar bulunan rekabetçi bir düet. Paula'nın bu şarkıyı benimle birlikte söylemesi gerekiyor. Sana öğreteceğim. Buraya otur, tamam. Şimdi, geri kalanlar, hepiniz etrafımıza toplanın ve oturun."

Hâlâ binici kıyafetiyle olan Paula oturan izleyicilerin ortasında betona otururak kocasına döndü. Onun yönlendirmesiyle, hareketlerini onunla aynı zamana denk getirerek, kreşlerde moda olan oyun gibi, elleriyle dizlerine vurdu, ellerini çırptı ve avuçlarını onun avuçlarına vurdu. Sonra Dick şarkısını söyledi. Kısa bir şarkıydı, bu nedenle Paula hemen kaptı, Dick'le birlikte söyleyerek aksanı oturttu. Havası doğunun ezgileriyle hoş ve akılda

kalıcıydı, ama yavaş yavaş söyleniyordu, neredeyse monotondu. Ancak kısa sürede izleyiciler arasında heyecan yarattı:

"Jong-Keena, Jong-Keena, Jong-Jong, Keena-Keena, Yo-Ko-Ham-A, Nag-A-sak-i, Kobe-mar-o-hoy!!!"

Son hece, hoy, aniden, patlama şeklinde ve melodiden en az bir oktav yüksekten söyleniyordu. Söylendiği anda, Paula'yla Dick ellerini, ya yumruk halinde ya da açık olarak, aniden birbirlerine uzatıyorlardı. Oyunun kuralına göre Paula'nın elleri, açık veya kapalı, hoy dendiği anda Dick'in elleriyle aynı şekilde olmalıydı. Böylece ilk seferinde Paula ona uyum sağladığında, ikisinin de elleri kapalıydı. Bunun üzerine Dick şapkasını çıkardı ve Lute'un kucağına fırlattı.

"Ben ceza olarak kaybettim," diye açıkladı. "Haydi, Paula, bir daha." Yine şarkı söyleyip el çırptılar:

"Jong-Keena, Jong-Keena, Jong-Jong, Keena-Keena, Yo-Ko-Ham-A, Nag-A-sak-i, Kobe-mar-o-hoy!!!"

Bu kez, hoy hecesini söylediklerinde Paula'nın elleri açık, Dick'inkiler kapalıydı.

Kızlar, "Ceza! Ceza!" diye bağırıştılar.

Paula panik içinde kıyafetine bakıp, "Ne verebilirim?" diye sordu.

Dick, "Saç tokası," tavsiyesinde bulundu ve Paula'nın kaplumbağa kabuğu tokalarından biri Lute'un kucağında, Dick'in şapkasının yanında yerini aldı.

Son saç tokasını da aynı şekilde kaybedince, Paula, "Lanet olsun!" diye haykırdı. Dick'in bir kere yenilmesine karşın, Paula yedi kere başarısız olmuştu. "Neden bu kadar yavaş ve aptal olduğumu anlamıyorum. Ayrıca, Dick, sen fazla akıllısın. Senin ne yapacağını hiçbir zaman tahmin edemeyeceğim veya öngöremeyeceğim."

Şarkıyı bir kere daha söylediler. Paula kaybetti ve Bayan Tully'nin şaşkın "Paula!" feryadı karşısında, Paula ceza olarak mahmuzunu kaybetti. İkinci mahmuz gitme tehlikesi altına gi-

rince çizmesiyle tehdit etti. Üç kere peş peşe kazanınca Dick kol saatini ve iki mahmuzunu vermek zorunda kaldı.

Yine, "Jong-Keena, Jong-Keena," diye başladılar ama bu arada Bayan Tully, "Paula, artık buna bir son vermelisin. Dick, kendinden utanmalısın," diyerek ikisini de azarladı.

Ancak Dick zaferle, "Hoy!" diye bağırıp kazandı ve Paula küçük şampanya rengi çizmelerinden birini çıkarıp, Lute'un kucağındaki yığına ekleyince, diğerlerinin attığı kahkahalara katıldı.

Bayan Tully'i sakinleştirmeye çalışan Paula, "Önemli değil, Martha Hala," dedi. "Bay Ware burada değil ve bir tek o şaşırabilir. Haydi, Dick, her seferinde sen kazanamazsın."

Paula kocasıyla birlikte, "Jong-Keena, Jong Keena," diye şarkı söylemeye devam etti. Önce yavaş yavaş yapılan tekrarlar, düzenli bir şekilde hızlanmış ve şimdi artık dalgalar halinde devam ediyordu. Bu arada el çırpmaları, avuç vurmaları sürekli bir patırtı oluşturuyordu. Hareket ve heyecan, güneşin teninde yarattığı etkiyi artırmış ve sonunda Paula'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Sessiz izleyici Evan Graham kırgınlığın ve aşağılanmanın farkındaydı. Eski zamanlardaki "Jong-Keena" şarkısını Japonya'daki çay evlerinin geyşalarından biliyordu ve Forrestlar'da ve Büyük Ev'de egemen olan teklifsizliğe rağmen, Paula'nın böyle bir oyuna katılmasına çok şaşırmıştı. O anda, oyuncu Lute, Ernestine ya da Rita olsaydı yalnızca çılgınlığın nereye kadar gideceğini merak edeceği aklına gelmemişti. Ancak daha sonra kaygısının ve öfke duygusunun, oyuncunun Paula olmasından ve bu nedenle, hayalinde onu sandığından daha fazla büyütmesinden kaynaklandığını anladı. O anda farkında olduğu şey, giderek öfkelendiği ve itiraz etmemek için kendini kontrol etmesi gerektiğiydi.

Bu aşamaya gelindiğinde Dick'in sigaralığı ve kibritleriyle, Paula'nın ikinci çizmesi, kemeri, etek iğnesi ve alyansı da ceza yığınına eklenmişti. Yüzünde sabırlı bir kabullenme ifadesi bulunan Bayan Tully sessizdi.

Paula gülerek, "Jong-Keena, Jong-Keena," diye şarkı söylemeye devam etti ve Graham, Ernestine'in kahkahalarla Bert'e, "Bundan sonra ne çıkarabileceğini bilmiyorum," dedi.

Bert'in, "Eh, Paula'yı tanıyorsun," diye cevap verdiğini duydu. "Bir kez başladıktan sonra oyuna tamamen kendini verir ve çok cesurdur. Burada kesinlikle oyuna başlamış gibi görünüyor."

Paula'yla Dick ellerini uzatırken aynı anda, "Hoy!" diye bağırdılar.

Ancak Dick'in elleri yumruk şeklindeydi ve Paula'nınkiler açıktı. Graham Paula'nın nafile bir şekilde üzerini inceleyerek, vereceği cezayı bulmaya çalıştı.

"Haydi, Leydi Godiva," diye emretti Dick. "Şarkı söyledin, dans ettin; şimdi de ceremesini ödeyeceksin."

Graham, "Bu adam deli mi?" diye düşündü. "Hem de böyle bir karısı olan bir adam."

"Eh," dedi Paula içini çekerek. Bu arada parmakları bluzunun düğmeleriyle oynuyordu. "Yapmam gerekiyorsa yaparım."

İçten içe hiddetten köpüren Graham bakışlarını kaçırdı ve bir daha ona bakmadı. Bir sessizlik oldu. Bu aşamada Graham herkesin, Paula'nın bundan sonra ne yapacağını merak ettiğini biliyordu. Sonra Ernestine kıkırdamaya başladı, herkes kahkaha attı ve Bert, "Bu bir komplo!" diye haykırdı. Bu yorum Graham'in kararlılığını bozdu. Hemen Paula'ya baktı. Küçük Hanımefendi'nin bluzu çıkmıştı ve belinden yukarısında mayo olduğu görülüyordu. Binici kıyafetlerini mayosunun üstüne giydiği anlaşılıyordu.

Dick, "Haydi, Lute, sırada sen varsın," diye meydan okudu.

Ancak Lute, Jong-Keena için aynı şekilde hazırlıklı olmadığından, kızararak kızların soyunma odalarına çekilmelerine ön ayak oldu.

Graham Paula'nın on iki metre yükseklikteki atlama tahtasında duruşunu ve harika bir kırlangıç dalışıyla havuza atlayışını

izledi ve Bert'in, "Ah, Annette Kellerman!" diye hayranlıkla söylendiğini duydu. Onu öfkelendirmek üzere olan numara yüzünden canı sıkkın olduğu için, harika kadını, Büyük Ev'in Küçük Hanımefendisi'ni ve nasıl bu kadar şahane olabildiğini iyice merak etmeye başladı. Suyun altında rahat kulaçlarla ve gözleri açık bir şekilde sığlaşan dibini izleyerek havuzu boydan boya aşarken, Paula hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Dick Forrest'ın karısıydı. Bütün bildiği buydu. Nasıl doğmuştu, nasıl yaşamıştı, geçmişi nasıldı ve nerede geçmişti; bunların hiçbirini bilmiyordu.

Ernestine ona Lute'la kendisinin, Paula'nın üvey kardeşi olduklarını söylemişti. Bu en azından bir parça bilgiydi. (Dibinin giderek aydınlanması ona havuzun ucuna yaklaştığını gösteriyordu. Ayrıca Dick'le Bert'in bacakları güreş yapıyorlarmış gibi birbirlerine dolanmıştı. Graham öbür tarafa döndü ve suyun altında kalmaya devam ederek geriye doğru birkaç metre yüzdü.) Bir de Paula'nın, Martha Hala diye hitap ettiği Bayan Tully vardı. O gerçekten de halası mıydı? Yoksa Lute'la Ernestine'nin annelerinin akrabası olduğu için nezaketen mi hala diyordu?

Graham suyun yüzeyine çıktı ve diğerleri tarafından yakalamaca oynamaya çağrıldı. Sonraki yarım saat boyunca oynadığı bu yorucu oyun sırasında birden fazla kez Paula'nın halkadan kaçma konusundaki başarılı girişimleri nedeniyle onun kıvraklığına, atikliğine ve stratejisine hayran olmak durumunda kaldı. Oyunu bitkin bir şekilde, nefes nefese bitiren grup, havuz boyunca yarıştı ve sürünerek havuzdan çıkıp, güneşin altında dinlenmek üzere Bayan Tully'nin etrafında daire oluşturdu.

Kısa bir süre sonra yeni eğlenceler başladı. Paula, Bayan Tully'yle olmayacak konularda tartışıyordu.

"Bak, Martha Hala, bugüne kadar yüzmeyi öğrenmemiş olman, böyle bir duruş sergilemeni gerektirmiyor. Ben gerçek bir yüzücüyüm ve sana söylüyorum, tam burada havuza dalıp, suyun altında on dakika kalabilirim."

"Saçmalık, çocuğum," diye ışıldadı Bayan Tully. "Baban gençken, senden çok daha gençken, canım, herkesten daha uzun süre

suyun altında kalabilirdi ve onun rekoru, bildiğim kadarıyla üç dakika, kırk saniyeydi. Bunu gayet iyi biliyorum; çünkü bir bahis uğruna Harry Selby'i yendiğinde süreyi ben tutmuştum."

Paula, "Ah, babamın zamanında olağanüstü bir adam olduğunu biliyorum," diye kasıldı, "ama zaman değişti. Eğer o yaşlı adam burada olsaydı, gençliğinde mükemmel olmasına rağmen, suyun altında kalma konusunda benimle yarışmak isteseydi, onu boğardım. On dakika mı? Tabii ki, on dakika kalabilirim. Ve kalacağım. Martha Hala, saati sen tut ve süreyi ölç. Yahu, bu o kadar kolay ki..."

Dick onun yerine tamamladı, "Kovada balık vurmak kadar kolay."

Paula tramplenin üstündeki platforma tırmandı.

"Havadaki süremi ölç," dedi.

Dick, "Bir buçuk dönüşünü yap," diye seslendi.

Paula başıyla onayladı, gülümsedi ve ciğerlerini tüm kapasitesiyle doldurmak için harika bir çaba gösterme numarası yaptı. Graham büyülenmiş bir şekilde seyrediyordu. Kendisi de dalıcı olmasına rağmen, bir buçuk dönüşlü atlayışın, profesyoneller dışında kadınlar tarafından denendiğini çok ender görmüştü. Açık mavi ve yeşil ipek mayosu vücudunu sarıyor, doğru orantılı bedeninin hatlarını gösteriyordu. Ciğerlerinin alabileceği son santimetreküp havayı almak için acıyla nefes alma gibi görünen bir hamleyle yukarıya ve öne doğru zıpladı, sonra aşağıya yöneldi. Tramplenin ucundan aldığı güçle vücudu dik ve kaskatıydı, bacakları düzdü, ayakları bitişikti. Tramplenin fırlatması sonucunda havaya zıplama gücüyle bükülerek vücudunu top haline getirdi, tam bir dönüş yaptı, sonra mükemmel dalış şekline geçerek dümdüz hale geldi. Mükemmel bir dalışla, neredeyse hiç dalgacık yaratmadan, su sıçratmadan havuza girdi.

Graham'in kararı, "Bir Toledo kılıcı daha fazla su sıçratırdı," oldu.

Ernestine hayranlığını, "Keşke ben de öyle atlayabilsem," diyerek dile getirdi. "Ama asla yapamayacağım. Dick dalmanın bir zamanlama meselesi olduğunu söylüyor ve Paula bu nedenle bu kadar güzel atlıyor. Zaman duygusu çok gelişmiş."

"Ve kendini bırakma duygusu," diye ekledi Graham.

Dick, "Bilinçli bir şekilde kendini bırakma," diye niteledi.

Graham, "Çabayla rahatlama," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Bir profesyonelin bu kadar mükemmel bir bir buçuk salto yaptığını hayatımda hiç görmedim."

Dick, "Ben de bu nedenle Paula'dan daha çok gurur duyuyorum," diye açıkladı. "Bak, ona bunu ben öğrettim ama itiraf ediyorum, oldukça kolay bir işti. Neredeyse hiç çaba göstermeden koordinasyon sağlıyor. Buna iradesi ve zaman duygusu eklenince, ilk atlayışı oldukça iyiydi."

Bayan Tully gururla, "Paula olağanüstü bir kadın," derken gözleri saatin saniye ibresiyle, suyun yüzeyi arasında gidip geliyordu. "Kadınlar hiçbir zaman erkekler kadar iyi yüzemezler. Ama Paula yüzüyor. Üç dakika, kırk saniye! Babasını geçti!"

Dick ciddi bir ifadeyle, "Ancak bırakın on dakikayı, beş dakika bile suyun altında kalmayacak. Ondan önce ciğerleri patlar."

Dört dakika dolunca Bayan Tully heyecanlanmaya ve kaygıyla etrafındaki yüzlere bakmaya başladı. Sırrı bilmeyen Kaptan Lester, küfrederek ayağa kalktı ve havuza daldı.

Bayan Tully kontrollü bir sakinlikle, "Bir şey oldu," dedi. "Atlarken başına bir şey geldi. Siz erkekler, peşinden havuza girin."

Ancak suyun altında buluşan Graham, Bert ve Dick, neşeyle sırıtarak el sıkıştılar. Dick onlara kendisini takip etmelerini işaret etti ve karanlık gölgeli suda yol göstererek onları mahzene götürdü. Orada suda yürüyerek Paula'yla buluşup fısıltılarını ve kıkırdamalarını bastırmaya çalıştılar.

Dick, "Sadece iyi olduğundan emin olmaya geldim," açıklamasını yaptı. "Şimdi de gitmek zorundayız. Önce sen, Bert. Ben Evan'ın peşinden geleceğim."

Böylece birer birer karanlık sudan geçerek havuz suyunun yüzeyine çıktılar. Bu aşamada Bayan Tully ayağa kalkmıştı ve havuzun kenarında duruyordu.

"Bunun senin numaralarından birini olduğunu düşünseydim," diye söze başladı.

Ama Dick, onu dikkate almadan, yapay bir sakinlikle, onun duyabileceği şekilde adamlara emir vermeye başladı.

"Bunu sistematik hale getirmeliyiz, beyler. Sen, Bert ve sen, Evan bana katılın. Biz bu uçtan başlayacağız, bir buçuk metre arayla dibi tarayacağız. Sonra devam edip, tarayarak geri geleceğiz."

"Kendinizi yormayın, beyler," diye seslenen Bayan Tully gülmeye başladı. "Sana gelince Dick, hemen buraya gel. Seni tokatlamak istiyorum."

"Kızlar, onunla ilgilenin," diye bağırdı Dick. "Sinirleri bozuldu."

Bayan Tully, "Bozulmadı ama bozulacak," dedi gülerek.

Kaptan Lester, dibi araştırmak üzere bir kez daha tura çıkarken nefesi kesilerek ve tükürükler saçarak, "Ama lanet olsun, hanımefendi, bu, gülünecek bir mesele değil!" dedi.

Cesur denizci havuza girdikten sonra Dick, "Sen de oyunda mısın, Martha Hala, gerçekten oyunda mısın?" diye sordu.

Bayan Tully başıyla onayladı. "Ama devam et, Dick, hâlâ bir saf oyuncun var. Elsie Coghlan'ın annesi bana geçen yıl Honolulu'da anlatmıştı."

Paula'nın gülen yüzü ancak on bir dakika geçtikten sonra suyun üstüne çıktı. Bitkinlik numarası yaparak yavaşça sürünerek dışarı çıktı ve nefes nefese halasının yanına oturdu. Heyecanlı kurtarma girişimleri sonucunda gerçekten yorulan Kaptan Lester, Paula'yı dikkatle inceledi, sonra süklüm püklüm en yakın direğe gidip başını betona üç kere vurdu.

Paula, "Korkarım, aşağıda on dakika kalmadım. Ama on dakikanın çok altında değildi, öyle değil mi, Martha Hala?" dedi.

"Eğer benim fikrimi soruyorsan, hiç değildi," diye cevap verdi Bayan Tully. "Islanmış olmana bile şaşırdım. Haydi, haydi, doğal nefes al, çocuğum. Numara yapman gerekmiyor. Hatırlıyorum da, ben küçük bir kızken, Hindistan seyahatim sırasında, fakirler okulu vardı. Buradaki fakirler derin kuyulara atlarlar ve aşağıda senden çok daha uzun süre kalırlardı, gerçekten de çok daha uzun kalırlardı, çocuğum."

Paula, "Biliyordun!" diye suçladı halasını.

"Ama sen bildiğimi bilmiyordun," diye tersledi Bayan Tully. "Bu nedenle de yaptığın şey büyük bir suç. Benim yaşımda, kalp hastası bir kadını düşünürsen hele."

"Ve o değerli, çivi gibi kafanı," diye haykırdı Paula.

"Basit bir nedenle seni tokatlardım."

Paula gülerek "Daha da basit bir nedenle, ıslak olmama rağmen, sana sarılırdım," diye cevap verdi. "Her neyse, Kaptan Lester'ı kandırdık. Öyle değil mi, Kaptan?"

"Benimle konuşma," diye mırıldandı o korkusuz denizci, esrarengiz bir şekilde. "Kendimle uğraşıyorum, intikamımın ne şekilde olacağını belirlemeye çalışıyorum. Size gelince Bay Dick Forrest, mandıranı havaya uçurmak ile Mountain Lad'ın diz arkası tendonlarını sakatlamak arasında gidip geliyorum. Belki ikisini birden yaparım. Bu arada, bindiğin atı tekmelemek üzere dışarı çıkıyorum."

Dick Outlaw'a (Kanun Kaçağı), Paula da Fawn'a binerek yan yana Büyük Ev'e döndüler.

"Graham hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Dick.

Paula, "Harika biri," diye cevap verdi. "Tam senin tipin, Dick. O da senin gibi evrensel ve onda da aynı dünya markalarının izi var; Seven Seas, kitaplar falan. Aynı zamanda bir sanatçı ve pek çok alanda başarılı. Hem de çok eğlenceli. Gülüşünü fark ettin mi? Çok çekici. İnsanın onunla birlikte gülesi geliyor."

Dick onaylayarak başını salladı. "Ayrıca ciddi yara izleri de var."

"Evet, tam gözlerinin kenarında, gülümsedikten hemen sonra ortaya çıkıyorlar. Tam olarak yorgunluk izleri değiller, aksine, eski güzel soruları akla getiriyorlar: Neden? Ne için? Değeri ne? Ne hakkında?"

Atlı grubun sonunda Ernestine'le Graham konuşuyordu.

Ernestine, "Dick ciddi, karmaşık biridir," diyordu. "Onu çok fazla tanımıyorsunuz. Son derece karmaşıktır. Ben onu çok az tanıyorum. Paula çok iyi tanıyor ama onun dışında çok az insan onun derinine inebiliyor. Dick gerçek bir filozof ve bir stoik veya bir İngiliz kadar kontrollü. Dünyayı kandırmak için rol yapabilir."

Grup, meşelerin altındaki uzun at bağlama tırabzanlarında toplanmıştı ve Paula kahkahalar atıyordu.

Dick'e, "Haydi, devam et, biraz daha, biraz daha," diye ısrar ediyordu.

"Beni, evdeki çocuklara kendi sistemimle isim koyarken kelime hazinemi tüketmiş olmakla suçluyor," diye açıkladı Dick.

"Ama bana bir buçuk dakika içinde en az kırk isim verdi. Haydi, Dick, devam et."

"Sonra," diyen Dick şarkı söylemeye başladı. "Oh Sin ve Oh Pshaw olabilir, Oh Sing ve Oh Song, Oh Sung ve Oh Sang, Oh Last ve Oh Least, Oh Ping ve Oh Pong, Oh Some, Oh More ve Oh Most, Oh Naught ve Oh Nit..."

Dick doğaçlama oluşturduğu kelime hazinesiyle şarkı söylemeyi sürdürerek eve girdi.

17. Bölüm

Graham bir haftadır hoşnutsuzluk ve huzursuzluk yaşıyordu. Yapması gereken şeyin ilk trenle Büyük Ev'den ayrılması gerektiği inancı ile Paula'yı görme, daha çok görme, onunla beraber olma, daha çok beraber olma arzusu ikileminde kalınca, ne gitmeyi başarmıştı, ne de Paula'yı ziyaretinin ilk günlerindeki kadar görmeyi.

Önceleri ve oyalandığı beş gün boyunca genç kemancı, Paula'nın ortalıkta göründüğü zamanın neredeyse tamamını tekeline aldı. Graham sık sık müzik odasına giriyor ve ikili tarafından dikkate alınmayınca, umutsuz bir halde saatlerce oturup, "çalışmalarını" dinliyordu. Onun varlığını unutuyorlar, müziklerinin tutkusuyla ya heyecanlanıp kendilerinden geçiyorlar ya da dinlenme aralarında alınlarını silip, sohbet ediyor ve samimi bir şekilde gülüyorlardı. Genç müzisyenin Paula'yı acı veren bir çabayla sevdiği Graham açısından gayet belirgindi. Ancak ona acı veren şey, Paula'nın Ware olağandışı iyi bir şey yaptıktan sonra bazen ona bakarken gösterdiği aşırı düşkünlüktü. Graham kendine bütün bunların Paula'nın aklında olduğunu, sadece adamın sanatına duyduğu hayranlıktan kaynaklandığını boşu boşuna söylüyordu. Yine de, erkek olduğu için acı veriyordu ve vermeye devam ediyordu. Sonunda orada kalmaya dayanamadı.

Graham bir keresinde, tesadüfen bir Schumann parçasının sonunda ve Ware ayrıldıktan hemen sonra odaya girmiş, Paula'yı hâlâ piyanonun başında otururken bulmuştu. Yüzünde memnun ve kendinden geçmiş bir halde hayallere daldığını gösteren bir ifade vardı. Graham'i neredeyse tanımıyormuş gibi bakmış, mekanik bir şekilde kendini toplamış ve düşünmeden sıradan bir iki kelime etmiş ve odadan çıkmıştı. Graham üzüntüsüne ve kırgınlığına rağmen, onun sadece sanatçı olarak hayal kurduğunu, ruhunda yeni çaldığı müziğin yansımasını dinlediğini düşünmeye çalışmıştı. Kendi kendine, elinde olmadan, kadınlar acayip ya-

ratıklar ve gönüllerini en tuhaf ve mantıksız şekillerde kaptırma eğilimindeler, diye değerlendirdi. Bu genç adam, sadece müziğiyle Paula'nın kadınlığını büyülemiş olamaz mıydı?

Ware gidince Paula Forrest, kulpsuz kapının ardındaki özel bölümüne neredeyse bütün gün çekildi. Graham'in evdekilerden anladığı kadarıyla, bu durum olağandışı görülmüyordu.

Ernestine, "Paula kendisine çok iyi dostlar bulan bir kadındır," diye açıkladı. "Sık sık yalnızlık dönemlerine girer ve bu dönemlerde onu görebilen tek kişi Dick'tir."

Graham gülümseyerek, "Tabii bu diğer konuklar açısından pek onur verici bir durum sayılmaz."

"İşte bu nedenle Paula konukların yanına çıktığı zaman bu kadar hoşsohbet oluyor," diye tersledi Ernestine.

Büyük Ev'de dolananların sayısı azalıyordu. İş veya ziyaret için birkaç konuk gelmeye devam etti ancak ayrılanlar daha çoktu. Oh Joy ile Çinli personelin idaresi altında Büyük Ev o kadar kusursuz ve mükemmel bir şekilde işliyordu ki, konukların eğlenmesi ev sahibinin görevleri arasında önemsiz kalıyordu. Konuklar büyük ölçüde birbirlerini ve kendilerini eğlendiriyorlardı.

Dick çoğunlukla öğle yemeğine kadar ortaya çıkmıyordu, bir an bile. Paula ise inziva programını uyguladığından, akşam yemeğine kadar görünmüyordu.

Bir gün öğlenleyin Dick gülerek "yatak istirahatı," dedi ve boks eldivenleri, eskrim sopaları ve kılıçlarıyla Graham'e meydan okudu.

Maçlar arasında nefeslenirken Graham'e, "Artık kitabını ele almanın zamanı geldi," dedi. "Ben dört gözle okumayı bekleyen birçok insandan yalnızca biriyim ve gerçekten sabırsızlanıyorum. Dün Havely'den bir mektup aldım; kitabından bahsediyordu ve ne kadar ilerlediğini soruyordu."

Böylece Graham, kuledeki odasında notlarını ve fotoğraflarını düzenleyerek işi planladı ve ilk bölümleri yazmaya başladı. Çalışmasına o kadar daldı ki, her akşam yemekte karşılaşmasalar,

Paula'ya duymaya başladığı ilgi kaybolabilirdi. Ayrıca Ernestine'le Lute, Santa Barbara'ya gitmek üzere evden ayrılıncaya kadar, öğleden sonraları yüzme, ata binme ve Miramar Tepeleri ile Anselmo Dağları'nın tepelerine araba gezileri devam etmişti. Yaptıkları diğer gezilere bazen Dick de katılmıştı ve Sacramento havzasında çalışan büyük taraklara, Little Coyote ve Los Cuatos derelerine kurulmakta olan barajlara ya da yirmi bin dönümlük arazisinde kurduğu ve iki yüz elli aile reisinin, aileleriyle birlikte topraktan yararlanmalarını sağlamaya çalıştığı seksen dönümlük çiftçiler kolonisine gitmişlerdi.

Graham, Paula'nın bazen tek başına ata bindiğini biliyordu ve bir keresinde bağlama tırabzanında Fawn'dan inerken yakaladı.

"O kısrağı diğerleriyle değil de, tek başına binerek şımarttığını düşünmüyor musun?" diye takıldı.

Paula kahkaha attı ve başını iki yana salladı.

Graham, "O halde," dedi ciddi bir ifadeyle, "Ben de seninle ata binerek şımarmak istiyorum."

"Ama Lute, Ernestine, Bert ve diğerleri var."

"Burası yeni bir ülke," diye itiraz etti Graham. "İnsan yeni bir ülkeyi, bilenler aracılığıyla öğrenir. Ben burayı Lute'un, Ernestine'in, Bert'in ve diğerlerinin gözüyle gördüm. Ancak görmediğim ve sadece senin gözlerinle görebileceğim birçok şey var."

Paula yan çizerek, "Güzel bir teori," dedi. "Bir tür manzara vampirliği."

Graham hemen, "Ama vampirliğin olumsuz etkileri olmadan," diye ekledi.

Paula cevap verirken ağırdan aldı. Graham'in gözlerine bakışları içten ve ciddiydi. Graham söyleyeceği sözleri iyice tarttığını ve ölçtüğünü tahmin etti.

Paula sonunda yalnızca, "Onu bilemem," dedi. Ancak Graham hayalinde bu birkaç kelimenin üstüne atladı, olası anlamlarını yorumlamaya, tahmin etmeye çalıştı.

Graham, "Ama birbirimize söyleyebileceğimiz çok şey var," diyerek bir kez daha denedi. "Birbirimize... Söylememiz gereken birçok şey..."

Paula yavaşça, "Öyle olduğunu anladım," diye cevap verirken gözlerinde yine o içten ve ciddi bakış vardı.

Demek anlamıştı; bunun düşüncesi bile Graham'i coşturmaya yetti ancak Paula dönüp eve girerken patlattığı soğukkanlı, kışkırtıcı kahkahadan kaçma konusunda dili yeterince hızlı davranamadı.

Büyük Ev'deki konuk sayısı azalmaya devam ediyordu. Paula'nın halası Bayan Tully, Graham'i hayal kırıklığına uğratarak (zira Paula hakkında öğrenmek istediklerini ona sormayı ümit etmişti) yalnızca birkaç gün kalıp gitmişti. Geri gelip daha uzun kalacağı yolunda muğlâk konuşmalar vardı ama Avrupa'dan yeni döndüğü için, zevk için gezmeye başlamadan önce görev olarak yerine getirmesi gereken ziyaretler olduğunu açıklamıştı.

Eleştirmen O'Hay, filozofların ona yaptığı müzikal saldırının korkunç etkilerini unutabilmek için birkaç gün daha oyalanmak zorunda kalmıştı. Bu fikir ve numara Dick'e aitti. Ateşli tartışmacılar akşamüstü toplanmışlar ve Ernestine'in tesadüfi görünen bir yorumu, Aaron Hancock'un, O'Hay'in en derin inançlarının ortasına ilk bombayı patlatmasına neden olmuştu. Gönüllü ve hevesli bir müttefik olan Dar Hyal, blastik müzik teorisiyle yandan destek verip, O'Hay'i ters köşeye yatırdı. Tartışma, öfkeli İrlandalı ve yetenekli laf kavgacısı ikilisinin yarattığı yorgunlukla kendinden geçip, Terrence McFane müzik odasının sakinliğine ve sessizliğine çekilmelerini teklif edinceye ve onlar da büyük bir rahatlamayla kabul edinceye kadar devam etti. Burada, huzur veren viskiyle ve barbarlardan uzak durarak, ikisi gerçek müzik hakkında samimi bir şekilde konuşabilirlerdi. Sabahın ikisinde, gözü dönmüş ve aklı karışmış O'Hay, dimdik yürüyen ve sağlam duran Terrence tarafından yatmaya götürüldü.

Ernestine sonradan O'Hay'e, "Boş ver," dedi ama gözlerindeki parıltı O'Hay'in oyunu anlamasını sağladı. "Zaten beklenen bir şeydi. O beyinsiz filozoflar bir azizi bile içmeye zorlar."

Dick sahte bir şekilde özür dilerken, "Terrence'in ellerinde güvende olduğunu sanıyordum," demişti. "İki İrlandalı, biliyorsun. Terrence'ın çok katı olduğunu unutmuştum. Biliyor musun, sana iyi geceler diledikten sonra, hikâye anlatmak üzere bana geldi. Hem de kaya gibi sağlamdı. Laf arasında birkaç kadeh içtiğini söyledi, bu nedenle... seni rahatsız ettiği... aklıma gelmedi."

Lute'la Ernestine Santa Barbara'ya gitmek üzere yola çıkınca, Bert Wainwright'la kız kardeşi, Sacramento'da bulunan ve uzun zamandır ihmal ettikleri evlerini hatırladılar. Aynı gün, Paula'nın koruması altındaki iki ressam geldi. Ancak onlar da bulgu sağlayamadılar; çünkü günlerini iki kişilik araba ve sürücüyle tepelerde geçirdiler ve erkekler salonunda uzun pipolar içtiler.

Büyük Ev'deki özgür ve kolay hayat sürtüşmesiz bir şekilde devam etti. Dick çalıştı. Graham çalıştı. Paula inziva hayatına devam etti. Kocayemiş ağaçlığındaki pirler gezinirken uğrayıp uzun sohbetli akşam yemeklerine –Paula onlara piyano çalmadığı akşamlarda– katıldılar. Sacramento'dan, Wickenberg'den ve vadideki diğer kasabalardan araba grupları ansızın uğramayı sürdürdü. Ancak Oh Joy ve evdeki diğer hizmetçiler hiç şaşırmıyorlardı. Graham onların gerektiğinde yirmi dakika önce haber verilip, bir sürü beklenmeyen konuğa mükemmel bir akşam yemeği sunduklarını görmüştü. Bir de –ender olsa da– akşam yemeğinde sadece Dick, Graham ve Paula'nın olduğu akşamlar vardı ve sonrasında, iki erkek erken yatmadan önce sohbet ederken, Paula kendi kendine hoş şeyler çalıyor ya da onlardan önce ortadan kayboluyordu.

Ancak ay ışığının olduğu bir akşam Watson'lar, Mason'lar ve Wombold'lar hep birlikte gelince, tüm briç masaları kurulduğunda, Graham dışarıda kaldı. Paula piyanonun başındaydı. Graham Paula'ya yaklaşırken, onun gözlerinde kendisinin geldiğini görünce hemen bir mutluluk parıltısı belirdiğini fark etti. Ancak bu parıltı aynı hızla kayboldu. Paula kalkacakmış gibi hafifçe hareket etti ve bu hareketi Graham'in dikkatinden kaçmadı. Graham ayrıca oturmasına neden olan dürtüyü sessizce kontrol altına aldığını da fark etti.

Paula hemen Graham'in onu hep gördüğü hale büründü; gerçi onu çok az gördüğünü düşünüyordu ama yine de aklına geleni söy-

lemeye başladı ve şarkılarında ona eşlik etmeye çalıştı. Paula'yla birbiri ardına şarkıları denerken, yüksek baritonunu onun hafif sopranosuna uyum sağlayacak şekilde bastırdı. O kadar başarılı oldular ki, briç oyuncuları tekrar tekrar çalmalarını istediler.

Duraksadıkları bir anda Paula, "Evet, Dick'le yeniden dünyaya açılmaya kesinlikle can atıyorum," dedi. "Keşke yarın başlayabilsek! Ama Dick daha yola çıkamaz. Burada çiftlikte çok sayıda deneye ve maceraya dalmış durumda. Peki, sence şimdi neyle uğraşıyor? Sanki elinde yeterince iş yokmuş gibi, alıcıların çiftliğe gelmesini sağlayarak, satış ucunda –ya da en azından Kaliforniya ve Pasifik sahili bölümünde– devrim yaratacakmış.

"Ama bunu zaten yapıyorlar," dedi Graham. "Burada tanıştığım ilk insan, Idaho'dan gelen bir alıcıydı."

"Ah, ancak Dick kurumsal anlamda yapmak istiyor; belirtilen zamanda hep birlikte gelmelerini istiyor. Basit açık artırma satışları şeklinde de değil, gerçi ilgiyi artırmak için onu da yem olarak kullanacağını söylüyor. Her yıl düzenlenen bir fuar olacak, üç gün sürecek ve tek sergileyici Dick olacak. Artık sabahlarının yarısını, Bay Agar ve Bay Pitts'le konferans yaparak geçiriyor. Agar Dick'in satış müdürü, Bay Pitts de gösteriyi hazırlıyor."

Paula içini çekti ve parmaklarını tuşlarda gezdirdi.

"Ah, bir gidebilsek... Timbuctoo, Mokpo ya da Jericho."

Graham gülerek, "Bana Mokpo'ya gittiğini söyleme."

Paula başıyla onayladı. "Yemin ederim, ciddiyim. Dick'le All Away'le gezerken, uzun zaman önce. Hatta, balayımızı Mokpo'da geçirdiğimiz söylenebilir."

Graham onunla, Mokpo anılarını paylaşırken, Paula'nın sürekli olarak kocasından bahsetmesinin kasıtlı olup olmadığına karar vermeye çalıştı.

"Herhalde burasının cennet gibi olduğunu düşünüyorsun," diyordu Graham.

Paula gereksiz bir coşkuyla, "Evet, evet," diye cevap verdi. "Ama son zamanlarda bana ne olduğunu bilmiyorum. Kalkıp gitmem gerektiğini düşünüyorum. Sanırım bahar sıkıntısı, Kızıl Tanrılar ve onların ilaçları. Bir de, Dick bu kadar yoğun çalışmakta ve projelerle buraya bağlanmakta ısrar etmeseydi! Biliyor musun, evli olduğumuz bütün bu yıllar boyunca, karşıma çıkan tek ciddi rakip bu çiftlik. Dick oldukça sadıktır ve çiftlik onun ilk aşkı. Bunu daha benimle tanışmadan veya varlığımdan haberdar olmadan önce planlamış ve başlamış."

Graham aniden, şarkıyı Paula'nın önündeki rafa koyarak, "Haydi, birlikte bunu deneyelim," dedi.

"Ah ama bu *Çingene İzi,*" diye itiraz etti. "Bu şarkı ruh halimi daha da bozacak," diyerek mırıldanmaya başladı:

"Batıya, batan güneşe doğru Romen yolunu izle, evsizlerin sürüklendiği yerlerde hurda yelkenler açılıncaya ve Doğu ile Batı birleşinceye kadar."

Paula durup, "Romen yolu ne?" diye sordu. "Hep ayak sesi, lehçe, Çingene lehçesi diye düşünmüştüm ama dünyada bir dili takip etmek bana hep çok saçma gelmişti; bir tür felsefi gezi gibi."

"Yol da bir anlamda konuşma şekli," diye cevap verdi Graham. "Ama yalnızca tek bir şey söylüyor: 'Ben bu yoldan geçtim.' İki bahar dalı belirli bir şekilde kesişmiş ve iz bırakmış, yolu oluşturmuş. Ancak bunlar farklı ağaçların veya fundaların dalları olsa gerek. Böylece buradaki çiftlikte, manzanita ve kocayemiş ağacıyla, meşe ve ladinle, atkestanesi ve gürgenle, kızılçam ve defneyle, yaban mersini ve leylakla yol yapabilirsin. Bu bir çingene yoldaşın, bir başka çingene yoldaşa, bir çingene sevgilinin çingene sevgilisine işareti." Bu kez Graham mırıldandı:

"Yine yollara düştüm, açık deniz yoluyla; Çingene izinin kesiştiği yeri takip et, dünyayı dolaşıp geri dön."

Paula anladığını belirterek başını salladı, sıkıntılı gözlerle uzun salonun diğer ucunda kâğıt oynayanlara baktı, bir an boş bulunduğunu fark edip, hemen şunları söyledi:

"Tanrı biliyor, bazılarımızda epeyce çingenelik var. Bende herkesten daha çok. Dick, çiftçilik eğilimine rağmen doğuştan çingene. Ayrıca senin hakkında anlattıklarından, senin de umutsuz bir çingene olduğun anlaşılıyor."

Graham, "Ne de olsa gerçek çingene, çingenenin kralı beyaz adam," olgusunu ileri sürdü. "Herhangi bir çingeneyle karşılaştırıldığında, daha az teçhizat çok daha fazla yer gezmiştir. Çingeneler onun izinde yürümüş, ama hiçbir zaman onun için iz bırakmamıştır. Haydi, gel, deneyelim."

Delidolu sözleri neşeli, dikkatsiz bir kıvraklıkla söylerken, Graham, Paula'ya baktı, kendine ve ona hayret etti. Kocasının çatısının altında, bu kadının yanında yeri yoktu. Ama buradaydı ve günler önce gitmiş olması gerekiyordu. Yıllar sonra kendini tanımaya başlamıştı. Bu büyüleyiciydi, çılgınlıktı. Kendini hemen uzaklaştırmalıydı. Daha önce de büyüler, çılgınlıklar yaşamıştı ve uzaklaşmayı, kendini kurtarmayı başarmıştı. "Zaman içinde yumuşamış mıydı?" diye sordu kendi kendine. Yoksa bu, yaşadıklarından daha derin bir çılgınlık mıydı? Bu durum, değer verdiği şeylerin; çok sevdiği, kıskançlıkla el üstünde tuttuğu ve gizli hayatını koruyan ama bugüne kadar hiçbir zaman ihlal edilmemiş şeyleri çiğnemesi demekti.

Buna rağmen uzaklaşmadı. Orada, onun yanında durup, büyüleyici bir şekilde kulaklarının üstünde bukleler halinde kıvrılarak, onu heyecanlandıran sarı ve bronz parıltılı kahverengi saçlarına baktı. O saçlar, öyle bir kadın olduğu, yarı bilinçsiz bir şekilde, anlık durumlarda ona ipucu verdiği duyguları hissettiği için Paula'yı da heyecanlandırıyor olmalıydı.

O bir büyücü ve sesi, büyücülüğünün önemsiz bir parçası değil, diye düşündü Graham; zira onun sesi, son derece gür bir kadın sesi, dünyadaki tüm kadın seslerine aykırı olan sesi şarkıyı söylüyor ve kulaklarında yankılanıyordu. Ayrıca, hiç kuşku duymayacak şekilde, kendisini saran bu çılgınlığı Paula'nın da hissettiğini, kendisinin sezdiği gibi, erkekle kadının karşılaştığını sezdiğini biliyordu.

Şarkı söylerken ikisi de heyecanlıydı ve bunun düşüncesi, kesin olarak bilmesi Graham'in kendi çılgınlığını daha da tetikledi. Sonunda sesi, son dizelerin cüretkârlığıyla bilinçsizce yumuşadı. Sesler ve heyecanlar karıştı:

"Rüzgâr esen gökyüzünde vahşi şahin, bütün yaylanın geyiği ve erkeğin kalbi, bakirenin kalbine gitti. Eski günlerde olduğu gibi erkeğin kalbi bakirenin kalbine gitti, çadırlarımın ışığı sönsün, dünyanın sonunda sabah bekliyor ve dünya ayaklarımızın altında."

Son notalarda Graham, Paula'nın başını kaldırıp kendisine bakmasını bekledi ama Paula bir süre gözlerini tuşlardan ayırmadan sessiz kaldı. Sonra Graham'e dönen yüz, Büyük Ev'in Küçük Hanımefendisi'nin yüzüydü. Konuşmaya başladığında, dudaklarında sinsi bir gülümseme, gözlerinde hınzırlık vardı:

"Haydi, gidip Dick'i rahatsız edelim, kaybediyor. Kâğıt oynarken sinirlendiğini hiç görmemiştim ancak uzun bir kaybetme serisinden sonra gerçekten canı sıkkın oluyor."

"Fakat kumar oynamaya bayılıyor," diye devam etti Paula, masalara doğru ilerlerken. "Bu onun rahatlama yöntemlerinden biri. Ona iyi geliyor. Yılda bir veya iki kere, iyi bir poker oyunu olursa, bütün gece oturabilir ve limiti kaldırırlarsa, mantığını bir kenara bırakarak oynayabilir."

18. Bölüm

"*Çingene İzi* şarkısını söyledikten neredeyse hemen sonra Paula inzivadan çıktı ve Graham, kule odasında bütün sabah onun kanadından şarkı ve opera parçalarına veya büyük avludan kahkahalar ve köpeklerin azarlanmasına ya da uzaktaki müzik odasından saatlerce, kesintisiz piyano sesi duyarken çalışmaya devam etmesi gerektiği için kendini baskı altında hissetti. Ancak Graham, Dick'i örnek alarak, sabahlarını çalışmaya ayırmıştı, bu nedenle Paula'yla öğle yemeğinden önce ender görüşüyordu.

Paula, uykusuzluk krizinin sona erdiğini ve Dick'in ona sunabileceği her türlü eğlenceye ve geziye hazır olduğunu açıkladı. Ayrıca, Dick bu kişisel eğlenceleri kendisine çok görecek olursa, evi konuklarla doldurup ona hayatın, canlılığın ne olduğunu öğretmekle tehdit etti. Tam da bu aşamada halası Martha –Bayan Tully– birkaç gün kalmak üzere geri döndü ve Paula, Duddy ile Fuddy'yi yüksek, tek koltuklu arabada sürme işini yeniden üstlendi. Duddy ile Fuddy güçlü koşu atlarıydı ama Bayan Tully, yaşlı ve ağır olmasına rağmen, dizginleri Paula tuttuğu zaman korkusuzdu.

Bayan Tully'nin Graham'e anlattığı gibi: "Böyle bir ödünü, Paula dışında hiç kimseye vermem. Atlarda kendimi güvenerek emanet edebileceğim tek kadın Paula. Onun atlardan anlayan bir yanı var. Çocukken atlar için deliriyordu. Sirk binicisi olmaması bir mucize."

Graham, Paula'nın halasıyla yaptığı çeşitli sohbetlerde çok daha fazlasını öğrendi. Bayan Tully, Paula'nın babası Philip Desten'den bahsetmeye doyamıyordu. Aralarında epeyce yaş farkı olan en büyük ağabeyi Philip, Bayan Tully'nin çocukluğunun prensiydi. Tavırları hep görkemli, prens gibi olmuştu; bunlar, sıradan insanlara bir miktar çılgınlık gibi gelen tavırlardı. Sürekli olarak en çılgın ve en cesur şeyleri yapardı. İşte bu çılgınlık damarı, kırk dokuz yılının büyük altın macerasında çeşitli servetler kazanmasını ve aynı yöntemlerle kaybetmesini sağlamıştı. Kendisi New

England yerlisi olmakla birlikte, büyük büyükbabası Fransızdı; okyanus ortasında karaya vuran bir enkazı önemsemeyip, karaya çıkarak Maine sahilindeki çiftçi denizcilerin arasında büyümüştü.

"Her nesilde, bir kere, sadece bir kere o Fransız Desten ortaya çıkıyor," dedi Bayan Tully, Graham'e. "Philip de kendi neslinin Fransız'ıydı ve Paula'dan başka kim neslinde aynı mirası, hem de tamamen, her şeyiyle alabilirdi ki. Lute'la Ernestine Paula'nın üvey kardeşleri olsa da, hiç kimse ortak bir kan paylaştıklarını hayal edemez. İşte bu nedenle Paula, gidip sirk binicisi olmak yerine, kaçınılmaz olarak Fransa'ya sürüklendi. Onu oraya çeken şey, eski orijinal Desten'dı."

Graham, Fransa'daki macera hakkında birçok şey öğrendi. Philip Desten'ın kaderinde, kendi çarkıfeleği ters döndüğünde ve devrildiğinde ölmek vardı. Ernestine'le Lute daha çok küçük olduğundan, Desten'ın kız kardeşleri kolaylıkla onlara baktı. Ancak Bayan Tully'ye düşen Paula "o Fransız yüzünden" sorundu.

Bayan Tully, "Paula katı bir New Englandlı'dır," diye ısrar etti. "Güvenilirliği ve vefayı onurlandıran ve namus meselesi haline getiren en sağlam yaratıktır. Küçük bir kızken, başkalarını korumak dışında, yalan söylemeyi beceremezdi. Ancak koruma durumunda tüm New England karakteri yok olur ve babası kadar şahane bir şekilde yalan söylerdi. Babasında da aynı büyüleyici davranışlar, aynı cesaret, aynı istekli kahkaha, aynı neşe vardı. Ancak Paula'nın canlı ve mutlu olmasını sağlayan özellik, babasını şirin yapıyordu. Philip her zaman erkeklerin gönlünü alıyordu ya da bunu başaramazsa, onların en şiddetli nefretini kazanıyordu. Onun yanından geçen herkes ister istemez etkileniyordu. Onunla irtibat kuranlar ya hemen seviyor ya da anında nefret ediyordu. Bu noktada Paula farklı, herhalde kadın olduğu ve yel değirmenlerinde erkeklerin ayrıcalıklarından yararlanmadığı için. Onun dünyada düşmanı olduğunu sanmıyorum. Herkes onu seviyor, tabii yakışıklı kocası yüzünden onu kıskanan kedi-kadınlar olabilir."

Graham, Bayan Tully'yi dinlerken, açık pencereden, uzun kemerlerin ötesinden bir yerden Paula'nın sesi geliyordu. Ayrıca,

sesinde, sonradan elinde olmadan hatırladığı, aklından hiç çıkmayan o heyecan vardı. Paula kahkaha attı ve Bayan Tully bu ses üzerine gözleri parlayarak Graham'e baktı ve başını salladı.

"Bu noktada Philip Desten gülüyor," diye mırıldandı Bayan Tully, "ve ilk Fransız erkeğinin arkasındaki, basit kıyafetler giydirilerek toplantıya gönderilmiş bütün Fransız kadınlar. Paula'nın kahkahasının her durumda, herkesin ona bakıp gülümsemesini sağladığını fark ettin mi? Philip'in kahkahası da aynı etkiyi gösterirdi."

Paula her zaman müziğe, resme ve çizime tutkuyla bağlıdır. Küçük bir kızken, evde ve arazide bıraktığı, eline ne geçtiyse onunla yaptığı, kâğıt parçalarına çizilmiş, tahta parçalarına kazınmış, çamur ve kuma yapılmış resimlerle ve şekillerle nereye gittiği takip edilebilirdi.

Paula her şeyi severdi ve her şey onu severdi," dedi Bayan Tully. "Hayvanlardan hiç korkmazdı. Ama yine de onlara hep saygı duyardı ancak duyarlı bir insan olarak doğmuştu ve güzelliğe saygı duyuyordu. Evet, kahramanlara iflah olmaz bir şekilde hayranlık duyuyor; o kişi ister yalnızca güzel olsun, ister bir şeyler yapsın. Ayrıca sevdiği şeylerin –bu bir piyano, görkemli bir resim, şahane bir at veya biraz manzara olabilir– güzelliklerine saygı duymaktan asla vazgeçmez.

Paula aslında güzelliği kendi yaratmak istemişti. Ancak kendini müziğe mi, resme mi adaması gerektiğine bir türlü karar veremedi. Boston'da en iyi ustaların yanında tam kapasiteyle çalışırken, çizimlerine dönmeden duramadı. Sonra resim sehpasından modelliğe geçmeye ikna edildi.

Böylece, en iyilere duyduğu sevgiyle, ruhu ve yüreği güzellikle doluyken, hangi yeteneğinin daha fazla olduğu ve dehası olup olmadığı konusunda şaşırmaya ve kaygılanmaya başladı. Ona işleri tamamen bırakıp dinlenmesini tavsiye ettim ve bir yıl süreyle yurt dışına götürdüm. Ve o kadar şeyin arasında, dansa yeteneği olduğu ortaya çıktı. Ama hep müziğe ve resme geri döndü. Hayır, maymun iştahlı değildi. Onun sorunu, çok yetenekli olmasıydı."

Graham, "Çok çeşitli konularda yetenekli," diye yorum yaptı.

"Evet, o gerçekten iyi," dedi Bayan Tully, başını sallayıp onaylayarak. "Ancak yetenekle deha arasında çok fark var ve bu ileri yaşımda, hayatımı kurtarmak adına, bu çocukta en ufak bir dâhilik olup olmadığını bilmiyorum. Seçtiği hiçbir alanda büyük bir şey yapmadığı kesin."

"Kendisi olmak dışında," diye ekledi Graham.

Bayan Tully hevesle gülümseyerek, "Zaten asıl büyük olay bu," dedi. "Paula harika, olağandışı bir kadın, hiç şımarmamış, bozulmamış, son derece doğal. Sonuçta bir şeyler yapmak neye yarıyor? Her bir resmi başyapıt olsa bile tüm resimlerinin yerine Paula'nın bir çılgınlığını daha duymayı tercih ederdim; ha, büyük atla yüzme hikâyesini duydum. Ancak ilk zamanlarda onu anlamakta çok zorlandım. Dick ona genellikle hiç büyümemiş kız diyor. Ama Paula istediği zaman görkemli bir havaya bürünebiliyor. Ben ona hayatımda gördüğüm en olgun kız diyorum. Dick onun başına gelen en iyi şey. O zaman hayatında ilk kez gerçekten de kendini bulmuş gibi görünüyordu. Size şöyle anlatayım..."

Bayan Tully Avrupa'da gezdikleri yılı anlatmaya başladı, Paula'nın Paris'te resim yapmaya devam edişini ve sonunda, başarıya sadece mücadele ederek ulaşabileceğine ve halasının parasının bir engel olduğuna inandığını aktardı.

"İstediğini elde etti," dedi Bayan Tully, içini çekerek. "Paula beni kovaladı, eve gönderdi. Küçük bir harçlıktan fazla para kabul etmedi ve kendi başına Latin mahallesine gidip iki Amerikalı kızla yaşamaya başladı. Sonra Dick'le tanıştı. Dick ender bulunan biriydi. O zamanlarda ne yaptığını asla tahmin edemezsin. Kabare yönetiyordu; ha, modern kabarelerden değil, bir çeşit gerçek öğrenci kabaresi. Çok seçkindi. Bir sürü çılgın adamdılar. Dünyanın öbür ucundaki çılgın maceralarından birinden yeni dönmüştü ve kendi ifadesiyle, bir süre hayatı yaşamayı bırakmak, onun yerine hayat hakkında konuşmak istiyordu."

"Paula beni bir kere oraya götürdü. Bir gün önce nişanlanmışlardı; Dick beni aramıştı vesaire. 'Şanslı' Richard Forrest'ı tanımıştım ve oğlu hakkında her şeyi biliyordum. Maddi açıdan baktığın zaman, Paula daha iyi bir evlilik yapamazdı. Büyük bir romantizm yaşadılar. Paula onun Kaliforniya Üniversitesi on birine kaptanlık ederek Stanford'ı yenmesini izlemiş. Onu bir sonraki görüşünde Dick, Paula'nın iki kızla paylaştığı stüdyodaymış. Paula, Dick'in milyonlara sahip biri mi, yoksa zorda olduğu için mi kabare işlettiğini bilmiyordu ve umurunda değildi. Paula hep yüreğinin sesini dinledi. Durumu bir düşün: ele geçirilemeyen Dick ve hayatında hiç flört etmemiş Paula. Doğrudan doğruya, hiç tereddüt etmeden birbirlerinin kollarına atılmış olmalılar, zira bir hafta içinde her şey ayarlanmıştı. Dick beni aradı; sanki benim fikrimin, şöyle ya da böyle, bir anlamı varmış gibi.

Ama Dick'in kabaresi, Filozoflar Kabaresi'ydi Latin mahallesinin tam ortasında bir mahzende küçük, hapishane gibi bir yerdi ve sadece bir masası vardı. Orayı kabare olarak düşünebiliyor musun? Hele masa! Düz tahtadan yapılmış büyük, yuvarlak bir masa, muşamba bile yok, filozofların masaya vurması, sayısız içkinin dökülmesi yüzünden tahta leke içinde. Masanın etrafına otuz kişi oturabilirdi. Kadınlara izin verilmiyordu. Paula ve benim için bir istisna yapıldı.

Burada Aaron Hancock'la tanıştın. O da filozoflardan biriydi ve bugüne kadar hep kasılarak, Dick'e bütün müşterilerininkinden çok daha büyük bir hesap borcu olduğunu ve bunu ödemediğini anlatmıştır. Bütün o çılgın genç düşünürler orada buluşuyor, masaya vuruyor ve Avrupa'nın her dilinde felsefe konuşuyordu. Dick'in her zaman filozoflara tutkusu olmuştur.

Ama Paula o küçük macerayı bozdu. Evlendikten hemen sonra Dick, All Away adını verdiği iki direkli yelkenli gemisini donattı ve mutlu çift balayına çıkıp Bordeaux'dan Hong Kong'a kadar gitti."

Graham, "Böylece kabare kapandı; filozoflar evsiz ve tartışmasız kaldı," yorumunu yaptı.

Bayan Tully içtenlikle kahkaha attı ve başını iki yana salladı.

Elini yanına koyarak nefes nefese, "Dick orayı onlara bağışladı ya da kısmen bağışladı, öyle bir şey. Nasıl bir düzenleme yapıldığını bilmiyorum. Ancak bir ay içinde, anarşist kulübü olduğu gerekçesiyle polis tarafından basıldı."

Graham, Paula'nın geniş ilgi alanı ve yetenek yelpazesini öğrendikten sonra, bir gün Paula'yı pencere kenarındaki koltukta tek başına oturmuş, ince nakış işlemeye dalmış halde bulunca yine de şaşırdı.

Paula, "Buna bayılıyorum," diye açıkladı. "Kendi tasarımlarımı işlediğim çalışmalarımın yanında, dükkânlardaki pahalı işlemeler bana hiçbir şey ifade etmiyor. Dick eskiden dikiş dikmeme kızardı. Biliyorsun, verimlilik yanlısıdır, enerjinin boşa harcanmasını ve benzeri şeyleri yok etmek ister. Benim yaptığım işi yapmaları için köylüleri yok pahasına çalıştırılabilir. Ancak kendi bakış açımı ona açıklamayı başardım.

Bu, insanın kendi yaptığı müziğe benziyor. Tabii kendi yaptığım müzikten daha iyisini satın alabilirim; ama bir müzik aletinin başına oturup, müziği kendisinin, kendi parmaklarıyla ve beyniyle canlandırması bambaşka ve çok daha güzel bir duygu. İnsan ister başkasının performansını taklit etmeye çalışsın, ister o performansı kendi kişiliği ve yorumuyla birleştirsin, aynı şey. İnsanın ruhu eğleniyor ve tatmin oluyor.

Bu fırfırın kenarına işlenmiş şu küçük zambak tabakasını ele al, dünyada benzeri yok. Fikir bana ait, tamamen bana ait. Ayrıca bu fikri canlandırma ve oluşturma zevki de bana ait. Dükkânlarda daha iyi fikirler ve işçilik var ama bu farklı. Bu benim. Ben hayal ettim ve ben yaptım. Hem, nakışın sanat olmadığını kim söyleyebilir?"

Paula sustu ve gözleriyle sorusundaki ısrarına güldü.

Graham da "Ayrıca güzel kadınları süslemenin, sanatların en değerlisi ve en tatlısı olmadığını kim söyleyebilir?"

Paula ciddi bir ifadeyle başını sallayarak onaylarken, "İyi bir şapkacının veya kadın terzisinin karşısında saygıyla eğilmeyi tercih ederim," dedi. "Dick'in ifadesiyle, onlar gerçekten sanatçılar ve dünya ekonomisi için önemliler."

Bir başka gün, Graham kütüphanede And Dağları'yla ilgili bir referans kitabı ararken, büyük bir masanın üstüne açılmış ve sıkıcı mimari taslaklarla desteklenmiş bir kâğıdın üzerine zarif bir şekilde yayılarak, kocayemiş koruluğundaki pirleri için kütükten bungalov veya kamp projesi çizen Paula'yla karşılaştı.

Paula içini çekerek, "Bu ciddi bir sorun," dedi. "Dick, yapacaksam yedi kişilik yapmam gerektiğini söylüyor. Şu anda dört pirimiz var ama gönlünden yedi kişi geçiyor. Duş gibi şeyleri boş vermemi istiyor ve hangi filozof banyo yapıyor ki, diyor. Ayrıca ciddi bir şekilde yedi ocak ve yedi mutfak yapmamı öneriyor; çünkü filozofların her zaman bu tür sıradan şeyler hakkında tartıştığını belirtiyor."

Paula'nın zarif coşkusunu görünce memnun olan Graham, "Kralla mum artıkları yüzünden tartışan kişi Voltaire değil miydi?" diye sordu. Otuz sekiz! Bu imkânsızdı. Paula okul ödeviyle ilgili olarak hırçınlaşan ve yüzü kızaran bir genç kız gibiydi. Sonra Bayan Tully'nin Paula hakkındaki, tanıdığı en olgun çocuk olduğu yorumunu hatırladı.

Graham merak etti. Meşelerin altında, at bağlama direğinde, iki kısa cümleyle sürüncemede kalan bir meselenin özüne inen Paula mıydı? "Öyle anlıyorum," demişti. Acaba ne anlamıştı? Bu ifadeyi bilinçsizce, üstünkörü bir şekilde mi kullanmıştı? Buna rağmen, *Çingene İzi* parçasını söylerken ona dönüp onunla heyecanlanan ve titreyen de Paula'ydı. Öte yandan Paula'yı, Donald Ware'in çalışı karşısında yumuşarken ve parıldarken görmemiş miydi? Ancak bu noktada Graham'in egosu galip geldi, zira kendi kendine Donald Ware'le durumun farklı olduğunu söyledi. Bu düşünceyle kendi haline güldü.

Paula, "Seni bu kadar eğlendiren şey ne?" diye soruyordu.

"Tanrı biliyor, ben mimar değilim. Ama Dick'in belirlediği tüm saçma uyarılara göre yedi filozofa konut yapman konusunda sana meydan okuyorum."

And Dağları kitaplarıyla kule odasına geri dönen ama kitapların kapağını açmayan Graham, dudaklarını kemirip düşündü. Bu kadın, kadın değildi. Tam bir çocuktu. Yoksa –bu düşünce Graham'in duraksamasına yol açtı– bu, abartılan bir doğallık mıydı? Gerçekten anlamış mıydı? Anlamış olmalıydı. Paula görmüş geçirmiş biriydi. Dünyayı tanıyordu. Çok akıllıydı. Gri gözlerinde hatırladığı hiçbir bakış, soğukkanlılığını ve gücünü yansıtmıyordu. Evet, işte buydu: kuvvet! Graham, o ilk gece Paula'nın gözlerinde bazen çelik gibi, ince, cevher benzeri bir ifade belirdiğini hatırladı. O zaman hayalinde, Paula'nın gücünü fildişine, oyulmuş inci kabuğuna, bakirelerin saçından bükülmüş kordonlara benzettiğini hatırladı.

Ayrıca, artık bağlama direğindeki kısa konuşmasından ve *Çingene İzi*'ni söylediklerinden beri, birbirlerinin gözlerinin içine ne zaman baksalar, karşılıklı olarak söylenmeyen şeyleri anladıklarını biliyordu.

Aradığı bilgileri bulmak amacıyla kitapların sayfalarını boşuna çevirdi. Bilgiler olmadan kitabına devam etmeye çalıştı ama kaleminden kelimeler dökülemedi. Üzerinde onu delirten bir huzursuzluk vardı. Tren tarifesine uzandı ve trenlerin kalkış saatlerine baktı, vazgeçti, oda telefonundan evin ahırına bağlandı ve Altadena'nın eyerlenmesini istedi.

Kaliforniya'da yaz yeni başlıyordu ve harika bir sabahtı. Uyuklayan tarlalarda yaprak kıpırdamıyor, bıldırcınların sesi ve tarla kuşlarının cıvıltıları duyuluyordu. Havada ağır bir leylak kokusu vardı ve Graham leylak çalılarının arasında ilerlerken, uzaktan, Mountain Lad'ın boğuk kişnemesiyle Fotherington Princess'in cevap olarak çıkardığı berrak kişnemeyi duydu.

Neden burada, Dick Forrest'ın atından uzakta duruyordu, diye sordu Graham kendi kendine. Neden tarifede bulduğu ilk trene

yetişmek için istasyona dahi gitmiyordu? Bu alışılmamış karar ve hareket zayıflığı, onun için yeni bir roldü, diye düşündü buruk bir şekilde. Bu onun tek hayatıydı ve Paula dünyadaki tek kadındı.

Graham, Angora keçisi sürüsüne yol vermek için atıyla kenara çekildi. Hepsi dişiydi ve yüzlerce keçi vardı. Bu keçiler Baskh çobanlar tarafından yavaş yavaş hareket ettiriliyor, sık sık duruluyordu çünkü her dişinin yanında genç bir çocuk vardı. Otlakta çok sayıda kısrakla yeni doğmuş tay bulunuyordu ve bir keresinde, zamanında uyarıyı alan Graham otuz adet bir yaşındaki at sürüsünün çiftlikte başka bir yere taşınmasından kaçmak amacıyla dörtnala kavşağa gitti. Atların heyecanı çiftliğin o kısmının tamamına yayıldığı için her tarafı kişneme ve cıyaklama sesleri sarmıştı. Bu arada Mountain Lad, bu kadar rakibin görüntüsü ve sesi karşısında kendini kaybederek, otlağında öfkeyle dolanıyordu ve at bedeni olarak dünyaya gelmiş en görkemli ve olağanüstü hayvan olduğu inancını meydan okuyarak tekrar tekrar ilan ediyordu.

Dick Forrest, Outlaw (Kaçak) isimli atıyla zıplayarak ve yan yan kavşağa geldiğinde yüzü, çok sayıdaki hayvanının arasındaki küçük fırtına nedeniyle zevkten parlıyordu.

"Doğurganlık! Doğurganlık!" diye slogan atarken atını durdurdu. Gerçi buna pek durmak denemezdi çünkü açık kahverengi kısrak bir ileri, bir geri giderek hınzırlıkla dişleriyle önce onun bacağına, sonra da Graham'in bacağına uzandı. Bir an yolu eşelerken, bir an küskünlüğün getirdiği acizlikle arka bacağıyla defalarca havayı tekmeliyordu.

"O gençler Mountain Lad'ı kesinlikle hırslandırdı," dedi Dick gülerek ve şarkısını söylemeye başladı.

"Duyun beni! Ben Eros'um. Dağlara vuruyorum. Geniş vadileri dolduruyorum. Sessiz otlaklardaki kısraklar beni duyuyor ve irkiliyor; çünkü beni tanıyorlar. Bahar geldi. Bahar benim. Ben bahar krallığının hükümdarıyım. Kısraklar sesimi hatırlıyor. Beni önceden, annelerinden biliyorlar. Duyun beni! Ben Eros'um. Dağlara vuruyorum ve geniş vadiler beni selamlıyor, yaklaşırken çıkardığım sesleri yansıtıyor."

19. Bölüm

Bayan Tully gittikten sonra Paula, verdiği söze sadık kalarak evi konuklarla doldurdu. Davet bekleyen herkesi hatırlıyor gibiydi ve sekiz mil uzaktaki istasyonda trenleri karşılayan limuzin ender olarak boş gidiyor veya geliyordu. Daha çok şarkıcı, müzisyen ve sanatçıyla sürü halinde genç kızların peşinde kaçınılmaz olarak genç erkekler vardı. Bu arada anneler, teyzeler ve şaperonlar Büyük Ev'in tüm yollarında koşuşturuyor ve piknik olduğu zaman birkaç motorlu arabayı dolduruyordu.

Graham, Paula'nın bu şekilde etrafını birçok insanla doldurmasının, kendi açısından kasıtlı olup olmadığını merak ediyordu. Kendisine gelince, kesinlikle kitabı üzerinde çalışmayı bıraktı ve güçlü kuvvetli gençlerin kahvaltı öncesi yüzmelerine, çiftlikte sabahları ata binme faaliyetlerine ve içeride ya da dışarıda gerçekleşen her türlü eğlenceye katıldı.

Geç saatlere kadar oturmalar ve erkenden kalkmalar devam ediyordu. Bir gece, düzenini bozmayan ve öğleden önce konuklarının karşısına çıkmayan Dick, erkekler odasında pokerde sabaha kadar eğlendi. Graham da oturdu ve şafak sökerken Paula oyunculara sürpriz bir ziyarette bulununca, ödülünü aldığını hissetti. Paula, beyaz gecelerinden birini geçirdiğini söyledi ama teninde veya renginde buna ilişkin hiçbir belirti görünmüyordu. Graham, Paula yorgun bakışlı, solgun oyuncuları canlandırmak için cin kokteyli hazırlarken bakışlarının çok sık ona kaymasını engellemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Paula sonra onlara, oyunu bitiren "beş taş" turunu başlattı ve onları kahvaltıdan, günün işlerinden veya eğlencesinden önce soğuk suda yüzmeye gönderdi.

Paula hiç yalnız kalmıyordu. Graham sadece onun da olduğu gruplara katılabiliyordu. Gençler hiç durmadan herkesi ayağa kaldırıp tango yapsa da, Paula ender olarak dansa katılıyor, o zaman da genç erkeklerle dans ediyordu. Ancak bir keresinde, eski

moda vals için Graham'i tercih etti. Ortaya gelirken, gençlerle, "Ataların nuh nebiden kalma bir dansta," diye dalga geçti, çünkü pist Paula'yla Graham'e kaldı.

Salonu boydan boya geçerken ikisi tam bir uyum içindeydi. Paula, Graham'e onun olağanüstü bir şekilde eşlik edişini veya at binişini anlatan bir sempatiyle, erkeğin usta sanatına kendini bıraktı ve sonunda ikisi, gıcırdamadan veya sürtünmeden çalışan duyarlı bir makinenin parçaları gibi göründü. Birkaç dakika sonra, mükemmel ortak adımlarını ve hızlarını bulduktan sonra ve Graham, Paula'nın kendini mutlak bir şekilde dansa verdiğini hissedince, birlikte, ritmik duruşlar ve eğilişler sergilediler. Ayakları hiç yerden kesilmedi ama yine de izleyenleri etkilediler. Dick, "Süzülüyorlar! Süzülüyorlar!" diye haykırırken bu etkiyi dile getirdi. Müzik, *Salome Valsi*'ydi ve yavaşça sona gelirken daha yavaş hareket ettiler ve mükemmel bir şekilde bitirdiler.

Konuşmaya gerek yoktu. Sessizlik içinde, birbirlerine bakmadan grubun yanına döndüler. Burada Dick şu açıklamayı yapıyordu:

"Şey, gençler, yavrular ve diğer çocuklar, biz yaşlılar eskiden böyle dans ederdik. Yanlış anlamayın, yeni danslara karşı bir şey söylemiyorum. Fena değiller, oldukça iyiler. Ama yine de, doğru dürüst vals yapmayı öğrenmeniz sizi yaralamaz. Denediğiniz zaman vals yapma tarzınız çok komik. Biz yaşlılar kayda değecek bir iki şey biliyoruz."

"Mesela?" diye sordu kızlardan biri.

"Anlatayım. Genç neslin şu anda olduğu gibi benzin kokmasını sorun etmiyorum..."

İtirazlar ve protestolar Dick'i bir an susturdu.

"Biliyorum, kendim de kokuyorum," diye devam etti. "Ancak hiçbiriniz bildiğiniz eski hareket yöntemlerini öğrenmeyi başaramadınız. Burada Paula'nın baş edemeyeceği tek bir kız yok. Graham'le benim hastanelik edemeyeceğimiz bir delikanlı yok. Ah, biliyorum, hepiniz kraliçenin beğeneceği arabaları çalıştırıp vites değiştirebiliyorsunuz ama bir taneniz bile doğru düzgün ata

binemiyor, yani gerçek bir ata, mümkün olan tek şekilde, demek istiyorum. Güzel bir spor arabaya gelince motoru bağırtmasını biliyorsunuz. Peki, siz güçlü gençler, sürat teknelerinizde kaçarken, destek olmadan eski bir şalupayı veya guleti kullanabilir misiniz?"

"Ama yine de istediğimiz yere gidebiliyoruz," diye çıkıştı aynı kız.

"Evet, bunu inkâr etmiyorum," diye cevap verdi Dick. "Ama her zaman güzel olmuyorsunuz. Size, hiç birinizin sunamayacağı bir güzel görüntüden bahsedeceğim: Paula, dört muhteşem atın çektiği arabada elinde dizginler, ayağı frende, bir dağ yolunda ilerliyor."

Sıcak bir sabahta, büyük avlunun serin kemerinin altında, tesadüfen buluşan ve Paula'nın da aralarında bulunduğu dört beş kişilik bir grup, tek başına dergi okuyan Graham'in etrafında toplandı. Graham bir süre sonra dergisine döndü. Kendini dergiye o kadar kaptırdı ki, etrafındakileri unuttu. Ancak bir süre sonra, bilinci bir sessizlik olduğunu fark etti. Başını kaldırdı. Paula dışında herkes dağılmıştı. Avlunun karşı tarafından kahkahalarını duyabiliyordu. Ama Paula! Graham onun yüzündeki, gözlerindeki bakışa şaşırdı. Ona yöneltilmiş, onunla ilgili bir bakıştı. Gözlerinde kuşku, tahmin, neredeyse korku vardı. Buna rağmen Graham, bir anda derin ve araştıran bir bakış olduğunu fark edecek zaman buldu; hayalinde hemen bunun yeni açılan kader kitabına göz atan bir bakış olarak yorumladı. Paula gözlerini kırpıştırdı ve kaçırdı, yanakları bariz bir şekilde kızardı. Dudakları iki kere konuşacakmış gibi kıpırdadı ancak bu kadar kötü bir halde suçüstü yakalanınca, aklından geçen herhangi bir şeyi söyleyemedi. Graham, sıkıntılı durumu kurtarmak amacıyla gelişigüzel bir şekilde şunları söyledi:

"Biliyor musun, şu anda De Vries'in, Luther Burbank'ın çalışmalarıyla ilgili övgüsünü okuyordum ve bana göre, Burbank yerel sebze dünyası için ne anlam ifade ediyorsa, Dick de yerel hayvan dünyası için aynı şeyi ifade ediyor. Siz burada hayat yaratıyorsunuz; malzemeyi yeni yararlılık ve güzellik şekillerine sokuyorsunuz."

Artık kendine gelmiş olan Paula, güldü ve iltifatı kabul etti.

Graham aynı ciddilikle devam etti: "Başarılarınızı izledikçe, korkarım ben sadece geri dönüp boşa harcanmış bir hayat görüyorum. Neden ben de işe girişip bir şeyler yapmadım? İkinizi de çok kıskanıyorum."

"Biz aynı zamanda korkunç sayıda yaratığın doğmasının da sorumlusuyuz," dedi Paula. "Bu sorumluluğu düşünmek insanın nefesini kesiyor."

Graham gülümseyerek, "Çiftlik kesinlikle doğurganlık saçıyor," dedi. "Bugüne kadar hayatın çiçeklenmesi ve meyve vermesi beni bu kadar etkilememişti. Burada her şey büyüyor ve çoğalıyor..."

"Ah!" diye haykırdı Paula, aklına aniden gelen bir düşünceyle. "Sana bir gün Japon balığımı göstereyim. Onları da yetiştiriyorum; evet, hem de ticari olarak. San Francisco'daki satıcılara en ender bulunan örneklerini veriyorum, hatta New York'a bile gönderiyorum. Ayrıca işin en güzel yanı, gerçekten para kazanıyorum, kâr demek istiyorum. Dick'in kayıtlarında görünüyor ki, Dick en katı muhasebecilerden biridir. Bu çiftlikte envantere girmemiş tek bir çekiç ya da hesabı verilemeyecek tek bir nal bile yoktur. Bu nedenle böyle bir muhasebeci ekibi var. Baksana, biliyor musun, kolik ve sakatlık yüzünden oluşan ortalama zaman kaybı dahil en küçük harcamayı dahi hesaplayarak, korkunç bir şekilde sonu gelmeyen rakamlar arasından, bir koşum atının bir saatlik iş maliyetini ondalık sayının üçüncü hanesine kadar hesapladı."

Paula'nın sürekli olarak kocasından bahsetmesine sinirlenen Graham, "Peki ya Japon balığın?" dedi.

"Şey, Dick muhasebecilerinin, benim Japon balığımın da kaydını tutmalarını sağlıyor. Balığa çiftlik olanaklarından veya ev işçilerinden kullandığım her bir saat bana fatura ediliyor, posta pulları ve kırtasiye bile. Tesise faiz ödemem gerekiyor. Sanki kendisi şehir sular idaresi, ben de bir konutmuşum gibi, suyu bile fatura ediyor. Buna rağmen hâlâ yüzde on net kârım var. Yüzde otuza kadar çıktığım zamanlar oldu. Ancak Dick gülüyor ve denetim yev-

miyesini –benim denetimimden bahsediyor– çıkardığım zaman, ya bana az maaş ödendiğini ya da zararına çalıştığını fark edeceğimi, net kârımla yetkin bir denetleyici tutamayacağımı söylüyor.

Yine de, işte bu nedenle Dick girişimlerinde başarılı oluyor. Yalnızca bir deney olmadığı sürece, en küçük detayına kadar tam olarak ne yaptığını bilmeden hiçbir şey yapmaz."

"Kendinden çok emin," diye yorum yaptı Graham.

"Kendinden bu kadar emin olan başka bir erkek tanımadım," diye cevap verdi Paula, sevgiyle. "Ayrıca yarısı kadar haklı çıkan bir erkek de tanımadım. Onu tanıyorum. O bir dâhi ama yalnızca mantığa son derece aykırı bir şekilde. O bir dâhi, çünkü o kadar dengeli ve normal ki, içinde dehanın en küçük bir kırıntısı bile yok. Bu tür erkekler dâhilerden daha ender görülüyor ve daha büyükler. Abraham Lincoln'un böyle bir tür olduğunu düşünmek istiyorum."

"İtiraf etmeliyim, seni anlayamıyorum," dedi Graham.

"Ah, Dick'in Lincoln kadar iyi, kozmik olarak iyi olduğunu söylemeye cüret edemem," dedi Paula, aceleyle. "Dick iyi ama mescle o değil. Aynı türde olmalarının altında denge, normallik, coşku ve öfke yoksunluğu yatıyor. Şimdi ben dâhiyim. Zira nasıl yapacağımı bilmeden bir şeyler yapıyorum. Öylece yapıyorum. Müziğimde de aynı şekilde etkiler alıyorum. Dalışımı ele al. Hayatımı kurtarmak için kırlangıç dalışını, atlamayı veya bir buçuk dönüşü nasıl yaptığımı bilmiyorum.

Diğer taraftan, Dick, önceden nasıl yapacağını açıkça bilmiyorsa hiçbir şey yapamaz. Her şeyi dengeli bir şekilde ve öngörüyle yapıyor. O bir general, her anlamda harika ama herhangi bir şeyde özellikle harika olmadan. Ah, onu tanıyorum. Atletizmin hiçbir alanında şampiyon olmadı ya da rekor kırmadı. Ayrıca hiçbir dalda sıradan biri de olmadı. Aynı şekilde ruhsal ve entelektüel olarak da. Eşit bir şekilde dövülmüş zincir gibi. Güçlü halkası da yok, zayıf halkası da."

"Korkarım, ben senin gibiyim," dedi Graham. "O sıradan ve önemsiz yaratık, bir dâhi. Çünkü ben de, bazen coşuyorum ve en istemsiz şeyleri yapıyorum. Ben de gizem öncesi dizlerimin üstüne çökebiliyorum."

"Dick gizemden de nefret ediyor; en azından öyle görünüyor. *Nasıl*'ı bilmekle yetinmiyor, sürekli olarak *nasıl*ın *neden*ini arıyor. Gizem onu zorluyor. Kırmızı kumaş boğayı nasıl heyecanlandırıyorsa, gizem de Dick'i heyecanlandırıyor. Bir anda gizemin kabuklarını soyup kalbini çıkarıyor, böylece *nasıl* ve *neden*i öğreniyor, olay artık gizem olmaktan çıkıyor, genelleme ve bilimsel olarak gösterilebilir bir gerçeğe dönüşüyor."

Mevcut durumun büyük bir bölümü, üç tavırda gizlenmişti. Graham, Paula'nın, bin tane planı ve projesiyle son derece meşgul olduğu için evdekileri giderek daha az gören kocasının yanında durma konusundaki umutsuz çabalarını bilmiyordu. Dick hep öğle yemeklerinde ortaya çıkıyordu, ancak öğleden sonra konuklarıyla gezmeye gitmesi çok ender oluyordu. Paula Meksika'dan gelen uzun, kodlu telgrafların çokluğundan, Harvest Grubu'nda işlerin tehlikeli durumda olduğunu biliyordu. Ayrıca Meksika'daki yabancı yatırımcıların aracılarının ve temsilcilerinin, hep telaşla ve çoğu zaman uygun olmayan zamanlarda çiftliğe gelip Dick'le görüştüklerini de görmüştü. Dick, zamanını tükettikleri konusunda şikâyeti dışında, Paula'ya konuşulan konular hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Paula şanslı olduğu bir sabah, saat on birde yalnız yakaladığı Dick'in dizlerine oturmuş, kollarındayken içini çekerek, "Tanrım! Keşke bu kadar meşgul olmasaydın," dedi.

Doğruydu. Aslında Paula, Dick'in fonografta mektup yazdırmasını bölmüştü ve bu iç çekişe, elinde biraz daha telgrafla içeri girerken gördüğü Bonbright'ın uyarı niteliğindeki öksürüğü neden olmuştu.

"Seni bugün öğleden sonra, Duddy ile Fuddy'nin arkasında gezdirmeme izin verir misin? Sadece sen ve ben, kalabalığı ekerek..." diye yalvardı Paula.

Dick başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Öğlenleyin yemekte acayip bir kombinasyonla buluşacaksın," diye açıkladı Dick. "Başkasının bilmesine gerek yok ama sana söyleyeceğim." Dick sesini alçaltırken, Bonbright temkinli bir şekilde dosya dolaplarında oyalandı. "Gelenler Tampico petrolden. Nacisco'nun

başkanı Samuels'in bizzat kendisi; Pearson-Brooks Grubu'nun içerideki büyük adamı Wishaar. Nacisco'yu tasfiye etmeye çalıştıkları dönemde Doğu Yakası Demiryolu'nun ve Tiuana Central'ın satışını düzenleyen adamdı bu. Ayrıca Matthewson, biliyorsun, Nacisco ve Pearson-Brooks Grubu'yla çok uğraşan İngiliz şirketi Palmerton'un Atlantik'in bu tarafındaki çıkarlarını koruyan büyük şef. Ha, başkaları da olacak. Böyle bir grubun işleri bırakıp bir araya gelmesi, Meksika'da işlerin biraz hassas durumda olduğunu gösteriyor.

Bak, bunlar petrolcüler ve ben orada kendi çapımda önemli biriyim. Benim, madencilik çıkarlarını petrolle birleştirmemi istiyorlar. İşin gerçeği, ortada büyük işler var ve birlikte olup bir şeyler yapmamız ya da Meksika'dan çıkmamız gerekiyor. İtiraf ediyorum, üç yıl önce sorun yaşadığımda beni geri çevirdiklerinde çadırımda surat astım ve onları gelip beni görmeye zorladım."

Dick, Paula'yı okşadı ve ona kucak dolusu en sevgili kadın dedi ama Paula onun gözlerinin sabırsızlıkla fonografıyla yarım kalan mektubuna baktığını gördü.

"Böylece," diye konuşmaya başlarken Dick'in Paula'yı saran kolları, o andaki beraberliklerinin sona erdiğini ve Paula'nın gitmesi gerektiğini belirten bir şekilde baskı uygulamaya başladı. "Öğleden sonra da dolu. Hiçbirisi gece kalmayacak. Akşam yemeğinden önce toparlanıp gitmiş olacaklar."

Paula alışılmamış bir aceleyle onun dizlerinden ve kollarından uzaklaşıp karşısında ayakta durdu. Gözleri şimşek gibi çakıyordu, yanakları bembeyazdı ve yüzünde, son derece önemli bir şey söyleyecekmiş gibi bir kararlılık vardı. Ancak hafifçe bir zil çaldı ve Dick masadaki telefona uzandı.

Paula cesaretini kaybetti ve duyulmayacak şekilde içini çekti. Odadan inip kapıdan çıkarken ve Bonbright hevesle elindeki telgraflarla Dick'in yanına giderken, Paula kocasının konuşmasının başını duydu:

"Hayır. Mümkün değil. Gelmek zorunda, yoksa onu saf dışı bırakırım. O centilmenlik anlaşması tamamen saçmalık. Sadece o

olsaydı, tabii ki bozabilirdi. Ancak elimde unuttuğu son derece ilginç yazışmalar var... Evet, evet, her mahkemede işe yarayacaktır. Dosyayı bugün öğleden sonra beşe kadar ofisine iletirim. Ayrıca ona söyle, bana göre, bu numarayı gerçekleştirmeye çalışırsa, onu mahvederim. Ona rakip bir hat açarım ve onun buharlı gemileri bir yıl içinde alıcının elinde olur... ve... alo, orada mısın? Bir de, önerdiğim o noktayı araştır. Eyaletlerarası Ticaret Odası'nın onu iki konuda yakaladığını göreceğine inanıyorum..."

Ne Graham hatta ne Paula, olabilecek şeyleri gören ve hisseden, elle tutulamayan, soyut ayrıntılardan ve parıltılardan, kurnaz spekülasyonlar ve hipotezler oluşturabilen, sonradan yaşanan olaylarda haklı çıkan akıllı ve ciddi Dick'in, daha olmayan ama olabilecek şeyi çoktan hissettiğini düşünemedi. Dick, Paula'nın at bağlama direğindeki kısa ama önemli sözlerini duymamıştı; Graham'in kemerin altında Paula'yı dikkatle incelerken yakaladığını da görmemişti. Dick hiçbir şey duymamıştı, çok az görmüştü ama çok şey hissetmişti. Paula'nın yaklaşımında bile, onun sonradan anladığı şeyi belli belirsiz bir şekilde anlamıştı.

Düşüncesini dayandırabileceği en somut şey, brice odaklanmışken, *Çingene İzi* şarkısını söyledikten sonra piyanodan aniden kalkışı fark etmesiydi veya oyunda kaybederken kendisiyle dalga geçmeye geldiklerinde düşüncesizce gülerek selam vermelerini gördüğünde, Paula'nın çapkınca alay eden yüzünde olağandışı bir şey olduğuna dair ipucu veya duyguyu kaçırmamasıydı. O anda gülerek ters cevaplar verirken, Paula'ya laf yetiştirirken, Dick'in gülen gözleri, karısının yanında duran Graham'i süzmüş ve aynı şekilde, olağandışı bir şey hissetmişti. Dick'in o anda aklından geçen, adamın gergin olduğuydu. Peki, ama neden gergindi? Onun gerginliğiyle Paula'nın piyanoyu aniden terk etmesi arasında bağlantı var mıydı? Bütün o sorular aklından geçerken, onların esprilerine gülmüş, kâğıt dağıtmış, elini düzeltmiş ve sanzatu oynayıp kazanmıştı.

Buna rağmen, kendi kendine bu muğlâk düşüncelerinin anlaşılması olasılığını saçma ve mantık dışı olduğu gerekçesiyle önemsememeyi sürdürmüştü. Sağduyulu bir şekilde, son derece

önemsiz verilerle şans eseri tahmin yürüttüğü, saçma spekülasyonlar yaptığı sonucuna vardı. Bu yalnızca karısıyla arkadaşının ne kadar çekici olduklarını gösteriyordu. Ancak –bazı anlarda bu düşüncenin aklına gelmesine engel olamıyordu– o gece neden şarkı söylemeyi bırakmışlardı? Bu olayda olağandışı bir şey olduğu duygusuna neden kapılmıştı? Graham neden gergindi?

Bonbright da bir sabah, öğleden önceki son saatte kendisine telgraf dikte ettirirken Dick'in, pencereye yaptığı sıradan ziyaretlerin nedeninin araba yolundaki hafif toynak sesleri olduğunu bilmiyordu. Son zamanlarda Dick, boş boş bakar gibi sabah ata binen grubun son hızla eve girmeden önce bağlama direğindeki telaşına bakmak amacıyla pencere kenarına ilk defa gitmiyordu. Ancak bu sabah, ilk insanlar dışarı çıkmadan, kimlerin çıkacağını biliyordu.

"Braxton güvende," diyerek ses tonunu değiştirmeden dikte etmeye devam etti ama gözlerini ata binenlerin ilk göründüğü yoldan ayırmadı. "Eğer olay çıkarsa dağları aşıp Arizona'ya ulaşabilir. Hemen Connors'la görüş. Braxton, Connors'a tüm talimatları bıraktı. Connors yarın Washington'da olacak. Her hamlede bana detaylı bilgi verin... imza."

Araba yolunda Fawn'la Altadena boyun boyuna tıkırdıyordu. Dick görmeyi umduğu kişiler konusunda hayal kırıklığına uğramamıştı. Arkadan gelen çığlıklar, kahkahalar ve çok sayıda toynak sesi, grubun geri kalanının, onların hemen arkasında olduğunu gösteriyordu.

Dick istikrarlı bir şekilde, "Şimdi, bir sonraki, Bay Bonbright, lütfen Harvest Grubu'nun kodunu girin," diye devam etti. Ama bu arada kendi kendine Graham'in mükemmel değil, vasat bir binici olduğunu ve ona Altadena'dan daha ağır bir at verilmesinin sağlanmasının gerektiğini söylüyordu.

"Bu telgraf Jeremy Braxton'a. İki tarafa da gönder. Belki birinden biri ulaşabilir..."

20. Bölüm

Bir kez daha, Büyük Ev'den konuklar ayrılmıştı. Öğle ve akşam yemeklerinde masada sadece Paula'yla iki erkek vardı. Böylesi akşamlarda, Graham'le Dick yatmadan önceki bir saat sohbet ederken, Paula artık piyanoda kendi başına yumuşak bir şeyler çalmıyor, onların yanında oturup nakış işlerken sohbeti dinliyordu.

İki erkeğin birçok ortak yanı vardı, hayatı bir dereceye kadar benzer şekilde yaşamışlardı ve hayata aynı açılardan bakıyorlardı. Felsefeleri duygusal değil, katıydı ve ikisi de gerçekçiydi. Paula onlara "cesur gerçekçiler" demeyi alışkanlık haline getirmişti.

"Ah, evet. Tavrınızı anlıyorum," dedi Paula onlara gülerek. "Başarılısınız, ikiniz de; fiziksel başarılarınızdan bahsediyorum. Sağlıklısınız. Dirençlisiniz. Dayanıklısınız. Daha az dirençli adamların yıkıldığı yerlerde hayatta kalmayı başardınız. Afrika ateşinden kurtuldunuz ve diğerlerini gömdünüz. Cripple Creek'te o zavallı adam zatürree oldu ve siz onu deniz seviyesine indirinceye kadar adam öldü. Peki, siz neden zatürre olmadınız? Daha değerli olduğunuz için mi? Daha erdemli yaşamış olduğunuz için mi? Yoksa riskler karşısında daha dikkatli olup, daha çok önlem aldığınız için mi?"

Paula başını iki yana salladı.

"Hayır. Daha şanslı olduğunuz için; doğumunuzla, karakter ve yaşama gücüne sahip olduğunuz için demek istiyorum. Yani Dick, Guayaquil'de üç arkadaşını ve iki mühendisi gömdü. Sarıhumma. Sarıhumma mikrobu ya da her neyse, neden Dick'i öldürmedi? Aynı şey senin için de geçerli Bay geniş omuzlu ve gövdeli Graham. Bu son yolculuğunda, neden bataklıklarda sen değil de, fotoğrafçın öldü? Haydi. İtiraf et. Adamın ağırlığı ne kadardı? Omuzları ne kadar genişti? Göğsü ne kadar kalındı? Burun deliklerinin genişliği? Yeterince direnememiş miydi?"

Graham kederli bir şekilde, "Altmış bir kiloydu," diye itiraf etti. "Ama başlangıçta iyi ve sağlıklı görünüyordu. Ayak parmaklarını yukarı çıkarınca, sanırım ben ondan daha çok şaşırdım." Graham başını salladı. "Hafif ve ufak olduğu için olmadı. Diğer özellikleri eşit olduğunda, ufak tefekler genellikle daha kuvvetli oluyor. Ama yine de, asıl nedene parmak bastın. Yaşama gücü ve direnci yoktu. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, Dick?"

Dick, "Bir bakıma ödüllü dövüşçülerin mesafeyi kat etmelerini, mesela, yirmi, otuz, kırk raunt yapmalarını sağlayan şey, kas ve yürek kalitesi," diyerek Graham'le aynı fikirde olduğunu belirtti. "Şu anda, San Francisco'da, ringde başarılı olmayı hayal eden yüzlerce genç var. Onları antrenman yaparken izledim. Hepsi iyi, güzel vücutlu, sağlıklı, son derece zinde ve genç görünüyor. Ruhen de çok istekliler. Ama on tanesinden biri bile on raunt dayanamaz. Nakavt olurlar demek istemiyorum, patlarlar. Kasları ve yürekleri birinci kalite dokudan yapılmamış. On raunt boyunca hızlı ve gerilimli bir şekilde hareket edecek yapıda değiller. Bazıları dört beş rauntta bile yığılabilir. Ayrıca kırk tanesinden biri dahi yirmi rauntluk maça; aşağı yukarı, çok uğraşarak, üç dakika dövüşe karşılık bir dakikalık molayla tam bir saatlik dövüşe dayanamaz. Kırk raunt dayanabilecek birine ancak on binde bir rastlanır: Nelson, Gans ve Wolgast gibi gençler."

Paula araya girerek devam etti. "Sen ne demek istediğimi anlıyorsun. Siz ikiniz buradasınız. Hiçbiriniz bir daha kırkı göremeyeceksiniz. Siz bir çift görmüş geçirmiş günahkârsınız. Başkalarını yarı yolda bırakan zorluklardan geçtiniz, riskler aldınız. Eğlendiniz, çılgınlıklar yaptınız. Dünyanın karşısında sertleştiniz ve kabadayılaştınız."

Graham gülerek, "Çılgın pislikleri oynadık," diyerek araya girdi.

"Ve çok içtiniz," diye ekledi Paula. "Alkol bile sizi yakamadı. Çok güçlüydünüz. Diğer adamları ya masanın altına, ya hastaneye ya da mezara soktunuz ve dudaklarınızda bir şarkıyla, aşınmamış dokula-

rınızla, akşamdan kalma bile olmadan, muhteşem yolunuza devam ettiniz. Önemli olan şey şu, başardınız. Kaslarınız, Kuzey Avrupalı ilkellerin kasları, yaşamsal organlarınız onların organları. Bütün bunlardan, sizin Kuzey Avrupalı felsefeniz oluşuyor. İşte bu nedenle cesur gerçekçilersiniz ve gerçekçilik uyguluyor, size cevap vermeye cesaret edemeyen, Dick'in ödüllü dövüşçü çocukları gibi, zor kullanmak durumunda kaldıklarında ilk rauntta yıkılacak olan önemsiz, şanssız yaratıkları omuzluyor, itip kakıyor ve eziyorsunuz."

Dick dehşete düşmüş numarası yaparak uzun bir ıslık çaldı.

Paula, "İşte bu nedenle güçlülerin gerçekleriyle ilgili vaazlar, öğütler veriyorsunuz," diye devam etti. "Güçsüz insanlar olsaydınız, zayıfların gerçeklerini anlatırdınız ve öteki yanağınızı çevirirdiniz. Ama siz... siz, kocaman kaslı devler... darbe aldığınız zaman, siz olduğunuz için, öteki yanağınızı çevirmiyorsunuz..."

Dick yavaşça araya girerek, "Hayır," dedi. "Hemen 'Haydi, pataklayalım,' diye kükreyip, eşek sudan gelinceye kadar döveriz. Evan, bizi yakaladı, hem de tamamen. Felsefe, din gibi, insanın kendini yansıtır ve kendisi tarafından kendi hayalinde yaratılır."

Sohbet dünyayı dolaşırken, Paula nakışına devam etti. Gözlerinde iki iri adamın, hayran olurken, merak ederken, düşünüp taşınırken, kendilerine ait olan özlerinden emin olamadan, çok uzun zamandır kabul edildiği için Paula'ya kendinden bir parça gibi görünen inançlar ellerinden kayarken veya yok olurken oluşan görüntüleri vardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Paula kaygılarını dile getirdi.

Dick'in yaptığı yorumla başlayarak, "İşin en tuhaf yanı, hayatla ilgili olarak çok fazla felsefe yapmanın, insanı daha da beter duruma sokması. Felsefi bir ortam insanın kafasını karıştırıyor; en azından bir kadına göre. İnsan her konuda ve aleyhine o kadar çok şey duyuyor ki, hiçbir şeyden emin olunamıyor. Örneğin, Mendenhall'ın karısı Lüteriyen. Hiçbir konuda kuşkusu yok. Her şey sabit, takdir edilmiş ve değiştirilemez. Yıldız kaymaları ve buzul çağlarıyla ilgili hiçbir bilgisi yok. Olsa bile, bu dünyadaki

kadınlarla erkekler hakkındaki ve bir sonraki dünyayla ilgili davranış kurallarını hiçbir şekilde değiştirmezler.

Ama burada, siz ikiniz cesur gerçekçiliğinizi havanda dövüyorsunuz. Terrence epikürcü anarşizmle Yunan dansı yapıyor; Hancock, Bergson metafiziğinin parıltılı perdesini sallıyor; Leo, güzellik mihrabında ciddi bir şekilde saygıyla eğiliyor ve Dar Hyal, sofistike blastizmiyle, akıllılığı için sizden alkış alabilme dışında boş yere oynuyor. Görmüyor musunuz? Bunun sonucunda, hiçbir insani kararda sağlam bir şey yok. Hiçbir şey doğru değil. Hiçbir şey yanlış değil. İnsan fikirler denizinde pusulasız, dümensiz ve haritasız kalıyor. Ben bunu yapacak mıyım? Bundan kaçınmalı mıyım? Yanlış mı olur? Bunda bir erdem var mı? Bayan Mendenhall'un bu tür soruların hepsine hazır bir cevabı var. Peki, filozofların var mı?"

Paula başını iki yana salladı.

"Hayır. Onların yalnızca fikirleri var. Hemen bunlardan bahsetmeye başlıyorlar, konuşuyorlar, konuşuyorlar ama tüm bilgeliklerine rağmen, hiçbir sonuca ulaşamıyorlar. Ben de aynı derecede kötüyüm. Dinliyorum, dinliyorum, şimdi yaptığım gibi konuşuyorum ve hâlâ hiçbir görüşüm, inancım yok. Bunu test edemiyoruz."

"Ama edebiliyoruz," dedi Dick. "Eski, ezeli gerçeklik testi, işe yarayacak mı?"

"Ah, şimdi de en sevdiğin cesur gerçekçiliği öğütlüyorsun," dedi Paula gülümseyerek.

"Dar Hyal da, birkaç kez elini kolunu sallayarak ve kelime vızıltıları yaparak, bütün cesur gerçekçiliklerin kuruntu olduğunu söylüyor. Bu arada Terrence, cesur gerçekçiliğin en iyi olasılıkla çıkarcı ve önemsiz olduğunu belirtirken Hancock, Bergson'un tehdit cennetinin cesur gerçekçilerle dolu olduğunu, ancak onların sizden çok daha üstün olduğunu söylüyor. Leo ise, evrende sadece bir tane cesur gerçekçi bulunduğunu, bunun güzellik olduğunu ve altından yapıldığını dile getiriyor."

Paula kocasına, "Haydi, Kırmızı Bulut, öğleden sonra ata bin," önerisinde bulundu. "Beyninden örümcek ağlarını çıkar ve bırak, avukatlar, madenler ve sürüler kendi başlarına kalsın."

"Çok isterim, Paula," diye cevap verdi Dick. "Ama gidemem. Arabayla ta Buckeye'ye kadar gitmem gerekiyor. Öğle yemeğinden önce haber geldi. Barajda başları belada. Herhalde alt tabakada hata vardı ve çok ağır dinamitleme açıklık yaratmış. Kısacası, rezervuarın altı su tutmazsa iyi bir baraj ne işe yarar?"

Üç saat sonra Buckeye'den dönen Dick, Paula'yla Graham'in ilk kez birlikte yalnız olarak at binmeye çıktıklarını fark etti.

Wainwrightlarla Coghlanlar iki arabayla bir haftalığına çıktıkları Russian nehri gezisi sırasında bir gün Büyük Ev'de dinlendiler ve bu nedenle Paula, grubu Los Banos Dağları'nda pikniğe götürüyordu. Sabah yola çıktıklarından, Dick'in onlarla gitmesi mümkün değildi, ancak yoğun bir şekilde mektup dikte etmenin ortasında Blake'i yalnız bırakarak onları yolcu etmeye gitti. Koşum takımlarında ve bağlarda hiçbir detayın hatalı olmadığından emin oldu, grubu yeniden oturttu, Graham'in ön tarafa geçip, Paula'nın yanına oturmasında ısrar etti.

"İhtiyaç olduğunda Paula'nın yanında yedek bir erkek kuvveti olması gerek," diye açıkladı Dick. "Yokuş aşağı inerken fren çubuğunun kopup yolcuları rahatsız ettiğini hatırlıyorum. Bazıları boyunlarını kırdı. Şimdi de, kumanda Paula'dayken size güvence vermek amacıyla bir şarkı söyleyeceğim:

"Küçük Paula ne yapsın? İki atlı fayton sürsün. Küçük Paula başka bir şey yapamaz mı? Evet, dört atlı araba sürsün."

Herkes kahkahalarla gülerken Paula seyislere atların başlarını bırakmalarını işaret etti, dört ağzı elinde hissetti, dört atı koşum kayışlarındaki yerlerine oturtmak amacıyla dizginleri kısalttı ve kaydırdı.

Dick'e takılarak veda eden grup güzel bir sabah olduğu, mutlu bir gün vaat ettiği ve güler yüzlü ev sahibinin onlara iyi yolcu-

luklar dilediği dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Ancak Paula, bu tür dört ata kumanda etmesi sonucunda ortaya çıkması gereken neşe ve canlılığa rağmen, bir şekilde Dick'in geride kalmasının yarattığı anlaşılmaz bir üzüntü ve sıkıntı içindeydi. Graham, aklından Dick'in neşeli yüzü geçince, burada bu kadının yanında oturmak yerine, trene ve gemiye binip dünyanın öbür ucuna kaçmalıydım, diye düşünerek pişmanlık yaşadı.

Ancak Dick'in yüzündeki neşe, eve girmek üzere topuklarının üstünde döndüğü anda kayboldu. On dakikadan birkaç dakika fazla bir süre içinde mektup dikte etmeyi bitirdi ve Bay Blake gitmek üzere ayağa kalktı. Biraz duraksadı ve sonra özür dileyen bir ifadeyle:

"Bay Forrest, bana Shorthorn kitabımızın taslağını hatırlatmamı söylemiştiniz. Dün ikinci kez acele et telgrafı gönderdiler."

Dick, "O işle kendim ilgilenemeyeceğim," diye cevap verdi. "Lütfen, dizgi hatalarını düzeltip taslağı, içerik düzeltmesi için Bay Manson'a teslim edip –Devon Kralı'nın soy kütüğünü doğrulaması gerektiğini söyle– gönderir misin?"

Dick saat on bire kadar müdürleri ve ustabaşılarını kabul etti. Çiftlikte yapılacak ilk yıllık hayvan satışı için hazırlanan kataloğun geçici sayfa düzenini sunmaya gelen Gösteri Müdürü Bay Pitts'ten, onlardan ancak on beş dakika sonra kurtulabildi. O aşamada Bay Bonbright bir tomar telgrafla bekliyordu ve bunlar temizlendiğinde yemek saati gelmişti.

Dört atlı arabayı gönderdikten sonra ilk defa yalnız kalan Dick, verandadaki yatak odasına gidip, duvardaki barometre ve termometre dizisine uzandı. Ancak buraya, onlara değil, altlarında duran yuvarlak ahşap çerçevedeki gülen kıza danışmaya gelmişti.

"Paula, Paula," dedi yüksek sesle, "bunca yıldan sonra kendine ve bana sürpriz mi yapacaksın? Aklı başında olduğun orta yaşında ele avuca sığmayacak mısın?"

Yemekten sonra ata binmeye hazır olmak amacıyla binici pantolonunu giydi, mahmuzlarını taktı ve çerçevedeki kıza, koşumları takarken aklından geçenleri anlattı.

"Oyunu oyna," diye mırıldandı. Sonra, biraz duraksadı, odadan çıkmak üzereyken döndü ve "Boş alan ve lütuf yok... lütuf yok," dedi.

Graham gülerek Dick'e, "Gerçekten, eğer yakında gitmezsem, pansiyoner olmak ve kocayemiş koruluğundaki filozoflara katılmak zorunda kalacağım," dedi.

Kokteyl için buluşma zamanı gelmişti ve Graham'den sonra Paula, geziden döndükten sonra ortaya çıkan ilk kişiydi.

Dick, "Bütün filozoflar birlikte tek bir kitap çıkarabilselerdi!" diye itiraz etti. Aman Tanrım, dostum, kitabını burada tamamlamak zorundasın. Sana ben başlattım ve bitirdiğini görmek zorundayım."

Paula'nın Graham'i kalmaya teşvik etmesi –yalnızca klişe, ilgisiz ifadeler söylemesi– Dick'e müzik gibi geldi. Yüreği pır pır etti. Ne de olsa, tamamen yanlış anlamış olamaz mıydı? Paula'yla Graham kadar olgun, orta yaşlı bireyler için bu tür budalalıklar imkânsızdı ve akıl alacak gibi değildi. Duygularını belli eden yeni yetmeler değillerdi.

"Kitaba!" diyerek kadeh kaldırdı. Paula'ya döndü. "Güzel bir kokteyl," diye övdü.

"Paula, kendini aşıyorsun ve bu sanatı Oh Joy'a öğretmiyorsun. Onun yaptıkları seninkilerin yanına bile yaklaşamıyor; evet, bir tane daha lütfen."

21. Bölüm

Kızılağaç kanyonlarında, çiftlik merkezine bakan tepelerin arasında tek başına ata binen Graham, Dick'in daha hafif Altadena yerine verdiği beş yüz kiloluk kömür siyahı Selim adlı beygire alışmaya çalışıyordu. Atı sürerken hayvanın iyi huylu, kurnaz ve güvenilir olduğunu anlayan Graham *Çingene İzi* şarkısının sözlerini mırıldandı ve bu sözlerin düşüncelerini yönlendirmesine izin verdi. Oldukça dikkatsizce, aptalca bir şekilde, ormanlardaki ağaçlara adlarının baş harflerini kazıyan pastoral sevgilileri düşünerek, bir defne filizini ve sonra da kızılağaç filizini kırdı. Filizleri çapraz halde bağlamak amacıyla kullanılan uzun saplı, beş parmaklı eğrelti otunu koparmak için üzengilerin üstünde ayağa kalkmak zorunda kaldı. Yaprakların dizilimi bitince önündeki yola attı ve Selim'in üstüne basmadan geçtiğini fark etti. Graham sonraki dönemece kadar geriye dönüp baktı. Ezilmemesi iyiye işaret, diye düşündü.

İlerlerken karşısına çıkan başka beş parmaklı eğrelti otları ve yüzünü yalayan kızılağaç dallarıyla defne yaprakları onu, biraz daha yaprak ba lama motifi üretmeye davet etti. Bunları yaptıkça yola bıraktı. Bir saat sonra, kanyonun başında, yolun bölündüğü yerin zorlu ve dik olduğunu bildiğinden, ne tarafa gideceğine karar veremedi ve geri döndü.

Selim kişneyerek Graham'i uyardı. Yakında bir yerden cevap olarak başka bir kişneme geldi. Yol geniş ve rahattı. Graham atını ilerletti, büyük bir dönemeçten döndü ve Fawn'a binen Paula'ya yetişti.

"Merhaba!" diye seslendi. "Merhaba! Merhaba!"

Paula, dizginleri çekip durdurarak Graham yanına gelinceye kadar bekledi.

"Ben de tam geri dönüyordum," dedi Paula. "Sen neden döndün? Yol ayrımını geçip Little Grizzly'ye gideceğini sanıyordum."

"Senin önünde olduğumu biliyor muydun?" diye soran Graham, Paula'nın çocuksu bir ifadeyle gözlerinin içine bakışına hayran oldu.

"Neden bilmeyeyim? İkinci yaprak bağından sonra emin oldum."

"Ah, onları unutmuştum," dedi Graham, suçlulukla gülerek. "Peki, sen neden geri döndün?"

Paula, Fawn'la Selim yola düşmüş bir akçaağacın üstünden geçinceye kadar bekledi. Böylece cevap verirken Graham'in gözlerinin içine bakacaktı.

"Çünkü senin peşinden gelmek istemedim ya da hiç kimsenin peşinden," diye düzeltti hemen. "İkinciden sonra geri döndüm."

Graham hemen cevap veremedi ve aralarında garip bir sessizlik oldu. İkisi de, bilinen ama konuşulmamış şeyler yüzünden bu garipliğin farkındaydı.

Sonunda Paula, "Yaprak motifleri bırakmayı alışkanlık haline mi getirdin?" diye sordu.

Graham başını sallayarak, "Hayatımda ilk defa bıraktım," dedi. "Ama o kadar bol malzeme vardı ki, yazık olacakmış gibi geldi, ayrıca şarkı aklımdan çıkmıyordu."

"Bu sabah uyandığımda benim de aklımdaydı," diyen Paula, yolun kendi tarafında, yakınında sallanan yabani asma dalından kaçınmak için, bu kez karşıya bakıyordu.

Onun yüzüne, yüzünün etrafında taç oluşturan açık kumral saçlarına, şarkı söyleyen boğazına profilden bakan Graham yüreğinde eski ağrıyı, açlığı ve özlemi hissetti. Onun yakın olması bir kışkırtmaydı. Sarımsı kahverengi ipek kadife içinde onu görmek Graham'e, onun vücuduyla ilgili bir dizi görüntüyle işkence ediyordu: Mountain Lad'la yüzmesi, on iki metre havadan kırlangıç

dalışı yapması, salınan eteklerini çıldırtan bir şekilde dizini kaldırdığı mat mavi orta çağ elbisesiyle uzun salonda yürümesi...

Paula, "Ne düşünüyorsun?" diyerek Graham'in hayalinde canlanan görüntüleri böldü.

"Bir konuda Tanrı'ya şükrediyorum: Bir kere bile Dick'ten bahsetmedin."

"Ondan o kadar mı hoşlanmıyorsun?"

"İnsaf," dedi Graham, sert bir sesle. "Onu sevdiğim için böyle diyorum. Aksi takdirde..."

"Ne?" diye sordu Paula.

Sesi cesurdu ama doğrudan karşıya, Fawn'ın sivri kulaklarına bakıyordu.

"Neden hâlâ burada kaldığımı anlayamıyorum. Uzun zaman önce gitmeliydim."

Paula gözlerini atın kulaklarından ayırmadan, "Neden?"

"İnsaf, vicdanlı ol," diye uyardı. "Seninle benim anlamak için konuşmaya pek ihtiyacımız yok."

Paula tamamen Graham'e döndü. Yanakları kızarmaya başladı ve konuşmadan ona baktı. Kamçıyı tutan elini, göğsüne bastırmak istermiş gibi hızla kaldırdı, yarı yolda kararsız bir şekilde duraksadı, sonra yanına indirdi. Ama Graham onun gözlerinin memnun ve şaşırmış olduğunu gördü. Hata yoktu. Gözlerinde şaşkınlıkla birlikte memnuniyet vardı. Graham, bazı erkeklerin anladığı gibi, dizginini öteki eline aldı, atını Paula'ya yaklaştırdı, kolunu onun omzuna doladı ve atlar çarpışıncaya kadar kendine çekti ve onu öperek kendi arzusunu ona aktardı. Hiçbir hata yoktu; baskıya baskı, sıcaklığa sıcaklık ve coşkulu bir heyecanla Paula'nın nefesini hissetti.

Bir an sonra Paula kendini geri çekti. Yüzünden kan çekilmişti. Gözleri yanıyordu. Kırbacını Graham'e vuracakmış gibi kaldırdı, sonra şaşkın Fawn'a vurdu. Aynı anda iki mahmuzu aniden ve

kuvvetle bastırdı ki, kısrak inledi ve sıçradı.

Graham orman yolunda yumuşak toynak sesinin kayboluşunu dinlerken, kalbi küt küt attığı için eyerde başı dönüyordu. Toynak sesleri artık duyulmaz olunca, yarı kayarak attan yere indi ve yosun tutmuş bir kayaya oturdu. Çok derinden etkilenmişti; onu kollarına aldığı o büyük ana kadar olabileceğini sandığından daha derinden. Eh, ok yaydan çıkmıştı.

O kadar ani bir şekilde doğruldu ki Selim korktu, dizginin uzunluğunun izin verdiği ölçüde geri sıçradı ve kişnedi.

Biraz önce olanlar kasıtlı değildi. O kaçınılmaz olaylardan biriydi. Olması gerekiyordu. Graham bunu planlamamıştı ama şu anda, gidişini geciktirmeseydi, oyalanmasaydı, bunu öngörebileceğini biliyordu. Şimdi gitmesi işleri düzeltmeyecekti. Olayın çılgın, rezalet ve keyifli yanı, artık hiç kuşku olmamasıydı. Dudaklarında hâlâ onun anısını hissederken, konuşmanın ötesinde bir konuşmayla Paula ona söylemişti. Graham karşılık verilen o öpücüğü düşündü ve duyuları zevkle anılar denizinde yüzdü.

Elini, onun dizine değen dizine koydu ve gerçek bir âşığın alçakgönüllülüğüyle minnet duydu. Bu kadar harika bir kadının onu sevmesi harikaydı. Paula sıradan bir kadın değildi. Kendi iradesini ve aklını bilen bir kadındı. Ayrıca kollarında sık sık nefes almıştı ve dudakları ona canlılıkla karşılık vermişti. Yarattığı duyguları hissettirmişti ve bunca yıldan sonra, verecek çok fazla şeyi olduğunu hayal etmemişti.

Graham ayağa kalktı, omzuna sokulan Selim'e binecekmiş gibi yaptı ama sonra düşünmek üzere duraksadı.

Artık gidip gitmeme meselesi değildi. Bu sorun kesinlikle çözümlenmişti. Doğru, Dick'in belirli hakları vardı. Ancak Paula'nın da hakları vardı ve olanlardan sonra kendisinin de gitmeye hakkı vardı... Ama ya Paula onunla gelmezse? Graham'in şimdi gitmesi, öpmek ve kaçmak anlamına gelecekti. Tabii cinsellik dünyası çoğu zaman aynı erkeğin bir kadını sevmesi gerektiğine hükmettiği için ve bu nedenle, ihanetin hemen böyle bir üçgenin içine

alınmasını gerektiriyordu; ayrıca erkeğin ihanet etmesi, kadının etmesinden daha az kötüydü.

Graham, atına binip yavaş yavaş ilerlerken, gerçek bir dünyada yaşıyoruz diye düşündü. Paula ile Dick ve kendisi, bu dünyada yaşayan gerçek insanlardı, hayatın gerçekleriyle yüzleşebilen bilinçli gerçekçilerdi. Bu bir rahip ve ruhbani kod ya da başka bilgeliklerle kararlar ilişkisi değildi. Kendi aralarında halledilmesi gerekiyordu. Birisi acı çekecekti. Ancak hayat acıyla doluydu. Hayatta başarılı olmak, acıyı en aza indirgemekti. Neyse ki, Dick de buna inanıyordu. Üçü de inanıyordu. Bu olay dünyada yeni bir şey değildi. Sayısız nesillerde görülen sayısız ilişki üçgenlerinin hepsi bir şekilde çözümlenmişti. O halde, bu da çözülecekti. Bütün insan ilişkileri bir çözüme ulaşıyordu.

Graham, aklından ciddi düşünceleri çıkardı ve anısının mutluluğuna döndü. Eliyle tekrar dizini okşadı, dudakları onun dudağının nefesini içine çekti. Hatta Paula'nın kıvrılmış kolunda doldurduğu boşluğa bakmak amacıyla Selim'i bile durdurdu.

Graham, Paula'yı akşam yemeğine kadar bir daha görmedi ve o zaman da, onun her zamanki Paula gibi davrandığını fark etti. Bildikleriyle iyice hassaslaşan gözleri bile, günün büyük olayına veya Graham'e vurmak amacıyla kamçısını kısmen kaldırdığında yüzünün bembeyaz kesilmesine ve gözlerinin parlamasına neden olan öfkeye ilişkin bir işaret algılayamadı. Her anlamda yine Büyük Ev'in Küçük Hanımefendisi'ydi. Tesadüfen göz göze geldikleri zaman bile, sakin ve sorunsuzdu, hiçbir sır izi yoktu. Çok sayıda yeni konuk olması işleri kolaylaştırmıştı. Dick'le Paula'nın arkadaşları olan kadınlar birkaç gün kalmaya gelmişlerdi.

Graham, ertesi sabah onlarla müzik odasında karşılaştı. Paula piyanonun başındaydı.

Bayan Hoffman adında biri, "Siz şarkı söylemiyor musunuz, Bay Graham?" diye sordu.

Graham onun San Francisco'da yayımlanan bir kadın dergisinin editörü olduğunu öğrenmişti.

"Ah, harika söylerim," diye kadına güvence verdikten sonra, "Öyle değil mi, Bayan Forrest?" diye sordu.

"Çok doğru," dedi Paula gülümseyerek, "başka nedenle olmasa da, en azından benim sesimi pek bastırmayacak kadar kibar."

Graham bunun üzerine, "Artık bize düşen, söylediklerimizi kanıtlamak," diyerek söylemeye gönüllü oldu. "Geçen akşam söylediğimiz bir düet var..." Bir işaret alabilmek amacıyla Paula'ya baktı. "... benim şarkı söyleme tarzıma özellikle çok uyuyor." Bir kez daha Paula'ya göz attı, ancak onun ne istediği konusunda hiçbir ipucu alamadı. "Nota kâğıtları salonda, ben gidip getireyim."

Graham odadan çıkarken Paula'nın diğerlerine, "Şarkının adı *Çingene İzi*. Neşeli, akılda kalan bir şarkı," dediğini duydu.

İlk seferdeki kadar umursamazca söylemediler ve heyecanın büyük bir kısmını, coşkunun da bir kısmını seslerine yansıtmadılar. Ancak daha güzel, bestecisinin hedeflediğine daha yakın bir şekilde ama kendi katkılarını azaltarak söylediler. Ancak şarkıyı söylerken Graham düşünüyordu ve Paula'nın da düşündüğünü, şarkı biterken alkışlayan kadınların haberi olmadan, kalplerinde başka bir düetin attığını biliyordu.

Paula'ya, "Bahse girerim, hiç bu kadar güzel söylememiştin," dedi.

Çünkü sesinde yeni bir tını fark etmişti. Daha gür, daha tok, o şarkı söyleyen gırtlağı aklayan bir kuvvetle söylemişti.

"Şimdi, senin bilmediğini bildiğim için, sana yaprak motifinin ne olduğunu anlatacağım," diyordu...

22. Bölüm

"Dick, oğlum, senin durumun tam Carlyle'a uyuyor," dedi Terrence McFane, babacan bir tavırla.

Kocayemiş koruluğunda yaşayan pirler sofradaydı ve Paula, Dick ve Graham'le birlikte, yedi kişilik yemek grubu oluşmuştu.

"İnsanın durumunu nitelemek, olayın çözülmesini sağlamıyor," diye cevap verdi Dick. "Durumumun Carlyle'a uygun olduğunu biliyorum ama bunu geçersiz kılmıyor. Kahramanlara tapmak güzel bir şey. Ben sadece bilgin olarak değil, Mendel yöntemlerinin uygulanmasını günlük sıradan bir olay olarak gören bir yetiştirici olarak konuşuyorum."

Hancock araya girerek, "Ben de, Hottentotlar'ın beyaz adamlar kadar iyi oldukları sonucuna mı varmalıyım?" diye sordu.

Dick gülerek, "Şimdi de Güney konuşuyor, Aaron," diye yapıştırdı cevabı. "Doğumla ilgili değil de, eski çevre durumlarıyla ilgili önyargılar, sizin felsefenizin sarsamayacağı kadar kuvvetli. Bu, Herbert Spencer'ın, Manchester Okulu'nun ilk etkileriyle ilgili olumsuzlukları kadar kötü."

Dar Hyal meydan okuyarak, "Yani Spencer, Hottentotlar'la aynı değerde mi?" diye sordu.

Dick başını iki yana salladı.

"Sana şöyle söyleyeyim, Hyal. Sanırım açıklayabilirim. Ortalama Hottentotlar, veya ortalama Melanezyalılar, ortalama beyaz adamla aynı değerde olmaya çok yakın. Aralarındaki fark, yalnızca ortalama düzeyde olan Hottentotlar'la zencilerin sayısının orantısal olarak çok daha fazlayken, ortalama olmayan, ortalamanın üstünde olan beyaz adam yüzdesinin ağır basmasında yatıyor. İşte bunlara ben, kendi ırklarının ortalama insanlarının hızını artıran kalp pilleri diyorum. Dikkat edin, ortalama insanın

doğasını değiştirmiyorlar veya zekâlarını geliştirmiyorlar. Onlara daha iyi teçhizatlar, daha iyi olanaklar veriyorlar ve birlikte daha hızlı yolculuk etmelerini sağlıyorlar."

"Kızılderililere ok ve yay yerine modern tüfekler verin, çok daha etkin bir nişancı haline gelir. Kızılderili avcılar özlerinde hiç değişmediler. Ancak bu Kızılderili ırkının tamamı, o kadar az sayıda ortalama üstü insan yarattı ki, bunların hepsi, on bin nesilde onları tüfekle donatmayı beceremedi."

"Devam et, Dick, bu fikri geliştir," diye teşvik etti Terrence. "Senin dürtünü anlamaya başlıyorum. Yakında Aaron'ın ırk önyargılarıyla ve saçma üstünlük gösterişiyle kaçmasına yol açacaksın."

"Bu ortalama üstü insanlar," diye devam etti Dick, "Bu kalp pili dediğimiz insanlar aslında mucitler, kâşifler, yorumcular ve avcılığa egemen olanlar. Bu tür egemen insanlardan az sayıda barındıranlar, alt ırk, ikinci derece ırk olarak sınıflandırılıyor. Hâlâ ok ve yayla avlanıyor. Donanımlı değil. Şimdi, ortalama beyaz adam, aslında ortalama vahşilerle aynı derecede kaba, aptal, sert, gelişmemiş ve gerici. Ancak ortalama beyaz adam daha hızlı ilerliyor. Kendi toplumunda bulunan çok sayıdaki avcılık ustaları ona donanımı ve organizasyonu sağlayıp, kanunları uyguladı.

"Hangi büyük insan, hangi kahraman –ve bununla hangi avcılık ustasını kastediyorum– Hottentot ırkından mı? Hawaii ırkı sadece bir tane çıkardı, Kamehameha. Amerika'daki zenciler görünürde iki tane çıkardılar, Booker T. Washington ve Du Bois ama ikisi de beyaz kanı taşıyor..."

Yorumlar devam ederken Paula keyifle ilgileniyormuş numarası yaptı. Sıkılmış görünmüyordu ancak Graham'in sempatiyle bakan gözlerine göre, içten içe uyumak üzereydi. Terrence'la Hancock arasındaki atışmaya ara verildiğinde, alçak sesle Graham'e:

"Kelimeler, kelimeler, kelimeler... Ne kadar çok kelime! Sanırım Dick haklı, neredeyse her zaman haklı. Ama bütün bu kelime selini hayata, kendi hayatıma, yaşantıma, gerekenlere ve yapmak zorunda olduklarıma uygulama konusundaki eskiden beri süregelen

zayıflığımı itiraf ediyorum." Konuşurken gözlerini Graham'in gözlerinden ayırmadı ve böylece neden bahsettiği konusunda Graham'in aklında hiçbir kuşku kalmadı. "Avcılık ustalarının ve ırk hızlarının hayatımda nasıl bir etki yarattığını bilmiyorum. Bana doğruyu veya yanlışı veya ayaklarımın nereye gitmesi gerektiğini göstermiyorlar. Şimdi başladıklarına göre muhtemelen bütün gece konuşacaklar...

"Ah, söylediklerini anlıyorum," dedi Paula aceleyle, "ama bana hiçbir şey ifade etmiyor. Kelimeler, kelimeler, kelimeler... Bense ne yapacağımı, kendimle ne yapacağımı, seninle ne yapacağımı ve Dick'le ne yapacağımı öğrenmek istiyorum."

Ancak sohbet şeytanı Dick'in dilindeydi ve Graham mırıldanarak Paula'ya cevap veremeden Dick, Graham'i bu konuyla ilgili olarak, ziyaret ettiği Güney Amerika kabilelerindeki veriler hakkında sorguladı. Dick'in yüzüne bakıldığında, onun umursamaz, mutlu bir tartışmacıdan başka bir şey olacağı tahmin edilemezdi. Ne Graham, ne de on iki yıllık karısı Paula, Dick'in sıradan dikkatsiz bakışlarının hiçbir el hareketini, koltukta pozisyon değişikliğini, yüzlerinde beliren ifadelerdeki değişiklikleri kaçırmadığını tahmin edemedi.

Dick gizli sorgulamasında, "Neler oluyor?" diye soruyordu. Paula kendinde değil, kesinlikle gergin ve bu tartışmalardan sorumlu. Graham da solgun. Beyni her zamanki gibi çalışmıyor. Söylediklerini değil, başka bir şey düşünüyor. O başka şey ne?

Dick'in gizli düşüncelerini ardına sakladığı sohbet şeytanı onu daha kapsamlı ve çılgınca konuşmaya zorladı.

Dick, soğukkanlı cümlelerle konuşarak, konuya kendini kaptırıp tezini genişletirken Paula'nın yana döndüğünü, hiçbir şey duyamasa bile daha da gerginleştiğini, Graham'in sessiz sempatisini gördü. Paula'nın neler söylemiş olabileceğini merak ederken, masada kendini dinleyenlere şunları anlatıyordu:

"Fischer'la Speiser, örneğin Fransızların, Almanların veya İngilizlerin birim karakterlerindeki sınırsız çeşitlilikle karşılaştırıldığında, alt ırkların kalıtımında dolaşan birim karakterlerin yetersizliği konusunda aynı fikirde..."

Masadaki hiç kimse Dick'in kasıtlı olarak sohbete yeni bir eğilim yemi attığından kuşkulanmadı. Ayrıca Leo, sonradan konuyu değiştiren şeyin, kendisinin, ırklarda kadın avcılık ustalarının nasıl bir rol oynadığına ilişkin sorusu değil, Dick'in ustalığı ve şeytanlığı olduğunu düşünemedi.

Terrence, diğerlerine göz kırparak, "Kadınlar avlanmıyor," diye cevap verdi. "Kadınlar tutucu. Kendi konumlarını koruyorlar. Onarıyorlar ve tutuyorlar. İlerleme sürecinde daima köstek oluyorlar. Kadınlar olmasaydı, her kutsal annemizin oğlu avcılık ustası olurdu. Aramızda bulunan tanınmış hayvan yetiştiricimiz ve Mendel uygulamacısına dönerek, rasgele yaptığım açıklamaları doğrulamasını bekliyorum."

Dick hemen, "Öncelikle işin gerçeğine inip, neden bahsettiğimizi anlayalım," diyerek söze girdi. "Kadın nedir?" diye sordu ciddi bir havayla.

"Antik Yunanlar kadının, doğanın erkek yapamama başarısızlığı olduğunu söylemişlerdi," diye cevap verdi Dar Hyal. Bu arada ağzının kenarında yaramaz çocuklar gibi beliren alaycı gülümsemeyle ince dudaklarını gülünç bir şekilde büktü.

Leo, dehşet içinde kaldı. Yüzü kıpkırmızı oldu. Gözlerinde acı vardı ve Dick'e yalvararak bakarken dudakları titriyordu.

"Yarım cinsiyet," diye dalga geçti Hancock. "Sanki yaparken Tanrı'nın eli geri çekilmiş de, onu yarım ruhla, el yordamıyla dolanan bir ruhla bırakmıştı."

"Hayır! Hayır!" diye haykırdı çocuk. "Böyle şeyler söylememelisiniz; Dick, biliyorsun. Anlat onlara, anlat onlara."

"Keşke anlatabilsem," diye cevap verdi Dick. Ancak bu ruh tartışması ruhların kendileri kadar belirsiz. Hepimiz, kendimizden biliyoruz ki, çoğu zaman el yordamıyla aranırız, kayboluruz. Hiçbir zaman kendimizi, nerede olduğumuzu ve şahsımızla ilgili her şeyi bildiğimizi sandığımız zamanki kadar kaybolmuş hissetmeyiz. Bir delinin kişiliği nasıldır? Yalnızca bizimkinden daha az, çok daha az mantıklı. Bir geri zekâlının kişiliği nasıldır? Ahmağın? Aptal bir

çocuğun? Atın? Köpeğin? Sivrisineğin? Kurbağanın? Köpek kenesinin? Bahçe salyangozunun? Ya sen Leo, uyurken ve rüya görürken kişiliğin nasıl? Deniz tuttuğu zaman? Âşık olduğun zaman? Kolik olduğun zaman? Bacağına kramp girdiği zaman? Aniden ölüm korkusuna kapıldığın zaman? Kızgın olduğun zaman? Dünyanın güzelliği duygusuyla heyecanlanmışken ve ifade edilemeyecek, söylenemeyecek düşünceler düşündüğünü sanıyorken?"

"Düşündüğünü sanıyorken" ifadesini kasıtlı olarak kullandım. O zaman gerçekten dünyadaki güzellikleri senin nasıl algıladığının ifade edilemez, söylenemez olduğunu mu düşündün? Açık, katı, kesin olurdu. Kelimelere dökebilirdin. Kişiliğin, düşüncelerin ve sözlerin kadar açık, katı ve kesin olurdu. Dolayısıyla Leo, heyecanlı ruh hallerinde, varlığının zirvesinde olduğunu düşündüğünde, aslında duyuların çılgın bir cümbüşte coşuyor, titriyor, dans ediyor; oysa dans etmeyi veya cümbüşün anlamını bilmiyor. Sen de bilmiyorsun. Ruhun, kişiliğin, o anda, belirsiz, el yordamıyla bulmaya çalışan bir şey. Muhtemelen kurbağa, karanlıkta gölün kenarında şişinirken ve şişkin eşine kaba vrak sesleri çıkarırken, o da, o anda, belirsiz ve el yordamıyla bulunabilecek bir kişiliğe sahip.

Hayır, Leo, kişilik, bizim belirsiz kişiliklerimizin anlayamayacağı kadar belirsiz. Kadın kişiliğine sahip erkek görünümlü insanlar var. Çoklu kişilikler var. Ne balık, ne insan, ne de kuş olan iki bacaklı yaratıklar var. Bizler, kişilik olarak, belirsizliklerde, karanlıklarda ve yanıp sönen ışıklarda sis demetleri gibi süzülürüz. Her şey sis ve pus, biz de gizem yoğunluğunda sisli ve pusluyuz."

Paula, "Belki de gizem değil, gizemli hava vermedir, insan eliyle yapılmış aldatmacadır," dedi.

"İşte Leo'nun yarım ruh olmadığını düşündüğü gerçek kadın konuşuyor," diye sert bir cevap verdi Dick. "İşin özü, Leo, cinsiyetle ruh birbirine geçmiş ve dolanmış durumda ve biri hakkında az, diğeri hakkında daha da az bilgimiz var."

"Ama kadınlar çok güzel," diye kekeledi çocuk.

"Ah, ha!" diye araya giren Hancock'un gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Leo, demek ki sen kadını güzellikle özdeşleştiriyorsun?"

Genç şairin dudakları kıpırdadı ama sadece başıyla onaylayabildi.

"Çok güzel, o zaman, son bin yılda, ekonomik koşulların ve politik kurumların yansıması olarak resmin tanıklığını ele alalım ve böylece erkeğin kadını nasıl arzusuna göre şekillendirdiğini ve kirlettiğini; kadının da nasıl ona izin verdiğini görelim..."

Paula, "Leo'ya yem atmayı bırakmalısınız," diye araya girdi "ve hepiniz dürüst olmalı, bildiklerinizi veya inandıklarınızı anlatmalısınız."

Dar Hyal, ciddi bir ifadeyle, "Kadın çok kutsal bir konudur," diyerek düşüncesini açıkladı.

Graham araya girip Paula'ya destek olarak, "Madonna'yı düşünün," dedi.

Terrence, "Ve zekâyı," eklemesini yapınca Dar Hyal'ın başıyla onayladığını gördü.

"Birer birer konuşalım," dedi Hancock. "Madonna'ya tapınmayı ele alalım. Bu, günümüzdeki bütün kadınlarda görülen ve Leo'nun katıldığı genel kadına tapınmayla ilgili özel bir kadına tapınmaydı. Erkek tembel, boş gezen bir vahşidir. Kafasının ütülenmesinden hoşlanmaz. Sessizliği, huzuru sever. İnsanlığın başladığı andan itibaren kendini huzursuz, gergin, sinirli ve isterik bir yol arkadaşına bağlı görüyor ve bu yol arkadaşının adı kadın. Kadının huysuzlukları, gözyaşları, kibri, öfkeleri ve ahlaki sorumsuzlukları var. Erkek onu yok edemezdi. Sürekli olarak huzurunu bozsa da, ona sahip olmalıydı. Ne yapması gerekiyordu?"

Terrence, "Nasılsa bir yolunu bulacaktır o sinsi hergele," diye araya girdi.

Hancock devam etti. "Onun olağanüstü bir resmini yaptı. İyi özelliklerini mükemmelleştirdi. Sonra onu o kadar uzağa koydu ki, kötü özellikleri sinirini bozamayacak ve huzur içinde tembel tembel piposunu içmesini, yıldızlara bakarak düşüncelere dalma-

sını engelleyemeyecekti. Sıradan her gün karşılaştığımız kadın kafa ütülemeye çalışınca, onu düşüncelerinden uzaklaştırıp, olağanüstü kadınını, mükemmel kadını, hayat veren, ölümsüzlüğün koruyucusu kadını hatırladı.

Sonra Reform geldi. Anneye tapınma yok oldu. Ama erkek hâlâ huzur bozana bağlıydı. O zaman ne yaptı?"

"Ah, hergele," dedi Terrence sırıtarak.

"Dedi ki: Senden bir rüya ve hayal yaratacağım. Yarattı da. Madonna onun olağanüstü kadını, en üstün kadın algısıydı. Onda idealleştirdiği tüm özellikleri, dünyadaki kadına, her kadına aktardı. Ancak o zamandan beri kendini, onlara ve ona inanmaya ikna etti... Leo'nun yaptığı gibi."

"Evli olmayan bir erkeğe göre, kadınların sıkıntı verme özelliğiyle ilgili çok özel bilgiler ifşa ediyorsun," diye yorum yaptı Dick. "Yoksa tamamen teorik mi?" Terrence, kahkahalarla gülmeye başladı.

"Dick, oğlum, Aaron şu anda Laura Marholm okuyor. Onu kelimesi kelimesine ezbere okuyabilir."

Graham, "Kadın hakkında bunca konuşmaya rağmen, ondan hiç saygıyla bahsetmedik," diyerek Paula'yla Leo'dan minnet dolu bakışlar kazandı.

Leo nefesi kesilerek, "Ayrıca aşk var," dedi. "Hiç kimse aşkla ilgili tek bir kelime bile etmedi."

Hancock, "Evlilik kuralları, boşanmalar, çok eşlilik, tek eşlilik, özgür aşk da var," diye sıraladı.

Dar Hyal, "Peki, Leo, kadın neden aşk oyununda hep kovalayan veya avcı oluyor?" diye sordu.

Çocuk çok bilgiliymiş havasıyla alçak sesle, "Ama öyle değil ki," diye cevap verdi. "Bu yalnızca senin Shaw saçmalıklarının bir bölümü."

Paula alkışlayarak, "Bravo, Leo," dedi.

"O halde Wilde, kadınların ani ve tuhaf feragatler sonucunda saldırdığını söylerken hataliydı, öyle mi?" diye sordu Dar Hyal.

Leo, "Ama görmüyor musun?" diye itiraz etti. "Bu tür konuşmaların hepsi kadını canavar, yırtıcı yaratık olarak gösteriyor." Dick'e dönerken yan gözle Paula'ya baktı ve sevgisi gözlerine yansıdı. "Paula yırtıcı bir yaratık mı, Dick?"

Dick başını iki yana sallayarak yavaşça ve çocuğun gözlerinde gördüğü sevginin hatırına sesinde bir yumuşaklıkla, "Hayır," diye cevap verdi. "Kadının yırtıcı bir yaratık olduğunu söyleyemem. Avlanılacak bir yaratık olduğunu da söyleyemem. Erkeğe hiç durmadan mutluluk veren biri olduğunu da söylemeyeceğim. Ama erkeğe epeyce mutluluk veren bir yaratık olduğunu söyleyebilirim."

"Ve aptallık yaptıran," diye ekledi Hancock.

Dick usulca, "Çok güzel aptallıklar yaptıran," diye düzeltti.

Dar Hyal, "Leo'ya bir şey sorayım," dedi. "Leo, bir kadın neden kendisini döven erkeği sever?"

"Dövmeyen erkeği de sevmez mi?" diye karşılık verdi Leo.

"Aynen öyle."

"Şey, Dar, kısmen haklısın ama çoğunlukla yanlış düşünüyorsun. Sizlerden tanımlar hakkında epeyce şey öğrendim. Kurnaz bir şekilde, bunları iki önerinize eklememişsiniz. Şimdi bunları ben ekleyeceğim. Sevdiği kadını döven erkek, şahsiyetsiz bir erkektir. Kendisini döven erkeği seven kadın şahsiyetsiz bir kadındır. Üstün bir kadın kendisini döven erkeği sevemez," diyen Leo'nun gözleri tamamen bilinçsiz bir şekilde Paula'ya kaydı.

"Hayır, Leo," dedi Dick, "seni temin ederim, Paula'yı hiçbir zaman, hiçbir şekilde dövmedim."

Yanakları alev alev olan Leo, devam etti: "Yani görüyorsun, Dar, yanlış düşünüyorsun. Paula dayak yemediği halde Dick'i seviyor."

Dick yüzünde memnun olmuş, keyifli bir parıltı gibi görünen bir ifadeyle, çocuğun sözleri hakkında sessizce onayını almak istercesine Paula'ya döndü. Ancak aradığı şey, algıladığı koşullar altında bu kelimelerin etkisiydi. Paula'nın gözlerinde, ne olduğunu

bilemediği bir parıltı gördüğünü düşündü. Graham'in yüzü ifadesizdi, öyle ki önceki ilgi ifadesinde belirgin bir değişim olmamıştı.

Graham, "Kadınlar bu gece kesinlikle kurtarıcı hızırlarını bulmuş görünüyor," diyerek iltifat etti. "Leo, beni utandırıyorsun. Ben burada sessizce otururken, sen üç tane ejderhayla mücadele ediyorsun."

Paula da, "Hem de ne ejderhalar," diye katıldı. "O'Hay'i içmeye yönlendirdikten sonra sana kim bilir neler yaparlar, Leo."

Dick, "Dünyanın bütün ejderhaları bir araya gelse, hiçbir aşk süvarisini mağlup edemez," dedi. "Ve işin en iyi tarafı, Leo, bu durumda ejderhaların senin düşündüğünden daha haklı olmaları ve senin de aynı derecede onlardan daha haklı olman."

"Leo, oğlum, karşında iyi bir ejderha var," diye konuştu Terrence. "Bu ejderha, onursuz arkadaşlarını terk edip senin yanına gelecek ve Aziz Terrence olacak. Bu Aziz Terrence'ın sana çok güzel bir sorusu var."

Hancock araya girerek, "Önce bu ejderha kükresin," dedi. "Leo, aşkta güzel ve tatlı olan her şey adına soruyorum: Neden sevgililer sık sık, kıskançlık yüzünden sevdikleri kadını öldürür?"

Cevap, "Çünkü kalpleri kırılmıştır, çıldırmışlardır," şeklinde geldi. "Bir de, onları kıskandırma suçu işleyecek düzeyde alçak bir kadını sevecek kadar talihsiz oldukları için."

"Ama Leo, aşk doğru yoldan sapabilir," diye kışkırttı Dick. "Daha yeterli bir cevap vermelisin."

"Dick doğru söylüyor," diye ekledi Terrence. "Ayrıca benim kılıcını tamamen çekmeni desteklemem, sana yardımcı oluyor. En üstün türler arasında da bazıları aşk yolundan sapabilir ve saptığı zaman yeşil gözlü canavar devreye girer. Diyelim ki, hayal edebileceğin en mükemmel kadın, kendisini dövmeyen erkeği artık sevmiyor ama yine kendisini seven ve dövmeyecek olan bir başka adama âşık oluyor; o zaman ne olacak? Hepsi üstün türler, unutma. Şimdi kılıcını kaldır ve ejderhalara sapla."

Leo cesurca, "Birinci erkek kadını hiçbir şekilde öldürmez veya yaralamaz," tezini ileri sürdü. "Çünkü öldürürse, tarif ettiğiniz erkek olmaz. Üstün tür olmaz, alçak türden olur."

"Yani, aradan çekilir mi demek istiyorsun?" diye soran Dick aynı anda, hiç kimsenin yüzüne bakmamak için bir sigara çıkarıp oyalandı.

Leo yavaşça başını sallayarak onayladı.

"Aradan çekilir ve kadının işini kolaylaştırır, ona çok yumuşak davranır."

Hancock, "Tartışmayı buraya taşıyalım," dedi. "Senin Bayan Forrest'a âşık olduğunu, Bayan Forrest'ın da sana âşık olduğunu varsayalım. Birlikte, büyük limuzini alıp kaçıyorsunuz..."

Çocuk kıpkırmızı kesilerek, "Ah, ama ben bunu yapmam," deyiverdi.

Paula onu teşvik ederek, "Leo, bana iltifat etmiyorsun," dedi.

Hancock, "Sadece varsayımda bulunuyoruz," diye ısrar etti.

Çocuk acınacak derecede utanmıştı ve sesi titriyordu ama kahramanca Dick'e döndü ve "Bunu ancak Dick cevaplandırabilir," dedi.

"Hemen cevap vereyim," dedi Dick. "Paula'yı öldürmezdim. Seni de öldürmezdim, Leo. Bu oyun bu şekilde oynanmaz. Kalbimde ne hissedersem hissedeyim, 'Mutlu olun, çocuklarım,' derdim. Ama yine de..." Duraksadı ve gözlerinin kenarlarında beliren gülme izleri, bir numara olduğunu işaret ediyordu,"kendi kendime, Leo'nun üzücü bir hata yaptığını söylerdim. Bakın, Leo Paula'yı tanımıyor."

Terrence gülümseyerek, "Yıldızlara bakarak daldığı hayalleri bozardı," dedi.

Paula, "Asla, asla, Leo, sana söz veriyorum," diye haykırdı.

Terrence, Paula'ya "O noktada kendinizle çelişiyorsunuz, Bayan Forrest," diye teminat verdi. "Bir kere, elinizde olmadan yapardınız. Ayrıca, bunu yapmak sizin zorunlu göreviniz olurdu. Son olarak, izin verirseniz, yetkili biri olarak, ben genç ve çılgın bir âşıkken, kalbim-

de bir kadın ve gözlerimde yıldızlar varken, hayattaki en büyük zevk, kalbimdeki kadınla onların aşkından uzak kalabilmekti."

"Terrence, bu kadar güzel şeyler söylemeye devam edersen," diye haykırdı Paula, "limuzini alıp hem seninle hem de Leo'yla kaçacağım."

"Acele edelim o zaman," dedi Terrence, nazik bir şekilde. "Ancak süslerinin arasında yıldızlarla ilgili birkaç kitap için yer ayır da, Leo'yla ben olmayacak zamanlarda çalışabilelim."

Tartışma Leo'dan uzaklaştı ve Dar Hyal'la Hancock, Dick'i sıkıştırmaya başladı.

Dar Hyal, " Oyun oynamak' derken ne kastettin?" diye sordu.

"Söylediğim şey, Leo'nun söylediği şey," diye cevap verdi Dick. Bu arada, Paula'nın sıkıntı ve gerginliğinin bir süredir kaybolduğunu ve hevesli denebilecek bir ilgiyle dinlediğini fark etmişti. "Benim düşünce tarzıma göre ve mizacıma uygun olarak, aklıma gelebilecek en korkunç ruhsal çöküntü, benim öpücüğüme katlanabilen bir kadını öpmek."

"Diyelim ki, eski günlerin hatırına veya seni kırmamak, acımamak için sana numara yaptı," diye ortaya çıktı Hancock.

Dick'in cevabı, "Bana göre bu, affedilmeyecek bir günah olurdu," şeklinde oldu. "Onun açısından, oyunu oynamamak olurdu. İnsanın sevdiği kadına, sarılmak istediğinden bir dakika bile daha fazla sarılmanın adil olmasını veya memnun etmesini anlayamıyorum. Leo çok haklı. Sarhoş bir esnaf yumruklarıyla, aptal dostunun göğsünde aşkı canlandırıp sürdürebilir. Ancak daha üstün erkekler, rasyonelliğin gölgesine, bir parça dindarlığa sahip olan erkekler, aşka kaba ellerle dokunamaz. Leo ile kadın için işi kolaylaştırırdım ve ona çok nazik davranırdım."

"Peki, senin övündüğün, Batı uygarlığının tek eşli evlilik kurumuna ne olacak?" diye sordu Dar Hyal.

Hancock da, "O halde özgürce birlikte yaşamayı savunuyorsun, öyle mi?" diye ekledi.

Dick, "Bunu ancak sıradan gerçekçilikle cevaplandırabilirim," dedi. "Özgür olmayan bir aşk olamaz. Lütfen, her zaman bunun, üstün türlerin görüşü olduğunu hatırlayın. Ve bu görüş sana cevap verecek, Dar. Bireylerin büyük bir çoğunluğu, tek eşli kurum tarafından uygulanan yasalara ve görevlere ya da bir tür katı, acımasız evlilik kurumuna bağlı olmalıdır. Bu insanlar evlilik özgürlüğüne veya aşk özgürlüğüne uygun değillerdir. Onlara göre sevme özgürlüğü yalnızca önüne gelenle yatma lisansıdır. Yalnızca Tanrı'nın ve devletin insanların içgüdülerini disiplin ve düzen altında tuttuğu ülkeler yükselmiş ve hayatta kalmıştır."

"O halde, başka erkekler için evliliğe inanırken, örneğin kendin için inanmıyorsun," diye sordu Dar Hyal.

"Buna bütün erkekler için inanıyorum. Çocuklar, aile, meslek, toplum ve devlet... bütün bunlar evliliği, yasal evliliği zorunlu ve kaçınılmaz kılıyor. Aynı noktadan hareketle, işte bu nedenle boşanmaya da inanıyorum. Erkekler, tüm erkek ve kadınlar birden fazla kez âşık olabilir, eski aşkları yok olabilir ve yeni bir aşkın doğduğunu fark edebilirler. Devlet aşkı bir kadının veya erkeğin yapabileceğinden daha çok kontrol edemez. Birisi âşık olduğunda, âşık olmuştur ve tüm bildiği budur. İşte oradadır; çarpıntı yaratan, iç çektiren, şarkı söyleten, heyecanlandıran aşk. Ama devlet evlenme cüzdanını kontrol edebilir."

"Senin savunduğun, oldukça karmaşık bir özgürlük," diye eleştirdi Hancock. "Doğru, ayrıca toplum içinde yaşayan erkeğin, en karmaşık hayvan olması yüzünden."

Leo, "Ancak sevdiklerini kaybedince ölecek erkekler, sevgililer var," girişiyle masadakileri şaşırttı. "Kadın ölürse, ölürler, kadın yaşayıp başkasını severse, yine ölürler ama çok daha çabuk."

Dick acımasızca, "Eh, geçmişte hep öldükleri gibi ölmeye devam etmek zorunda kalacaklar," diye cevap verdi. "Ayrıca ölümlerinden kimse sorumlu değildir. Öyle bir yapılmışız ki kalbimiz bazen yoldan çıkıyor."

Leo gururla, "Benim kalbim asla yoldan çıkmaz," derken, masadaki herkesin sırrını bildiğinden haberi yoktu. "Ben iki kere sevemem, biliyorum."

"Senin için doğru," diye onayladı Terrence. "Senin gırtlağında bütün gerçek âşıkların sesi var. Aşkın en mutluluk veren yanı, mutlaklığı –Shelley nasıl ifade etmişti? Yoksa Keats miydi?– 'Tam bir mucize ve çılgın bir zevk.' Tabii, sefil, cimri ve acemi bir âşık, bir daha asla sevemeyeceği kadının binde biri kadar tatlı, onun kadar çekici ve işveli, muhteşem ve harika olan, kadın şeklinde bir nesnenin hayalini kurabilir."

Sonunda yemek odasından çıkarlarken Dick, Dar Hyal'la sohbetini sürdürürken, Paula'nın ona iyi geceler öpücüğü verip vermeyeceğini, yoksa piyanodan doğruca yatağa mı gideceğini merak ediyordu. Paula ise kendisine gösterdiği son şiiri hakkında Leo'yla konuşurken, Dick'i öpüp öpemeyeceğini merak ediyordu. Ansızın onu öpme arzusu duydu ama nedenini bilmiyordu.

23. Bölüm

Aynı gece yemekten sonra pek sohbet edilmedi. Piyanoda şarkı söyleyen Paula, aşk hakkında bir parçanın tam ortasında Terrence'ı rahatsız etti. Bir cümleyi tam ortada keserek, Paula'nın sesinde duyduğu yeni bir tınıyı dinledi, sonra sessizce salonun diğer tarafına geçip, boylu boyunca ayı postuna yatmış Leo'nun yanına gitti. Dar Hyal'la Hancock da aynı şekilde tartışmayı bırakıp, birer geniş koltukta kendilerini izole ettiler. En az ilgileniyormuş gibi görünen Graham, güncel bir dergiyi karıştırıyordu ama Dick hemen onun artık sayfa çevirmediğini fark etti. Dick, Paula'nın sesindeki yeni tonu da kaçırmadı ve bunun anlamını algılamaya çalıştı.

Paula şarkıyı bitirince üç pir aynı anda ona, ilk defa kendini unuttuğunu ve şarkıyı her zaman nasıl söylemesi gerektiği konusunda yaptıkları uyarıya sonunda uyduğunu söylediler. Leo, çenesini ellerine dayamış, yüzünün şekli değişmiş halde, kıpırdamadan ve konuşmadan duruyordu.

"Her şey aşk hakkındaki o konuşmalarla ilgili," dedi Paula, gülerek, "bir de Leo'nun, Terrence'ın ve Dick'in aklıma soktuğu o güzel düşünceleri yüzünden."

Terrence, uzun demir rengi saçlarını iki yana salladı.

"Kalbine demek istedin herhalde," diye düzeltti. "Bu gece senin olan aşk yüreği ve gırtlağı. İlk kez olarak, sevgili hanımefendi, senin sesinin maksimum düzeyine ulaştığını duydum. Bundan sonra bir daha sesinin ince olduğundan yakınma. Senin sesin gür ve tok, Happy Adaları'nın limanlarındaki büyük ticaret gemilerinin demirlenmesinde kullanılan büyük mükemmel halatlar kadar güçlü."

"Bunun karşılığında sana *Gloria*'yı söyleyeceğim," diye cevap verdi Paula, "ejderhaların Aziz Leo ve Aziz Terrence... ve tabii, Aziz Richard tarafından katledilmesini kutlamak için."

Konuşmalardan hiçbir şey kaçırmayan Dick, gizlenmiş büfeye gidip kendine viski-soda hazırlayarak konuşmak zorunda kalmadı.

Paula, *Gloria*'yı söylerken kanepelerden birine oturdu ve içkisini yudumlarken keyifle hatırlamaya başladı. Dick, Paula'nın bu şekilde şarkı söyleyişini bir kez daha duymuştu; Paris'te, kısa süren flört dönemlerinde ve hemen ardından, All Away'de geçirdikleri balayında.

Bir süre sonra, boş kadehini kullanarak Graham'e sessiz bir davet ileten Dick, ikisine viski hazırladı. Graham kendisininkini bitirince, Paula'ya, Graham'le birlikte *Çingene İzi*'ni söylemelerini önerdi.

Paula başını iki yana salladı ve *Das Krat ver-gessenheit*'ı söylemeye başladı.

"Gerçek bir kadın değildi, korkunç bir kadındı," diyen Leo, şarkının sözlerini aktardı. "Adam gerçek bir âşıktı. Kadın onun kalbini kırdı ama adam onu hâlâ seviyordu. Bir daha sevemez çünkü ona olan aşkını unutamaz."

"Şimdi de *Kırmızı Bulut, Meşe Palamudu* şarkısı," diyen Paula, kocasına gülümsedi. "Kadehini bırak, iyi bir çocuk ol ve meşe palamutlarını ek."

Dick, tembel tembel kanepeden kalktı. Başını isyankâr bir şekilde iki yana sallarken, adeta yelesini savuruyordu. Mountain Lad'ı taklit ederek ayaklarını yere vurdu.

"Leo'ya çiftlikteki tek şair ve aşk şövalyesi olmadığını öğreteceğim. Mountain Lad'ın şarkısını dinle, Terrence, kesinlikle harika ve çılgınca zevkli. Mountain Lad sevdiğinin yasını tutmuyor. Hiç yas tutmuyor. Aşkı canlandırıyor, buluşunca büyütüyor ve onlara da öyle söylüyor. Onu dinleyin!"

Dick vahşi, memnun bir at kişnemesiyle odayı doldurdu ve havayı titretti. Sonra yelesini savurarak, ayağını yere vurarak söylemeye başladı:

"Duyun beni! Ben Eros'um. Dağlara vuruyorum. Geniş vadileri dolduruyorum. Sessiz otlaklardaki kısraklar beni duyuyor ve

irkiliyor; çünkü beni tanıyorlar. Bahar geldi. Bahar benim. Ben bahar krallığımın hükümdarıyım. Kısraklar sesimi hatırlıyor. Beni önceden, annelerinden biliyorlar. Duyun beni! Ben Eros'um. Dağlara vuruyorum ve geniş vadiler beni selamlıyor, yaklaşırken çıkardığım sesleri yansıtıyor."

Kocayemiş korusundaki pirler Dick'in şarkısını ilk defa duymuşlardı ve çılgınca alkışladılar. Hancock bunu yeni bir tartışma konusu olarak aldı ve Bergson'un biyolojik aşk tanımı hakkında konuşmaya başlamak üzereyken, Leo'nun yüzünde beliren acıyı fark eden Terrence, onu durdurdu.

Terrence, "Sevgili bayan, lütfen devam et," diye yalvardı. "Sadece aşk şarkısı söyle; çünkü deneyimlerime göre bir kadın sesi eşliğinde yıldızlara karşı meditasyonum çok başarılı oluyor."

Bir süre sonra salona giren Oh Joy, Paula şarkısını bitirinceye kadar bekledi, sonra sessizce Graham'in yanına gidip ona bir telgraf uzattı. Dick bu kesintiye kızıp kaşlarını çattı.

"Çok önemli... sanırım," diye açıkladı Çinli.

"Kim aldı?" diye sordu Dick sert bir sesle.

"Ben... ben aldım," diye cevap verdi Çinli. "Eldorado'daki gece memuru beni telefonla aradı. Önemli olduğunu söyledi. Ben aldım."

Mesajı okumayı bitiren Graham, "Gerçekten öyle," dedi. "Bu gece San Francisco'ya giden bir tren bulabilir miyim, Dick?"

Dick, "Oh Joy, bir dakika geri gel," diye seslenirken saatine baktı. "San Francisco'ya giden hangi tren Eldorado'da duruyor?

"11.10 treni," diye anında bilgi verdi Çinli. "Çok zaman var. Zamanında orada olabilirsiniz. Şoförü çağırayım mı?"

Dick başıyla onayladı.

"Gerçekten de bu gece gitmek zorunda mısın?" diye sordu Graham'e.

"Gerçekten. Oldukça önemli. Bavul yapacak zamanım olacak mı?"

Dick, Oh Joy'a başını sallayarak onay verdi ve Graham'e:

"Sadece acil ihtiyacın olacak şeyleri bir çantaya koy," dedi. Sonra Oh Joy'a döndü: "Oh My kalktı mı?"

"Evet efendim."

"Yardım etmesi için onu Bay Graham'in odasına gönder ve araba hazır olur olmaz bana haber ver. Limuzin olmaz. Saunders'a yarış arabasını almasını söyle."

Graham salondan çıktıktan sonra Terrence, "İyi bir çam yarması," yorumunu yaptı.

Piyanonun başında kalıp dinleyen Paula'nın dışında herkes Dick'in etrafında toplandı.

"Ümitsiz bir girişimle veya benzeri bir şekilde cehenneme bile birlikte gidebileceğim ender insanlardan biri," dedi Dick. "97 kasırgasında Pango'da karaya oturduğunda Nethermere gemisindeydi. Pango yalnızca bir kum şeridi, denizin en çok yükseldiği noktadan üç buçuk metre yükseklikte, bol miktarda Hindistan cevizi var ve kimse yaşamıyor. Yolcular arasında kırk kadın vardı, İngiliz subayların eşleri falan. Graham'in kolu kötü durumdaydı, bacağı kadar şişmişti; yılan sokmuştu.

Denizde fırtına vardı. Botlar kurtulamadı. İki tanesi parçalandı ve ikisinin de mürettebatını kaybettiler. Dört denizci peş peşe kıyıya bir yük hattı taşımaya gönüllü oldu. Ancak sırayla hepsi diğer ucunda öldü ve tekrar gemiye çekildi. Sonuncusunu çözerken, Graham, bacağı kadar şişmiş koluyla, soyunup gitti. Ve başardı ama kıyıya çarpınca kolu kötü bir şekilde kırıldı ve üç kaburgası çatladı. Yine de hattı oluşturdu. Halatı kıyıya çekmek için altı kişi daha Evan'ın hattından sahile çıkmaya gönüllü oldu. Dördü geri gelebildi. Kırk kadından sadece biri öldü; o da kalp hastalığından ve korkudan.

Bir keresinde Graham'e bu olayı sordum. Bir İngiliz kadar kötüydü. Adamdan alabildiğim tek bilgi, iyileşme sürecinin olaysız geçtiğiydi. Tuzlu suyun, egzersizin ve kemiğin kırılmasının, ters etki yapıp koluna iyi geldiğini düşünüyordu."

Oh Joy ile Graham salona zıt uçlardan girdi. Dick, Graham'in ilk önce arayış içinde Paula'ya baktığını fark etti.

"Hazırız, efendim," diye açıkladı Oh Joy.

Dick, konuğuna arabaya kadar eşlik etmeye hazırlanırken, Paula evde kalmayı tercih ettiğini gösterdi. Graham aceleyle özür dilemek ve veda etmek amacıyla Paula'nın yanına yöneldi.

Paula da, Dick'in biraz önce onun hakkında anlattıklarının sıcaklığıyla, onu görünce memnun oldu. Gözleriyle Graham'in kararsız, dik duran başını, umursamaz, güneşten açılmış saçlarını ve ağırlığına, omuzlarının genişliğine rağmen yürüyüşündeki hafifliği, hatta şirinliği gözlemledi. Graham onun yanına yaklaşırken Paula bakışlarını onun, sarkan göz kapaklarının çocuksu bir somurtkanlık yarattığı uzun gri gözlerine odakladı. Paula somurtkanlık ifadesinin kaybolmasını beklerken, Graham'in gözleri, artık Paula'nın çok iyi tanıdığı gülümsemeyle parıldadı.

Graham'in söylediği şeyler sıradandı, onun üzüntülerini belirtirken söylediği sözler gibi. Ancak bir an için Paula'nın elini tuttuğunda gözlerinde, Paula'nın bilinçaltında beklediği ve kendi gözleriyle cevap verdiği anlam ve değer vardı. Aynı anlam ve değer, bir anlık tokalaşmanın baskısında da vardı. Hiçbirisi önceden tasarlanmadığından, Paula o kısa baskıya karşılık verdi. Graham'in daha önce söylediği gibi, konuşmalarına gerek yoktu.

Elleri ayrılınca Paula hemen Dick'e baktı, zira birlikte geçirdikleri on iki yıl boyunca Paula onun ani gözlem anlarıyla ilgili birçok şey öğrenmişti ve onun neredeyse gerçekleri nüanslardan ayırma ve nüansları, çoğu zaman kapsamlılıkları ve doğruluklarıyla şaşırtarak sonuca vardırma konusundaki esrarlı tahmin gücü karşısında saygıyla eğiliyordu. Ancak omzu Paula'ya doğru dönük ve Hancock'un bir esprisine gülmekte olan Dick, tam o sırada, Graham'i yolcu etmeye çıkarken, gülmekten kırışan gözlerini Paula'ya çevirdi.

Hayır, diye düşündü Paula; Dick, Graham'le aralarında geçen küçük sırrı kesinlikle görmemişti. Çok kısa ve çok hızlı olmuştu; Graham'in gözlerinde parıltı, parmak kaslarının titre-

mesi ve hiç oyalanmamışlardı. Dick nasıl görmüş veya hissetmiş olabilirdi? Dick, kesinlikle gözlerini ve tokalaşan ellerini görmemişti, çünkü arkası dönüktü.

Yine de, Paula hemen Dick'e bakmamış olmayı diledi. Suçluluk duyduğunu biliyordu ve aynı boyutta sarışın iki iri yarı adamın yan yana salonda ilerleyişini izlerken, bu düşünce ona acı veriyordu. "Suçu neydi?" diye sordu kendi kendine. Neden kendini bir şeyleri gizlemek zorunda hissediyordu? Buna rağmen, gizleyecek bir şeyi olduğu gerçeğiyle yüzleşip kabullenecek kadar dürüsttü. Yalana sürüklendiğini düşününce yanakları alev alev yanıyordu.

"Yalnızca birkaç gün sürer," diyordu Graham, arabanın yanında Dick'le tokalaşırken.

Dick onun gözlerindeki dürüst, açık ifadeyi gördü ve tokalaştığı elin sertliğini ve içtenliğini tanıyordu. Graham bir şeyler söylemeye başladı, sonra vazgeçti. "Sanırım, geri döndüğümde toplanmam gerekecek," dediği zaman Dick, onun fikir değiştirdiğini anladı.

Dick, "Ama kitap," diye itiraz ederken, içinden Graham'in söylediklerine sevindiği için kendine kızdı.

"Zaten kitap yüzünden," diye cevap verdi Graham. "Bitirmem gerekiyor. Anlaşılan senin gibi çalışamıyorum. Çiftlik fazlasıyla cazip. Kitaba odaklanamıyorum. Başına oturuyorum ama kulaklarımda kahrolası tarlakuşları yankılanıyor. Tarlaları, kızılağaç kanyonlarını ve Selim'i görmeye başlıyorum. Bir saat vakit kaybettikten sonra, pes edip, telefonla Selim'i istiyorum. O olmasa, binlerce başka eğlence oluyor."

Graham ayağını titreyen arabanın basamağına koydu ve "Hoşça kal, dostum," dedi.

"Geri gel ve bir daha dene," diye ısrar etti Dick. "Gerekirse, saygın bir günlük çalışma programı oluştururuz ve her sabah programı tamamlayıncaya kadar seni odaya kilitlerim. Bütün gün işini yapmazsan, bütün gün kilitli kalırsın. Çalışmanı sağlayacağım. Sigaran var mı? Kibritin?"

"Var."

Dick şoföre, "Bırak gitsin, Saunders," diye emir verdi. Araba parlak bir şekilde aydınlatılmış araba girişinden ok gibi fırlayarak karanlıkta kayboldu.

Eve dönen Dick, Paula'yı kocayemiş pirlerine piyano çalarken buldu ve kanepeye yerleşerek, yatma zamanı gelince Paula'nın ona iyi geceler öpücüğü verip vermeyeceğini merak ederek bekledi. Gece yatarken düzenli olarak öpüşmediklerini biliyordu. Çoğu zaman Paula'yı öğlene kadar görmüyordu, o zaman da konukların önünde görüşüyorlardı. Çoğu zaman da Paula, erkenden yatmaya gidiyor, hiç kimseyi rahatsız etmemek ve onlara yatma zamanının geldiği konusunda imada bulunmamak için kocasına iyi geceler öpücüğü vermiyordu.

Hayır, özellikle bu gece Paula'nın onu öpmesi veya öpmemesi aynı derecede önemsiz olacağı sonucuna vardı Dick. Ama yine de merak ediyordu.

Paula sonu gelmez bir şekilde çalmaya ve şarkı söylemeye devam etti. Sonunda Dick uyuyakaldı. Uyandığında salonda yalnızdı. Paula ve pirler sessizce çıkmışlardı. Dick saatine baktı. Gecenin birini gösteriyordu. Paula her zamankinden daha geç saatlere kadar çalmıştı, biliyordu, ayrıca daha yeni gittiğini de biliyordu. Onu uyandıran şey, müziğin durması ve hareketti.

Dick hâlâ merak ediyordu. Paula piyano çalarken Dick sık sık uyuyakalırdı ve Paula hep, bitirince, onu öperek uyandırır ve yatağa gönderirdi. Ancak bu gece bunu yapmamıştı. Belki de sonuçta geri gelecekti. Uzanmaya devam etti, uyukladı ve bekledi. Saatine bir daha baktığında iki olmuştu. Paula geri gelmemişti.

Dick, lambaları söndürdü ve evin içinde ilerlerken bütün düğmelere bastı. Bu arada önemsiz küçük şeyler, neredeyse kendiliklerinden, düzenli bir kuşku ve tahmin metnine dönüştü. Bu metni okumaktan kaçınamadı.

Verandadaki yatak odasında barometre ve termometrelerine bakarken Paula'nın yuvarlak çerçevedeki gülen resmi gözüne takıldı ve karşısında durarak, hatta eğilip biraz daha yakınlaşarak, onu uzun süre inceledi.

"Eh, ne yapalım," diye mırıldanarak yatak örtüsünü kaldırdı, yastıkları arkasına yerleştirdi ve bir tomar taslak kâğıda uzandı. "Her ne ise, oynamak zorundayım."

Yan gözle Paula'nın resmine baktı.

"Ama Küçük Kadın, keşke yapmasan," diye içini çekerek iyi geceler diledi.

24. Bölüm

Şans eseri ya da tesadüfen öğle veya akşam yemeğine gelen konuklar dışında Büyük Ev boştu. Birinci ve ikinci günlerde, Paula'dan gelebilecek öğleden sonra yüzmesi ve araba gezintisi önerisine hazır olmak amacıyla, Dick nafile bir çabayla işlerini düzenledi veya erteledi.

Paula'nın sürekli olarak öpülme olasılığından kaçındığını fark etti. Geniş avlunun karşı tarafındaki kendi veranda odasından iyi geceler diye sesleniyordu. Dick sabahleyin kendini, Paula'nın saat on birdeki merhabasına hazırladı. Çiftlikte yapacakları hayvan satışına ilişkin önemli meselelerle gelen Bay Agar'la Bay Pitts'i saat on biri vurduğunda gönderdi. Paula'nın uyandığını biliyordu çünkü onu şarkı söylerken duymuştu. Masasında oturmuş beklerken, ilk defa boş oturuyordu. Önündeki mektuplar hâlâ imzasını bekliyordu. Sabahları gerçekleşen bu buluşmaları Paula'nın başlattığını ve onun tarafından, ısrarla durdurulduğunu hatırladı. O yumuşacık, "Günaydın, güler yüzlü beyefendi," çağrısının ve kimonoya sarılmış bedeninin kollarında olmasının çok tatlı bir şey olduğuna karar verdi.

Ayrıca, bu küçük ziyaretleri çoğu zaman kendisinin kısa kestiğini, ona sarılırken bile ne kadar meşgul olduğu izlenimi yarattığını hatırladı. Sonra, birkaç kere odadan çıkarken Paula'nın yüzünden beliren hüzünlü gölgeyi de anımsadı.

On biri çeyrek geçiyordu ve Paula gelmemişti. Mandırayı aramak amacıyla ahizeyi kaldırdı. Kadınların telaşla konuşmalarını duyup tam kapatırken Paula'nın sesini duydu.

"Bay Wade'i rahatsız et. Bütün küçük Wade'leri de al ve gel, yalnızca birkaç günlüğüne olsa bile..."

Paula'nın böyle bir şey yapması çok tuhaftı. Arada konuk olmadığı günleri, ikisinin bir veya birkaç gün yalnız kaldığı zamanları, değişmeyen bir şekilde memnuniyetle karşılardı. Oysa

şimdi Bayan Wade'i Sacramento'dan buraya gelmeye ikna etmeye çalışıyordu. Adeta Dick'le yalnız kalmak istemiyordu ve konuk çağırarak kendini korumaya çalışıyordu.

Dick, artık sunulmayan sabah sarılmalarını aniden çok istediğini fark edince gülümsedi. Aklına Paula'yı alıp yolculuklarından birine çıkarmak geldi. Belki sorunu çözerdi. Ona sıkıca sarılır, daha da yakınına çekerdi. Neden Alaska'ya avlanmaya gitmiyorlardı? Paula hep gitmek istemişti. Veya All Away günlerindeki eski gezinti yerlerine, Güney denizlerine gidebilirlerdi. San Francisco ile Tahiti arasında direkt gemi seferleri vardı. On iki günde Papeete'de karaya çıkabilirlerdi. "Acaba Lavaina pansiyonunu hâlâ işletiyor mu?" diye merak etti ve Paula'yla kendisinin Lavaina'nın verandasında, mango ağaçlarının gölgesinde kahvaltı ettikleri an gözünün önüne geldi.

Dick, yumruğunu masaya indirdi. Hayır, Tanrım, herhangi bir erkekten korktuğu için karısını alıp kaçacak kadar korkak değildi. Ayrıca Paula'yı muhtemelen arzuladığı yerden alıp götürmek adil olur muydu? Evet, onun neyi arzuladığını ve Graham'le işlerin ne kadar ilerlediğini bilmiyordu. Baharla kaybolacak bir bahar çılgınlığı olamaz mıydı? Ne yazık ki, on iki yıllık evliliklerinde Paula hiçbir zaman bahar çılgınlığı yaşama eğilimi göstermemişti. Dick'in yüreğini bir an bile kuşkulandırmamıştı. Erkeklere son derece çekici gelmesine, çok fazla erkek görmesine, onların hayranlığını hatta iltifatlarını almasına rağmen, soğukkanlılığını ve sakinliğini kaybetmeden her zaman Dick Forrest'ın karısı olmuştu.

"Günaydın, güler yüzlü beyefendi."

Paula koridordan gizlice ona bakıyordu, gözleri ve dudakları gülümsüyordu ve parmaklarının ucuyla ona öpücük gönderiyordu.

"Günaydın benim küçük mağrur ay ışığım," diye seslendi Dick, aynı şekilde doğal davranarak.

Şimdi içeri girecek, diye düşündü Dick. O da Paula'yı kollarına alacak ve öpücük testine tabi tutacaktı.

Dick, davetkâr bir şekilde kollarını açtı. Ancak Paula içeri girmedi. Onun yerine şaşırmış bir şekilde, bir eliyle kimonosunu göğsünde tutarken, kaçmak istermiş gibi diğer eliyle eteğini topladı. Aynı zamanda kaygılı bir şekilde koridora bakıyordu. Ama Dick'in keskin kulakları herhangi bir ses duymadı. Paula ona tekrar gülümsedi, öpücük gönderdi ve gitti.

On dakika sonra, masasında Paula gittiğinden beri yaptığı gibi hareketsiz otururken, gelişini duymadığı ve eli telgraflarla dolu Bonbright onu korkuttu.

Ancak Paula mutluydu. Dick onu o kadar uzun zamandır tanıyordu ki, evin içinde kemerlerin altında, avluda şarkı söylemesinin önemini anlamamasına imkân yoktu. Saat on ikiyi vuruncaya kadar odasından çıkmadı. Paula da, bazen yaptığı gibi, geçerken onu almaya gelmedi. Öğle yemeği gongu çalınca, avlunun karşı tarafından Paula'nın sesinin eve girip yemek odasına giderken hafiflediğini duydu.

Ulusal Muhafızlar'da genç ekipte albay olarak çalışan, emekli bir ticaret prensi olan ve hobi olarak endüstriyel ilişkilerle toplumsal huzursuzlukla ilgilenen Albay Harrison Stoddard yemeğin büyük bir bölümünde, İşverenlerin Yükümlülüğü Yasası'nın, tarım işçilerini kapsayacak şekilde genişletilmesi konusunda masayı zapt etti. Ancak Paula bir ara fırsat bulup, olağan bir tavırla Dick'e öğleden sonra Wickenberg'e, Mason'lara gezmeye gideceğini haber verdi.

"Tabii, ne zaman döneceğimi bilmiyorum; Masonların nasıl olduğunu biliyorsun. Sana gel demeye cesaret edemiyorum, oysa benimle gelmeni çok isterdim."

Dick başını iki yana salladı.

"O halde," diye devam etti Paula, "eğer Saunders'ı kullanmayacaksan..."

Dick yine başıyla kabul etti.

"Ben bugün öğleden sonra Callahan'ı kullanacağım," diye açıkladı Dick. Paula devreden çıkınca anında kendine plan yap-

mıştı. "Neden Saunders'ı tercih ettiğini asla anlayamıyorum, Paula. Callahan daha iyi ve tabii en güvenli sürücü."

"Belki de o yüzden," dedi Paula gülümseyerek. "Önce güvenlik, çoğunlukla en yavaş anlamına geliyor."

Dick, "Yine de, yarış pistinde Saunders'e karşı Callahan'ı desteklerim," diye savundu.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Paula.

"Albay Stoddard'a tek adamlı, atsız çiftliğimi göstermeye; biliyorsun, oyalandığım kırk dönümlük otomatik ekilen tarla numaram. Denenmek için bir haftadır beni bekleyen bir sürü değişiklik yapıldı. Çok meşguldüm. Ondan sonra, onu koloniye götüreceğim –ne dersin?– geçen hafta beş ilave oldu."

"Üyelik doldu sanıyordum," dedi Paula.

"Öyleydi, hâlâ da öyle," diye ışıldadı Dick. "Ama bunlar bebek. Ailelerden en umutsuz olanı atak davranıp ikiz sahibi oldu."

Kişisel olarak gösterme davetinden çok memnun olan Albay Stoddard, "Çok sayıda ukala senin o deneyin konusunda kafalarını sallıyor. Bense kararımı daha sonra bildireceğimi açıkça söylüyorum; bana defterlerle göstermen lazım," diyordu.

Dick onu pek duymadı, zira kafasına başka düşünceler akın ediyordu. Paula, Bayan Wade'le küçük Wadelerin gelip gelmeyeceğini söylememişti. Tabii onları davet ettiğinden de bahsetmemişti. Buna rağmen Dick, Paula'nın kusuru olmadığını düşünmeye çalıştı, çünkü Paula sık sık, kendisi gibi, misafir çağırıyordu ve Dick'in onlar geldiğinde haberi oluyordu.

Ancak Bayan Wade'in o gün gelmediği belliydi, yoksa Paula vadide otuz mil kuzeye kaçmazdı. Paula sonradan oluşabilecek yakınlaşma tehlikesi yüzünden onunla yalnız kalmayı göze alamıyordu; bu koşullar altında, bu risk Dick'in korktuğu anlamı taşıyabilirdi. Paula ayrıca akşamı da garanti altına alıyordu. Akşam yemeğine veya yemekten çok sonrasına kadar eve dönmeyecekti. Bu güvenli bir kumardı, tabii, bütün Wickenberg ahalisini bera-

berinde getirmediği sürece. Dick'in yatmış olacağını düşündüğü bir saatte gelecekti. Eh, Dick acımasızca, onu hayal kırıklığına uğratmamaya karar verdi ve Albay Stoddard'a şu cevabı verdi:

"Bu deney, insan doğası için makul derecede marjlar koyunca, kâğıt üstünde harika görünüyor. Ancak itiraf etmeliyim, kuşku ve risk işte bu noktada, insan doğasında. Ancak bunu denemenin tek yolu denemek ve ben de bunu yapıyorum."

Paula, "Bu Dick'in hem kâr ve hem de zarar hesabına yazdığı ilk girişim olmayacak," dedi.

Albay Stoddard, "Ama yirmi bin dönüm, bütün işletme sermayesi iki yüz elli çiftçiye, hem de her yıl bin dolarlık nakit maaş!" diye itiraz etti. "Bu tür birkaç başarısızlık –başarısız olursa– Harvest Grubu'na ağır bir yük bindirecektir."

Dick gülerek, "Harvest'ın ihtiyacı olan şey bu," diye cevap verdi.

Albay Stoddard boş boş baktı.

"Kesinlikle," diye teyit etti Dick. "Su tahliyesi, biliyorsunuz. Madenler sular altında... Meksika olayı."

İkinci günün –Graham'in dönmesinin beklendiği günün– sabahında, saat on birde at sırtında olarak bir gün önceki, çalışma odasının kapısından "Günaydın, güler yüzlü beyefendi" deme olayının acısının tekrarlanmasını önleyen Dick, koridorda kucak dolusu yeni kesilmiş leylak taşıyan Ah Ha'yla karşılaştı. Çocuk kule odasına doğru gidiyordu ama Dick emin olmak istedi.

"Onları nereye götürüyorsun, Ah Ha?" diye sordu.

"Bay Graham'in odasına... bugün geliyor."

Peki, bu kimin fikriydi, diye merak etti Dick. Ah Ha'nın mı, –Oh Joy'un mu?– yoksa Paula'nın mı? Graham'in birkaç kez leylakları çok sevdiğini söylediğini hatırladı. Kütüphaneden sonra yolunu değiştirerek kule odasının yakınındaki çiçeklerin arasında dolaştı. Odanın açık pencerelerinden Paula'nın mutlu mırıldanması geliyordu. Dick hızla alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve yürümeye devam etti.

O odada bazı büyük ve birçok hayranlık uyandıran erkek ve kadın kalmıştı ama Paula onlar için hiçbir zaman çiçek düzenlemesini denetlememişti, diye düşündü Dick. Genellikle o işe, bir çiçek uzmanı olan Oh Joy bakardı veya evde çalışanları ustalıkla yönlendirirdi.

Bonbright'ın verdiği telgraflar arasında bir tanesi Graham'den geliyordu. Dick telgrafı iki kere okudu, gerçi basitti ve önemli değildi, yalnızca gelişinin ertelendiğini bildiriyordu.

Dick, alışılmışın dışına çıkarak, ikinci öğle yemeği gongunun çalmasını beklemedi. Birincisi çalınca hemen yola çıktı, çünkü canı Oh Joy'un kokteyllerinden birini istedi; leylaklardan sonra Paula'yla karşılaşmak için cesarete ihtiyacı vardı. Ancak Paula ondan erken davranmıştı. Nadiren içki içen ve asla yalnız içmeyen Paula'yı boş bir kokteyl bardağını tepsiye geri koyarken buldu.

Dick, Oh Joy'a başıyla selam verip bir parmağını kaldırırken, demek Paula'nın da yemek için cesarete ihtiyacı var, sonucuna vardı.

"Yakaladım seni!" diye sitem etti neşeyle. "Gizlice içmek. En ciddi belirti. Seninle evlendiğimiz gün, evlendiğim kadının günün birinde bir alkoliğin mezarını dolduracağı hiç aklıma gelmemişti."

Paula ters bir cevap veremeden salona, kendisiyle Dick'in Bay Winters olarak karşıladıkları ve bir kokteyl içmesi gerektiğini söyleyen genç bir adam girdi. Dick, konuğu karşılarken Paula'nın tavırlarında hissettiği şeyin rahatlama olmadığına inanmaya çalıştı. Sık sık karşılaşmış olmalarına rağmen Paula'nın daha önce Bay Winters'a bu kadar samimi davrandığını görmemişti. Her durumda, öğle yemeğinde masada üç kişi olacaklardı.

Bay Winters tarım akademisi mezunu olup, Pacific Rural Press'in özel yazarıydı ve Dick'in bir anlamda koruması altındaydı. Kaliforniya balık havuzları hakkında yazacağı makale için veri toplamaya gelmişti ve Dick aklında onun öğleden sonra programını ayarlamıştı.

Paula'ya, "Evan'dan telgraf geldi," dedi. "Öbür gün dörtten önce gelemeyecekmiş."

"O kadar da uğraştım!" diye haykırdı Paula. "Leylaklar şimdi solacak ve bozulacak."

Dick sıcak bir memnuniyet duygusu yaşadı. İşte açık sözlü, dürüst Paula'sı konuşuyordu. Oyun veya sonucu ne olursa olsun, Paula en azından basit kandırmacalara girmeden oynayacaktı. Paula hep öyle olmuştu, yalan söylemeyi başaramayacak kadar içi dışı birdi.

Buna rağmen Dick kendi rolünü, pek ilgilenmeyen bir sorgulamayla sürdürdü.

"Tabii ki, Graham'in odasında," diye açıkladı Paula. "Çocuklara kucak dolusu çiçek getirttim ve hepsini kendim düzenledim. Onları çok seviyor, biliyorsun."

Paula öğle yemeğinin sonuna kadar Bayan Wade'in geleceğinden bahsetmedi ve Paula gelişigüzel bir şekilde, "Birilerini bekliyor musun?" diye sorunca, gelmeyeceğini kesin olarak anladı.

Dick başını iki yana sallayıp, "Sen öğleden sonra bir şey yapıyor musun?" diye sordu.

Paula, "Bir şey düşünmedim," dedi. "Şimdi de sanırım, Bay Winters'a balıklar hakkında bilgi verileceğine göre, seninle plan yapamam."

"Ama yapabilirsin," dedi Dick. "Onu, son yumurtaya kadar bütün alabalıkları sayan ve tüm büyükbaba levrekleri isimleriyle bilen Bay Hanley'e havale edeceğim. Sana ne diyeceğim..." Durdu ve düşündü. Sonra aklına aniden gelen bir fikirle yüzü aydınlandı. "Bugün öğleden sonra boş gezme günü olacak. Silahları alıp sincap yakalamaya gidelim. Geçen gün fark ettim, Little Meadow'un üstündeki tepede sayıları epeyce artmış."

Ancak Paula'nın gözlerini gölgeleyen paniği ve el çırpmaya başlamasını, sonrasında bu paniğin aynı hızda kaybolup kendine geldiğini fark etti.

"Ama bana silah alma," dedi Paula.

Dick sevecen bir sesle, "Eğer gitmek istemezsen..." diye başladı.

"Yo, gitmek istiyorum da, içimden ateş etmek gelmiyor. Ben yanıma Le Gallienne'nin son kitabını alırım –daha yeni geldi– ve sana arada okurum. Hatırlıyor musun, sincap avlamaya gittiğimiz zaman bunu en son yaptığımda onun *Altın Kızı Aramak* kitabını okumuştum.

25. bölüm

Paula, Fawn'a, Dick de Outlaw'a binerek, Outlaw'un yaramazlığının ve huysuzluğunun müsaade ettiği ölçüde yakınlaşıp yan yana Büyük Ev'den çıktılar. Fawn'ın izin verdiği konuşmalar bölük pörçüktü. Küçük kulaklarını geriye yaslayıp dişlerini göstererek, Dick'in dizgini ve mahmuzu zapt etmesini zorlaştırıyor, Paula'nın bacağından veya Fawn'ın parlak tüylü böğründen bir ısırık alma girişiminde bulunmaya çalışıyordu. Ama her yenilgide gözlerinin beyazlarında kızarıklıklar oluşup kayboluyordu. Başını huzursuzca geriye atması ve geride kalma girişimleri (martingal kayışı engel oluyordu), atı sıçratıp oynattığı, yan gittiği veya hızla dönmeye çalıştığı anlar dışında hiç bitmiyordu.

"Bu onun son senesi," diye açıkladı Dick. "Çok inatçı. İki yıldır onun üzerinde çalışıyorum ama en ufak bir gelişme olmadı. Beni tanıyor, yöntemlerimi biliyor, onun efendisi olduğumun farkında, ne zaman pes etmesi gerektiğini biliyor ama asla memnun olmuyor. Sürekli olarak, bir an gelip beni uyuklarken yakalayacağını umuyor ve o ânı kaçıracağından korktuğu için zamanın akıp gitmesine izin vermiyor."

"Seni bir ara yakalayabilir," dedi Paula.

"İşte bu nedenle ondan vazgeçiyorum. Bende tam olarak gerginlik yaratmıyor ama olasılık yasası varsa eninde sonunda beni yakalayacaktır. Milyonda bir olasılık olabilir ama o ölümcül milyonda birin, serinin neresinde ortaya çıkacağını Tanrı bilir."

"Sen harika birisin, Kırmızı Bulut," dedi Paula gülümseyerek.

"Neden?"

"Her şeyi istatistikler, yüzdeler, ortalamalar ve istisnalar olarak düşünüyorsun. Merak ediyorum, ilk tanıştığımızda, beni hangi özel formüle göre değerlendirdin?"

Dick kahkaha atarak, "Yaptıysam ne olayım," dedi. "Orada bütün işaretler başarısız oldu. Sana uygulanacak bir istatistik bulamadım. Kendi kendime, iki güzel bacağa sahip dünyaya gelmiş en muhteşem kadın olduğunu kabul ettim ve onu her şeyden daha çok istediğimi biliyordum. Ona sahip olmalıydım..."

"Ve oldun," diye tamamladı Paula. "Ama o zamandan beri Kırmızı Bulut, o zamandan beri. Benim hakkımda yeterince istatistik toplamış olmalısın."

"Bir miktar, epey bir miktar," diye itiraf etti Dick. "Ancak sonuncuya asla ulaşmamayı umuyorum..."

Dick, kesinlikle Mountain Lad'ın olduğu belli olan bir kişneme sesi duyunca sustu. At ortaya çıktığında sırtında kovboy vardı ve Dick bir süre, hayvanın muhteşem ritmik yürüyüşüne baktı.

Dick, "Bunu atlatmamız lazım," diye uyardı, zira Mountain Lad onları görünce dörtnala koşmaya başladı.

Paula'yla Dick birlikte kısraklarını mahmuzladı, döndürdü ve kaçtı. Bu arada arkalarında binicisinin sakinleştirici "Çüş," seslerini, yolda oluşan tok toynak gümbürtülerini ve kaçınılmaz vahşi kişnemeyi duydular. Outlaw hemen tepki verdi, Fawn bir için onun arkasında kaldı. Karmaşadan, Mountain Lad'ın giderek şiddetlendiğini biliyorlardı.

Viraja girdikten sonra kavşağı aşıp elli adım sonra durdular ve tehlikenin geçmesini beklediler.

Geri dönüşe geçtiklerinde Paula, "Henüz hiç kimseyi gerçekten yaralamadı," dedi.

"Yanlışlıkla Cowley'nin ayak parmaklarına bastığı zaman dışında. Adamın bir ay yatmak zorunda kaldığını hatırlıyorsundur," diye hatırlatan Dick, Outlaw'u düzeltti ve bir bakışta, Paula'nın ona bakışındaki tuhaf ifadeyi yakaladı.

Dick bunu görebildiği kadarıyla, Paula'nın gözleriyle soru soruyordu, sevgisini gösteriyordu ve korkusunu ifade ediyordu; evet korku ya da en azından umutsuzluktan, şaşkınlıktan kaynaklanan

kaygı. Ama en önemlisi, arıyor, araştırıyor ve sorguluyordu. İstatistiklerle düşündüğü hakkındaki o yorum, ruh haliyle tam olarak ilintili değildi, diye düşündü Dick.

Ancak görmemiş gibi davrandı, not defterini çıkardı, geçtikleri kasise ilgiyle bakarak not aldı.

"Bunu atlamışlar," dedi. "Bir ay önce tamir edilmiş olmalıydı."

Paula, "Bütün o Nevada yabani atlarına ne oldu?" diye sordu.

Bunlar, Dick'in, Nevada otlaklarında kötü bir mevsimin, bütün yabani atların yok pahasına satılmasına neden olduğunda, şansını denemek için aldığı atlardı. Bu alımın alternatifi atların açlıktan ölmesiydi. Bir tren dolusu atı buraya nakletmiş ve Batıdaki yabani dağ otlaklarına dağıtmıştı.

"Onları ayırmanın zamanı geldi," diye cevap verdi Dick. "Gelecek hafta eski moda, gerçek bir rodeo düzenlemeyi düşünüyorum. Ne dersin? Izgara partisi falan, köydekileri de davet ederiz."

"O zaman sen orada olmayacaksın," diye itiraz etti Paula.

"Bir gün izin alırım. Yapalım mı?"

Paula kabul ederken, üç çiftlik traktörünün geçmesine izin vermek amacıyla yolun kenarına çekildiler. Traktörlere gruplar halinde diskler ve tırmıklar yüklenmişti.

"Bunları Rolling Otlağı'na taşıyorlar," diye açıkladı Dick. "Doğru yerde olan atlarda yararlı oluyorlar."

Ana vadiden tırmanıp, ekili alanlardan ve ormanlık tepelerden geçtiler. Sonra daha yukarıdan, hırıltı ve öğütme seslerinin geldiği taş kırıcıdan alınan hazırlama malzemesini çeken çok sayıda atlı vagonun geçtiği kalabalık bir yolda ilerlediler.

Outlaw'un açık dişlerini tehlikeli derecede yaklaştığı Fawn'ın böğründen uzaklaştıran Dick, "Benim sağladığımdan daha fazla egzersize ihtiyacı var," yorumunu yaptı.

"Benim de Duddy ile Fuddy'yi bu kadar ihmal etmem çok ayıp," dedi Paula. "Beslenmelerinde epeyce cimrilik ettim ama onlar yine de ele avuca sığmıyorlar."

Dick onu boş boş dinlemişti ama kırk sekiz saat içinde söylediklerini üzüntüyle hatırlayacaktı.

Taş kırıcısının öğütme sesi duyulmaz hale gelinceye kadar ilerlediler, ağaçlık bir şeride girdiler, öğleden sonra güneşinin manzanita ağaçları, şarap rengi ve kocayemiş ağaçları nedeniyle kırmızı olduğu küçük sapağı geçerek, genç bir okaliptüs kümesinin içinden inerek Little Meadow'a ulaştılar. Ancak daha varmadan atlarından indiler ve onları bağladılar. Dick 22 kalibrelik otomatik silahını eyerdeki kılıfından çıkardı ve Paula'yla birlikte sessizce otlağın kenarındaki kızılağaç grubuna yöneldiler. Gölgeye yerleşerek otlağa inen, yüz elli metre uzaklıktaki sarp yamaca baktılar.

Paula, keskin gözleri tahıl fidanlarının arasında sincapları görünce, "İşte oradalar üç dört tane," diye fısıldadı.

Gördükleri ürkek sincaplardı; Dick'in haşarat yakalayan zehirli tahıllarına ve çelik kapanlarına yaklaşmayan, son derece temkinli olma eğilimindeki hayvanlardı. O kadar da temkinli olmayan çok sayıda dostlarının arasında onlar hayatta kalmayı başarmışlardı ve yamacı tekrar kalabalıklaştırmaya uygunlardı.

Dick silahın haznesini ve şarjörünü minik fişeklerle doldurdu, susturucuyu inceledi ve yüzükoyun yere uzanıp, dirseklerine dayanarak, otlağı gözetlemeye başladı. Ateş ettiği zaman patlama sesi çıkmadı, sadece kurşun fırlarken mekanizmanın klik sesi duyuldu. Boş fişek fırladı, hazneye yeni bir fişek kaydı ve tetik horozu hazır hale getirdi. Büyük, boz rengi bir sincap havaya sıçradı, düştü ve tahılların arasında kayboldu. Dick gözlerini tüfekten ve etrafındaki kuru toprağın, tahrip olan tahılların kanıtı olduğu çok sayıdaki delikten ayırmadan bekledi. Yaralı sincap ortaya çıkıp, açık alanda güvenli bir yer bulmaya çalışırken, tüfekten yine klik sesi çıktı ve sincap yana yuvarlandı ve kıpırdamadan yattı.

İlk klikten sonra yaralı olan dışındaki bütün sincaplar yuvalarına kaçmıştı. Meraklarının temkinlerinden daha baskın hale gelmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Yattığı yerde, meraklı kafaların çıkıp çıkmadığını görmek amacıyla yamacı

tararken, Paula'nın kendisine söyleyecek bir sözü olup olmadığını merak etti. Paula'nın başı dertteydi ama bu derdi kendine mi saklayacaktı? Hiç böyle yapmazdı. Er ya da geç, her zaman sorunlarını Dick'le paylaşırdı. Ama bir yandan da, diye düşündü Dick, bugüne kadar hiç böyle bir sorunla karşılaşmamıştı. Dick'le konuşmayı en az isteyeceği tek sorun buydu. Diğer yandan, bitmek bilmeyen açık sözlülüğü vardı, diye mantık yürüttü Dick. Birlikte oldukları bunca yıl boyunca dürüstlüğüne hayret etmişti, bundan keyif almıştı. Şimdi onu hayal kırıklığına mı uğratacaktı?

Böylece uzandığı yerde düşündü. Paula konuşmuyordu. Huzursuz değildi. Dick hiçbir hareket duymuyordu. Yan gözle Paula'ya baktığında onun, yorgunmuş gibi gözleri kapalı, kolları açık bir halde sırt üstü yattığını gördü.

Bir delikten, yuvasının kuru toprağı renginde küçük bir kafa gizlice bakmaya başladı. Dick dakikalarca bekledi. Sonunda kafanın sahibi pusuda tehlike olmadığına karar verince, kendisini korkutan klikin nedenini araştırmak amacıyla arka ayaklarının üstünde ayağa kalktı. Tüfekten yine klik sesi geldi.

Paula gözlerini açmadan, "Vurdun mu?" diye sordu.

"Evet, hem de şişman bir sincap," diye cevap verdi Dick. "Bir nesli şu anda sona erdirmiş bulunuyorum."

Bir saat geçti. Öğleden sonra güneşinin etkisi azalmaya başlamıştı ama gölge rahatsız değildi. Hafif esinti bazı anlarda genç fidanların ağır ağır dalgalanmasına neden oluyordu ve üstlerindeki kızılağaç dallarını sallıyordu. Dick hesaba bir sincap daha ekledi. Paula'nın kitabı yanında duruyordu ama okumayı teklif etmemişti.

Dick sonunda cesaretini toplayıp, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, başım ağrıyor; gözlerimin arasında berbat bir sinir ağrısı, o kadar."

Dick, "Çok fazla nakış işlemektendir," diye takıldı.

Paula, "Suçsuzum," cevabını verdi.

Her şey görünürde gayet normaldi ama Dick, olağanüstü büyük bir sincabın oyuğundan çıkıp, çıplak arazide tahıla doğru birkaç metre gitmesine izin verirken, kendi kendine düşündü: Hayır, bugün aramızda hiçbir konuşma geçmeyecek. Ayrıca çimlerin üzerinde sarılıp öpüşmeyeceklerdi.

Dick'in kurbanı şimdi tahılın yanındaydı. Dick tetiği çekti. Hayvan düştü, bir an kıpırdamadan yattı, sonra sendeleyerek deliğine doğru koştu. Mekanizma klik, klik, klik diye devam etti. Kaçan sincabın yakınındaki topraktan tozlar yükseldi. Bu tozlar, ne kadar yakından ıskaladığını gösteriyordu. Dick parmağını oynatabildiği kadar hızlı bir şekilde peş peşe ateş etti, sanki bir dizi kurşunu hortumdan boşaltıyordu.

Şarjörü doldurmayı bitirmek üzereyken Paula konuştu.

"Tanrım! Bu tam bir yaylım ateşi oldu. Vurabildin mi?"

"Evet, tüm sincapların dedesi, görkemli bir tahıl yiyici ve danaların gıdasını mahveden yaratık. Ama dokuz uzun dumansız fişek pahalıya patladı. Daha iyi olmam lazım."

Güneş daha da alçaldı. Esinti durdu. Dick bir sincap daha yakalamayı başardı ve başka bulabilmek için üzüntüyle yamacı izledi. Durum korktuğu kadar ciddiydi. Hatta belki de daha da ciddiydi çünkü dünyası paramparça oluyordu. Eski dönüm noktaları yer değiştiriyordu. Şaşkındı, sarsılmıştı. Paula dışında herhangi bir kadın olsaydı! O kadar emindi ki! Güvenmesini haklı çıkaracak on iki yıl geçirmişlerdi...

"Saat beş, güneş iyice alçaldı," diyen Dick, ayağa kalktı ve Paula'nın kalkmasına yardım etmeye hazırlandı.

Atlarının yanına giderken Paula, "Sadece dinlenmek bana çok iyi geldi," dedi. "Gözlerim çok daha iyi. Sana okumaya çalışmamam da iyi oldu."

Dick sanki hiçbir terslik yokmuş gibi neşeyle, "Ama harislik etme," diye uyardı. "Le Gallienne'ye göz atmaya kalkma sakın.

Onu daha sonra benimle paylaşman gerekiyor. Elini kaldır. Şimdi, yemin ederim de Paula."

Paula itaat ederek, "Yemin ederim," dedi.

"Büyükannenin mezarında eşekler dans etsin."

Paula ciddi bir şekilde, "Büyükannemin mezarında eşekler dans etsin," diye tekrarladı.

Graham'in yokluğunun üçüncü gününün sabahında Paula on bir ziyaretini yaptığında, Dick mandıra müdürüyle görüşme yapmayı ayarlamıştı. Böylece Paula kapıdan ona baktı ve "Günaydın, güler yüzlü beyefendi," dedi. Masonlar, birkaç araba dolusu şamatacı gençle gelerek Paula'yı öğle yemeğinde ve öğleden sonra kurtardı. Dick, Paula'nın, briç ve dansa kalmalarında ısrar ederek akşamı da güvence altına aldığını fark etti.

Ancak dördüncü günün, Graham'in dönüşünün beklendiği günün sabahında, Dick saat on birde çalışma odasında yalnızdı. Masasında eğilmiş mektup imzalarken Paula'nın parmak uçlarına basarak odaya girdiğini duydu. Dick başını kaldırmadı ama imzasını atmayı sürdürürken, bütün benliğiyle kimonosunun hafif, ipeksi hışırtısını dinledi. Paula'nın ona doğru eğildiğini anladı ve nefesini tuttu. Ancak Paula yavaşça saçlarını öpüp, "Günaydın, güler yüzlü beyefendi," dedikten sonra, Dick'in aç kollarına sarılmaktan kaçındı ve gülerek odadan çıktı. Dick'i hayal kırıklığı kadar kuvvetli bir şekilde etkileyen şey, Paula'nın yüzünde gördüğü mutluluktu. Duygularını saklamayı beceremeyen Paula'nın gözleri parlıyordu ve bir çocuk kadar hevesliydi. Graham bugün öğleden sonra bekleniyordu ve Dick ister istemez bağlantıyı kurmuştu.

Kule odasındaki leylakları değiştirip değiştirmediğini soramadı ve Davis'ten gelen üç tarım akademisi öğrencisiyle paylaşılan öğle yemeğinde, Paula tereddütle arabayla Graham'i Eldorado'dan almayı teklif edince, öğleden sonra meşgul olduğunu uydurmak zorunda kaldı.

"Arabayla mı?" diye sordu Dick.

"Duddy ve Fuddy," diye açıkladı Paula. "Hepsi sinirli ve onlara da, kendime de egzersiz yaptırmak istiyorum. Tabii, sen bu egzersize katılırsan, istediğin yere gidebiliriz, Graham da motorlu arabayla gelir."

Dick, onun davetini kabul veya reddetmesini beklerken Paula'nın tavrında heyecan olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Dick gülerek, "Duddy'yle Fuddy bugün öğleden sonra benim arazimde dolaşmak zorunda kalsalardı, mutlu avlanma alanının içinde kalırlardı," derken, aynı zamanda kendi programını yapıyordu. "Şimdi ile akşam yemeği arasında yüz yirmi mil yol yapmam gerekiyor. Yarış arabasını alacağım ve epeyce tozlu, kasisli bir yol olacak. Yalnızca arada sırada alçak yerler var. Sana benimle gel demeye dilim varmıyor. Sen git, Duddy'yle Fuddy'i sakinleştir."

Paula içini çekti ama o kadar kötü bir aktristi ki, onunla beraber olamayacağı için her zamanki gibi Dick'e isteksizliğini göstermesi gereken bu iç çekmede Dick elinde olmadan, Paula'nın, kararından ötürü rahatladığını fark etti.

Paula neşeli bir sesle, "Ne tarafa gideceksin?" diye sordu ve Dick yine yüzünde beliren rengi, mutluluğunu ve gözlerindeki parıltıyı gördü.

"Ah, nehir kenarına, tarama çalışmasına gideceğim; Carlson ona tavsiyelerde bulunmam gerektiğini söylüyor, ondan sonra da Sacramento'ya giderken yolda Teal Slough'ya uğrayıp Wing Fo Wung'u göreceğim."

"Tanrı aşkına, koşarak gidip görmen gereken Wing Fo Wong kim?" diye sordu Paula gülerek.

"Çok önemli biri, canım. Delta bölgesinde patates ve kuşkonmazla kazanılmış iki milyon dolar değerinde. Teal Slough arazisinin bin iki yüz dönümünü ona kiralıyorum." Dick tarım öğrencilerine döndü. O arazi Sacramento çıkışında, nehrin batısında kalıyor. Kesinlikle yaklaşmakta olan toprak kıtlığının güzel bir örneğini oluşturuyor. Ben aldığım zaman bataklıktı ve yaşlılar bana çok gülmüşlerdi. Hatta bir düzine av koruma alanı almak zorunda kaldım. Bana dönümü ortalama 4,5 dolara geldi, hem de sadece birkaç yıl önce.

Bataklıkları biliyorsunuz. Ördekler ve az su gerektiren otlaklar dışında beş para etmez. Araziyi taramak, kurutmak ve nehir ıslahındaki payımı ödemek bana, dönüm başına yetmiş beş dolara mal oldu. Peki, sizce burayı yaşlı Wing Fo Wong'a on yıllığına kiralarken, bunu hangi değeri esas alarak yapıyorum? Dönümü BEŞ YÜZ dolar. Bostancılık yapsam daha çok kâr edemezdim. O Çinliler sebzelerde çok ustalar ve işe çok hevesliler. Onlarda sekiz saat yok. On sekiz saat çalışıyorlar. Sonuncu amelenin bile mikroskobik hissesi var. Wing Fo Wong sekiz saat kuralını böyle atlatıyor."

Dick uzun öğleden sonrayı iki kez uyarılıp bir kez tutuklanarak geçirdi. Arabayı kullanırken yalnızdı ve hız yapsa da, güvenli kullanıyordu. Kendisinin sorumlu olabileceği kazalar, hoş göremediği şeylerdi. Bu nedenle hiç olmuyorlardı. El yordamıyla aramadan veya tahmin yürütmeden, bir kalem aldığında veya kapıya uzandığında duyduğu güven ve kesinlikle gerçekleştirdiği ayarlamaları, şimdi olduğu gibi, daha karmaşık ayarlamalarda da kullanıyordu. Kalabalık köy yollarında çok güçlü bir arabayla hız yapıyordu.

Ancak araba da kullansa, gayet gerilimli bir şekilde Carlson ve Wing Fo Wong'la iş de halletse, düşüncelerinin orta yerinde, sürekli olarak, Paula'nın hiç yapmadığı şeyi yapıp, Graham'le Eldorado'dan çiftliğe sekiz millik uzun yolu arabayla gelerek en olağandışı şeyi yapması vardı.

"Öfff!" diyerek bir düşüncesini yüksek sesle dile getirmeye başladı, sonra susup, yarış arabasını saatte yetmiş kilometreden yüz on kilometreye çıkarırken ve aynı yönde giden bir atla faytonu sollayıp, karşı yönden gelen araca çarpmaktan kıl payı kurtulup sağ tarafa geçerken düşündü. Hızını seksene düşürdü ve düşünmeye devam etti:

"Öfff! O yolculuğu ben güzel bir kızla yapsaydım, Paula kim bilir neler düşünürdü!"

Bu sahneyi gözünde canlandırıp güldü çünkü evliliklerin ilk başlarında Dick, Paula'nın sessiz kıskançlık kapasitesini ölçmüştü. Paula hiçbir zaman olay çıkarmamış, doğrudan bir yorumda bulunmamış veya soru sormamıştı. İlk başından itibaren, sessiz-

ce, ama kuşku götürmeyen bir şekilde, Dick gereksiz bir şekilde başka kadınlarla ilgilendiği takdirde kırılacağını hissettirmişti.

Dick esmer güzeli, ufak tefek dul Bayan Dehameny'i hatırlayınca sırıttı. Kadın Dick'in değil, Paula'nın arkadaşıydı ve uzun zaman önce Büyük Ev'i ziyaret etmişti. Paula o gün öğleden sonra ata binmeyeceğini ilan etmiş ve öğle yemeğinde, Dick'le Bayan Dehameny'nin ata binerek pirlerin koruluğunun ötesindeki kızılağaç kanyonuna gitme programı yaptığını duymuştu. Onlar yola çıktıktan kısa bir süre sonra, ancak Paula onlara yetişip partiyi üç kişilik hale getirebilirdi. Dick o zaman kendi kendine gülmüş ve Paula'yla eğlenmişti, zira ne Bayan Dehameny'nin ne de onunla ata binmenin Dick için anlamı yoktu.

Böylece Dick başından itibaren başka kadınlara ilgisini kısıtlamıştı. O zamandan beri Paula'dan çok daha fazla dikkatli davranmıştı. Hatta onu teşvik etmiş, hep serbestlik tanımış, karısının kaliteli beyleri cezbetmesinden gurur duymuş, onlar tarafından güldürüldüğü ve eğlendirildiği için memnun olmasına sevinmişti. Ona çok güvenmişti, ondan çok emindi, hatta Paula'nın kendisine duyabileceği güvenden çok daha fazlasını hissettiğini kabul ediyordu. On iki yıl Dick'in davranışlarını haklı çıkarmıştı, bu yüzden dünyanın günlük dönüşünden ne kadar eminse, Paula'dan da o kadar emindi. Şimdi ise, kafasındaki düşünceler bu hale gelmişti. Dünyanın dönmesi sağlam olmayan bir öneriydi ve yaşlı kadın Paula'nın düz dünyasını değerlendirmekte yarar olabilirdi.

Saate bakmak için eldivenini kaldırdı. Graham beş dakika sonra Eldorado'da trenden inecekti. Kendisi Sacramento'dan batıya, eve doğru geldiğinden, milleri yutuyordu. On beş dakika sonra, Graham'i getirdiğini düşündüğü tren yanından geçti. Duddy'le Fuddy'e ve arabaya ancak Eldorado'yu epeyce geçtikten sonra yetişebildi. Graham, arabayı süren Paula'nın yanında oturuyordu.

"Kusura bakmayın, size tozumu yutturmak zorundayım. Evan, eve gelmeyi başarırsanız, akşam yemeğinden önce bilardoda bir oyun oynayıp seni yenebilirim."

26. Bölüm

"Bu böyle devam edemez. Hemen bir şeyler yapmalıyız." Müzik odasındaydılar. Paula piyanodaydı, yüzünü yakınında, neredeyse tepesinde duran Graham'e kaldırmıştı.

"Sen karar vermelisin," diye devam etti Graham.

İkisi de başlarına gelen büyük şey yüzünden mutlu görünmüyordu ve şimdi ne yapmaları gerektiğini düşünüyorlardı.

"Ama gitmeni istemiyorum," diye ısrar etti Paula. "Ne istediğimi bilmiyorum. Bana hoşgörülü davranmalısın. Kendimi düşünmüyorum. Kendimi düşünmeyi geçtim. Ama Dick'i düşünmek zorundayım. Seni düşünmek zorundayım. Ben... Ben böyle bir duruma hiç alışkın değilim," dedi en sonunda yorgun bir gülümsemeyle.

"Ama bunu halletmeliyiz, canım benim. Dick kör değil."

"Onun görebileceği ne oldu?" diye sordu Paula sert bir sesle. "Hiçbir şey, kanyondaki o öpücük dışında. Onu görmüş olamaz. Aklına başka bir şey geliyor mu? Size meydan okuyorum, beyefendi."

Graham onun biraz daha neşeli tarzına karşılık vererek, "Keşke olsaydı," dedi. Ama hemen toparladı. "Senin için deliriyorum, deli oluyorum. Ama burada duruyorum. Senin aynı derecede delirip delirmediğini bilmiyorum. Aslında senin deli olup olmadığını bilmiyorum."

Graham konuşurken elini, Paula'nın tuşların üstündeki elinin üstüne koydu ama Paula yavaşça elini çekti.

"Görmüyor musun?" diye yakındı Graham. "Buna rağmen geri dönmemi mi istedin?"

Paula, doğrudan Graham'in gözlerinin içine bakarak, "Geri gelmeni istedim," diye kabul etti. Daha yumuşak bir sesle, düşünür gibi, "Geri gelmeni istedim," diye tekrarladı.

Graham sabırsızlıkla, "Ben de şaşkın durumdayım," diye haykırdı. "Beni seviyor musun?"

"Seni seviyorum, Evan. Bunu biliyorsun. Ama..." Paula duraksadı. Konuyu tarafsızca tartıyor gibiydi.

"Ama ne?" diye sordu Graham sert bir sesle. "Devam et."

"Ama Dick'i de seviyorum. Ne kadar saçma, değil mi?"

Graham, Paula'nın gülüşüne karşılık vermedi ve Paula'nın gözlerinde, Graham'inkilerde beliren çocuksu somurtkanlık karşısında keyifli bir sevecenlik belirdi. Graham'in dilinin ucunda bir şey vardı ama söylemekten vazgeçti. Paula ne söyleyeceğini merak edip, öğrenemeyince hayal kırıklığına uğradı.

Paula ciddi bir şekilde Graham'i ikna etmeye çalıştı. "Her şey yoluna girecek. Bir şekilde yoluna girmek zorunda. Dick her şey yoluna girer, der. Şu anda her şey karmaşık. İstatistiksel olan her şey öldü. Ama bizler ölü değiliz, hiçbirimiz... Öyle değil mi?"

"Dick'i sevdiğin, sevmeye devam ettiğin için seni suçlamıyorum," dedi Graham sabırsızlıkla. "Aslına bakarsan, onunla karşılaştırıldığımda, bende ne bulduğunu anlayamıyorum. Dürüstçe konuşuyorum. Bana göre Dick büyük bir adam ve adı Asil Yürek." Paula onu gülümseyerek ve başıyla onaylayarak ödüllendirdi. "Ancak Dick'i sevmeye devam edersen, ben ne olacağım?"

"Ama seni de seviyorum."

Graham, "Olamaz," diye haykırarak piyanodan uzaklaşıp hızla odanın diğer tarafına yürüdü, daha önce hiç görmemiş gibi, karşı duvardaki Keith'e baktı.

Paula sessiz bir gülümsemeyle beklerken, başa çıkılmaz aceleciliğinden keyif aldı.

Graham "Aynı anda iki erkeği sevemezsin," diye çıkıştı Paula'ya.

"Ama seviyorum, Evan. İşte bunu çözümlemeye çalışıyorum. Ancak hanginizi daha çok sevdiğimi bilmiyorum. Dick'i uzun zamandır tanıyorum. Sen... sen..."

Graham aynı öfkeli adımlarla Paula'nın yanına gelip, "Yeni tanıdığın biriyim," diye araya girdi.

"Hayır, öyle değil, hayır, Evan. Sen benim kendimle ilgili olarak aydınlanmamı sağladın. Seni de Dick kadar seviyorum. Seni daha çok seviyorum. Ben... ben bilemiyorum."

Paula yüzünü ellerine kapatarak ağlamaya başladı ve Graham'in elini şefkatle omzuna koymasına izin verdi.

"Görüyorsun, benim için hiç kolay değil," diye devam etti Paula. "Anlaşılmaz, karmaşık, ilintili o kadar çok şey, anlayamadığım o kadar çok şey var ki... Sen şaşkın durumda olduğunu söylüyorsun. O zaman benim çok daha fazla şaşkın olduğumu, kafamın karıştığını düşün. Sen –bunlardan neden bahsediyorum ki– erkekçe deneyimleri olan, erkek doğasına sahip birisin. Senin için her şey çok basit. 'Beni seviyor, beni sevmiyor.' Ama ben allak bullak oldum, kafam karıştı. Ben –ki ben de dünkü çocuk değilim– çeşitli aşklar yaşama konusunda hiç deneyimim yok. Daha önce hiç ilişkim olmadı. Yalnızca tek bir erkeği sevdim... ve şimdi de seni. Sen ve sana duyduğum bu aşk, mükemmel bir evliliği bozdu, Evan."

"Biliyorum..." dedi Graham.

"Ben bilmiyorum," diye devam etti Paula. "Zamana ihtiyacım var, ya kendi başıma çözeceğim ya da kendiliğinden çözülmesini bekleyeceğim. Ah, Dick için olmasaydı..." Sesi acınacak bir şekilde giderek zayıfladı.

Graham'in eli bilinçsiz bir şekilde omzunda ilerlemeye başladı.

"Hayır, hayır, daha değil," dedi Paula, yumuşak bir sesle Graham'in elini kaldırırken. Bir an Graham'in elini hafifçe okşadı ve sonra bıraktı. "Bana dokunduğun zaman düşünemiyorum," diye yalvardı. "Ben... ben düşünemiyorum."

Graham sesinde hiçbir tehdit belirtisi olmadan, "O zaman gitmem gerekiyor," diye tehdit etti. Paula eliyle, yüz ifadesiyle itiraz etti. "Şu andaki durum imkânsız, dayanılmaz," diye devam etti Graham. "Kendimi aşağılık biri gibi hissediyorum, oysa aşağılık olmadığımı

biliyorum. Yalan söylemekten nefret ediyorum. Off, Peştunlarla bir olup Peştunlara yalan söyleyebilirim ama Asil Yürek gibi bir adama yalan söyleyemem. Doğrudan ona gidip, 'Dick, karını seviyorum. O da beni seviyor. Bu konuda ne yapacaksın?' demeyi tercih ederim."

"Yap o zaman," dedi Paula bir an coşarak.

Graham kararlı bir şekilde doğruldu.

"Söyleyeceğim. Hem de şimdi."

Paula aniden panikleyerek, "Hayır, hayır," diye haykırdı. "Buradan uzaklaşmalısın." Ancak sesi yine kısılarak, "Ama gitmene izin veremem," dedi.

Dick'in, Paula'nın kalbinin durumundan kuşkulanmak için gerekçesi vardıysa bile, o gerekçe Graham'in dönüşüyle ortadan kayboldu. Doğrulamak için Paula dışında hiç kimseye bakması gerekmiyordu. Paula heyecanlı bir uyanış içindeydi, etraflarını saran bahar gibi tomurcuklanıyordu. Mutlu kahkahasında daha da mutlu bir ton, gırtlağında daha gür bir ses vardı. Heyecanın sıcaklığı ve sürekli hareket enerjisi ona canlılık katıyordu. Sabahları erken kalkıyor, akşamları geç yatıyordu. Kendini koruma altında tutmuyordu, aksine ruhunun sarhoşluğuyla yaşıyor gibiydi. Sonunda Dick, kendine düşünecek zaman vermeye cesaret edemediği için mi olduğunu merak etti.

Dick, onun kilo verdiğini fark etti ve kendi kendine, bunun tek sonucunun Paula'nın her zamankinden güzel görünmesini sağlaması, doğal renk ve alım canlılığının altında manevi bir narinlik üstlenmesi olduğunu kabul etti.

Büyük Ev pürüzsüz, mutlu ve acımasız bir şekilde işliyordu. Dick bazen daha ne kadar süreyle böyle işleyeceğini merak ediyor, bu şekilde devam edemeyebileceği bir gelecek düşününce irkiliyordu. Şimdilik, güven içindeydi, kendisi dışında hiç kimse bilmiyordu, hiç kimse tahmin etmiyordu. Ama bu ne kadar süre devam edebilirdi? Fazla uzun sürmeyeceğinden emindi. Paula yeterli bir aktris değildi. Önemsiz, iğrenç detayları saklama konusunda usta olsa bile, yeni ses tonunu ve yüz kızarıklığını, hiçbir kadın saklayabilecek kadar güçlü olamazdı.

Asyalı hizmetkârlarının sezgi konusunda mükemmel olduklarını biliyordu, buna ketumluğu da eklemesi gerekiyordu. Ancak kadınlar vardı. Kadınlar kedi gibiydi. En iyileri bile, neşe saçan, kusursuz Paula'nın, Havva'nın diğer tüm kızları gibi çamurdan olduğunu öğrenince çok sevineceklerdi. Tesadüfen evde bir gün veya gece geçiren her kadın, durumu, en azından Paula'nın durumunu anlayabilirdi, zira Graham'in tavrını henüz anlayamamıştı. Bir kadını sadece başka bir kadın yakalayabilirdi.

Ancak başka açılardan farklı olan Paula, bu konuda değişik davranıyordu. Dick onun hiçbir zaman sinsilik yaptığını, kendisiyle ilgili olanlar dışında, başka kadınları tökezlerken yakalamak amacıyla arayış içine girdiğini görmemişti; sadece kendisiyle ilişki ihtimali dışında. Dick, Bayan Dehameney'le ilişkinin güzelliğini hatırlayınca yine gülümsedi, oysa o olay sadece Paula'nın bunu bir ilişki olarak yorumlamasıydı.

Merak edilecek diğer şeyler arasında Dick, acaba Paula kendisinin bilip bilmediğini merak ediyor mu, diye düşündü.

Paula merak ediyordu ama bir süre hiçbir yararı olmadı. Dick'in her zamanki tavırlarında, ruh halinde ya da ona karşı davranışlarında hiçbir değişiklik göremiyordu. Her zamanki gibi, olağanüstü miktardaki iş yükünü hallediyor, oynuyor, şarkılarını söylüyordu ve mutlu görünüyordu. Paula onun kendisine karşı fazladan tatlılık göstergesi aradı ama bunun yalnızca hayali olduğu korkusuyla kendine kızdı.

Ancak kısa bir süre sonra, Paula kuşkulanmaya başladı. Bazen kalabalığın içinde, masada, akşamları salonda veya kâğıt oynarken, yarı kapalı kirpiklerinin arasından, Dick fark etmeden ona bakıyor, gözlerinde ve yüzünde bilgiyi görünceye kadar bakmayı sürdürüyordu. Ama bununla ilgili olarak Graham'e hiçbir ipucu vermedi. Onun bilmesi işleri kolaylaştırmayacaktı. Graham'i gitmeye karar vermeye zorlayabilirdi, ne var ki, Paula açıklıkla kendine, olmasını isteyebileceği en son şeyin, Graham'in gitmesi olduğunu itiraf ediyordu.

Ancak Dick'in bildiğinden veya tahmin ettiğinden neredeyse emin olunca, Paula katılaştı ve kasıtlı olarak ateşle oynamaya cüret etti. Eğer Dick biliyorsa –Paula'ya göre, madem biliyordu– neden konuşmuyordu? Hep açıkça konuşan biri olmuştu. Paula konuşmasını hem istiyor, hem de korkuyordu. Sonunda korku kayboldu ve Paula içtenlikle konuşmasını diledi. Olaylar ne olursa olsun, eyleme geçip bir şeyler yapan Dick'ti. Paula her zaman yapıcı olan kişinin Dick olduğuna güvenmişti. Graham bu duruma üçgen demişti. O halde Dick çözebilirdi. O her şeyi çözebilirdi. O zaman, neden çözmüyordu?

Bu arada, Paula'nın coşkulu huzursuzluğu devam ediyor, bölünmüş sadakatinin vicdan azabını hissetmemeye çalışıyor, çok derin düşünmeyi reddediyor, hayatını arkasına aldığı rüzgârla yaşıyordu; yaşadığına kendini inandırıyordu. Bazı anlarda, ne düşündüğünü bile bilmiyordu, sadece yanında böylesi iki erkek olduğu için çok gururluydu. Gurur hep, en önemli, en egemen ilkelerinden biri olmuştu. Gerçekleştirme gururu, başarı gururu, ustalık gururu; müziğinde, görüşünde, yüzmesinde olduğu gibi. Hepsi bir bütündü; çok iyi bildiği gibi, harika dans etmek; farklı ve güzel giyinmek; çok az kadının cüret edebildiği, tamamen zarafet ve cesaret gerektiren kırlangıç dalışı veya taşma savağından aşağıya doğru Mountain Lad'ın sırtında çığ gibi inip, yüzmesindeki irade ve kararlılıkla hayvanı havuzda yüzdürmek kesinlikle incelik gerektiriyordu.

Kendi ırklarından bir kadın olarak, bu iki gri gözlü sarışın erkeği birlikte izlemekten gurur duyuyordu. Heyecanlıydı, coşkuluydu ama gergin değildi. Bazen gayet soğukkanlı bir şekilde birliktelerken iki erkeği karşılaştırıyordu ve hangisi için güzelleşmeye, çekici olmaya çalıştığını şaşırıyordu. Graham'i etkiliyordu, Dick'i de etkilemişti ve hâlâ etkilemek istiyordu.

Onun için ve onun yüzünden acı çeken iki asil erkeği düşününce yaşadığı gurur ürpertisinde hafif bir acımasızlık vardı. Eğer Dick biliyorsa veya bildiğine göre, onun da sıkıntı içinde olduğu konusundaki inancını kendinden gizlemiyordu. Cinsel konularda hayal gücü ve amacı olan bir kadın olduğundan ve Graham'e kapılması-

nın yalnızca yeni ve farklı olmasından kaynaklandığından emindi. Ayrıca tutkunun çok küçük bir parçadan daha büyük bir rol oynadığını kendi kendine inkâr ediyordu. İçten içe kendi cüretkârlığının ve çılgınlığının bilincindeydi. Bazıları veya hepsi için rezalet olabilecek bir sonu olabileceğini biliyordu. Ancak bu derinliklerin çok üstünde çırpınmaya ve onların varlıklarını düşünmemeye çoktan razıydı. Tek başınayken aynaya baktığında, dalga geçer gibi eleştirerek başını iki yana sallıyor ve "Ah, seni avcı kadın! Seni erkek avcısı!" diye haykırıyordu. Biraz ciddi düşünmeye başladığı zaman, Shaw ile kocayemiş korusunun pirlerinin, kadınların avcılık eğilimi konusundaki eleştirilerinde haklı olabileceğini kabul ediyordu.

Paula, Dar Hyal'ın, kadının doğanın erkek yapmaya çalışırken yaşadığı başarısızlık olduğu yolundaki açıklamasını kabul etmiyordu. Ancak aklına tekrar tekrar Wilde'ın, "Kadın ani ve tuhaf boyun eğmelerle saldırır," sözü geliyordu. Paula Graham'e böyle mi saldırmıştı, diye sordu kendi kendine. Ona ani ve tuhaf gelen, şimdiden boyun eğdiği şeylerdi. Başkaları da olacak mıydı? Graham gitmek istiyordu. Paula'yla veya Paula olmadan, gitmek istiyordu. Ama Paula gitmesine izin vermiyordu. Nasıl? Bunu sözsüz bir boyun eğme vaadi mi izleyecekti? Paula gülerek daha fazla düşünmekten vazgeçecekti, kendini hızla geçen bugünle sınırlandıracak, vücudunu daha da güzelleştirecek, daha büyüleyici olmaya çalışacak, daha önce hayal bile edemeyeceği şekilde yaşadığı için, heyecan duyduğu için mutlulukla ışıldayacaktı.

27. Bölüm

Ancak yakın hısımlık içinde bulunan bir erkekle bir kadının, kesin, tereddütsüz bir şekilde ayrı kalarak aralarındaki mesafeyi korumaları normal değildir. Paula'yla Graham belli belirsiz bir şekilde daha da yakınlaştılar. Bakışmalar ve elle dokunmalardan, izin verilen okşamalara geçildi ve sonunda ikinci kez birbirlerinin kollarına atılıp ikinci kez uzun uzun dudaklarını birleştirdiler. Bu kez Paula da öfkeyle kıpkırmızı olmadı. Onun yerine sert bir şekilde:

"Gitmemelisin," dedi.

Graham bininci kez, "Kalmamalıyım," diye tekrarladı. "Ha, kapıların ardında öpüştüm ve bütün saçmalıklarla suçlandım," diye yakındı. "Ama burada sen ve Dick söz konusu."

"Çözüme kavuşacak, sana söylüyorum, Evan."

"O halde benimle gel, kendi başımıza halledelim. Haydi, şimdi gel."

Paula irkildi.

Graham teşvik etti, "Leo'nun ejderhalarla savaştığı akşamki yemekte Dick'in söylediklerini hatırla. Kaçan kendi karısı, sen olsaydın, Paula, 'Mutlu olun, çocuklar,' diyeceğini söylemişti."

"İşte bu nedenle o kadar zor, Evan. O gerçekten Asil Yürek. Ona güzel bir isim verdin. Dinle, onu izle. O gece söylediği kadar yumuşak davranıyor, yani bana karşı, demek istiyorum. Hatta daha da kibar davranıyor. Onu izle..."

"Biliyor mu? Konuştu mu?" diye araya girdi Graham.

"Konuşmadı ama bildiğinden ya da tahmin ettiğinden eminim. Onu izle. Seninle rekabet etmeyecek."

"Rekabet mi?"

"Aynen öyle. Rekabet etmeyecek. Dün rodeodaki halini hatırla. Bizim grup oraya ulaştığında Dick yabani atları eğitiyordu ama

bir daha ata binmedi. Dick harika bir at eğiticisidir. Sen de denedin. Açıkçası, belki fena değildin ama onunla boy ölçüşemezdin. Ancak Dick sana gösteriş yapmadı. Tek başına bu bile, tahmin ettiğinden emin olmama neden oluyor."

"Dinle. Son zamanlarda söylediğin hiçbir şeyi, eskiden sana ve herkese yaptığı gibi sorgulamadığını fark etmedin mi? Seninle bilardo oynamaya devam ediyor çünkü bilardoda ondan iyisin. Seninle eskrim yapıyor çünkü eskrimde eşit seviyedesiniz. Ancak seninle boks yapmıyor veya güreşmiyor."

"Boksta ve güreşte beni yener," diye mırıldandı Graham, kederli bir ifadeyle.

"İzle ve rekabet etmeyecek derken ne kastettiğimi göreceksin. Bana güçlü bir taymışım gibi davranıyor, istiyorsam her şeyi berbat edeyim diye beni rahat bırakıyor. Ayrıca dünyada müdahale etmeyecek. Ah, bana güven, onu tanıyorum. Kendi standartlarına göre yaşıyor. Filozoflara, uygulamalı felsefenin ne olduğunu öğretebilir."

Paula, Graham'in araya girme girişimini aceleyle susturdu. "Hayır, hayır, dinle. Sana başka şeyler de anlatmak istiyorum. Kütüphaneden Dick'in çalışma odasına çıkan gizli bir merdiven var. Sadece Dick, ben ve sekreterleri kullanıyoruz. Merdivenin başına geldiğin zaman odasına gelmiş oluyorsun ve etrafın kitaplarla çevrili oluyor. Şimdi oradan geliyorum. Onu görmeye giderken sesler duydum. Tabii, çiftlik işleri, yakında giderler, diye düşündüm. Bu nedenle bekledim. Gerçekten de çiftlik işleriydi ama çok ilginçti, Hancock'ın deyimiyle, çok aydınlatıcıydı. Bu yüzden orada kaldım ve gizlice dinledim. Dick hakkında aydınlatıcıydı, demek istiyorum.

Dick'in karşısında, işçilerden birisinin karısı vardı. Böyle büyük yerlerde bu tür şeyler olabiliyor. Kadını görsem tanımam ve adını da çıkaramadım. Kadın hıçkırarak ağlayıp sorununu anlatırken, Dick onu durdurdu. 'Bunları boş ver,' dedi. 'Öğrenmek istediğim şey şu, Smith'i teşvik ettin mi?'

Adamın adı Smith değil ama ustabaşılarımızdan biri ve sekiz yıldır Dick'in yanında çalışıyor.

Kadının, 'Oh, hayır, efendim,' diye cevap verdiğini duydum. 'Ta başından itibaren beni rahatsız etmek için elinden geleni yaptı. Onun yoluna çıkmamak için hep uğraştım. Ayrıca, kocam da sinirli bir adamdır ama buradaki işini sürdürmesini çok istedim. Sizin için yaklaşık bir yıldır çalışıyor ve herhalde hiçbir şikâyet yok, öyle değil mi? Bundan önce uzun zamandır düzensiz işleri vardı ve gerçekten zor günler geçirdik. Onun kabahati değildi. İçki falan içmez. Her zaman...'

Dick kadını 'Tamam, önemli değil,' diyerek susturdu. 'Kocanın çalışmasının ve alışkanlıklarının konuyla hiçbir alakası yok. Şimdi, Bay Smith'i herhangi bir şekilde teşvik etmediğinden emin misin?' Kadın o kadar emindi ki, on dakika konuştu ve ustabaşının onu nasıl taciz ettiğini detaylı bir şekilde anlattı. Kadının tatlı bir sesi vardı; o tatlı, çekingen kadın seslerinden biriydi ve hiç kuşkusuz oldukça güzeldi. Çaktırmadan bakmamak için kendimi zor tuttum. Neye benzediğini görmek istedim.

Dick, 'Şimdi, dün sabah yaşanan bu sorun,' dedi. 'Genel bir durum muydu? Yani kocanın ve Bay Smith'in dışında, yaşanan sahneden, etrafınızda yaşayanların haberi oldu mu?'

'Evet, efendim. Bakın, mutfağıma gelmeye hakkı yoktu. Zaten kocam onun emrinde çalışmıyor. Bana sarılmış, öpmeye çalışırken kocam içeri girdi. Kocam sinirli bir adamdır ama çok kuvvetli değildir. Bay Smith onu parçalardı. Bu nedenle bıçağını çıkardı ve Bay Smith onu kollarından yakaladı. Mutfakta boğuşmaya başladılar. Birinin cinayet işleyeceğini anlamıştım ve yardım istemek için koşarak dışarı çıktım. Diğer kulübelerdeki insanlar zaten gürültüyü duymuşlardı. Kavgada pencere ve ocak kırılmıştı ve komşular onları ayırmaya geldiğinde mutfak dumanla, külle dolmuştu. Bu utancı hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Biliyorsunuz, efendim, şimdi kadınlar nasıl konuşacak.'

Dick kadını o noktada susturdu ve beş dakika daha kadından kurtulmaya çalıştı. Kadının en büyük korkusu, kocasının işini kaybetmesiydi. Dick'in ona söylediklerini duyunca bekledim. Dick henüz karar vermemişti ve sırada ustabaşının oldu-

ğunu biliyordum. Onu görebilmek için neler vermezdim. Ama sadece dinleyebiliyordum.

Dick hemen konuya girdi. Durumu ve kavgayı anlattı ve Smith bir süre kargaşa yaşandığını kabul etti. Dick bundan sonra, 'Sana hiç cesaret vermediğini söylüyor,' dedi.

Smith ise, 'O zaman yalan söylüyor,' dedi. 'Gözleriyle öyle bir bakışı var ki, kesinlikle davet ediyor. İlk günden beri bana öyle bakıyor. Ancak dün sabah davet söylentileri sonucunda onun mutfağına girdim. Kocasının gelmesini beklemiyorduk. Ancak onu görünce kadın mücadele etmeye başladı. Bana hiç cesaret vermediğini söylediği zaman...'

Dick onu durdurarak, 'Bunları boş ver. Çok önemli değil.' dedi Smith ısrar ederek, 'Ama adımı temizleyeceksem önemli, Bay Forrest,' dedi.

'Hayır, kendini aklayamayacağın bir konuda önemli değil,' diye cevap verdi Dick. Sesinde o soğuk, katı, yargılayan ton belirmişti. Smith anlayamadı. Dick ona anlattı. 'Bay Smith, senin suçlu olduğun şey o sahne, kargaşa, skandal, kadınların dilinin şimdi dakikada kırk kelime konuşmasına neden olmak, çiftlikteki disiplinin ve düzenin bozulması, çiftlik verimliliğinin zarar görmesi.'

Smith hâlâ anlamamıştı. Evli bir kadının peşinden koşarak toplumsal ahlakı bozmakla suçlandığını sanıyordu ve bu suçtan, kadının kendisine cesaret verdiğini göstererek ve 'Ne de olsa, Bay Forrest, erkek erkektir ve kadının beni aptal yerine koyduğunu, benim kendimi aptal yerine koyduğumu itiraf ediyorum,' diyerek suçunu hafifletmeye çalışıyordu. Dick, 'Bay Smith,' dedi. 'Sekiz yıldır yanımda çalışıyorsun. Bunun altı yılında ustabaşı olarak çalıştın. İşinle ilgili hiçbir şikâyetim yok. İşçileri nasıl çalıştıracağını kesinlikle biliyorsun. Kişisel ahlakın beni hiç ilgilendirmiyor. Bana göre, Mormon veya başka bir şey olabilirsin. Özel davranışların, senin özel hayatındır ve benim işimi veya çiftliğimi etkilemediği sürece beni ilgilendirmiyor. Şoförlerimden herhangi biri cumartesi akşamı ve her cumartesi akşamı sızıncaya kadar içebi-

lir. O, onun sorunu. Ama pazartesi sabahına sarktığı, atlarımdan çıkardığı, onları heyecanlandırdığı veya yaraladığı ya da yaralama tehdidi gösterdiği ya da pazartesi günü yapması gereken işte en küçük bir düşüşe neden olduğu an benim işimdir ve o şoför atılır.'

Smith kekeleyerek, 'Yani, siz, Bay Forrest, benim kovulacağımı mı söylemeye çalışıyorsunuz?' dedi. 'Evet, aynen öyle diyorum. İşten atılacaksın, başka bir adamın bahçesine girdiğin için değil –o senin ve onun sorunu– ama çiftliğin etkinliğini bozan bir karmaşaya sebep olma suçunu işlediğin için.'"

Paula hikâyesine ara vererek, "Biliyor musun, Evan, Dick çiftlik istatistiklerinden, ortalama roman yazarının büyük şehir girdabında bulabileceğinden çok daha fazla insanlık trajedisi kokusu çıkarabilir. Süt raporlarını ele al –sütçülerin bireysel raporları– şu inekten sabah akşam kilolarca süt alınıyor. Adamı tanıması gerekmiyor. Ama süt miktarında azalma var. Sütçülerin başına, 'Bay Parkman, Barchi Peratta evli mi?' der. 'Evet, efendim.' 'Karısıyla sorun mu yaşıyor?' 'Evet, efendim.'

Veya şöyle olabilir: 'Bay Parkman, Simpkins sütçülerimiz arasında en iyi uzun süreli sütçü rekoruna sahip. Ama şimdi birdenbire üretimi düştü. Neler oluyor?' Bay Parkman bilmiyor. Dick, 'Araştır,' diyor. 'Bir sıkıntısı var. Onunla bir amca gibi konuş ve öğren. İçini boşaltmasını sağlamalıyız.' Bay Parkman öğreniyor. Simpkins'in oğlu, Stanford Üniversitesi'nde öğrenci ama gizlice arabayla gezmeyi tercih etmiş ve şimdi hapiste, sahtecilik suçuyla mahkemeye çıkmayı bekliyor. Dick avukatlarının davayı almasını sağladı, olayı tatlıya bağladı, çocuğu şartlı tahliyeyle çıkarttı ve Simpkin'in süt raporları her zamanki seviyeye döndü. İşin en güzel tarafı, çocuk adam oldu, Dick ona göz kulak oldu, ona mühendislik okuttu, şimdi de, Dick'in yanında, taraklama kısmında çalışıyor, ayda yüz elli dolar kazanıyor, evlendi, önünde bir gelecek var ve babası hâlâ süt sağıyor."

Graham sempatiyle, "Haklısın," diye mırıldandı. "Ona Asil Yürek derken iyi bir isim takmışım."

"Ben ona Asırlık Kaya diyorum," dedi Paula minnetle. "O kadar sağlam ki, her fırtınaya dayanıyor. Ah, onu gerçekten tanımıyorsun. Kendinden çok emin. Hemen ayağa kalkar. Hayatında hiç hezimete uğramadı. Tanrı ona gülüyor. Tanrı ona hep güldü. Hiçbir zaman dizlerinin üstüne çökmek zorunda kalmadı... henüz. Ben... ben o manzarayı görmek istemem. Çok üzücü olur. Ve Evan..." Paula'nın eli yalvaran bir hamleyle Graham'in eline uzandı ve yarı okşamaya dönüştü. "Şimdi onun için korkuyorum. İşte bu nedenle ne yapacağımı bilmiyorum. Kendim için geri çekilip tereddüt etmiyorum. Eğer şerefsiz, rezil biri, dar görüşlü, sığ biri, zayıf veya adi biri olsaydı, daha önce hezimete uğrasaydı, seninle uzun zaman önce gitmiş olurdum, canım benim."

Aniden Paula'nın gözleri doldu. Eliyle baskı yaparak Graham'i durdurdu ve kendini toparlamak için hikâyesine geri döndü:

"Dick, 'Bay Smith, senin serçe parmağının benim ve dünya için, bu kadının kocasının bütün vücudundan daha önemli olduğuna inanıyorum. İşte onun hakkındaki rapor: İstekli, memnun etme heveslisi, akıllı değil, kuvvetli değil, en iyi durumda umursamayan bir işçi. Buna rağmen seni kovmak zorundayım ve çok, çok üzgünüm.'

Ah, evet, devamı da var. Ama sana esasını anlattım. Burada Dick'in ilkelerini görüyorsun. Bu kurallarla yaşıyor. Bireye özgürlük veriyor. Birey ne yaparsa yapsın, içinde yaşadığı bireyler grubuna sıkıntı yaratmadığı sürece, kendi sorunu. Smith'in kadını sevmeye ve iş o noktaya gelirse onun tarafından sevilmeye mutlak hakkı olduğuna inanıyordu. Dick'in her zaman aşka engel olunamayacağını veya zorla kabul ettirilemeyeceğini söylediğini duyardım. Gerçekten, seninle gitseydim, 'Mutlu olun, çocuklar,' derdi. Kalbi kırılsa, mutsuz olsa da söylerdi. Geçmişteki aşkın, bugününü engelleyemeyeceğine inanıyor. Sevgi borcu diye bir şey olmadığını iddia ediyor, aşkta hak iddiasının saçmalığına gülüyor."

"Ben de onunla aynı fikirdeyim," dedi Graham. "Terk edilen, 'Beni daima seveceğine söz vermiştin,' der, sonra sanki şu kadar dolar karşılığında bir borç senediymiş gibi karşılığını almaya ça-

lışır. Dolar dolardır ama aşk devam eder veya biter. Bittiği zaman karşılığı nasıl alınır? Hepimiz aynı fikirdeyiz ve bunun yolu basit. Seviyoruz. Bu yeter. Neden bir dakika daha geciktirelim?"

Graham'in parmakları Paula'nın piyanodaki elinde gezinirken, Graham eğilerek önce onun saçlarını, sonra yüzünü kendisine doğru çevirerek istekli dudaklarını öptü.

"Dick beni senin gibi sevmiyor," dedi Paula, "deli gibi sevmiyor, demek istiyorum. Bana o kadar uzun zamandır sahip ki, sanırım artık onda alışkanlık haline geldim. Seninle tanışmadan önce, sık sık, çiftliğe mi, bana mı daha çok değer veriyor diye merak ederdim."

"Çözüm çok basit," diye ısrar etti Graham. "Yapmamız gereken tek şey, açıkça söylemek. Haydi, gidelim."

Graham, Paula'yı ayağa kaldırdı ve gidecekmiş gibi yaptı.

Fakat Paula aniden geri çekildi, oturdu ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Anlamıyorsun, Evan. Dick'i seviyorum. Onu hep seveceğim."

"Ya beni?" diye sordu Graham sert bir şekilde.

"Ah, söylemeye gerek yok," diye gülümsedi Paula. "Sen, Dick dışında beni bu şekilde öpen ve benim bu şekilde öptüğüm tek erkeksin. Ama karar veremiyorum. Senin ifadenle, üçgenin benim için çözülmesi gerekiyor. Ben kendim çözemiyorum. İkinizi karşılaştırıyorum, tartıyorum, ölçüyorum. Dick'i ve birlikte geçirdiğimiz bütün yılları hatırlıyorum. Senin için kalbime danışıyorum. Ama bilmiyorum. Bilemiyorum. Sen harika bir adamsın, harika sevgilimsin. Ama Dick senden daha harika, daha büyük bir adam. Sen –sen daha esneksin– seni nasıl tanımlayacağımı düşünüyorum; sanırım, daha insancılsın. İşte bu yüzden seni daha çok seviyorum... en azından muhtemelen sevdiğimi düşünüyorum."

"Ama dur," diye direnen Paula, Graham'in hevesli elini kendi elinde hapsederek. "Söylemek istediğim başka şeyler var. Dick'i ve birlikte geçirdiğimiz yılları hatırlıyorum, dedim. Ancak onu bugün de, yarın da hatırlıyorum. Başka erkeklerin ya da senin kocama acı-

yabileceğiniz düşüncesine katlanamıyorum, gönlüm elvermiyor ama seni daha çok sevdiğimi itiraf edince ona acımalısın. Bu nedenle emin olamıyorum. Bu nedenle hemen geri alıyorum ve bilmiyorum.

Benim bir hareketim sonucunda erkekler Dick'e acırsa utançtan ölürüm. Gerçekten ölürüm. Bütün korkunç şeyler arasında, Dick'e acınmasından daha korkunç bir şey düşünemiyorum. Hayatında hiç kimse ona acımadı. Hep kazanan oldu... akıllı, neşeli, kuvvetli, yenilmez. Dahası, acınmayı hak etmiyor. Korkarım, bu benim ve senin hatan, Evan."

Paula aniden Evan'ın elini itti.

"Her hareketim, senin bana dokunmana her izin verişim, onu acınacak duruma sokuyor. Benim için ne kadar karışık olduğunu görmüyor musun? Sonra, benim kendi gururum var. Senin beni, bu tür küçük şeylerde..." Yine Graham'in elini yakalayıp, yumuşak parmak uçlarıyla okşadı, "ona ihanet ederken görmen, sana duyduğum aşkta bana acı veriyor, senin gözünden düşürüyor, düşürmesi gerekiyor. Bunu yaparken Dick'e ihanet ettiğim için utanç duyuyorum..." Graham'in elini kendi yanağına dayadı. "Sana Dick'e acıma ve beni kınama gerekçesi veriyor."

Paula yanağındaki elin sabırsızlığını yatıştırdı ve dalgın, düşünceli bir şekilde inceleyerek, bilinçli bir şekilde görmeden, Graham'in elini çevirdi ve yavaşça avucunu öptü. O anda Graham onu ayağa kaldırıp kollarına aldı.

Paula, "İştebak, görüyorsun," diye sitem ederken Graham'den uzaklaştı.

Bir başka gün, atlarını yan yana sürerken Graham, "Neden bana Dick'le ilgili bu kadar şeyi anlatıyorsun?" diye sordu. "Beni uzaklaştırmak için mi? Kendini benden korumak için mi?"

Paula başıyla onaylayıp hemen ekledi, "Hayır, pek sayılmaz. Çünkü seni uzaklaştırmak istemediğimi... çok uzağa gitmeni istemediğimi biliyorsun. Anlatıyorum, çünkü Dick sürekli olarak aklımda. Anlatıyorum, çünkü... çünkü düşünüyorum, sanırım. Düşünmek! Bu durumu düşünmek! Mükemmel bir evliliğe izinsiz giriyorsun."

Graham, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ayrıca izinsiz girme rolü hoşuma gitmiyor. Benimle gitmek yerine kalmakta ısrar ettiğin için izinsiz giriyorum. Elimde değil. Senden uzak kalmayı düşünüyorum, düşüncelerimi başka yere kaymaya zorluyorum. Bu sabah yarım bölüm yazdım, kötü olduğunu ve yeniden yazılması gerektiğini biliyorum. Çünkü düşüncelerimi senden uzaklaştıramıyorum. Senin yanında Güney Amerika'yla etnolojisinin ne önemi var? Senin yanına geldiğim zaman da ne yaptığımı fark etmeden kollarım seni sarıyor. Tanrı biliyor, bunu sen de istiyorsun, kollarımın seni sarmasını sen de istiyorsun, biliyorsun."

Paula dizginlerini toplayarak dörtnala koşacağının işaretini verdi ama önce, kurnazlıkla gülümseyerek Graham'in söylediklerini kabul etti.

"Kollarının beni sarmasını istiyorum, sevgili izinsiz giren adam."

Paula aynı anda hem teslim oldu, hem de direndi.

Graham'i, "Kocamı seviyorum; bunu asla unutma," diye uyarırken, birkaç dakika içinde onun kollarında oluyordu.

"Uzun zamandır ilk defa sadece üç kişiyiz, şükürler olsun," diye haykıran Paula, Dick'le Graham'in ellerini tutarak onları, büyük salonda Dick'in en sevdiği kanepeye yönlendirdi. "Gelin, yere oturalım ve kralların ölümleriyle ilgili acıklı hikâyeler anlatalım. Gelin, lortlarım ve asil afacanlarım, güneş tamamen battığı zaman mahşeri konuşacağız."

Paula çok neşeliydi ve Dick şaşkınlıkla onun bir sigara yaktığını gördü. On iki yıldır içtiği sigara sayısını parmaklarıyla gösterebilirdi ve bunları sadece sigara içen bir kadın konuğu desteklemek isteyen ev sahibesinin ısrarıyla yakmıştı. Sonradan kendine ve Graham'e viski soda hazırlarken, Paula Dick'i bir kez daha şaşırtarak ona da "azıcık" bir içki hazırlamasını istedi.

"Bu viski," diye uyardı Dick.

"Ah, çok az ve hafif bir tane," diye ısrar etti Paula, "sonra üç yakın arkadaş dünyayı kurtaracağız. Her şeyi kurtarıp hazır hale getirince, ben size savaşçı bakirelerin şarkısını söyleyeceğim."

Paula konuşmalara her zamankinden daha çok katıldı ve kocasını konuşturmaya çalıştı. Dick bunun pekâlâ farkındaydı ama uyum sağladı ve sarışın güneş afacanları teması hakkında bütün hızıyla konuşmaya başladı.

Graham, Dick'i rekabet ettirmeye çalışıyor, diye düşündü. Ancak Paula işin o aşamasını pek düşünmüyordu, sadece ona ait iki muhteşem erkeği izlemekten keyif alıyordu. Bir keresinde kendi kendine, büyük hayvan avından bahsedilirken, acaba ufak tefek bir tek kadın bugüne kadar bundan daha büyük bir av yakalayabildi mi, diye düşünmüştü.

Paula kanepede bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturuyordu. Böylece başını çevirince hem koltukta rahatça yayılarak oturan Graham'i hem de minderlerin arasına uzanarak dirseğine yaslanmış olan Dick'i görebiliyordu. Her zamanki gibi, konuşurlarken, bir ona bakıyordu, bir diğerine. Hep soğuk demir gibi gerçekçi ifadelerle mücadele ve savaştan bahsederken kendi düşünceleri o kadar renklendi ki, sonunda günlerdir arada sırada yüreğini sızlatan acıma duygusu olmadan, soğukkanlılıkla Dick'e bakabildi.

Paula Dick'le gurur duyuyordu; her kadın için yakışıklı, göz dolduran bir erkekti, ama artık ona acımıyordu. Haklılardı. Bu bir oyundu. Yarış hızlının, mücadele güçlünün olacaktı. Bu tür yarışlar yapmışlar, mücadelelerde bulunmuşlardı. O halde Paula neden yapmasındı? Paula bakmaya devam ederken, içinden bu soruyu tekrarlamaya başladı.

Bu iki erkek yalnızlığı seven, toplumdan kaçan insanlar değildi. Geçmişlerinde liberal bir hayat yaşamış olmalıydılar ve bu hayattan çıkıp gizemli bir şekilde ona gelmişlerdi. Kadınların – kendisi gibi kadınların– katılmasına izin verilmeyen günler ve geceler geçirmişlerdi. Dick'e gelince, hiç kuşkusuz –fısıltılar bile duymuştu– dünyanın çeşitli yerlerindeki çılgın işleri sırasında başka kadınlar olmuştu. Erkekler erkekti ve karşısındakiler de böylesi iki erkekti. Paula hiç tanımadığı o kadınlara karşı yakıcı bir kıskançlık hissetti ve yüreği katılaştı. Bu adamlar buldukları yerde eğlenmişlerdi; aklından Kipling'in dizesi geçti.

Acımak mı? Kendisine acınması gerekirken neden Paula acıyordu?! Bütün bu olanlar acıma duygusu için fazla büyük, fazla doğaldı. Büyük bir oyunda rol alıyorlardı ve hepsinin kazanması mümkün değildi. Paula düşünceleriyle oynarken olası sonucu değerlendirmeye başladı. Hep bu tür değerlendirmelerden kaçınmıştı ancak içtiği o azıcık viski onu cesaretlendirmişti. Paula gelecek günlerde kıyameti –belli belirsiz, şekilsiz ama korkunç bir kıyameti– görebileceğini fark etti.

Gözlerinin önünde, havadan Paula'nın sabit bir şekilde baktığı yerden bir şey alıyormuş gibi yapan Dick'in eli belirince Paula kendine geldi.

Paula dönüp Dick'in gözlerine bakınca, Dick, "Bir şeyler görebiliyor musun?" diye takıldı.

Dick'in gözleri gülüyordu ama Paula uzun kirpikleriyle kendi gözlerini örtmesine neden olan bir şey gördü. Biliyordu. Her türlü hata olasılığına rağmen artık Paula, Dick'in bildiğini anladı. Onun gözlerinde gördüğü ve kendi gözlerini gizleme gereği duyduğu şey işte buydu.

Paula neşeyle Dick'e, "Cynthia, Cynthia, düşünüp duruyorum da," diye mırıldandı. Dick konuşmasına devam edince, Paula uzanıp onun kısmen boşalmış bardağından bir yudum aldı.

Sonuç ne olursa olsun, sonuna kadar oynayacak, dedi kendi kendine. Hepsi çılgınlıktı ama hayat böyleydi, yaşamak böyleydi. Paula daha önce hiç böyle yaşamamıştı ve sonunda nasıl bir bedel ödemesi gerekirse gereksin, değerdi. Konu aşksa Dick'i gerçekten şimdi sevebildiği şekilde sevmiş miydi? Yıllardır şefkat yakınlığını aşk mı sanmıştı? Graham'e bakınca gözleri yumuşadı. Paula Graham'in kendisini, Dick'in hiçbir zaman yapmadığı şekilde heyecanlandırdığını, ayaklarını yerden kestiğini itiraf etti.

Bu kadar sert içki içmeye alışkın olmayan Paula'nın nabzı hızlanmıştı ve arada sırada ona bakan Dick durumu anladı. Yanaklarındaki ve dudaklarındaki parlaklığın, kızarmış canlılığın nedenini biliyordu.

"Yatma zamanı, ben duruyorum. Bu beyaz arkadaşın, yani yanındaki kafanın çok uykusu geldi. Yatmadan bir içki daha ister misin, Evan?

Graham evet anlamında başını salladı, zira ikisinin de canlandırıcı bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Bayan Ayyaş, yatmadan önce içki?" diye sordu Dick Paula'ya.

Ancak Paula başıyla reddederek, piyanonun başında notaları kaldırırken, erkekler içkilerini yudumladılar.

Graham, Paula'nın piyanoyu kapatmasına yardım ederken Dick kapıda bekledi, bu nedenle odadan çıktıklarında Dick on on iki adım önlerindeydi. Graham, Paula'dan aldığı talimat doğrultusunda koridorlardaki ışıkları söndürdü. Dick yolların ayrıldığı ve Graham'in kule odasına çıkarken iyi geceler demek zorunda kalacağı yerde bekledi.

Kalan tek lamba söndürüldü.

Dick, Paula'nın, "O değil, budala," diye haykırdığını duydu. "Onu bütün gece açık tutuyoruz."

Dick hiçbir şey duymadı ama karanlık ona güzel geliyordu. Eskiden karanlıktaki sarılmaları için kendini lanetledi, zira o deneyimleri, lamba tekrar yanmadan önce oluşan hızlı sarılmayı anlamasını sağladı.

Graham'le Paula ona doğru gelirken yüzlerine bakma cesaretinden yoksun olduğunu fark etti. Paula'nın samimi gözlerinin kirpikleriyle kapandığını görmek istemiyordu. Bu nedenle bir sigara yakmaya çalıştı ve sıradan bir iyi geceler cümlesi bulabilmek için beynini zorladı.

Graham kendi yolunda ilerlerken arkasından, "Kitap nasıl gidiyor? Kaçıncı bölümdesin?" diye seslendi. Bu arada Paula Dick'in elini tuttu.

Paula küçük bir kız gibi Dick'in elini bırakmadan kolunu sallayarak, hoplayıp zıplayarak Dick'le yoluna devam etti. Dick üzün-

tüyle Paula'nın bu gece, uzun zamandır kaçındığı iyi geceler öpücüğünden kurtulmak için nasıl bir bahane bulacağını merak etti.

Anlaşılan bulamamıştı, zira Paula'yı kendi bölümüne, Dick'i kendi bölümüne götürecek yol ayrımına geldiklerinde, hâlâ elini sallayıp kaygısız bir şekilde eğlenceli şeyler konuşurken, Paula Dick'le birlikte çalışma odasına doğru devam etti. Dick burada pes etti. Paula'nın ne düşünüyorsa, bunu geliştirmesini bekleyecek yüreği de, enerjisi de yoktu.

Aniden bir şey hatırlamış numarası yaparak Paula'yı elinden çekerek masasına yönlendirdi ve eline bir mektup aldı.

"Kendi kendime sabaha ilk makineye cevap bırakmaya söz vermiştim," diye açıklayarak fonografa bastı ve dikte etmeye başladı.

Paula bir paragraf boyunca Dick'in elini bırakmadı. Sonra Dick Paula'nın parmaklarının çekme baskısını hissetti ve fısıldayarak iyi geceler dilediğini duydu.

Dick mekanik bir şekilde, "İyi geceler, küçük kadın," diye cevap verdi ve onun gidişiyle ilgilenmiyormuş gibi dikte etmeye devam etti.

Paula'nın duyma mesafesinden çıktığından emin oluncaya kadar da devam etti.

28. Bölüm

O sabah Blake'e mektup yazdırırken veya cevapları belirtirken Dick belki bir düzine kere mektupların geri kalanlarını bırakmayı söyleme noktasına geldi.

Saat onda Blake notlarını toparlayıp gitmek üzere ayağa kalkınca Dick ona, "Hennessy'yi ve Mendenhall'u ara. Onları damızlık at ahırında yakalayabilirsin. Onlara bu sabah değil, yarın sabah gelmelerini söyle."

Bonbright, Dick'in müdürleriyle yapacağı bir saatlik toplantıyı stenoyla not almaya hazır bir şekilde odaya girdi.

"Ve – ha, Bay Blake," diye seslendi Dick. "Hennessy'ye Alden Bessie'yi sor. Yaşlı kısrak dün gece oldukça kötüydü," diye açıkladı Bonbright'a.

"Bay Hanley sizinle hemen görüşmek istiyor, Bay Forrest," dedi Bonbright. Patronunun sinirle kaşlarını çattığını görünce, "Buckeye Barajı'nın borularıyla ilgili. Projelerde bir sorun, hatta ciddi bir hata olduğunu söylüyor."

Dick boyun eğdi ve bir saat süreyle ustabaşı ve müdürleriyle çiftlik işlerini görüştü.

Dick bir ara, Wardman'la koyun parazit ilacı hakkında hararetli bir tartışma içindeyken, tam ortasında masasından kalktı ve pencere kenarına gitti. Konuşmalar ve atların sesiyle Paula'nın kahkahası dikkatini çekmişti.

Camdan dışarı bakarken, "O Montana raporunu al; sana bugün bir kopyasını gönderirim," diye devam etti. "Formülün işe yaramadığını fark ettiler. Böcek ilacından çok sakinleştiriciydi. Yeterince kuvvetli değildi..."

Grup halinde dört at Dick'in görüş alanına girdi. Paula sataştığı Martinez'le Froelig'in arasındaydı. Martinez ressam, Froelig heykel-

tıraştı. İkisi de Dick'in eski arkadaşıydı ve sabah ilk trenle gelmişlerdi. Selim'in üstündeki Graham dördüncüyü oluşturuyordu ve hafifçe geride kalmıştı. Böylece grup Dick'in önünden geçti ama Dick kısa sürede ikişerli grup halinde bölüneceklerini hemen anladı.

Saat on biri biraz geçe, huzursuz ve sinirli olan Dick, bir sigarayla büyük avluda dolanmaya çıktı ve eğlenerek Paula'nın Japon balığını ihmal ettiğini gösteren çeşitli işaretlere güldü. Bunların görüntüsü, çeşmeli havuzlarında seçkin ve daha muhteşem balıklarını yetiştirdiği gizli verandasını hatırlattı. Dick daha da ilerledi, sadece Paula'yla hizmetçilerin bildiği yöntemlerle, kulpu olmayan kapılardan geçti.

Bu Dick'in Paula'ya büyük bir hediyesi olmuştu. Sadece bir servet kralının yapabileceği bir aşk savurganlığıydı. Bu konuda Paula'yı özgür bırakmıştı ve en çılgın aşırılığa kaçmasında ısrar etmişti. Paula'nın kullandığı çek defterlerinin koçanlarıyla eski korumalarına takılmaktan çok keyif almıştı. Büyük Ev'in planı ve mimarisiyle hiçbir alakası yoktu ve bu nedenle, o kadar derinde gizlenmişti ki, çizgi ve renk üzerinde hiçbir rol oynamamıştı. Paula'nın kız kardeşleri ve yakınları dışında, çok ender olarak bazı sanatçıların girmelerine ve nefeslerinin kesilmesine izin veriliyordu. Graham varlığını duymuştu ama o bile görmeye davet edilmemişti.

Yuvarlaktı ve geniş olduğuna ilişkin soğuk ipuçlarından kurtulacak kadar küçüktü. Büyük Ev sağlam betondan yapılmıştı ama burası muhteşem güzellikte mermerdi. Etrafını saran kemerler süslü beyaz mermerden yapılmış, yansıyan ışığı önleyecek kadar hafif bir yeşil ton almıştı. Sütunlardan yukarı ve tutundukları alçak düz çatı üzerinde çok açık pembe güller yükseliyordu. Burada gülen aslanağızlarının yerini, periye benzeyen, esprili ve mutlu yüzler alıyordu. Dick kemeraltının pembe mermer kaldırımında yürüdü ve mekânın güzelliğinden etkilenerek sakinleşti.

Perili verandanın kalbi ve anahtarı, farklı seviyelerde üç bağlantılı sığ havuzdan oluşan, beyaz mermerden yapılmış, kabuk kadar narin çeşmeydi. Bu havuzların üzerinde hassas bir el tarafından pembe mermerden yapılmış gerçek boyutta bebekler gülüyor,

eğleniyordu. Bazıları kenarlardan alttaki havuzlara bakıyordu, bir tanesinin kolu açgözlü bir şekilde Japon balığına uzanmıştı. Biri sırtüstü yatmış, gökyüzüne gülüyordu, bir başkası boğumlu bacaklarını ayırarak geriniyordu. Bazıları suda yürüyordu, bazıları yerde kırmızı ve beyaz güllerin arasındaydı. Ama hepsi çeşmenin yanındaydı ve bir noktada ona dokunuyordu. Mermerin rengi o kadar güzel ve heykeltıraş o kadar gerçekçiydi ki, yaşam görüntüsü veriyordu. Bunlar melek değillerdi, canlı, sıcak gerçek bebeklerdi.

Dick, ona huzur veren bu görüntüyü zevkle uzun süre seyretti, sigarasını bitirdi, elinde söndürdü. Paula'nın ihtiyacı olan şey buydu: bebekler ve çocuklar. Çocuklar, Paula'nın tutkusuydu. Bunu fark etmiş miydi? Dick içini çekti ve aklına yeni bir fikir geldi. Paula'nın en sevdiği koltuğa baktı. Geleneksel dikişinin güzel bir yığın halinde koltukta olmayacağından emindi. Paula bugünlerde dikiş dikmiyordu.

Dick kemerin arkasında bulunan ve Paula'nın seçtiği tablolarla gravürlerin, Avrupa'daki galerilerden en çok sevdiği eserlerin mermer ve bronz kopyalarının bulunduğu küçücük galeriye girmedi. Onun yerine, merdivenlerden yukarı çıkıp, merdivenlerin ayrıldığı sahanlıktaki görkemli Kanatlı Zafer heykelinin yanından daha da yukarı çıkıp Paula'nın üst katın tamamını kaplayan odasına geldi. Ancak önce, Zafer heykelinin yanında durup aşağıya, perili avluya baktı. Mükemmelliği ve rengi açısından bir mücevherdi ve Paula'ya kendisi her türlü olanağı sağlamış olsa da, bunun tamamen kendi eseri, onun başyapıtı olduğunu kabul etti. Uzun zamandır hayaliydi ve Dick bunu onun adına gerçekleştirmişti. Ancak şimdi düşününce, Paula için hiçbir anlamı olmadığını anlıyordu. Paula paragöz biri değildi, Dick bunu biliyordu. Eğer Dick onu tutamazsa, bunun gibi önemsiz biblolar, Paula'nın yüreğinin karşısında pek ağırlık oluşturmayacaktı.

Dick boş boş Paula'nın odalarında gezindi, baktığı şeylere pek dikkat etmedi ama hepsine sevgiyle baktı. Paula'nın her şeyi gibi belirgin, değişik ve anlamlıydı. Gömme Roma hamamı içeren banyosuna baktığı zaman, küçük bir damlamayı görmeden geçemedi ve çiftliğin tesisatçısını çağırmaya karar verdi.

Doğal olarak ressam sehpasına baktı. Yeni bir çalışma görmeyi beklemiyordu ama hayal kırıklığına uğradı çünkü karşısında kendi portresi duruyordu. Paula'nın bir fotoğraftan duruşu ve çizgileri kopyalayıp, akıldan doldurma numarasını biliyordu. Bu resimde kullandığı fotoğraf tesadüfen at sırtındayken çekilmişti. Outlaw, bir kereliğine ve bir anlığına huzurluydu ve Dick, elinde şapkasıyla, saçları güzelce karışmış, yüzü sakin, fotoğraf çekildiğinden habersiz bir şekilde, o anda doğrudan fotoğraf makinesine bakmıştı. Hiçbir portre fotoğrafçısı daha iyi bir benzerlik yakalayamazdı. Paula başıyla omuzlarını büyütmüş ve bundan çalışıyordu. Ancak portre çoktan fotoğrafın ötesine geçmişti; zira Dick, Paula'nın kendi dokunuşlarını görebiliyordu.

Şaşırarak resme daha yakından baktı. Gözlerdeki, bütün yüzdeki ifade Dick'in miydi? Dick fotoğrafa baktı. O ifade orada değildi. Aynalardan birinin karşısına geçti, yüzüne rahat bir ifade takındı ve Paula'yla Graham'i düşünmeye başladı. O ifade yavaş yavaş yüzünde ve gözlerinde belirmeye başladı. Bununla tatmin olmayıp resim sehpasına gidip doğruladı. Paula biliyordu. Paula onun bildiğini biliyordu. Paula bunu kendisinden öğrenmişti, istemeden yüzünde belirdiği bir anda çalmıştı ve hafızasında taşıyıp tuvale aktarmıştı.

Paula'nın Çinli hizmetçisi Oh Dear, gardırop odasından içeri girdi ve Dick, kadın farkına varmadan kendisine doğru yaklaşırken onu izledi. Kadın yere bakıyordu ve derin düşüncelere dalmış gibiydi. Dick onun yüzündeki üzüntüyü gördü. İsminin konulmasına neden olan kaşlarındaki o küçük, tedirgin büzülmenin kaybolduğunu fark etti. Oh Dear tedirgin değildi, bu belliydi. Ama morali bozuktu, ağır bir depresyondaydı.

Dick kendi kendine, anlaşılan hepimizin yüzü bir şeyler söylemeye başladı diye düşündü.

Dick, "Günaydın, Oh Dear," diyerek kadını ürküttü.

Oh Dear karşılık verirken, Dick onun gözlerinde kendisine bakarken şefkat oluştuğunu gördü. Oh Dear biliyordu. Onların dışında bilen ilk kişiydi. Paula yalnız olduğu zaman çok fazla ya-

nında olan Oh Dear'ın, bir kadının, Paula'nın sırrını hissetmesine şaşırmamak gerekirdi.

Oh Dear'ın dudakları titriyordu ve titreyen ellerini bükerek, Dick'in görebildiği kadarıyla konuşmak için cesaret topladı.

"Bay Forrest," diye başladı tereddütle, "benim aptal olduğumu düşünebilirsiniz ama bir şey söylemek istiyorum. Siz çok iyi bir adamsınız. Yaşlı anneme de çok iyi davrandınız. Bana da uzun zamandır çok iyi davranıyorsunuz..."

Oh Dear duraksadı, korkan dudaklarını diliyle ıslattı, cesaretle Dick'in gözlerine baktı ve devam etti.

"Bayan Forrest, sanırım..."

Ancak Dick'in yüzünde o kadar ürkütücü bir ifade belirdi ki, Dick'in tahmin ettiği gibi, Oh Dear şaşkınlıkla sustu ve söylemek olduğu düşüncelerden ötürü utanç duyarak kıpkırmızı oldu.

Dick onu rahatlatmak için, "Bayan Forrest çok güzel bir resim yapıyor," dedi.

Çinli kız içini çekti ve Dick'in portresine uzun uzun bakarken gözlerinde yine o şefkat belirdi.

Oh Dear tekrar içini çekti ama "Evet, Bayan Forrest çok güzel resim yapıyor," diye cevap verirken sesindeki soğukluk, Dick'in dikkatinden kaçmadı.

Oh Dear ani, katı bir bakışla Dick'in yüzünü inceleyerek tuvale döndü ve gözlere işaret etti.

"İyi değil," diye kınadı.

Sesi sertti, hafif bir öfke de vardı.

Omzunun üstünden, bu kez daha yüksek sesle, daha sert bir şekilde yine "İyi değil," diyerek odadan çıkıp Paula'nın verandadaki yatak odasına geçti.

Dick omuzlarını dikleştirdi. Bilinçaltında artık yakında olacaklara kendini hazırlıyordu. Eh, artık sonun başlangıcına gel-

mişlerdi. Oh Dear biliyordu. Yakında başkaları da, herkes öğrenecekti. Dick bir bakıma memnundu, belirsizlik eziyeti kısa bir süre sonra biteceği için memnundu.

Ama giderken ıslıkla neşeli bir melodi tutturarak Oh Dear'a, bildiği kadarıyla dünyanın onun açısından gayet güzel olduğunu göstermek istedi.

Aynı günün öğleden sonrasında Dick, Froelig, Martinez ve Graham'le dışarı çıkınca, Paula gizlice Dick'in bölümüne girdi. Verandadaki yatak odasında, sıralar halindeki düğmelere, yatak odasından çiftliğin her bölümüne ve Kaliforniya'nın hemen her tarafına bağlanmasını sağlayan telefon santralına, asılı ve sallanan fonografına, okunmayı bekleyen ve düzgün şekilde yerleştirilmiş kitaplara, dergilere ve tarım bültenlerine, kül tablasına, sigaralarına, not defterlerine ve termosuna baktı.

Verandadaki tek resim olan kendi fotoğrafı dikkatini çekti. En sık baktığı yer olduğunu bildiği barometre ve termometrelerin altında asılıydı. Aklına gelen fikirle, fotoğraftaki gülen yüzü duvara çevirdi ve çerçevenin arkasındaki boşluktan yatağa, sonra yine çerçevenin arkasına baktı. Aniden panikleyerek resmi yine çevirdi ve gülen yüz ortaya çıktı. Resim doğru yerdeydi, diye düşündü, doğru yerdeydi.

Duvardaki kılıfında duran ve yataktan kolaylıkla uzanılabilen büyük otomatik silah dikkatini çekti. Paula silaha uzandı, yavaşça kabzasından kaldırdı. Tam beklediği gibiydi –emniyeti açıktı– Dick'in tarzı buydu. Ne kadar uzun süre kullanılmamış olursa olsun, tabancasının kılıfında donmasına asla izin vermezdi.

Çalışma odasına geri dönüp ciddi bir ifadeyle dolandı, olağanüstü dosyalama sistemine, tablo ve ozalit dolaplarına, referans kitaplarının durduğu döner raflara ve uzun sıralar halindeki sağlam bir şekilde ciltlenmiş sürü kayıtlarına göz attı. Sonunda kitaplarına geldi. Epey dolu bir sırada broşürler, ciltli dergi makaleleri ve hatta bir düzine iddialı ciltli kitap duruyordu. Paula titizlikle kitapların adını okudu: *Kaliforniya'da Mısır, Silo Uygulaması, Çiftlik Organizasyonu, Çiftliklerde Defter Tutma, Amerika'da İdari Bölgeler,*

Kara Toprak İmhası, Yeşillik, Kaliforniya'da Yonca, Kaliforniya için Örtü Bitkileri, Amerika'da Kısa Boynuzlular... sonunda büyük tartışmada Dick'in nasıl çift amaçlı ineklere karşı et ineği ve süt ineği ayırımını savunduğunu sevgiyle hatırlayarak gülümsedi.

Paula, kitapların sırtını avucuyla okşadı, yanaklarını dayadı. Ah Dick, Dick, aklına gelen düşünce belirsiz bir hüzne dönüşerek kayboldu, çünkü Paula düşünmeye cesaret edemedi.

Masa tam Dick'e özgüydü. Çöp yoktu. Temizlenmesi ancak, daktilo edilmiş ve imzasını bekleyen mektupların durduğu tel tepsi ve Eldorado'dan telefonla aktarılan telgrafların sekreterler tarafından daktilo edildiği olağandışı düz sarı kâğıt yığını dışında mümkündü. Paula dikkatini vermeden en üstteki kâğıdın başlangıç cümlelerini okudu ve tesadüfen onu şaşırtan ve ilgisini çeken bir referans gördü. Kaşlarını çatarak daha yakından okudu, sonra yığının içine dalarak teyit bilgisi buldu. Jeremy Braxton ölmüştü; iri yarı, güler yüzlü, kibar Jeremy Braxton. Harvest'tan Amerika'ya kaçarken geçmeye çalıştığı dağlarda sarhoş Meksikalılar çetesi tarafından öldürülmüştü. Telgraf iki günlüktü. Dick iki gündür biliyordu ve Paula'yı üzmemek için söylememişti. Başka anlamları da vardı. Para anlamına da geliyordu. Harvest Grubu'nda işlerin kötüden daha da kötüye gittiğini gösteriyordu. Dick'in tarzı böyleydi.

Jeremy ölmüştü. Oda aniden soğumuş gibi geldi. Hayat böyleydi, yolun sonunda hep ölüm vardı. Ayrıca ismini koyamadığı o endişe geri geldi. Tünelin ucunda kıyamet vardı. Kimin için kıyamet? Paula tahmin etme girişiminde bulunmadı. Kıyamet olması yeterliydi. Başına ağırlık çökmüştü ve sessiz odaya da ağırlık çöküyordu. Paula yavaşça dışarı çıktı.

29. bölüm

"Tamamen Küçük Hanımefendi'ye özgü, kuşa benzer bir duygusallık," diyordu Terrence, Ah Ha'nın dolaştırdığı tepsiden bir kokteyl alırken.

Akşam yemeğinden bir saat önceydi ve Graham, Leo ve Terrence McFane erkekler odasında karşılaşmışlardı.

"Hayır, Leo," diye uyardı İrlandalı genç şairi. "Bir tanesi sana yeter. Yanakların kızarmaya başladı. İkinciyi içersen yanarsın. O genç kafanda güzellikle sert içkiyi birleştirmen doğru değil. İçkiyi ağabeylerine bırak. İçki akrabalığı denilen bir şey var. Sende bu yok. Bana gelince..."

Terrence kadehini boşalttı ve içkiyi dilinde dolaştırmak amacıyla duraksadı.

Kınayarak başını iki yana salladı. "Bu kadın içkisi," dedi. "Beni sevmiyor. Beni etkilemiyor. Hiç tadı yok bunun." Dönüp Çinli'ye seslendi. "Ah Ha, oğlum, uzun, çok uzun bir bardakta viski hazırla, sert olsun," dedi.

Dört parmağı yatay bir şekilde havada tutarak, bardağında istediği iiçki miktarını gösterdi. Ah Ha'nın ne tür viski istediği sorusuna, "İskoç veya İrlanda, burbon veya çavdar viskisi, elinin altında hangisi varsa."

Graham Çinli'ye bakıp başını iki yana sallarken, İrlandalı'ya güldü. "Beni asla sarhoş edemeyeceksin, Terrence. O'Hay'e yaptığını unutmadım."

"Kaza olduğunu düşünmeni isterim," diye geldi cevap. "Derler ki, insan kendini iyi hissetmiyorsa, azıcık içki onu feci çarpar.

"Ya sen?" diye sordu Graham.

"Hiç çarpılmadım. Ben, garip bir şekilde, çok az sayıda deneyimi olan bir erkeğim."

"Ama Terrence, Bayan Forrest hakkında konuşuyordun," dedi Leo. "Kibar olacakmışsın gibi görünüyordun."

"Başka türlü olabilirmiş gibi," diye eleştirdi Terrence. "Ama dediğim gibi, kuş duygusallığı gibi – ah, küçük, seken, kuyruk sallayan türde değil, kaypak ve vakur güvercin gibi de değil; neşeli türde bir kuş, çeşmelerde yıkanırken gördüğünüz, hep şakıyan, öten, güneşin altında su sıçratan ve mutlu göğüslerinde altın kalpleri parıldayan yabani kanaryalar gibi. Küçük Hanımefendi işte bunlara benziyor. Onu çok gözlemledim.

Dünyadaki, yeraltındaki ve gökyüzündeki her şey onun günlerindeki tutkuya katkıda bulunuyor; yeryüzündeki yabanmersininin nahoş moru, solgun lavantadan daha fazla hakkı olmadığı halde onu yalayan rüzgârda savrulan tek bir kırmızı gül ki bana söylediği gibi, 'şafak kadar pembe, Terrence ve öpücük şeklinde', güneş ışığın altında dalında patlayan mükemmel ve asil bir gül; hepsi tutkusuna katkıda bulunuyor.

Princess'in sırlı kişnemesi, soğuk bir sabahta koyun zilleri, gün boyunca yamaçlarda ipeksi resimler oluşturan Angora keçileri, çitleri saran mor acı bakla yığınları, yamaçlardaki ve yol kenarlarındaki uzun taze çimenler, yazın çömelmiş aslanlar gibi sarımsı kahverengiye bürünerek kavrulmuş tepeler, hepsi onun için aynı. Küçük Hanımefendi'nin bereketli güneşte kollarını ve boynunu yakarken duyduğu büyük zevke ben bile tanık oldum."

"Bayan Forrest güzelliğin ruhu," diye mırıldandı Leo. "İnsan onun gibi kadınlar uğruna erkeklerin nasıl öldüğünü anlayabiliyor."

Terrence, "Ayrıca erkeklerin onlar için, o şahane yaratıkları için nasıl yaşayabildiğini ve sevebildiğini," diye ekledi. "Dinleyin, Bay Graham, size bir sır vereceğim. Biz, kocayemiş koruluğundaki pirler, Dick'in cömertliği sayesinde sessiz durgunlukta ve rahatlıkta yaşayan biz sefiller ve döküntüler, âşıklar kardeşliğiyiz. Hepimizin yüreğindeki kadın aynı... Küçük Hanımefendi. Günlerimizi konuşarak ve hayal kurarak geçiren, Tanrı adına, ülke veya şeytan adına asla elimizi kaldırmayan bizler, Küçük Hanımefendi'nin yeminli silahşörleriyiz."

"Onun için ölürüz," diye doğruladı Leo başıyla onaylayarak.

"Hayır, delikanlı. Onun için yaşarız ve onun için savaşırız, ölmek o kadar kolay."

Graham hiçbir şeyi kaçırmadı. Leo anlamamıştı ama Kelt'in demir grisi karışık saçlarının altından bakan mavi gözlerinde durumu bildiğine dair hiçbir kuşku yoktu.

Merdivenlerden inen erkeklerin sesi duyuldu ve Martinez'le Dar Hyal içeri girerken, Terrence şunları söylüyordu:

"Güney'de, Katalina'da havaların güzel olduğunu söylüyorlar ve duyduğum kadarıyla ton balıkları çok güzel ısırıyormuş."

Ah Ha, herkese içki sundu ve Hancock'la Froelig de geldiği için meşguliyeti devam etti. Terrence, ifadesiz yüzlü Çinli'nin ona ikram ettiği sert içkisini uzun bardağıyla içti ve Leo'ya babacan bir tavırla akan kâsenin günahlarını ve iğrençliğini anlattı.

Elinde katlanmış bir kâğıtla Oh My içeri girdi ve kime vereceğini bilemezmiş gibi etrafına bakındı.

Terrence el sallayarak onu çağırdı. "Buraya gel, topuklu ayakkabılı Çinli."

Terrence içeriğine baktıktan sonra, "Bu, çok düzgün koşullarda oluşturulmuş bir dilekçe," diye açıkladı. "Ernestine'le Lute geldi. Dilekçe de onlara ait. Dinleyin," diyerek okumaya başladı. "Ah, asil ve muhteşem beyler, iki zavallı ve alçakgönüllü uysal bakışlı geyik ormanda yalnız başlarına dolanıyor. Lütfen yemekten önce kısa bir süre için sürülerin uğrak mekânına girmelerine izin verin."

"Benzetmeler karışık," dedi Terrence. "Yine de güzel davranmışlar. 'Bu bir kural –Dick'in kuralı– ve iyi bir kural: Erkeklerin oybirliğiyle onayı olmadan, erkekler odasına hiçbir kadın giremez. Sürü soruya hazır mı? Kabul edenler 'Evet' desin. Karşı çıkanlar? Evet diyenler kazandı."

"Oh May, hızlıca gidip hanımları getir."

"Kralların taçlarından dövülerek yapılmış sandaletlerle," diye ekleyen Leo, kelimeleri saygıyla mırıldandı ve dudaklarıyla oluşturup söylerken hoşuna gitti.

Terrence pasajı, "Gecelerinin mihraplarından aşağı inecek mi?" diye tamamladı. Bunu yazan adam büyük biri. Leo'nun ve Dick'in arkadaşı. Benim de arkadaşım olduğu için gurur duyuyorum."

"Şimdi de diğer dize," dedi Leo. Graham'e, "Aynı şiirden," diye açıklama yaptı. "Kulağa nasıl geldiğini dinleyin: 'Sabah yıldızının söylediği şarkıyı duymak için' – ah, dinleyin," diye devam eden Leo'nun sesi, kelimelere duyduğu güzellik aşkıyla fısıltı halinde çıkıyordu. "Kirli ellerinde yok olan güzellikle, geleceğin hayalini düzeltebilecek mi?"

Paula'nın kız kardeşleri içeri girince Leo sustu ve onları karşılamak üzere utangaç bir şekilde ayağa kalktı.

O gece akşam yemeği, kocayemiş pirlerinin katıldığı her yemek gibiydi. Dick her zamanki gibi, güçlü bir şekilde tartışıyor, Bergson konusunda Aaron Hancock'la dalaşıyordu ve Aaron'ın metafiziğine katı, gerçekçi bir tarzda saldırıyordu.

"Senin Bergson'un şarlatan bir filozof, Aaron," diye sonuçlandırdı Dick. "Metafizik kurallarıyla ilgili o eski ilaç satan adamların çantalarından taşıyor, hepsi doğrulanmış son bilimsel gerçeklere göre donatılmış ve süslenmiş."

Terrence, "Bu doğru," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Bergson şarlatan bir düşünür. İşte bu nedenle o kadar popüler."

Hancock araya girerek, "Ben bunu reddediyorum," dedi.

"Bir dakika bekle, Aaron. Aklıma gelen bir düşünceyi paylaşayım. Gökyüzüne uçup gitmeden söylememe izin ver. Dick, Bergson'u üzerinde, doğrudan bilimin hazinesinden çalınmış mallarla yakaladı. Bu kadar emin olması bile Darwin'in, en sağlıklı olanın hayatta kaldığı teorisini esas alan gücün erdeminden yürütülmüş. Peki, Bergson bununla ne yaptı? James'in pragmatizminden eklemeler yaptı, insan

yüreğinde yer alan ve tekrar yaşayacağı konusundaki ebedi umutla süsledi. Sonra da parlatmak için Nietzsche'nin 'hiçbir şey aşırı...'"

"Wilde'ın demek istedin herhalde," diye düzeltti Ernestine.

Terrence içini çekerek, "Tanrı biliyor, sen burada olmasaydın, kendim için yürütürdüm," diyerek Ernestine'i başıyla selamladı. "Günün birinde antikacılar yazarlığa karar verecek. Ben şahsen Methuselah[5]'ı anımsattığını söylerdim ama keyifli bir şekilde sözüm kesilmeden önce dediğim gibi..."

Aaron bir süre sonra, "Kim Dick'ten daha emin olabilir?" diye meydan okurken, Paula anlamlı bir şekilde Graham'e baktı.

"Daha dün bir yaşındaki damızlık at sürüsüne bakıyordum," diye cevap verdi Terrence. "Gözlerimde o muhteşem hayvanların görüntüsüyle şunu soracağım: Kim daha çok mal üretiyor?"

"Ama Hancock'ın itirazı sağlam," diye giriş yaptı Martinez. "Gizem olmasa, acımasız ve kârsız bir dünya olurdu. Dick hiçbir gizem görmüyor."

"İşte bu noktada Dick'in günahını alıyorsun," diye savundu Terrence. "Onu çok iyi tanıyorum. Dick gizem olduğunu kabul ediyor ama kreş çocuklarının bildiği türde olanları değil. Siz romantizm yanlılarının gayet güzel geliştirdiği gibi uydurma masallar ona işlemez."

Dick başıyla onaylayarak, "Terrence beni anlıyor," dedi. "Dünya her zaman gizemli olacak. Bana göre, insanın bilinci, bir damla suyu oluşturan gazların tepkilerinden daha büyük bir gizem değil. O gizemi kabul ettikten sonra, diğer tüm daha karmaşık olaylar gizem olmaktan çıkıyor. O basit kimyasal reaksiyon, geometrinin üzerine inşa edildiği aksiyomlardan biri gibi. Madde ve kuvvet ilelebet sürecek gizemlerdir ve kendilerini uzay ve zaman ikiz gizemlerinde gösterirler. Göstergeler gizem değildir; gizem olan sadece göstergelerin malzemeleri, yani madde ve kuvvet ile göstergelerin sergilendiği tiyatro, yani uzay ve zamandır."

5 Eski Ahit'e göre Nuh'un büyükbabası. 969 yıllık ömrüyle en uzun süre yaşayan insan olduğu anlatılır. (e.n.)

Dick sustu ve boş boş, tesadüfen tam karşısında servis yapan ifadesiz yüzlü Ah Ha ile Ah Me'ye baktı. Bunların yüzleri konuşmuyor, diye düşündü. Ancak onların da, Oh Dear'ı kaygılandıran bilgiden haberdar olduklarına bire on bahse girerdi.

"İşte buradasın," dedi Terrence zaferle. "Bu onun en büyük keyfi; hiçbir zaman aklı bir karış havada olmuyor. Ayakları yere sağlam basıyor, tüm havalı hayallere ve balonlu tahminlere karşı, gerçeklere ve yasalara uygun bir şekilde dosdoğru, açık açık..."

O akşam masada olduğu gibi, sonrasında da, hiç kimse Dick açısından her şeyin yolunda olmadığını tahmin edemezdi. Lute'la Ernestine'in dönüşünü kutlamaya kararlı görünüyordu, filozofların ağır konuşmalarını hoş görmeyi reddetti ve şakalarla, numaralarla coştu. Paula da ortama uydu ve hiçbirinin kaçamadığı muzipliklerinde, eşek şakalarında Dick'e yardım ve yataklık etti.

Bunların arasında en güzeli, hoş geldin öpücüğüydü. Bundan hiçbir erkek kurtulamadı. Graham'e ilk öpücüğü alma onuru verildi, böylece Dick tarafından verandadan birer birer içeri alınan diğerlerinin ne kadar rahatsız olduğuna tanık olacaktı.

Hancock, Dick'in kolunun yönlendirmesiyle, salonun ortasında yan yana dizilmiş üç sandalyede ayakta duran Paula'yla kız kardeşlerinin karşısına dikildi. Onları kuşkuyla süzdükten sonra, arkalarına dolanmakta ısrar etti. Ancak onlarda olağandışı bir şey görünmüyordu, sadece her birinin başında bir erkek fötr şapkası vardı.

Hancock, "İyi görünüyor," açıklamasını yaptıktan sonra karşılarında durdu ve başını kaldırıp onlara baktı.

Dick ona güvence vererek, "İyi zaten," dedi. "En mantıklı açılardan çiftliği temsil ettiklerinden, hoş geldin öpücüğünü onlar yönetecek. Tercihini yap, Aaron."

Arkasında oluşabilecek bir felaketi yakalamak amacıyla aniden dönen Aaron, "Üçü de beni öpecek mi?" diye sordu.

"Hayır, sen tercihini yapacaksın, seçtiğin kişi seni öpecek."

"Seçmediğim iki kişi onlara ayrımcılık yaptığımı düşünecek," diye ısrar etti Aaron.

Sonraki sorusu, "Bıyıklara itiraz yok, değil mi?" oldu.

"Hayır, kesinlikle yok," dedi Lute. "Siyah bıyıkları öpmek nasıl olur diye hep merak etmişimdir."

"Bu gece burada bütün filozoflar öpülecek, o yüzden acele et," dedi Ernestine.

"Diğerleri bekliyor. Ben de daha önce hiç yonca tarlası öpmedim."

"Kimi seçiyorsun?" diye ısrar etti Dick.

"Sanki bundan sonra başka seçeneğim varmış gibi," diye cevap verdi Hancock neşeyle.

"Hanımefendimi, Küçük Hanımefendi'yi öpeceğim."

Hancock dudaklarını uzatınca Paula başını öne eğdi ve güzelce nişan alınmış bir şekilde, şapkasındaki girintili taçtan bir bardak dolusu su adamın suratına döküldü.

Leo'nun sırası gelince, cesur davranıp Paula'yı seçti ancak saygıyla eğilip eteğinin ucunu öpünce, neredeyse oyunu bozuyordu.

Ernestine, "Bu işe yaramaz," dedi. "Gerçek bir öpücük olmalı. Paula'nın seni öpmesi için dudaklarını uzatman gerekiyor."

Lute, onu utançtan kurtarmak amacıyla, "Sonuncu birinci olsun, beni öp, Leo," diye yalvardı.

Leo, minnetle ona baktı ve dudaklarını uzattı ancak başını yeterince eğmediği için Lute'un şapkasındaki su ensesinden aşağı aktı.

Terrence, zorluğu aşmak için, "Üçünüz de beni öpeceksiniz, böylece cennet üçe katlanacak," çözümünü buldu ve o anda, kibarlığının karşılığını üç taç dolusu suyla aldı.

Dick'in taşkınlığı iyice arttı. Hangisinin daha uzun olduğu konusunda çıkan anlaşmazlığı çözmek amacıyla Froleig'le Martinez'i kapıya yaslayıp ölçerken, dünyanın en kaygısız adamı gibi görünüyordu.

Dick, "Dizler dik ve bitişik, başlar arkaya," diye emir verdi.

Başları tahtaya değince, diğer tarafından onları sarsan büyük bir gürültü koptu. Kapı ardına kadar açıldı ve iki elinde keçeyle kaplanmış gong çubuklarıyla Ernestine göründü.

Dick, elinde bir yüksek topuklu saten terlikle, Terrence'la birlikte çarşafın altındaydı ve diğerlerinin kahkahalarının arasında ona "Brother Bob I'm bobbed" (Kardeş Bob, saçım kesildi) öğretiyordu. Tam bu sırada Masonlar, Watsonlar ve Wickenberg'deki tüm akrabaları kapıdan içeri girdiler.

Bunun üzerine Dick, gelen gruptaki erkeklerin hoş geldin öpücüğü almalarında ısrar etti. Ayrıca bir düzine insanın bir o kadar insanla merhabalaşması karmaşasında, Lottie Mason'ın, "Ah, iyi akşamlar, Bay Graham. Gittiğinizi sanıyordum," dediğini de kaçırmadı.

Dick bu kadar çok sayıda konuğu yerleştirme kargaşası içinde, hâlâ aşırı neşeli tavrını koruyarak kadınların yalnızca kadınlara yönelttiği acımasız incelemeyi bekledi. Graham'le tesadüfen yüz yüze gelip ona bir şey söyleyen Paula'ya bakan Lottie Mason'ın zekice bir tahminde bulunacağını hissetti.

Dick, henüz tahmin edemediği sonucuna vardı. Lottie bilmiyordu. Ancak yakında yayılırdı ve bu koşullar altında hiçbir şeyin, kusursuz Paula'nın kadın olarak kendisi kadar zayıf olduğunu keşfetmenin, kadının daha fazla memnun edemeyeceğinden emindi.

Lottie Mason uzun boylu, esmer, yirmi beş yaşında, inkâr edilemeyecek kadar güzel ve Dick'in öğrendiği kadarıyla, su götürmez düzeyde cüretkâr bir kadındı. Çok uzak olmayan bir geçmişte, onun cazibesine kapılmış ve itiraf etmek gerekirse, gizlice onun tarafından davet edilmiş olan Dick, çapkınlık suçu işlediyse de, kadının istediği kadar ileri gidilmesine izin vermemişti. Dick açısından olay ciddi değildi. Ayrıca onun açısından da ciddi olmasına imkân vermemişti. Buna rağmen, bu gece Dick'in diğer Wickenberg kadınlarına değil de, ona bakmasını sağlamak amacıyla yeterince işveli geçişler yapılmıştı ve bunlar kuşkunun ilk sinyalleriydi.

Dick yarım saat sonra yanlarına geldiğinde, Lottie Mason'ın küçük Bayan Maxwell'e, "Ah, evet, harika dans eder," dediğini duydu.

Lottie tarafsız masum gözlerle bakarken, Dick'in aslında kendisini incelediğini anladığı bir ifadeyle, "Öyle değil mi, Dick?" diye sordu.

Dick sorunsuz bir dürüstlükle, "Kim? Graham'den bahsediyor olmalısın," diye cevap verdi. "Kesinlikle öyle. Ne dersiniz, dans etmeye başlayalım mı? Böylece Bayan Maxwell kendi gözleriyle görür. Gerçi burada, onun adımlarını tam olarak gösterebileceği tek bir kadın var."

"Tabii ki Paula," dedi Lottie.

"Tabii ki Lottie. E, siz genç yumurcaklar vals yapmayı bilmiyorsunuz. Öğrenme fırsatı bulamadınız." Lottie başını geriye attı. Dick, "Belki sen, yeni danslar moda olmadan önce biraz öğrenmişsindir," diye düzeltti. "Her neyse, Evan'la Paula'nın dansa başlamasını sağlayayım, sen de benimle dans et. Bahse girerim, pistte sadece iki çift olacak."

Valsın ortasında, Dick bıraktı: "Pisti onlara bırakalım. Görmeye değer."

Dick hayranlıkla gözleri parlarken, durdu ve karısıyla Graham'in dansı bitirişini izledi. Bu arada, yanında duran Lottie'nin yan gözle kendisine bakarken kuşkularının yatıştığını biliyordu.

Dans genel hale geldi ve sıcak bir gece olduğundan, verandanın büyük kapıları ardına kadar açıldı. Şimdi bir çift, sonra bir çift dans ederek dışarı çıktı ve ay ışığının aydınlattığı kemer altlarında dansa devam ettiler. Sonra herkes aynı şeyi yaptı.

Dick'in yeni gece kamerasının erdemlerini hararetle herkese anlatışını dinlerken Paula, Graham'e, "Tam bir çocuk," dedi. "Aaron'ın masada yakınmasını ve Terrence'ın ne kadar kendinden emin olduğunu açıklamasını duydun. Dick'e hayatı boyunca kötü bir şey olmadı. Hiçbir zaman devrilmedi. Kendinden emin olmakta haklı olduğu kanıtlandı. Terrence'ın söylediği gibi, hep malları teslim edildi. Biliyor, biliyor ama kendinden çok emin, benden çok emin."

Bayan Maxwell, Graham'i dans etmeye götürünce Paula düşünmeye devam etti. Sonuçta Dick o kadar acı çekmiyordu. Aslında

Paula'nın bunu tahmin etmesi gerekirdi. Dick soğukkanlıydı, filozoftu. Mountain Lad'in kaybını nasıl metanetle karşılarsa, Jeremy Braxton'ın kaybını da, Harvest madenlerinin sular altında kalmasını da öyle karşılamış, Paula'nın kaybını da aynı metanetle karşılayacaktı. Graham'e karşı alev alev yanarken, onun için parmağını dahi kıpırdatmayacak bir filozofla evli olmak zor, diye gülümsedi kendi kendine. Bir anda Graham'in cazip yanlarından birinin, insancıllığı, ateşliliği olduğunu anladı. Ortak zeminde buluşuyorlardı. Her durumda, Paris'te bir araya geldikleri en parlak günlerinde bile Dick onu bu kadar coşturmamıştı. Konuşma yeteneği ve aşk terimleriyle harika bir sevgili olmuştu, aşk şarkıları Paula'yı çok mutlu etmişti. Ancak bir şekilde, şu anda Graham için hissettiklerinden ve Graham'in onun için hissettiğinden farklıydı. Ayrıca, Dick uzun zaman önce muhteşem bir şekilde karşısına çıktığı zaman Paula aşkta ve sevgililerde deneyimi olamayacak kadar gençti.

Paula böyle düşünerek Dick'e karşı katılaştı ve çekinmeden Graham'e doğru yürüdü. Kalabalık, neşe, heyecan, dans ederken temasın yakınlığı ve sevecenliği, yaz akşamının sıcağı, aydınlatan ay ışığı ve çiçeklerin gece kokusu... Bunların hepsi Paula'nın çabasını körükledi ve cüretle, Graham'le en az bir kez daha dans edebilmeye can attı.

Dick, "Flaş gerekmiyor," diye açıklıyordu. "Bu Alman icadı. Normal ışık altında yarım dakika basmak yeterli oluyor. En iyi tarafı, fotoğraf plakasının, sıradan ozalitler gibi hemen banyo edilebilmesi. Tabii, olumsuz yanı plakadan baskı yapılamaması."

"Ama o kadar iyiyse, sıradan bir plakaya kopyalanabilir ve bundan baskılar yapılabilir," diye fikir yürüttü Ernestine.

Ernestine fotoğraf makinesinin içine sarılmış devasa, altı metrelik yaylı kumanda çubuğunu ve Dick boruyu sıkıştırdığı zaman, sürpriz kutusundan çıkar gibi dışarı fırlayacağını biliyordu. Başka bilenler de vardı ve onlar, Dick'in makineyi alıp fotoğraf çekmesinde ısrar ettiler.

Dick beklenenden daha uzun süre geri gelmedi; çünkü Bonbright masasına Meksika durumuyla ilgili acil cevap bekleyen çok sayıda telgraf bırakmıştı. Hileli fotoğraf makinesini eline alarak evin içinden ve avludan geçen kestirme yoldan döndü. Dans eden çiftler kemerin altından ilerliyor, koridorda kayboluyordu. Dick sütuna yaslanarak çiftlerin yanında geçmelerini izledi. Son olarak Paula'yla Evan geldi. O kadar yakınından geçtiler ki, uzansa onlara dokunabilirdi. Ay ışığı Dick'in üzerinde parlıyordu ama onlar Dick'i görmedi. Hassas bakışma müsabakasında sadece birbirlerini görüyorlardı.

Müzik durduğunda dans eden son çift içeri girmişti. Graham'le Paula duraksadı ve Graham Paula'ya kolunu uzatıp içeri yönlendirecekken, Paula ani bir dürtüyle ona tutundu. Graham erkek gibi, temkinli davranarak bir an direndi ancak Paula'nın bir kolu boynuna dolanmıştı ve isteyerek Graham'i kendine çekip öptü. Bu ani bir tutku dürtüsüydü. Biraz sonra Paula Graham'in kolunda, içeri geçtiler ve Paula'nın doğal, neşeli kahkahası salonda yankılandı.

Dick sütuna tutundu ve kendini bırakarak kaldırıma oturdu. Şiddetli bir nefes darlığı nedeniyle ya da onunla beraber, kalbi göğsünde şişiyor gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı. Lanet olası şey yükseldi ve onu boğarak nefes almasını zorlaştırdı. Sonunda gerçeklik algısı öyle bir dönemece girdi ki dişlerinin arasında kalbini çiğnediği ve havayla birlikte yutarak boğazından indirdiği duygusuna kapıldı. Üşüyordu ve aniden terden sırılsıklam olduğunu fark etti.

"Forrest'larda kalp hastalığı olduğunu kim duymuş?" diye mırıldandı. Hâlâ yerde oturuyordu ve destek için sütuna yaslanmıştı. Yüzünü kuruladı. Elleri titriyordu ve içinde ısrarla devam eden titreme yüzünden hafifçe midesi bulandı.

Graham onu öpmemişti ki diye düşündü. Paula, Graham'i öpmüştü. Bu aşktı, tutkuydu. Dick bunu görmüştü ve gözlerinin önünde canlanırken, kalbinin kabardığını hissetti ve her yanını uyarıcı nefes alamama duygusu kapladı. Büyük bir çabayla kendini kontrol altına aldı ve ayağa kalktı.

"Tanrım ağzıma kadar geldi ve çiğnedim," diye mırıldandı. "Çiğnedim."

Dolanarak avluya gelince, elinde fotoğraf makinesiyle, yeterince neşeli bir şekilde aydınlatılmış salona girdi ama bu şekilde karşılanmayı beklemiyordu.

Leo, "Hayalet mi gördün?" diye sordu.

"Hasta mısın" – "Ne oldu?" şeklinde başka sorular da geldi.

Dick, "Ne oldu ki?" diye karşılık verdi.

"Yüzün, yüzünün görüntüsü," dedi Ernestine. "Bir şey olmuş. Ne oldu?"

Dick kendini toparlamaya çalışırken, Lottie Mason'ın aceleyle Paula ve Graham'in yüzüne baktığı ve Ernestine'in onun bakışını yakalayıp takip ettiği gözünden kaçmadı.

"Evet," diye yalan söyledi Dick. "Haberler kötü. Yeni öğrendim. Jeremy Braxton ölmüş. Öldürülmüş. Jeremy Arizona'ya kaçmaya çalışırken Meksikalılar onu yakalamış."

"Yaşlı Jeremy, çok iyi bir insan olduğu için Tanrı onu seviyor," diyen Terrence Dick'in koluna girdi. "Haydi, gel, dostum, senin bir sakinleştiriciye ihtiyacın var ve seni oraya yönlendirecek kişi benim."

"Ah, ben iyiyim," dedi Dick gülümseyerek. Kendini toplamak istercesine omuzlarını silkti ve doğruldu. "Bir an için beni kötü etkiledi. Jeremy'nin sağ salim çıkacağından hiç kuşkum yoktu. Ama onu ve yanındaki iki mühendisi yakaladılar. Önce çok direnmişler. Bir kayalığın altına girip, bir gün ve bir gece beş yüz kişilik çeteyi uzak tutmuşlar. Sonra Meksikalılar yukarıdan aşağıya dinamit atmışlar. Eh, bütün cesetler yeşilliğe dönüşüyor ve maziden çimen kalmıyor. Terrence, senin önerin güzeldi. Haydi, gidelim."

Dick, birkaç adım attıktan sonra, başını omzunun üzerinden arkaya çevirdi ve seslendi: "Bu olay eğlenceyi bozmayacak. Hemen gelip o fotoğrafı çekeceğim. Ernestine, sen grubu düzenle ve en kuvvetli ışığın altında olmalarını sağla."

Terrence salonun diğer ucundaki gizlenmiş büfeyi açarken, Dick duvardaki lambalardan birini yaktı ve büfe kapısının içindeki aynada yüzünü inceledi.

"Şimdi gayet iyi, çok doğal," diye açıkladı.

Terrence bardağa viski koyarken, "Yalnızca geçici bir gölgeydi," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "İnsanın, eski arkadaşlarını kaybedince sarsılmaya hakkı var."

Kadeh tokuşturup sessizce içtiler.

Dick, "Bir tane daha," diyerek bardağını uzattı.

"'Dur,' de," diyen İrlandalı, temkinli gözlerle bardaktaki içkinin yükselişini izledi.

Dick bardağın yarıya kadar dolmasını bekledi.

Yine kadeh tokuşturup göz göze, sessizlik içinde içtiler. Dick, Terrence'ın gözlerinde okuduğu teklif için bütün kalbiyle minnettardı.

Salonun ortasında Ernestine neşeyle kurbanları gruplandırıyordu. İçinden de, Lottie, Paula ve Graham'in yüzlerinden, hissettiği nahoş olay bakkında daha fazla bilgi almaya çalışıyordu. Lottie neden ânında ve sorgulayarak Graham'le Paula'ya bakmıştı? diye sordu kendi kendine. Şimdi Paula'nın da bir sıkıntısı vardı. Kaygılıydı, huzursuzdu ve bu, Jeremy Braxton'ın öldüğünün açıklanmasından beklenen türde bir huzursuzluk değildi. Ernestine Graham'den hiçbir şey alamadı. Her zamanki halindeydi ve şakacılığı Bayan Maxwell'le Bayan Watson'ı çok güldürüyordu.

Paula huzursuzdu. Ne olmuştu? Dick neden yalan söylemişti? Jeremy'nin öldüğünü iki gündür biliyordu. Ayrıca Paula hiç kimsenin ölümünün onu bu kadar etkilediğini görmemişti. Acaba çok mu içmişti, diye merak etti Paula. Evlilikleri boyunca Dick'i birçok kez alkollü görmüştü. Dick sarhoşluğu taşımayı biliyordu, gözle görülebilir tek etkisi gözlerinde kızarıklık ve çenesinin düşmesi nedeniyle saçma hayaller kurması ve doğaçlama şarkı söylemesiydi. Şimdi sorunu yüzünden, Terrence'la erkekler odasında

içki mi içiyordu? Yemekten hemen önce, onları orada toplanmış bir halde bulmuştu. Dick'in tuhaflığının gerçek nedeni, başka nedenle olmasa bile, Dick'in gözetleme meraklısı olmadığını bildiği için, Paula'nın aklına bile gelmedi.

Dick, Terrence'ın anlattığı fıkraya kahkahalarla gülerek geri geldi ve Terrence bir daha anlatırken Graham'i yanlarına çağırdı. Üçü kahkahadan kırıldıktan sonra, Dick fotoğrafı çekmeye hazırlandı. Fotoğraf makinesinden devasa yılanın fırlaması ve korkan kadınların gerçek çığlıkları, kasvet tehdidini dağıttı. Dick bundan sonra fıstık taşıma turnuvası düzenlemeye kalktı.

Oyunun amacı, on ikişer metre aralıklarla dizilen sandalyelerden, yemek bıçağıyla beş dakikada en fazla fıstığı taşımaktı. İlk denemelerden sonra, Dick partner olarak Paula'yı seçti ve Wickenberg'le kocayemiş koruluğu dahil bütün dünyaya meydan okudu. Çok sayıda şeker kutusuna bahislere girildi ve sonunda, Dick'le Paula, ikinci en iyi çift olmayı başaran Graham'le Ernestine'e karşı oyunu kazandı. Konuşma talepleri, çığlıklarla fıstık şarkısı isteklerine dönüştü. Dick kabul ederek, Hintli şivesiyle, kazık gibi bacaklarla zıplayarak ve elleriyle kalçalarına vurarak şarkı söyledi.

"Benim adım Dick Forrest, Şanslı Richard'ın oğluyum. Richard, Püriten Jonathan'ın oğluydu; Jonathan, korsan John'un oğluydu; John'un babası Albert da öyleydi, onun babası Mortimer zincirlerle asılmış ve çocuğu olamadan ölmüştü.

Ben Forrest'ların sonuncusuyum ama ilk fıstık taşıyıcısıyım. Ne Nimrod ne de Sandow'un elinde aleyhime delil var. Fıstıkları bıçak üstünde, gümüş bıçak üstünde taşıyorum. Şeytan fıstıkları canlandırıyor. Fıstıkları zarafetle ve hızla, hem de çok miktarda taşıyorum. Beni yenebilecek fıstıklar henüz filizlenmedi.

Fıstıklar yuvarlanıyor. Fıstıklar yuvarlanıyor. Dünyayı tutan Atlas gibi, düşmelerine asla izin vermiyorum. Herkes fıstık taşıyamaz. Tanrı bana yetenek vermiş. Ben bu sanatın ustasıyım. Bu güzel bir sanat. Fıstıklar yuvarlanıyor. Fıstıklar yuvarlanıyor ve ben onları sonsuza dek taşıyacağım.

Aaron bir filozof. Fıstık taşıyamıyor. Ernestine sarışın. Fıstık taşıyamıyor. Evan sporcu. Fıstıkları düşürüyor. Paula, benim partnerim. Fıstıkları tutamıyor. Sadece ben, ben, Tanrı'nın lütfu ve kendi zekâmla, fıstıkları taşıyorum.

Şarkımdan sıkılan varsa, bana bir şey fırlatsın. Ben gururluyum. Yorulmam. Sonsuza dek şarkı söyleyebilirim. Sonsuza dek şarkı söyleyeceğim.

Burada ikinci kıta başlıyor. Öldüğüm zaman, beni fıstık tarlasına gömün. Yaşarken..."

Beklenen minder heyelanı Dick'in şarkısını bitirse de, içi içine sığmayan halini bastıramadı, zira kısa bir süre sonra bir köşede, Lottie Mason ve Paula'yla, Terrence'a komplo kuruyordu.

Böylece gece dansla, şakalarla ve oyunlarla geçti. Gece yarısında yemek ikram edildi ve Wickenbergliler ancak gecenin ikisinde gitmeye hazır oldular. Paltolarını giyerken Paula ertesi gün öğleden sonra Sacramento Nehri'ne gidip, Dick'in pirinç yetiştirme deneyine bakmayı teklif ediyordu.

Dick, "Benim başka bir planım vardı," dedi Paula'ya. "Sycamore Deresi'nin üstündeki dağ otlağını biliyorsun. Son on günde, üç tane bir yaşında yavru öldürüldü."

"Dağ aslanları, yani pumalar!" diye haykırdı Paula.

"En az iki tane. Kuzeyden gelmişler," diye açıkladı Graham'e. "Bunu bazen yapıyorlar. Beş yıl önce üç tane vardı. Moss, Hartley köpeklerle bizi orada bekleyecek. Hayvanların iki tanesinin yerini belirlediler. Hep birlikte bana katılmak ister misiniz? Öğle yemeğinden hemen sonra yola çıkabiliriz."

"Benim Mollie'ye binmeme izin verir misin?" diye sordu Lute.

Paula, Ernestine'e, "Sen de Altadena'ya binebilirsin," dedi.

Kimin hangi ata bineceğine hızla karar verildi. Froelig'le Martinez gelmeyi kabul ettiler ama iyi ateş edebileceklerine veya ata bineceklerine söz veremediler.

Hep birlikte Wickenberglileri yolcu etmek için dışarı çıktılar

ve arabalar gittikten sonra, avla ilgili düzenlemeler yapmak üzere oyalandılar.

İçeri girerlerken Dick, "Herkese iyi geceler," dedi. "Yatmadan önce Alden Bessie'ye bakacağım. Hennessy onun yanında bekliyor. Kızlar, unutmayın, öğle yemeğine binici kıyafetinizle gelin, geç kalan lanetlenecek."

Fotherington Princess'in yaşlı annesi ciddi bir durumdaydı ama Dick normalde bu saatte bu ziyareti yapmazdı. Ancak kafasını dinlemek istiyordu ve verandada gördüklerinden sonra Paula'yla tesadüf eseri yalnız kalarak sinirlenmek istemiyordu.

Çakıl taşlarında hafif adımlar duyunca Dick başını çevirdi. Ernestine onu yakalayarak koluna girdi.

"Zavallı yaşlı Alden Bessie," diye açıkladı. "Seninle geleyim diye düşündüm."

Dick hâlâ bütün gece oynadığı rolü sürdürerek, Ernestine'e akşam yaşanan çeşitli komik anları hatırlattı ve hatırladıkça güldü, kıkırdadı.

Ernestine ilk duraksamada, "Dick, başın dertte," dedi. Ernestine onun kaskatı kesildiğini hissedip hemen devam etti: "Ben ne yapabilirim? Bana güvenebileceğini biliyorsun. Anlat bana."

Dick, "Peki, sana anlatacağım," diye cevap verdi. "Ama önce bir şey var. Ernestine minnetle Dick'in kolunu sıktı. "Yarın sana bir telgraf göndereceğim. Çok ciddi olmasa da, yeterince acil olacak. Lute'la birlikte hemen toparlanıp buradan ayrılacaksınız."

"Bu kadar mı?" diye sordu Ernestine bocalayarak.

"Bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

Ernestine itiraz ederek, "Benimle konuşmayacak mısın?" derken, başarısızlığı yüzünden titriyordu.

"Telgrafın seni yataktan çıkarmasını sağlayacağım. Şimdi, Alden Bessie'yi boş ver. Hemen içeri gir. İyi geceler."

Dick onu öptü, hafifçe eve doğru itekledi ve yoluna devam etti.

30. Bölüm

Hasta kısrağın yanından dönerken Dick bir kere durup, Mountain Lad'le damızlık ahırındaki arkadaşlarının huzursuz bir şekilde ayaklarını yere vuruşlarını dinledi. Sessizlikte, tepelerden bir yerden, otlayan tek bir hayvanın çanının sesi geldi. Aniden çıkan hafif esinti Dick'e dinlendirici bir sıcaklık sağladı. Bütün gece boyunca hava gelişen tahılların ve kuruyan çimlerin hafif ve aromatik denilebilecek kokusuyla huzur vermişti. Mountain Lad yine tepindi ve Dick derin bir nefes alarak, bütün bunları şu ana kadar bu kadar çok sevmediğini fark etti. Başını kaldırıp, dağların tepelerinin, yıldız tarlalarını kararttığı ufuk çizgisine baktı.

"Hayır, Cato," dedi yüksek sesle düşünerek. "Seninle aynı fikirde olmak mümkün değil. İnsan hayattan otelden çıkarmış gibi ayrılamaz. Yaşadığı yerden, bilip bilebileceği tek yaşam yerinden ayrılır. Ayrılır ama... hiçbir yere gidemez. Onun için güzel bir gece. Ses çıkarmayan için... ve karanlık için."

Yürüyecekmiş gibi hamle yaptı ama bir kez daha atının tepinmesi onu durdurdu. Yamaçtaki çan çaldı. Derin bir nefes alarak huzur veren havayı burun deliklerinden içeri çekti. Buna bayıldı ve kendi geliştirdiği bu güzel araziyi bir kez daha sevdi.

"Zamana baktım ve orada benden hiçbir iz göremedim," diye alıntı yaptı. Sonra gülümseyerek bunu başka bir alıntıyla tamamladı. "Bana dokuz harika oğul verdi... Diğer dokuzu kızdı."

Eve dönünce hemen içeri girmedi, evin uzaktaki hatlarına baktı. İçeri girdiği zaman da hemen kendi odasına geçmedi. Onun yerine, sessiz odalarda, verandalarda ve loş koridorlarda gezindi. Ruhsal durumu, bir yolculuğa çıkacakmış gibiydi. Paula'nın perili avlusunun lambalarını yaktı ve mermerden yapılmış yalın bir Roma koltuğuna oturup, plan yaparken sigara içti.

Ah, gayet güzel yapacaktı. Dünyayı kandırabilecek bir av kazasını kıvırabilirdi. Yüzüne gözüne bulaştırmayacak biri varsa, o da Dick'ti. Her şey ertesi gün, Sycamore Deresi'nin üstündeki ormanda olacaktı. Bağnaz Püriten büyükbaba Jonathan Forrest bir av kazasında ölmüştü. Dick hayatında ilk defa o kazadan şüphe etti. Kaza değilse, yaşlı adam iyi iş çıkarmıştı. Ailede hiç kimse, hiçbir zaman, bunun kaza dışında bir şey olabileceğini ima etmemişti.

Işıkları söndürmek için düğmeye elini koyan Dick, çeşmenin içinde ve güllerin arasında oynayan mermer bebeklere son kez bakmak için bir an durdu.

"Hoşça kalın, gençler," dedi onlara yumuşak bir sesle. "Sayenizde ancak bu kadar yaklaşabildim."

Kendi veranda odasından avlunun karşı tarafında bulunan Paula'nın verandasına baktı. Işık yoktu. Belki de uyuyordu.

Yatağının kenarına oturan Dick ayakkabısının tekinin bağının çözüldüğünü fark etti. Dalgınlığına gülüp yeniden bağladı. Uyumasına ne gerek vardı? Zaten sabahın dördü olmuştu. En azından güneşin doğuşunu son kez seyredebilirdi. Son şeyler çabuk geliyordu. Son kez giyinmemiş miydi? Dün sabah yaptığı banyo son banyosu olacaktı. Su tek başına ölümün yozlaşmasını geciktiremezdi. Ancak, tıraş olması gerekecekti; son gösteriş... Zira ölmüş erkeklerin yüzlerinde sakallar bir süre daha uzamaya devam ediyordu.

Duvardaki kasadan vasiyetnamesini çıkardı ve masasının üstüne koyarak bir kez daha dikkatle okudu. Görünüşe göre çok sayıda küçük vasiyetname eki hazırlaması gerekiyordu. El yazısıyla bunları yazdı ve önlem olarak altı ay öncesinin tarihini attı. Sonuncu ek, kocayemiş koruluğundaki pirlere yedi kişilik burs verilmesiydi.

Hayat sigortası poliçelerini elden geçirdi, hepsinde intihara izin maddesi olduğunu doğruladı, dün sabahtan beri imzasını bekleyen mektupları imzaladı. Sonra fonografına, kitaplarının yayıncısına gönderilecek bir mektup dikte etti. Masasını temizledikten sonra, Harvest madenlerindeki tüm kazançları düşerek,

aceleyle gelir ve harcama toplamlarını yazdı. Bu özeti, ikinci bir özete aktardı ama bu kez harcama marjlarını artırıp, gelir maddelerini en aza, saçma sayılabilecek bir düzeye indirdi. Buna rağmen sonuç memnuniyet vericiydi.

Rakamların bulunduğu sayfaları yırttı ve Harvest durumunun gelecekte nasıl ele alınması gerektiği konusunda bir program hazırladı. Bunu olağan, geçici bir şekilde çizerek yaptı, böylece belgelerinin arasında bulunduğu zaman, hiçbir kuşku olmayacaktı. Aynı şekilde, idari bölgeler için bir soy yetiştirme programı ile Mountain Lad, Fotherington Princess ve bunların soyundan bazı seçilmiş bireyler için tepeden tırnağa bir soy içi üretim programı oluşturdu.

Oh My, saat altıda kahveyle geldiğinde Dick pirinç yetiştirme planının son paragrafındaydı.

"İtalyan pirinci çabuk olgunlaştığı için deney yapmaya değebilir ama," diye yazdı, "ben bir süre temel ekimi eşit miktarlarda Moti, Ioko ve Wateribune'la sınırlayacağım. Böylece farklı olgunlaşma süreleri olduğu için aynı ekipler ve aynı makineler, aynı genel masraflar içinde, yalnızca tek çeşit ekildiğindeki alandan çok daha geniş bir alanda çalışabilecektir."

Oh My, Dick'in masasına kahvesini bıraktı ve verandaya, bozulmamış yatağa baktıktan sonra bile hiçbir tepki vermedi; Dick içinden, onun kontrolüne hayran oldu.

Saat altı buçukta telefon çaldı ve Dick, Hennessy'nin yorgun sesini duydu: "Kalkmış olacağınızı biliyordum, Alden Bessie'nin paçayı kurtardığına sevineceğinizi tahmin ediyorum. Gerçi, kıl payı kurtuldu. Şimdi otları biçip kurutmak bana kaldı."

Dick tıraş olduktan sonra duşa baktı, bir an duraksadı, sonra inatla kararından vazgeçmedi. Yaparsam namerdim, diye düşündü. Yalnızca vakit kaybı olacaktı. Ancak ayakkabılarını değiştirip, av alanının zorluğu nedeniyle ağır, yüksek botlarını giydi. Yine masasına geçip sabah işleri için not defterine karaladığı notlara bakarken, içeriye Paula girdi. Paula her zamanki gibi, "Günaydın, güler yüzlü beyefendi," demedi ama Dick'in oldukça yakınına gelerek, alçak sesle:

"Meşe palamudu yetiştiricisi. Yorulmayan, asla bıkmayan Kırmızı Bulut," diye selamladı.

Dick ona dokunma girişiminde bulunmadan ayağa kalkarken, onun gözlerinin altındaki mor gölgeleri fark etti. Paula da dokunma davetinde bulunmadı.

Dick bir sandalye çekerken, "Beyaz bir gece miydi?" diye sordu

Paula bezgin bir şekilde, "Beyaz bir geceydi," dedi. "O kadar uğraşmama rağmen, bir saniye bile uyumadım."

İkisi de konuşmaya isteksizdi ve ikisi de göz göze gelmemeye çalışsa da başarılı olamadılar.

"Sen... sen de pek iyi görünmüyorsun," dedi Paula.

"Evet, yüzüm," dedi Dick başıyla onaylayarak. "Tıraş olurken bakıyordum. Bu ifade kaybolmuyor."

Paula biraz daha derine inmeye çalışarak, "Dün gece sana bir şey oldu," dedi. Dick ister istemez Paula'nın gözlerinde Oh Dear'ınkilerde gördüğü şefkati gördü. "Herkes yüz ifadenle ilgili yorum yaptı. Ne oldu?"

Dick omuzlarını silkti. "Bir süredir bekleniyordu," diye kaçamak cevap verirken, ilk ipucunu Paula'nın yaptığı portrede gördüğünü hatırladı. "Sen de fark ettin mi?" diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

Paula evet anlamında başını salladı, sonra aniden aklına bir fikir geldi. Bu fikir ağzından çıkmadan Dick'in kafasında şekil buldu.

"Dick, senin biriyle ilişkin yok, değil mi?"

Bu bir çıkış yoluydu. Bütün düğümü çözebilirdi. Ayrıca Paula'nın sesinde ve yüzünde umut vardı.

Dick gülümsedi, yavaşça başını iki yana salladı ve Paula'nın yüzünde beliren hayal kırıklığını izledi.

"Geri alıyorum," dedi. "Bir ilişkim var."

"Gönül ilişkisi mi?"

Dick cevap verirken Paula hevesle bekliyordu, "Evet, gönül ilişkisi."

Ancak Paula devamına hazır değildi. Dick aniden sandalyesini yakına çekti, sonunda dizleri birbirine değdi. Öne eğilerek, hemen ama yavaşça Paula'nın ellerini, onun dizlerine dayadığı ellerinde hapsetti.

Dick, "Korkma, küçük kuşum," diyerek Paula'yı susturdu. "Seni öpmeyeceğim. Seni uzun zamandır öpmedim. Sana o ilişkiden bahsetmek istiyorum. Ama önce sana, ne kadar gurur duyduğumu, kendimle ne kadar gurur duyduğumu anlatmak istiyorum. Âşık olduğum için gurur duyuyorum. Benim yaşımda, sevgili! İnanılmaz ama harika bir şey. Hem de nasıl bir aşk! Gayet tuhaf, olağandışı ve aslında oldukça olağanüstü bir aşk. Aslında, bütün kitaplarla ve biyolojiyle alay ettim. Ben tekeşli bir erkeğim. Ben o kadını, bir tek o kadını seviyorum. Ona on iki yıldır sahip olmama rağmen, onu deli gibi seviyorum. Ah, o kadar tatlı bir delilik ki..."

Paula'nın elleri Dick'e hayal kırıklığına uğradığını iletti ve hafif, fevri bir hareketle ellerini çekmeye çalıştı ama Dick onları daha da sıkı tuttu.

"Onun her zayıflığını, gücünü, her şeyini biliyorum ve onu ilk günkü kadar, kollarıma ilk kez aldığım o çılgın anlardaki gibi çılgınca seviyorum."

Paula'nın elleri, Dick'in uyguladığı baskıya isyan ediyordu ve bilinçaltında ondan uzaklaşmak için kendini çekmeye, çekiştirmeye başlamıştı. Ayrıca gözlerinde korku vardı. Dick onun titizliğini biliyordu ve yakın zamanda diğer erkeğin dudakları dudaklarına değdiği için, Dick'in daha ateşli bir ifade takınacağından korktuğunu tahmin ediyordu.

"Lütfen, lütfen korkma, ürkek, tatlı, güzel, gururlu, küçük kuşum. Bak. Seni serbest bırakıyorum. Seni gerçekten çok sevdiğimi ve başından beri, kendimi olduğu kadar seni, kendimden önce seni düşündüğümü bil."

Dick sandalyesini geri çekti, arkasına yaslandı ve gözlerinde güven belirdiğini gördü.

"Sana bütün kalbimi açacağım," diye devam etti Dick, "ve senin de bana açmanı isteyeceğim."

"Bana duyduğun bu aşk yeni bir şey mi?" diye sordu Paula. "Yeniden alevlenme mi?"

"Evet, yeniden alevlenme ve hayır."

"Uzun zamandır senin için alışkanlık haline geldiğimi düşünüyordum," dedi Paula.

"Ama bütün o zaman içinde seni seviyordum."

"Çılgınca değil ama."

Dick kabullenerek, "Hayır," dedi. "Ancak kesin olarak. Senden, kendimden o kadar emindim ki. Bana göre, kalıcı ve sonsuza kadar sürecek, oturmuş bir ilişkiydi. Suçumu kabul ediyorum. Ancak o kalıcılık sarsıldığı zaman, sana olan bütün aşkım alevlendi. O istikrarlı, uzun süren evlilik ateşi hep oradaydı."

"Ya ben?" diye sordu Paula sert bir sesle.

"Şimdi ona geliyoruz. Şu andaki ve bir dakika önceki kaygını biliyorum. Özünde o kadar dürüst, o kadar içten bir kadınsın ki, iki erkeği paylaşmak sana iğrenç geliyor. Seni yanlış okumadım. Sana sevgiyle dokunmama uzun zamandır izin vermiyorsun." Dick omuzlarını silkti. "Ben de sana sevgiyle dokunmayalı, aynı şekilde uzun bir zaman oldu."

"O halde başından beri biliyor musun?" diye sordu Paula yavaşça.

Dick evet anlamında başını salladı.

Mantıklı bir şekilde tartıyormuş havasıyla, "Muhtemelen," diye ekledi. "Sen farkına varmadan olacakları gördüm. Ama şimdi onlara veya başka şeylere girmeyeceğiz."

Paula, kendisinin veya Graham'in herhangi bir okşamasına kocasının tanıklık etmiş olması düşüncesiyle utançtan yerin dibine geçerek, "O zaman gördün..." diye sorma girişiminde bulundu.

"Detaylarla kendimizi küçültmeyelim, Paula. Ayrıca bunların hiçbirinde yanlış bir şey yoktu ve yok. Sonra, benim bir şey görmem de gerekmiyordu. Benim de, açıkça söylenen 'İyi geceler' dilekleri arasındaki saniyelerde gizlice öpüşmeye ilişkin anılarım var. Zamanının geldiğine ilişkin tüm ipuçları ortaya çıktığı zaman –aşkı saklama girişimleri, gizlenemeyen aşk notları, bir an gözlerin bilinçsizce birbirine kayması, seslerin istemeden yumuşaması, boğazdaki çatlak hıçkırık– gece ayrılma öpücüğünün görülmesine gerek yok. Öyle olmalıydı. Yine de, kadınım, her şeyde seni haklı gördüğümü bil."

Paula kekeleyerek, "Pek... pek bir şey olmadı," dedi.

"Olsaydı şaşardım. O zaman sen olmazdın. Aslında ben de şaşırdım. Birlikte geçirdiğimiz bir düzine yıldan sonra bunu hiç beklemiyordum."

Paula, "Dick," diyerek onun sözünü kesti, ona doğru eğildi ve araştıran gözlerle baktı. Düşüncesini toparlamak için durdu ve sonra doğrudan söze girdi. "Birlikte geçirdiğimiz bir düzine yılda, senin için hiçbir zaman başkası olmadığını söyleyebilir misin?"

"Her konuda seni savunduğumu, sana hak verdiğimi söyledim," diyerek cevabını yumuşattı.

"Ama sorumu cevaplamadın," diye ısrar etti Paula. "Ha, yalnızca cilveli geçişlerden, zevk için ilgilenmelerden bahsetmiyorum, teknik olarak sadakatsizlikten bahsediyorum. Geçmişte yaptın mı?"

"Geçmişte," diye cevap verdi Dick, "çok değil ve çok çok uzun zamandır yapmıyorum."

"Hep merak etmiştim," dedi Paula düşünceli bir tavırla.

"Ve ben sana, her konuda seni haklı gördüğümü söylemiştim," diye tekrarladı Dick.

"Artık mazeretin nerede olduğunu biliyorsun."

"Aynı mantıktan hareketle, benim de benzer bir hakkım vardı," dedi Paula. "Ama ben yapmadım, Dick, ben yapmadım," diye ekledi aceleyle. "Eh, zaten sen hep tek standardı savunurdun."

"Ne yazık ki, artık değil," dedi Dick gülümseyerek. "İnsanın hayal gücü yolunu buluyor ve son haftalarda, fikrimi değiştirmek zorunda bırakıldım."

"Yani benim sadık kalmam gerektiğini söylüyorsun?"

Dick başını evet anlamında sallarken, "Benimle yaşadığın sürece," dedi.

"Peki, eşitlik nerede?"

"Eşitlik yok," dedi Dick başını iki yana sallayarak. "Ah, biliyorum, bu çok büyük bir görüş değişikliği gibi görünüyor. Ama artık bu kadar olaydan sonra, antik çağdaki gerçeği keşfedip, kadınların erkeklerden farklı olduğunu anladım. Kitaplardan ve teorilerden öğrendiğim her şey, kadınların çocuklarımızın anneleri olduğu şeklindeki ebedi gerçek k rşısında parıldayıp gidiyor. Bak, ben... ben hâlâ seninle çocuk sahibi olma umudu taşıyordum. Ama o iş bitti gitti. Şimdiki soru şu: Senin kalbinde ne var? Ben sana kendi kalbimi açtım. Ondan sonra da ne yapacağımızı belirleriz."

Sessizlik çok acı vermeye başlayınca Paula, "Ah, Dick," diyerek nefes aldı. "Seni seviyorum, seni her zaman seveceğim. Sen benim Kırmızı Bulutumsun. Biliyor musun, daha dün, senin verandadaki yatak odanda yüzümü duvara döndüm. Çok korkunçtu. Doğru görünmüyordu. Hemen düzelttim."

Dick bir sigara yakıp bekledi.

"Ama bana kalbinde ne olduğunu –hepsini– söylemedin," diye söylendi sonunda.

"Seni gerçekten seviyorum," diye tekrarladı Paula.

"Ya Evan?"

"O farklı. Seninle bunları konuşmak zorunda kalmak korkunç bir şey. Ayrıca, bilmiyorum. Kalbimde ne olduğuna karar veremiyorum."

"Aşk mı? Yoksa gönül macerası mı? Birinden biri olmak zorunda."

Paula başını iki yana salladı.

"Anlayamıyor musun?" diye sordu. "Anlamadığımı anlayamıyor musun? Bak, ben bir kadınım. Hayatımda hiç çapkınlık yapmadım. Şimdi bütün bunlar olunca, nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Shaw ve diğerleri haklı olmalılar. Kadınlar avlanan hayvanlar. İkiniz de çok değerlisiniz. Elimde değil. Bunlar benim için çok zor. Ben bile kendime şaşıyorum. Yaptıklarım yüzünden bütün inandıklarım alt üst oldu. Seni istiyorum. Evan'ı istiyorum. İkinizi de istiyorum. Bu bir gönül macerası değil, inan bana. Tesadüfen öyleyse, ben bilmiyorum; hayır, değil, olmadığını biliyorum."

"O zaman aşk."

"Ama ben seni gerçekten seviyorum, Kırmızı Bulut."

"Onu da sevdiğini söylüyorsun. İkimizi birden sevemezsin."

"Ama sevebilirim. İkinizi de seviyorum. Ah, ben namuslu bir insanım. Namuslu davranacağım. Bunu çözmeliyim. Bana yardım edebileceğini düşünmüştüm. Bu sabah sana gelmemin sebebi buydu. Bir çözüm yolu olmalı."

Paula ona yalvaran gözlerle bakarken, Dick cevap verdi. "Ya biri ya diğeri olacak. Ya Evan ya ben. Başka bir çözüm hayal edemiyorum."

"Graham de öyle söylüyor. Ama cesaret edemiyorum. Graham doğrudan sana gelmek istedi. Ben ona izin vermedim. Buradan gitmek istedi ama ikiniz için de çok zor olsa bile, ben onu burada tuttum. Böylece ikiniz birlikteydiniz, ikinizi karşılaştırabilecektim, yüreğimde tartabilecektim. Ama hiçbir yere varamadım. İkinizi de istiyorum. İkinizden de vazgeçemiyorum."

Dick, gözlerinde hafif bir pırıltıyla, "Ne yazık ki, gördüğün üzere, sen çok eşlilik eğilimi göstersen de, biz aptal erkekler böyle bir durumu kabullenemiyoruz."

"Acımasız olma, Dick," diye itiraz etti Paula

"Beni affet. Öyle demek istememiştim. Bu benim kendi acımdan, felsefi memnuniyetle katlanma çabasından kaynaklanıyor."

"Graham'e hayatımda tanıdığım, kocam kadar muhteşem olan tek erkek olduğunu ama kocamın daha muhteşem olduğunu söyledim."

"Evet, bu bana ve kendine sadık olmandan kaynaklanıyor," diye açıkladı Dick. "Ben dünyanın en harika erkeği olmaktan çıkıncaya kadar benimdin. Sonra Graham dünyanın en muhteşem erkeği oldu."

Paula başını iki yana salladı.

Dick, "Senin için çözmeye çalışayım," diye devam etti. "Ne istediğini, ne arzuladığını bilmiyorsun. Hangimizi seçeceğine karar veremiyorsun çünkü ikimizi de eşit düzeyde istiyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadı Paula. "Sadece, daha doğrusu, ikinizi farklı şekilde istiyorum."

Dick kısaca, "O zaman sorun çözüldü," sonucuna vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu, Paula. Ben kaybettim. Kazanan Graham. Görmüyor musun? Ben buradayım, onunla eşit düzeydeyim, eşit, daha fazlası değil, oysa benim ona göre on iki yıllık avantajım var, on iki yıllık geçmiş aşkımız, yürek ve anı bağlarımız ve ilişkimiz. Tanrım! Bütün bu ağırlıklar terazide Evan'ın tarafına konsaydı, karar vermekte bir saniye bile tereddüt etmezdin. Hayatında ilk defa etkilendin ve bu deneyim, bu kadar geç yaşadığın için anlamanı zorlaştırıyor."

"Ama Dick, sen de beni etkilemiştin."

Dick hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Böyle düşünmek hep çok hoşuma gitmişti ve buna bazen ben de inandım ama aslında hiç olmadı. İlişki kasırga gibi başladıysa da ben hiçbir zaman ayaklarını yerden kesmedim, en başında bile. Gözlerin kamaşmış olabilir. Sen hiçbir zaman benim kadar çılgın değildin, hiçbir zaman benim kadar sürüklenmedin. Önce ben sana âşık oldum."

"Ve çok asil bir âşıktın."

"Önce ben sana âşık oldum, Paula ve sen karşılık vermiş olsan da, aynı şekilde değildi. Ben hiçbir zaman senin ayaklarını yerden kesmedim. Evan'ın kestiği açıkça belli oluyor."

Paula düşünceli bir tavırla, "Keşke emin olabilsem," dedi. "Şaşkın durumdayım ama hâlâ tereddüt ediyorum. Bu ikisi birbiriyle uyumlu değil. Belki de hiçbir erkek ayaklarımı yerden kesemeyecek. Sen de bana hiç yardımcı olmuyorsun."

"Bunu sen, sadece sen çözebilirsin, Paula," dedi Dick, ciddi bir şekilde.

Paula, "Ama sen yardım etsen, birazcık bana sarılmayı denesen," diye ısrar etti.

"Fakat ben çaresizim. Elim kolum bağlı. Sana sarılmak için kolumu boynuna dolayamam. İki kişiyi paylaşamazsın. Onun kollarındaydın." Paula'nın itirazını susturmak için elini kaldırdı. "Lütfen, lütfen canım, yapma. Onun kollarındaydın. Benim okşamamın düşüncesi bile korkmuş bir kuş gibi çırpınmana neden oluyor. Görmüyor musun? Hareketlerin aleyhime karar veriyor. Farkında olmasan da, karar vermişsin. Bedenin karar vermiş. Onun kollarında olmaya katlanabiliyorsun. Ama benim kollarımda olma düşüncesine bile katlanamıyorsun."

Paula yavaş yavaş, kararlılıkla başını iki yana salladı.

Paula, "Yine de karar vermiyorum, veremiyorum," diye ısrar etti.

"Ama mecbursun. Şu andaki durum dayanılacak gibi değil. Çabuk karar vermen gerekiyor; çünkü Evan gitmek zorunda. Bunun farkındasın. Veya sen gitmek zorundasın. İkiniz birden burada devam edemezsiniz. İstediğin kadar düşün. Evan'ı gönder. Veya istersen bir süre Martha Hala'yı ziyarete git. İkimizden de uzak olman bir yerlere varmana yardımcı olabilir. Belki av partisini iptal etsek iyi olur. Ben yalnız giderim, sen kalıp Evan'la konuşursun. Veya birlikte gelin, ata binerken konuşursunuz. Her durumda, ben geç saatlere kadar dönmeyeceğim. Bütün gece çobanlardan birinin kulübesinde kalabilirim. Geri döndüğümde Evan gitmiş olmalı. Senin onunla gidip gitmeyeceğine de karar verilmiş olmalı."

"Ya gidersem?" diye sordu Paula.

Dick, omuzlarını silkti ve kolundaki saate bakarak ayağa kalktı.

"Bu sabah daha erken gelmesi için Blake'e haber gönderdim," diye açıklayıp, kapıya doğru bir adım atarak Paula'yı gitmeye davet etti.

Paula kapıda duraksadı ve Dick'e doğru eğildi.

"Öp beni, Dick," dedi ve sonra, "Bu bir... aşk dokunuşu değil," diye ekledi. Sesi aniden boğuklaşmıştı. "Sadece eğer... gitmeye karar verirsem diye."

Sekreter koridorda onlara doğru geliyordu ama Paula oyalandı.

Dick onu, "Günaydın, Bay Blake," diye karşıladı. "Seni bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Birincisi, lütfen Bay Agar'a ve Bay Pitts'e telefon eder misin? Onlarla bu sabah görüşemeyeceğim. Ha, diğerlerini de yarına ertele. Mutlaka Bay Hanley'ye ulaş. Ona, Buckeye boşaltma kanalı planını onayladığımı ve hemen başlamasını söyle. Ancak Bay Mendenhall'la Bay Manson'ı göreceğim. Onlara dokuz buçuk de."

"Bir şey var, Dick," dedi Paula. "Unutma, onun kalmasını ben istedim. Onun isteği veya hatası değildi. Ben gitmesine izin vermedim."

Dick gülümseyerek, "Onun da kafasını karıştırdın, şaşkına çevirdin," dedi. "Onun hakkında bildiklerimle, bu koşullar altında, kalmasına razı olamazdım. Ama sen onun gitmesine izin vermeyince ve sen söz konusu olunca adamın çıldırmaya hakkı olduğundan, onun durumunu anlayabiliyorum. Kesinlikle birçok iyi insandan çok daha iyi. Onun gibiler artık pek bulunmuyor. Evan seni mutlu edecektir."

Paula elini kaldırdı.

"Bir daha mutlu olup olamayacağımı bilmiyorum, Kırmızı Bulut. Senin yüzüne yaptıklarımı görünce... Birlikte geçirdiğimiz on iki yıl boyunca çok mutluydum, rahattım, memnundum. Bunları unutamıyorum. Bu yüzden bir türlü karar veremedim.

Ama haklısın. Benim bu... bunu çözmemin zamanı geldi..." Paula duraksadı ve Dick'in, dudaklarında oluştuğunu gördüğü "üçgen" kelimesini bir türlü söyleyemedi. "Bu durumu," dedi alçak sesle. "Ava hep birlikte gidelim. Yolda giderken onunla konuşurum ve ben ne yaparsam yapayım, onu göndereceğim."

Dick, "Ben olsam işleri aceleye getirmem, Paula," tavsiyesinde bulundu. "Yararlı olduğu zamanlar dışında ahlakın umurumda olmadığını biliyorsun. Bu durumda son derece yararlı. Çocuklarımız olabilir. Lütfen, lütfen," diyerek Paula'yı susturdu. "Tabii, olduğu zaman, eski skandallar onlara pek iyi gelmez. Terk etme çok uzun zaman alır. Sana gerçek yasal gerekçeyi sağlarım, böylece boşanırken bir yıl kazanırsın."

"Eğer o şekilde karar verirsem," diyen Paula, belli belirsiz gülümsedi.

Dick başıyla onayladı.

"Ama kararım öyle olmayabilir. Ben kendim de bilmiyorum. Belki bunların hepsi rüyadır ve yakında uyanırım, Oh Dear, odaya girip ne kadar deliksiz ve çok uyuduğumu söyler."

Paula gönülsüz bir şekilde dönüp giderken, birkaç adım sonra aniden durdu.

"Dick," diye seslendi. "Sen bana kalbini açtın ama aklından geçenleri söylemedin. Aptalca bir şey yapma. Denny Holbrook'u hatırla, av kazası olmasın, lütfen."

Dick başını iki yana salladı ve yapmacık bir neşeyle gözleri ışıldadı. Kendi kendine, Paula'nın sezgisinin bu kadar isabetli olmasına hayret etti.

Dick çiftliği ve tüm projelerini kapsayan bir el hareketiyle, "Ve geride bütün bunları bırakmak mı?" diye yalan söyledi. "Ayrıca aynı soydan çiftleştirme kitabını bırakıp mı? İlk yıllık evden hayvan satışı projem hayata geçmek üzereyken mi?"

Paula, yüzü aydınlanarak, "Evet, mantıksız olurdu," dedi. "Ama Dick, karar vermemdeki bu zorluk sırasında, lütfen, lütfen,

bil ki..." Doğru ifadeyi bulabilmek için duraksadı, sonra Dick'in Büyük Ev'i ve hazinelerini içeren el hareketini taklit ederek, "Bütün bunlar beni zerre kadar etkilemiyor. Gerçekten etkilemiyor."

Dick, "Sanki bilmiyormuşum gibi," diye güvence verdi. "Bütün paragöz olmayan kadınlar arasında..."

Paula, aklına yeni gelen bir fikirler coşarak, "Dick, eğer Evan'ı senin düşündüğün kadar çılgınca sevseydim, sen o kadar önemsiz olurdun ki, tek çıkış yolu olsa, senin bir av kazasına uğraman beni memnun ederdi. Ama gördüğün gibi, değilim. Neyse, işte sana düşünecek önemli bir konu."

Paula gönülsüzce bir adım daha attı, sonra omzunun üzerinden fısıltıyla seslendi:

"Kırmızı Bulut, son derece üzgünüm... Ayrıca bütün bunlardan sonra beni hâlâ sevdiğin için çok memnunum."

Blake geri dönmeden önce Dick, aynada yüzünü inceleyecek zaman buldu. Bir gece önce konuklarını korkutan ifade orada duruyordu. Adeta kalmaya gelmişti. Ah, neyse, diye düşündü, insan iz bırakmadan kalbini çiğneyemez.

Dick verandadaki yatak odasına çıkıp Paula'nın barometrelerin altında duran fotoğrafına baktı. Duvara çevirdi ve yatağa oturup, boşluğu değerlendirdi. Sonra tekrar geri çevirdi.

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı, "Bugün bile uyanmakta zorlanıyorsun."

Ancak bakmayı sürdürürken bir anda gözünün önünde ay ışığında Graham'e sarılıp, dudaklarını kendine çektiği görüntü belirdi.

Dick görüntünün kaybolmasını sağlamak için başını salladı ve hemen ayağa kalktı.

Saat dokuz buçuk olduğunda, yazışmalar bitmiş, Shorthorn ve idari bölge müdürleriyle yapacağı görüşmelerde kullanacağı bazı veriler dışında masası temizlenmişti. Mendenhall içeri girdiğinde Dick, pencere kenarında gülerek Lute'la Ernestine'e el

sallıyor, veda ediyordu. Ona ve daha sonra Manson'a, sıradan ifadelerle daha kapsamlı üreme planlarını aktarmayı başardı.

Manson'a, "King Polo'nun çiftleşme durumunu dikkatle takip etmemiz gerekiyor," dedi. "Bleakhouse Fawn, Alberta Maid veya Moravia'nın Nellie Signal'ıyla, büyük ihtimalle kendisinden daha iri bir at elde etmek mümkün olabilecek. Bu sene şimdiye kadar kaçırdık ama gelecek yıl veya ondan sonraki yıl, er geç King Polo, gerçekten olağanüstü bir kraldan sorumlu olabilir."

Mason'la olduğu gibi, Mendenhall'la da epeyce konuşan Dick, hayvan üretme konusundaki teorilerinin uzun vadeli uygulamalarını vurgulamayı başardı.

Onlar gittikten sonra, ev telefonundan Oh Joy'u arayarak, Graham'i tüfek ve ihtiyaç duyacağı donanımı seçmesi için silah odasına götürmesini söyledi.

Saat on birde, Paula'nın gizli merdivenlerden çıkıp kitap raflarının arkasında durarak dinlediğini bilmiyordu. Paula içeri girmeye niyetlenmişti ama Dick'in ses tonu onu caydırmıştı. Paula Dick'in telefonda Hanley'yle Buckeye barajının boşaltma kanalı hakkında konuştuğunu duyabiliyordu.

"Ha, bu arada," diye devam etti Dick'in sesi. "Big Miramar'la ilgili raporlara baktın mı? Çok iyi. Onları dikkate alma. Onlarla kesinlikle aynı fikirde değilim. Su orada. Oldukça sığ bir artezyen kaynağı bulacağımızdan hiç kuşkum yok. Hemen sondaj donanımını gönder ve aramaya başlayın. Toprak inanılmaz derecede zengin ve önümüzdeki beş yıl içinde o kuru deliği on kat değerli hale getirmezsek..."

Paula içini çekerek döner merdivenlerden kütüphaneye indi.

Kırmızı Bulut akıllanmayacaktı, hep meşe palamutlarını dikecekti, diye düşündü. Aşk hayatı darmadağın oluyordu, yıkılıyordu ama Dick sakin bir şekilde, gelecek yıllarda daha fazla meşe palamudu ekebilmek amacıyla şimdi barajları ve kuyu sondajlarını düşünüyordu.

Dick, Paula'nın ihtiyacı için o kadar yakınına gelip geri döndüğünü de hiçbir zaman bilmeyecekti. Dick bir kez daha, amaçsızca

değil, yatağının başucundaki deftere aldığı notlara son kez göz atmak amacıyla yatak odasına çıktı. Evi düzenliydi. Sabah dikte ettiği mektubu imzalamak, çok sayıda telgrafa cevap vermek dışında yapacak bir şey kalmamıştı. Sonra öğle yemeği saati gelecekti ve Sycamore tepelerinde ava çıkılacaktı. Ah, gayet güzel olacaktı. Outlaw suçu üstüne alacaktı. Ayrıca görgü tanığı da olacaktı, ya Froelig ya da Martinez. Ama ikisi birden değil. Martingal kayışı koptuğunda hayvan geriye giderek çalı çırpının içinde Dick'in üzerine devrildiği zaman bir çift göz yeterli olacaktı. Kazayı hızla felakete bağlayacak olan tanık, çalıların arasından tüfeğin ateş aldığını duyacaktı.

Dick, Martinez'in, heykeltıraştan daha duygusal olduğu için, daha tatmin edici bir tanık olacağına karar verdi. Dar geçitte Outlaw günah keçisi olduğunda Martinez'in yanında olmasını sağlayacaktı. Martinez binici değildi. Bu daha da iyiydi. Dick, son aşamadan önce bir-iki dakika süreyle Outlaw'un gerçek şeytanlığını göstermesine izin vermenin iyi olacağını düşündü. Olaya gerçeklik verirdi. Ayrıca Martinez'in atını heyecanlandırır, bunun sonucunda Martinez heyecanlanınca, olanları net bir şekilde göremez.

Aniden hissettiği acıyla yumruklarını sıktı. Küçük Hanımefendi delirmişti, deli olmalıydı. Bunun dışında başka hiçbir nedenle bu kadar acımasız olmasını anlaması mümkün değildi. Müzik odasının açık pencerelerinden, birlikte *Çingene İzi* şarkısını söylerken onun ve Graham'in sesini duyunca ister istemez böyle düşündü.

Şarkı söyledikleri sürece Dick ellerini açmadı. Onlar da bu çılgın, pervasız şarkıyı, çılgınca ve pervasızca sonuna kadar söylediler. Dick ayakta durmaya devam ederek, Paula'nın neşeyle Graham'in yanından ayrılıp kendi tarafına geçerken kahkahasını dinledi. Paula kendi verandasında ihmali yüzünden Oh Dear'a takılıp çıkışırken bile gülmeye devam etti.

Uzaktan hafif ama su götürmez bir şekilde Mountain Lad'in sesi geliyordu. King Polo asaletini açıkladı ve kısraklarla genç atlar cevaplarını gönderdiler. Dick tüm kişnemeleri, seks çığlıklarını dinleyip, yüksek sesle içini çekti: "Arazi benim zamanımdakinden daha iyi durumda. Yatağa düşmek güzel bir düşünceymiş."

31. Bölüm

Başucundaki telefon çalınca Dick, yatakta doğrulup ahizeyi aldı. Telefonu dinlerken avlunun karşı tarafına, Paula'nın verandasına baktı. Bonbright, arabayla Eldorado'da bulunan Chauncey Bishop'ı aradığını söylüyordu. Bonbright'ın görüşüne göre, *San Francisco Dispatch*'in yazı işleri müdürü ve sahibi olan Chauncey Bishop yeterince önemli bir insandı ve Dick'in eski dostuydu, bu nedenle doğrudan Dick'e bağlanabilirdi.

Dick gazete sahibine, "Öğle yemeğine buraya gelebilirsin," dedi. "Ayrıca, belki gece de kalabilirsin... Özel yazarlarını boş ver. Bugün öğleden sonra puma avına çıkıyoruz ve kesinlikle ölüm olacak. Yerlerini belirledik... Kim? Ne yazıyor? Ne olmuş yani? Kadın çiftlikte kalıp yarım düzine konu hakkında yarım düzine makale çıkarabilir. Bu arada yazar olan adam da, aslan avı hakkında bilgi toplayabilir... Tabii, tabii. Ona bir çocuğun bile binebileceği bir at veririm."

Dick kendi kendine gülümseyerek, ne kadar kalabalık olursa o kadar güzel olur, özellikle de gazeteciler olursa, diye düşündü. Başarılı bir son gerçekleştirmek söz konusu olduğunda, Büyükbaba Jonathan Forrest, Dick'e üstünlük sağlayamayacaktı.

Dick telefon kulağında, uzaktan Chauncey Bishop'ı yazarını av partisine ikna etmesini dinlerken, kendi kendine, "Fakat Paula nasıl, olayların hemen ardından *Çingene İzi* şarkısını söyleyecek kadar düşüncesizce acımasız olabiliyor?" diye sordu.

Sonuçta Dick Bishop'a, "Pekâlâ o halde, hemen gelin," dedi. "Şimdi atlar için gereken emri veriyorum. Sen de geçen sefer bindiğin doru atı alabilirsin."

Daha telefonu yeni kapatmıştı ki, tekrar çaldı. Bu kez arayan Paula'ydı.

"Kırmızı Bulut, sevgili Kırmızı Bulut," dedi. "Senin yürüttüğün mantık tamamen yanlış. Sanırım, seni daha çok seviyorum.

Kararımı vermek üzereyim ve senin lehine olacak. Şimdi, emin olmamda yardımcı olman için, bana biraz önce söylediklerini yine söyle –biliyorsun– 'Ben o kadını, bir tek o kadını seviyorum. Ona on iki yıldır sahip olmama rağmen, onu deli gibi seviyorum. Ah, o kadar tatlı bir delilik ki bu...' Söyle bana, Kırmızı Bulut."

"Ben gerçekten o kadını, bir tek o kadını seviyorum," diye tekrarladı Dick. "Ona on iki yıldır sahip olmama rağmen, onu deli gibi seviyorum. Ah, o kadar tatlı bir delilik ki bu."

Dick sözlerini tamamladıktan sonra derin bir sessizlik oldu ve Dick beklerken, bu sessizliği bozmaya cesaret edemedi.

"Sana söylemeyi neredeyse unuttuğum küçük bir şey var," dedi Paula, çok yumuşak, çok yavaş ve çok net bir şekilde. "Seni seviyorum. Seni hiçbir zaman şu andaki kadar sevmemiştim. On iki yıldan sonra, beni dün gece şaşkına çevirdin, çok etkiledin. Başından beri etkilenmiştim ama farkında değildim. Artık kesinlikle kararımı verdim."

Paula aniden telefonu kapattı. İnsanın son dakikada erteleme alınca neler hissettiğini bilen Dick, oturdu ve düşündü ama ahizeyi yerine takmadığını unuttu, ta ki, Bonbright sekreterler odasından gelip hatırlatıncaya kadar.

"Arayan Bay Bishop'tı," diye açıkladı Bonbright. "Dingil çatlamış. Onları buraya getirmek için araba gönderdim."

Dick başıyla onaylayarak, "Ayrıca bizim adamlar onların arabasını onarmak için ne yapabilir, bir bakıver," dedi.

Yine yalnız kalan Dick ayağa kalktı ve gerinerek odayı boydan boya yürüyerek geri döndü.

"Martinez, eski dostum," dedi havaya, "Bugün öğleden sonra, ne kaçırdığını bilmeden, aşırı duygusal bir dublör olarak insanları kandıracaksın."

Telefonda Paula'nın tuşuna basıp, onu aradı. Oh Dear, cevap verdi ve hemen hanımını çağırdı.

"Sana küçük bir şarkı söylemek istiyorum, Paula," diyen Dick, eski zenci ilahisi söyledi.

"Kendisi için, kendisi için, kendisi için, her insan kendisi için günah çıkarmalı.

Bende kendi adına, bana biraz önce söylediklerini tekrar söylemeni istiyorum."

Paula'nın kahkahası Dick'e neşeli bir çağıltı gibi geldi ve çok zevk verdi.

"Kırmızı Bulut, seni gerçekten seviyorum," dedi Paula. "Kararımı verdim. Bu dünyada senden başka hiçbir erkekle olmayacağım. Şimdi iyi biri ol ve giyinmeme izin ver. Zaten acele edip öğle yemeğine yetişmem gerekiyor."

"Oraya gelebilir miyim? Bir dakikalığına," diye yalvardı Dick.

"Henüz değil, sabırsız adam. On dakika sonra. Önce Oh Dear'la işimi bitireyim. Sonra av için hazır olacağım. Robin Hood kıyafetimi giyiyorum; biliyorsun, yeşiller, kahverengiler ve uzun tüy. Ayrıca 30-30'umu alıyorum. Dağ aslanları için yeterince ağır."

Dick, "Beni çok mutlu ettin," diye devam etti.

"Sen de beni geciktiriyorsun. Haydi kapat. Kırmızı Bulut, seni şu dakika daha çok seviyorum."

Dick onun telefonu kapattığını duydu ve o anda, bir şekilde, kendisinin olmasını istediği mutluluğu kabul etmekte zorlanmasına, isteksiz olmasına şaşırdı. Aksine, sanki hâlâ Paula'yla Graham'in çekinmeden *Çingene İzi*'ni söyleyişini duyuyordu.

Graham'i kandırmış mıydı? Yoksa kendisini mi kandırıyordu? Paula'nın bu tür davranışlarını daha önce hiç görmemişti ve anlamakta zorlanıyordu. Bir çözüm bulmaya çalışırken gözünün önünde yine ay ışığında dudaklarını uzatarak Graham'e sarılışı, onu kendine çekişi belirdi.

Dick şaşkınlıkla başını salladı ve saatine baktı. Her durumda, on dakika sonra, on dakikadan az bir süre sonra, Paula'yı kollarına alacak ve anlayacaktı.

Bu kısa bekleme süresi o kadar sıkıcıydı ki, Dick yolda yavaş yavaş dolandı, durup bir sigara yaktı, ilk nefesten sonra sigarayı attı, durup sekreterlerin odasından gelen yoğun daktilo sesini dinledi. Hâlâ iki dakikası olduğundan ve bir dakikada kulpsuz kapıda olacağını bildiğinden, avluda durdu ve çeşmede yıkanan yabani kanaryaları izledi.

Bir şeyden korkarak havalandıkları zaman güneşte çırpınan sarı ve kristal damlalar bulutu oluşturup Dick'i de korkuttular. Tüfeğin patlama sesi, Paula'nın üst kattaki odasından gelmişti ve avluda koşarken bunun Paula'nın 30-30'u olduğunu belirledi. Hemen sonrasında, Paula benden önce davrandı, diye düşündü ve biraz önce anlaşılmaz bulduğu şey, şimdi tüfeğin patlaması kadar katı bir şekilde kesinleşmişti.

Koşarak avluyu geçip merdivenlerden yukarı çıkarken ve arkasına açık bıraktığı kapıdan geçerken, beyni zonkluyordu: Paula benden önce davrandı. Paula benden önce davrandı.

Paula, korkmuş hizmetçinin kederli bir beceriksizlikle Paula'nın başının üstünde tuttuğu bir çift minik bronz mahmuz dışında tamamen avcı kıyafetini giymiş halde iki büklüm yatıyor ve titriyordu. Kurşun sol tarafında önden arkaya delip geçmişti. Dick bundan sonra hemen telefona saldırdı ve evin santralında bağlantıdaki gecikmeyi beklerken, Hennessy'nin damızlık at ahırında olmasına dua etti. Telefona seyis çocuklardan biri cevap verdi ve koşarak veterineri çağırmaya gidince, Dick Oh Joy'a santralin yanında durmasını ve Oh My'ı hemen yanına göndermesini emretti.

Dick gözünün ucuyla Graham'in telaşla odaya girip Paula'nın yanına gittiğini gördü.

"Hennessy, hemen gel," diye emretti Dick. "İlkyardım için ne gerekiyorsa getir. Akciğerlerde veya kalpte veya ikisinde birden tüfekle yaralanma. Hemen Bayan Forrest'ın odasına gel. Fırla."

Graham'e sert bir şekilde, "Ona dokunma," dedi. "Daha kötü olabilir, daha berbat bir kanamaya yol açabilir."

Sonra yine Oh Joy'a döndü.

"Yarış arabasıyla Callahan'i Eldorado'ya gönder. Ona yolda Doktor Robinson'la buluşacağını ve Doktor Robinson'ı hemen buraya getireceğini söyle. Şeytan kovalıyormuş gibi gitmesini söyle. Bayan Forrest'ın yaralandığını ve zamanında yetişirse, onun hayatını kurtaracağını söyle."

Dick ahizeyi kulağından ayırmadan dönüp Paula'ya baktı. Paula'nın üzerine eğilmiş olan ama ona dokunmayan Graham'le göz göze geldi.

Graham, "Forrest," diye başladı, "eğer sen bir şeyyaptıysan..."

Ancak Dick uyarıcı bakışıyla, nutku tutulmuş bir halde ve çaresizlikle hâlâ elinde mahmuzları tutan Oh Dear'ı işaret ederek Graham'i susturdu.

Dick kısaca, "Bunu daha sonra tartışabiliriz," dedikten sonra, telefona döndü.

"Doktor Robinson? Güzel. Bayan Forrest tüfekle akciğerlerinden veya kalbinden veya ikisinden de yaralandı. Callahan yarış arabasıyla sizinle buluşmaya geliyor. Callahan'le karşılaşıncaya kadar Tanrı'nın izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde gelin. Hoşça kalın."

Dick, tekrar Paula'ya dönünce Graham kenara çekildi ve Dick dizlerinin üstünde çöküp, Paula'ya doğru eğildi. Muayenesi kısa sürdü. Başını kaldırıp Graham'e baktı, başını iki yana sallayarak:

"Dalga geçilemeyecek kadar nazik durumda."

Dick, Oh Dear'a döndü.

"O mahmuzları yere bırak ve yastık getir. Evan, diğer taraftan bana el ver ve yavaşça, düzgün bir şekilde kaldır. Oh Dear, o yastığı altına koy, yavaş, yavaş."

Dick başını kaldırınca Oh My'ın sessizce emir beklediğini gördü.

"Bay Bonbright'ı bul, santralde Oh Joy'dan nöbeti devralsın," diye emretti. "Oh Joy'a söyle, emirleri hızla iletmek için Bay Bonbright'ın yanında dursun. Oh Joy'a söyle, emirleri hızla iletebilmek amacıyla evdeki bütün çocuklar etrafında olsun. Saunders

Bay Bishop'ın ekibiyle gelir gelmez, Oh Joy onu hemen Eldorado'ya Callahan'e bakmaya göndersin, belki kaza yapar. Oh Joy'a söyle, Bay Manson'ı ve Bay Pitts'i ya da arabası olan herhangi iki müdürü bulsun ve onlar arabalarıyla birlikte burada, evde beklesin. Oh Joy'a söyle, Bay Bishop'ın grubuyla her zamanki gibi ilgilensin. Ve sen sonra buraya geri gel, lazım olunca seni çağırabilirim."

Dick, Oh Dear'a döndü.

"Şimdi bana nasıl olduğunu anlat."

Oh Dear, başını iki yana sallayıp ellerini birleştirdi.

"Tüfek ateş aldığında sen neredeydin?"

Çinli kız yutkundu ve eliyle gardırop odasını işaret etti.

Dick sert bir sesle, "Devam et, konuş," diye bağırdı.

"Bayan Forrest bana mahmuzları getirmemi söyledi. Daha önce unutmuştum. Hemen gittim. Silah sesini duydum. Telaşla geri geldim. Koştum."

Ne bulduğunu göstermek için Paula'yı işaret etti.

"Ya tüfek?" diye sordu Dick.

"Arıza yaptı. Belki de tüfek çalışmadı. Belki dört dakika, belki beş dakika, Bayan Forrest tüfeği çalıştırmaya çalıştı."

"Sen mahmuzları almaya gittiğin zaman tüfeği mi çalıştırmaya çalışıyordu?"

Oh Dear, başıyla onayladı.

"Ondan önce ben, belki Oh Joy tamir edebilir, dedim. Bayan Forrest, boş ver dedi. Sizin yapabileceğinizi söyledi. Tüfeği bıraktı. Sonra bir kez daha onarmaya çalıştı. Sonra bana mahmuzları getirmemi söyledi. Sonra... tüfek ateş aldı."

Hennessy gelince Dick, Oh Dear'ı daha fazla sorgulayamadı. Onun muayenesi Dick'inkinden daha kısa sayılmazdı. Başını kaldırarak iki yana salladı.

"Benim yapmaya cesaret edebileceğim bir şey değil, Bay Forrest. Kanama kendiliğinden hafiflemiş ama içeride toplanıyor olmalı. Doktor getirtiyor musunuz?"

"Robinson. Onu muayenehanesinde yakaladım." Sonra Graham'e dönüp, "Genç, iyi bir cerrah," diye açıkladı. "Küstah ve cesur. Burada ona, itibarı olan yaşlı doktorlardan daha çok güvenirim."

"Sen ne dersin, Bay Hennessy? Paula'nın ne kadar şansı var?" diye sordu Dick.

"Oldukça kötü görünüyor, gerçi ben sadece at doktoru olduğum için yorumlayamam. Robinson bilir. Beklemekten başka hiçbir şey yapamayız."

Dick başıyla onaylayıp, Callahan'in sürdüğü yarış arabasının egzoz sesini duyabilmek için Paula'nın verandadaki yatak odasına çıktı. Çiftlik limuzininin rahat rahat gelip hızla gittiğini duydu. Graham verandaya çıkarak Dick'in yanına geldi.

"Özür dilemek istiyorum, Forrest," dedi. "Bir an kendimi kaybettim. Seni burada buldum ve olay olduğu zaman buradaydın diye düşündüm. Bir kaza oldu herhalde."

Dick aynı fikirde olduğunu belirterek, "Zavallı küçük çocuk," dedi. "Hâlbuki silahlarla hiç dikkatsizlik yapmamasıyla o kadar gurur duyardı ki..."

"Tüfeğe baktım," dedi Graham, "ama hiçbir arıza bulamadım."

"Zaten herhalde öyle oldu. Ne arızası var idiyse, düzeldi ve işte öyle ateş aldı."

Dick konuşurken, Graham'i bile kandıracak yalan dokusunu oluştururken, içinden Paula'nın oyunu ne kadar güzel oynadığını anlıyordu. Son kez *Çingene İzi* şarkısını söyledikleri zaman Graham'e veda etmişti. Ama aynı zamanda, doğrudan yapmayı planladığı şeyle ilgili olarak, Graham'in hiç kuşkulanmamasını sağlamıştı. Kendisiyle de aynı şey olmuştu. Dick'le de vedalaşmıştı ve son olarak, telefonda dünyada ondan başka bir erkekle olmayacağı konusunda ona güvence vermişti.

Dick, Graham'in yanından uzaklaşarak verandanın diğer ucuna gitti.

Dudakları titreyerek, "Cesareti vardı, cesareti vardı," diye mırıldandı. "Zavallı çocuk. İkimizin arasında seçim yapamadı, bu nedenle böyle çözdü."

Yarış arabasının sesi aynı anda hem Dick'in hem de Graham'in dikkatini çekti. Birlikte Paula'nın yanına dönerek doktoru beklediler. Graham huzursuz olduğunu belli etti. Gitmek istemiyordu ama çıkması gerektiğini düşünüyordu.

"Lütfen kal, Evan," dedi Dick. "Seni severdi ve eğer gözlerini açarsa, seni gördüğüne memnun olacaktır."

Doktor Robinson Paula'yı muayene ederken, Dick'le Graham Paula'dan uzaklaştılar. Doktor kesin bir ifadeyle ayağa kalkınca Dick bakışıyla soruyu sordu. Robinson başını iki yana salladı.

"Yapılabilecek hiçbir şey yok," dedi. "Belki birkaç saat, belki birkaç dakika." Doktor tereddüt ederek bir an Dick'in yüzünü inceledi. "Eğer istersen onu şimdi rahatlatabilirim. Bir ihtimal bilinci açılabilir ve bir süre acı çekebilir."

Dick arkasını dönüp biraz uzaklaştı, sonra geri geldi. Konuşmaya başlayınca hitap ettiği kişi Graham'di.

"Kısa süreli de olsa, neden yine yaşamasına izin vermiyoruz? Acı önemli değil. Kaçınılmaz hızlı ağrı kesicisi verilebilir. Ben böyle istiyorum, sen de bunu isterdin. Paula hayatı seviyordu, her ânını. Kalan kısacık süreyi ondan neden esirgeyelim?"

Graham başını eğerek kabul etti ve Dick doktora döndü.

"Belki bilincinin açılması için onu uyandırabilirsiniz, dürtebilirsiniz. Yapabilirseniz yapın. Eğer ağrısı çok şiddetli olursa, Paula'yı ondan sonra rahatlatırsınız."

Paula gözlerini kırpıştırarak açınca, Dick başıyla yanında duran Graham'i işaret etti. Paula'nın yüzünde beliren ilk ifade şaşkınlıktı, birkaç saniye geçince gözleri önce Dick'in yüzüne, sonra

Graham'in yüzüne odaklandı. Onları tanıyınca dudakları acıklı bir gülümsemeyle aralandı.

"Ben... ben ilk başta öldüğümü sandım," dedi.

Ama hemen aklına başka bir düşünce geldi ve Paula soran gözlerle bakınca Dick tahmin etti. Soru şuydu: Dick kaza olmadığını biliyor muydu? Dick hiçbir işaret vermedi. Paula böyle planlamıştı ve böyle olduğuna inanarak ölmeliydi.

"Hatalıydım," dedi. Yavaş yavaş, çok alçak sesle konuşuyordu, acı içinde olduğu belliydi. Her kelimenin arasında kuvvet toplamak amacıyla duraksıyordu. "Hiç silah kazası yapmayacağımdan her zaman çok emin olmuştum ve gidip neler yaptım."

Dick sempatiyle, "Çok ayıp," dedi. "Ne oldu? Sıkıştı mı?"

Paula başıyla onayladı ve dudakları yine acıklı ama cesur bir gülümsemeyle ayrılırken, garip bir şekilde, "Ah, Dick, git komşuları çağır ve onlara, küçük Paula'nın neler yaptığını göster."

"Ne kadar ciddi?" diye sordu. Dick'in cevap vermediği en kısa duraksamadan sonra.

"Dürüst ol, Kırmızı Bulut, beni tanıyorsun," diye ekledi.

Dick olumsuz bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Ne kadar zaman var?" diye sordu.

"Çok değil," diye cevap geldi. "Her an rahatlayabilirsin."

"Yani?" Paula merakla yanda duran doktora baktı, sonra yine Dick'e döndü. Dick başıyla onayladı.

Paula minnetle, "Ben de senden işte bunu beklerdim, Kırmızı Bulut," diye mırıldandı.

"Peki, Doktor Robinson buna razı mı?"

Doktor, Paula'nın kendisini görebileceği şekilde karşısına geldi ve evet anlamında başını salladı.

"Teşekkür ederim, doktor. Unutmayın, ne zaman olacağını ben söyleyeceğim."

Dick, "Çok ağrın var mı?" diye sordu.

Paula'nın gözleri tamamen açıktı, cesurdu ve berbattı ama cevap vermeden önce dudakları titredi. "Çok değil ama kötü, oldukça kötü. Uzun süre dayanamayacağım. Zamanını söyleyeceğim."

Dudaklarında bir kez daha beliren gülümseme, acayip bir fikir geleceğini gösterdi.

"Hayat tuhaf, çok tuhaf, öyle değil mi? Biliyor musunuz, kulaklarımda aşk şarkılarıyla gitmek istiyorum. Önce sen Evan, *Çingene İzi*'ni söyle. Ya, bu şarkıyı daha bir saat önce seninle beraber söylüyordum. Düşün! Lütfen, Evan, söyle."

Graham izin almak için Dick'e baktı ve Dick gözleriyle izin verdi.

Paula, "Ah, güçlü bir şekilde, zevkle, çılgınca söyle, kadın peşinde bir çingenenin söyleyeceği şekilde," diye ısrar etti. "Ayrıca, şurada geride dur, böylece seni görebilirim."

Graham bütün şarkıyı söyleyip sonuna geldi:

"Bir erkeğin kalbinden bir kadının kalbine, çadırımın ışığı hemen sönsün, dünyanın ucunda sabah bekliyor ve dünya ayaklarımızın altında."

Oh My, ifadesiz yüzüyle, heykel gibi, uzaktaki kapıda durmuş, emir bekliyordu. Üzüntüden perişan durumda olan Oh Dear, hanımının başında bekliyordu, ellerini artık bükmüyordu ama o kadar sıkı bir şekilde birleştirmişti ki parmak uçları ve tırnakları beyazlaşmıştı. Arkada, Paula'nın tuvalet masasında, Doktor Robinson sessizce bir bardağın içinde ağrı kesici hapları eritti ve şırıngasını doldurdu.

Graham şarkıyı bitirince, Paula ona gözleriyle teşekkür edip onları kapadı ve bir süre kıpırdamadan yattı.

Biraz sonra gözlerini tekrar açınca, "Ve şimdi, Kırmızı Bulut," dedi. "Ai-kut şarkısı, genç kadının ve ayyaş kadının şarkısını söyle. Evan'ın durduğu yerde dur, böylece seni daha iyi görebilirim."

Dick şarkısını söylemeye başladı:

"Ben Ai-kut'um, ilk Nishinam erkeğiyim. Ai-kut, Adam'ın kısaltılmışı ve babamla annem çakalla aydı. Bu da karım Yo-to-towi. Yo-to-to-wi, Eve'in kısaltılmışı. O da ilk Nishinam kadını."

"Ben, Ai-kut'um. Bu da benim genç karım. Benim baldan tatlı tatlı karım. Babasıyla annesi Sierra şafağı ile dağlarda yazın görülen doğu rüzgârıydı. Birlik olup, kendi aşklarıyla chaparral ve manzanita yaprakları tatlı özsularıyla ıslanıncaya kadar terleterek hava ve topraktan tüm tatlılığı aldılar.

Yo-to-to-wi benim baldan tatlı karım. Dinleyin beni! Ben Ai-kut'um. Yo-to-to-wi benim bıldırcın karım, geyik karım, tüm yumuşak yağmurlu ve zengin toprağın bereketi karım. Dünyanın sabahında, güneş doğmadan önce görülen yıldızların zayıf ışığından ve narin şafak aydınlığından doğdu ve bütün kadınlar arasında benim için tek kadın."

Paula yine gözlerini kapatarak bir süre sessizce yattı. Bir kere, daha derin nefes almaya çalıştı ama bu hamle birkaç kez hafifçe öksürmesine yol açtı.

"Öksürmemeye çalış," dedi Dick.

Şiddetli nöbete dönüşebilecek sinir bozucu gıcığı kontrol etme iradesi ve çabasıyla kaşlarının çatıldığını görebiliyorlardı.

Paula gözlerini açınca, "Oh Dear, seni görebileceğim bir yere gel," dedi.

Çinli kız itaat edip görmeden hareket edince, Robinson elini kızın koluna koyarak onu yönlendirmek zorunda kaldı.

"Hoşça kal, Oh Dear. Bana her zaman çok iyi davrandın. Ama bazen, belki ben sana iyi davranmadım. Özür dilerim. Unutma, Bay Forrest her zaman senin hem baban hem annen olacak... Bütün yeşimlerimi sana veriyorum."

Paula, kısa görüşmenin bittiğini göstermek istercesine gözlerini kapadı.

Gözlerini açmadan, hafif bir sesle, "Ben hazırım, Dick," dedi. "Uykuluyken çıkardığım sesi çıkarmak istiyorum. Doktor hazır mı? Daha yakına gel. Daha önce küçük ölümde yaptığın gibi elimi tut."

Paula gözlerini Graham'e çevirdi ama Dick bakmadı çünkü Paula'nın o son bakışında aşk olduğunu biliyordu, en sonunda kendi gözlerine baktığında olacağını bildiği gibi.

Paula Graham'e, "Bir kere masaya yatmam gerekti," diye açıkladı, "Dick'i benimle beraber anestezi odasına girmeye ve bayılıncaya kadar elimi tutmaya zorladım. Hatırlıyorsundur, Henley buna sarhoş karanlığı, hayattaki küçük ölüm demişti. Çok kolay olmuştu."

Paula sessizlikte bakmaya devam etti, sonra yüzünü ve gözlerini tekrar, yanına çömelip elini tutan Dick'e çevirdi.

Parmaklarıyla Dick'in eline baskı yapıp gözleriyle çağırarak Dick'in kulağını dudaklarına yaklaştırdı.

"Kırmızı Bulut," diye fısıldadı. "En çok seni seviyorum. Bu kadar uzun süre sana ait olduğum için gurur duyuyorum." Parmaklarının baskısıyla Dick'i daha da yaklaştırdı. "Bebek olmadığı için çok üzgünüm, Kırmızı Bulut."

Paula parmaklarını gevşeterek Dick'i rahat bıraktı, böylece bir ona, bir diğerine bakabilecekti.

"İki harika, harika erkek. Hoşça kalın harika beyler. Hoşça kal, Kırmızı Bulut."

Bu duraksamada herkes beklerken doktor iğneyi yapmak için Paula'nın kolunu sıvadı.

Paula uykusu gelmiş kuşları taklit ederek, "Uykum var, uykum var," diye cıvıldadı. "Ben hazırım, doktor. Önce deriyi iyice gerin. Biliyorsunuz, canımın acımasından hoşlanmıyorum. Dick, bana sıkıca sarıl."

Robinson, Dick'in gözleriyle verdiği iznin ardından, gergin deriye iğneyi rahatça ve hızla batırdı, eliyle pistonu bastırdı ve parmağının ucuyla yavaşça ovarak morfinin kana karışmasına yardımcı oldu.

Paula uykulu bir sesle, "Çok uykum var, çook uykum var," diye mırıldandı.

Yarı bilinçli bir şekilde kısmen yan döndü, serbest kolunu bükerek yastığın üstüne koydu ve üstüne başını yerleştirdi. Vücudunu, kıvrımlarını yerleştirecek şekilde yukarı çekti. Dick onun bu şekilde uyumaya bayıldığını biliyordu.

Uzun bir süre sonra, Paula hafifçe içini çekti ve o kadar rahat bir şekilde gitmeye başladı ki diğerleri ne olduğunu anlamadan gitti. Dışarıdan, çeşmeden yıkanan kanaryaların cıvıltısı sessiz odaya ulaşıyordu ve uzaktan Mountain Lad'in tepinme sesiyle, Fotherington Princess'in kişnemesi duyuluyordu.

Zeki çiftçi Dick Forrest, güzel ve yetenekli karısı Paula'yla Büyük Ev'de mutlu bir yaşam sürmektedir. Forrest'ın arkadaşı Graham, Büyük Ev'e geldiğinde işler karışır. İki arkadaş Paula'ya. Paula ise adamların ikisine birden âşıktır. Bu aşk üçgeni onları nereye götürecektir?

Bu kitaptaki üç karakterim mizmiz da değil, ahlakçı da... Hepsi kültürlü ve modern ama aynı zamanda ilkeller. Kitap bittiğinde okur, karakterlerimin üçüne de hayran kalacak. Yazmaya devam ettikçe ellerimde duran şeyin yazarlık hayatımın zirvesi olduğuna daha da çok inanıyorum. Her zaman yazdığım türden şeyler bulma umuduyla okursanız bu kitabı benim yazdığıma inanmayabilirsiniz. Yepyeni ve şimdiye kadar yazdığım her şeyden farklı bir şey yazıyorum.
Jack London

Jack London'ın satır aralarında kadının seçimlerinde özgür olduğuna sık sık vurgu yapması, bu kitabın, dönemin feminist hareketlerini yansıtan romanlardan biri olmasını sağlamıştır.

Roman ₺24

ISBN 978-605-9902-88-5

/mayakitap
/mayakitap
/mayakitap

www.mayayayinlari.com